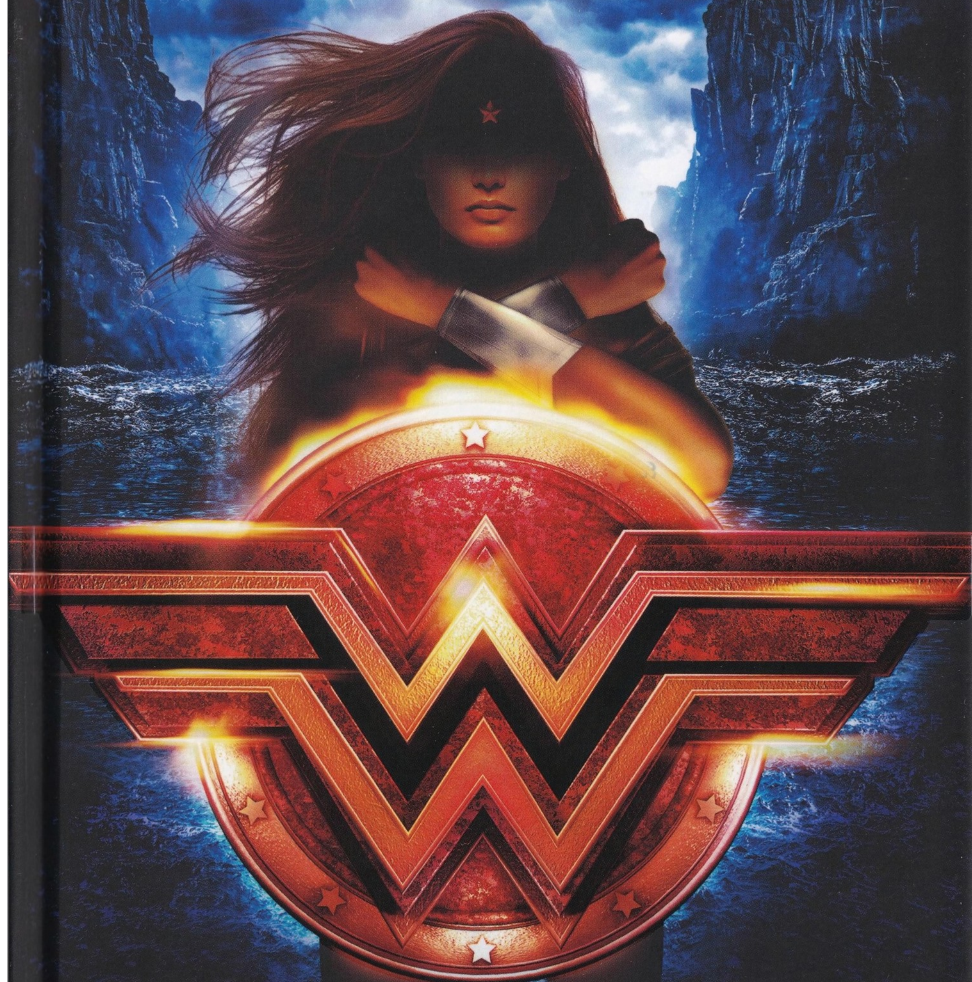
LEIGH BARDUGO

WONDER WOMAN™

FIICA RĂZBOIULUI

youngart

LEIGH BARDUGO

FIICA RĂZBOIULUI

WONDER WOMAN
Traducător Ioana Filat
Youngart, 2019

V.1.0

LEIGH BARDUGO este autoarea unor bestselleruri care au atins numărul 1 pe lista revistelor *New York Times* și *USA Today,* cum ar fi *Banda celor șase ciori, Răzbunarea ciorilor* și trilogia *Grisha.* S-a născut la Ierusalim, a crescut în Los Angeles și a absolvit Universitatea Yale. S-a îndrăgostit de Wonder Woman de mică și și-a petrecut bună parte din copilărie construindu-și brățări din hârtie cerată și învârtindu-se în fața casei până nu se mai ținea pe picioare. În prezent locuiește și scrie la Hollywood, unde mai și cântă din când în când cu formația ei.

Joannei Volpe, sora mea de luptă

„Apropiați-vă și o să aflați care este puterea unei amazoane. Eu nu-mi datorez zilele unui muritor; un sânge mai nobil curge în vinele mele; fiică a zeului Marte, stirpea mi-asigură superioritatea chiar asupra bărbaților”

Quintus din Smyrna,
Războiul Troiei sau Sfârșitul Iliadei[1]

1 Quintus din Smyrna, *Războiul Troiei sau Sfârșitul Iliadei,* traducere de D. St. Rădulescu, București, Editura Minerva, 1988, p. 27.

Capitolul 1

Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Diana sărea ușor pe loc la linia de pornire, cu gambele încordate ca două arcuri, auzind iar și iar în urechi vorbele mamei sale. O mulțime gălăgioasă se strânsese să privească luptele corp la corp și aruncările cu sulița care deschideau oficial Jocurile Olimpice Nemesiene, însă marele eveniment al zilei era cursa de alergări, iar prin tribune lumea vorbea entuziasmată că însăși fiica reginei se înscrisese în întrecere.

Atunci când Hipolita o zărise pe Diana în grupul alergătoarelor strânse pe nisipul arenei, nu se arătase deloc surprinsă. După obicei, coborâse din galeria ei pentru a le ura mult noroc atletelor, mai glumind cu una, mai zicându-i o vorbă bună de încurajare alteia. O salutase în treacăt pe Diana dând din cap, fără să-i acorde vreo atenție specială, șoptind însă doar pentru auzul fiicei sale:

— Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Pe aleea ce ducea spre arenă deja se înșiruiau amazoane care tropăiau și scandau nerăbdătoare să înceapă jocurile.

La dreapta Dianei, Rani i-a zâmbit radioasă.

— Mult noroc azi.

Rani era mereu bună, amabilă și, desigur, mereu victorioasă.

La stânga Dianei, Thyra a pufnit clătinând din cap.

— Chiar o să aibă mare nevoie.

Diana n-a băgat-o în seamă. Săptămâni întregi așteptase să înceapă întrecerea – participantele străbăteau întreaga insulă, încercând să pună mâna pe una din flamurile roșii atârnate sub marea cupolă din Bana-Migdal. Dac-ar fi fost o cursă de viteză n-ar fi avut nicio șansă. Încă nu-și dobândise toate puterile de amazoană. *Va veni și vremea aceea,* îi promisese mama ei. Dar îi mai promisese ea tot felul de lucruri.

Însă alergarea aceasta era altceva. Necesita o strategie anume, lucru pentru care Diana era pregătită. Se antrenase în secret, alergând alături de Maeve, și își alesese un traseu ceva mai accidentat, însă care tăia mai de-a dreptul spre capătul vestic al insulei. Chiar… bine, nu spionase propriu-zis… Strânsese informații despre restul amazoanelor înscrise în cursă. Era tot cea mai plăpândă și, desigur, cea mai tânără dintre ele, însă în ultimul an crescuse mult, mai că o ajunsese pe Thyra din

urmă.

N-am nevoie de niciun noroc, și-a spus ea. *Doar am un plan.* Trecând în revistă amazoanele înșiruite la linia de pornire de parcă ar fi plecat la război, a trebuit să dea înapoi: *Bine, nu mi-ar strica un strop de noroc.* Râvnea la cununa de lauri. Era mai presus de orice coroană sau diademă regească – o asemenea cinste nu ți-era oferită pe tavă, trebuia s-o câștigi.

Când a zărit în mulțime claia de păr roșcat și chipul pistruiat al lui Maeve, a zâmbit larg, străduindu-se să pară cât mai sigură pe sine. Maeve i-a întors zâmbetul și a gesticulat din mâini, de parcă ar fi bătătorit aerul. „Ia-o încet”, a îndemnat-o ea pe mutește, mișcând doar din buze.

Diana și-a dat ochii peste cap, însă a încuviințat, străduindu-se să respire mai lent. Avea năravul s-o ia prea repede la goană, iuțind pasul înainte de vreme.

Și-a alungat orice gând, silindu-se să se concentreze asupra traseului care o aștepta, în timp ce Tekmesa trecea prin fața șirului alergătoarelor, privindu-le cercetător, cu nestematele scânteindu-i în coama deasă și brățările de argint lucindu-i pe brațele brune. Era cea mai apropiată sfetnică a Hipolitei, doar regina era mai presus în rang decât ea, și își purta mantia indigo cu cingătoare de parcă ar fi fost cămașă de zale.

— La-o ușor, Pyxis, i-a șoptit Tek Dianei când a trecut pe lângă ea. Vezi să nu crăpi.

Diana a auzit-o pe Thyra pufnind iar în râs, însă nici n-a crâcnit la auzul poreclei. *Să te văd eu cum mai zâmbești țanțoș când o să mă vezi pe podium, printre învingătoare,* i-a promis ea în sinea ei.

Tek a ridicat mâinile cerând să se facă liniște, apoi s-a înclinat în fața Hipolitei, care ședea între alte două membre ale Consiliului Amazoanelor, în loja regală – un podium înalt, umbrit de o perdea de mătase în roșu și albastru profund – culorile reginei. Diana știa că acolo își dorea mama ei să se afle și ea acum, așteptând la dreapta ei să înceapă alergarea, în loc să ia parte la ea. Puțin o să mai conteze toate acestea când o să câștige.

Hipolita a înclinat doar o idee din cap, arătând tare elegantă în tunica ei albă și pantalonii de călărie, cu coroana simplă pe frunte. Părea relaxată, în largul ei, de parcă ar fi putut oricând să sară jos și să se alăture întrecerii, fără să-și piardă însă din

aerul ei de regină.

Tek le-a vorbit apoi sportivelor strânse pe nisipul arenei.

— În cinstea cui veți alerga?

— În cinstea tuturor amazoanelor, au răspuns ele în cor. În cinstea reginei noastre.

Diana și-a simțit inima bătându-i mai tare. Nu mai rostise nicicând cuvintele acelea în calitate de alergătoare.

— Pe cine slăvim zi de zi? a tunat Tek.

— Pe Hera, au răspuns ele în cor. Pe Atena, Demetra, Hestia, Afrodita, Artemis.

Zeițele care creaseră Themyscira și i-o dăruiseră Hipolitei drept refugiu.

Tek s-a oprit și Diana a auzit șoptite alte nume de-a lungul șirului: Oya, Durga, Freya, Mary, Yael. Nume strigate cu ultima suflare, ultima rugă înălțată de războinicele căzute în bătălii, cuvintele datorită cărora ajunseseră pe insulă și-și începuseră noua viață ca amazoane. Lângă Diana, Rani a șoptit numele lui Matri, cele șapte mame care se războiau cu demonii, și și-a dus la buze amuleta pătrățoasă de care nu se despărțea niciodată.

Tek a ridicat o flamură de culoarea sângelui, ca acelea care le așteptau pe alergătoare în Bana-Migdal.

— Fie ca insula să vă poarte spre o binemeritată victorie! a strigat ea.

Și cu asta a dat drumul flamurii de mătase. Mulțimea a izbucnit în urale. Alergătoarele au țâșnit spre porticul de la est și astfel a început întrecerea.

Diana și Maeve se așteptaseră ca alergătoarele să se strângă grămadă, însă Diana tot a simțit un zvâcnet de nemulțumire în piept când mulțimea a astupat cu totul gura pasajului de piatră, încât nu se mai vedea decât o învălmășeală de tunici albe și mădulare musculoase și nu se mai auzeau decât ecourile stârnite de pași în pereții de piatră în timp ce amazoanele se îmbulzeau să iasă toate odată din arenă. Apoi s-au trezit pe drum și au luat-o la goană spre celălalt capăt al insulei, fiecare alergătoare pe calea aleasă numai de ea.

Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Diana și-a măsurat pașii după ritmul acestei fraze, lipăind cu tălpile goale pe pământul bătătorit al drumeagului care avea s-o poarte prin desișul Pădurilor Cibeliene, spre coasta de nord a insulei.

În mod normal, orice drumeție prin pădurea aceea ar fi decurs tare încet, îngreunată de trunchiurile prăbușite și lianele atât de groase, încât trebuiau retezate cu un tăiș tot mai bont. Însă Diana pusese totul foarte bine la cale. La un ceas după ce s-a avântat în pădure, a și țâșnit dintre copaci, pe drumul pustiu de pe coastă. Vântul îi flutura pletele și spuma sărată a valurilor o biciuia peste față. A respirat adânc și s-a uitat după soare. O să iasă învingătoare, nu doar printre primele, ci chiar prima.

Cercetase cu grijă traseul cu o săptămână înainte, alături de Maeve, și alergaseră de două ori pe ascuns, în lumina cenușie din zori, la ora când surorile lor de-abia ce se sculau din paturi și aprindeau focurile în vetre, încât nu se temeau decât de privirile curioase ale celor care porniseră cu noaptea în cap la vânătoare sau la aruncat de năvoade. Însă de obicei vânau doar în pădurile și poienile de la sud, iar în regiunea aceea de coastă nu pescuiau deloc – n-aveai cum să pleci cu barca de la mal, nu găseai decât coasta stâncoasă, de culoarea oțelului, și valurile mării mai jos, într-un golf mititel și deloc prietenos, la care ajungeai pe o cărare atât de îngustă, încât trebuie să te târăști pieziș, cu spinarea lipită de stâncă.

Țărmul de nord era cenușiu, lugubru și dușmănos, iar Diana îi știa tainele ca-n palmă, toți bolovanii și peșterile, apele care năvăleau la vremea fluxului, pline de moluște și anemone. Era un loc numai bun dacă voiai să fii singură. *Insula vrea să-ți facă pe plac,* îi spusese mama ei. De aceea Themyscira era acoperită în anumite regiuni de păduri de sequoia, iar în altele de arbori de cauciuc. De aceea după-amiaza puteai să străbați pajiștile călare pe ponei, iar seara să te cațări sub clar de lună pe dunele solzoase ca niște spinări de balaur, călare pe cămilă. Toate erau frânturi din viețile anterioare ale amazoanelor, mici priveliști ale sufletului.

Diana se întreba uneori dacă Themyscira zămislise coasta de nord doar de dragul ei, ca să se cațăre ea ambițioasă pe stâncile înalte și abrupte și să aibă un loc doar al ei când o apăsa prea tare faptul că era fiica Hipolitei.

Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Mama ei nu vorbise în general atunci când o avertizase astfel. Dacă Diana ar fi pierdut cursa, ar fi însemnat cu totul altceva, doar o știau amândouă – nu doar pentru că era prințesă.

Diana parcă simțea privirea cu tâlc a lui Tek, parcă-i auzea

tonul batjocoritor. *Ia-o ușor, Pyxis.* Așa o poreclise Tek. Pyxis. Un vas de lut în care se țineau podoabe sau balsamul din carmin care dădea buzelor o nuanță trandafirie. Era un nume nevinovat, glumeț, rostit cu drag – sau așa susținea Tek. Numai că o durea să-l audă, îi amintea că Diana nu era și n-o să fie niciodată în rând cu celelalte amazoane. Surorile sale erau războinice încercate în luptă, călite în chinuri și ajunse pe culmile măiestriei odată ce își lăsau viețile în urmă și atingeau nemurirea.

Toate își câștigaseră locul pe insula Themyscira. În afară de Diana, născută din lutul insulei și dorința arzătoare a Hipolitei de a avea o copilă, și modelată de mama ei cu propriile mâini, ca un ulcior gol și fragil. *Ia-o ușor, Pyxis. Vezi să nu crăpi.*

Diana și-a domolit respirația și și-a măsurat pașii. *Nu azi, Tek. Azi o să pun mâna pe cununa de lauri.*

A aruncat doar o privire în zare, lăsând briza mării să-i zvânte fruntea asudată. Printre neguri a zărit o clipă silueta albă a unei corăbii. Se apropiase destul de hotar încât să-i deslușească pânzele. Era o ambarcațiune mică, poate o goeletă? Nu prea își amintea denumirile marinărești. Arbore mare, arbore artimon, o mie de tipuri de pânze, noduri și parâme. Una era să ieși la lecții în larg cu Teuta, care navigase pe navele piraților iliri, și alta să trebuiască să stai la biblioteca Efeseumului, cu ochii cârpiți de atâtea diagrame cu brigantine și caravele.

Uneori Diana se lua la întrecere cu Maeve, fiecare chinuindu-se să deslușească nave sau avioane, iar odată chiar au zărit silueta îndesată și greoaie a unui vas de croazieră în zare. Însă cei mai mulți muritori aveau grijă să nu pătrundă în ungherul lor din Marea Egee, unde acele busolei se roteau în gol și toate instrumentele de bord clacau dintr-odată.

În ziua aceea stătea să izbucnească furtuna dincolo de negurile hotarului, iar Diana regreta că nu poate să stea să privească spectacolul. Ploile din Themyscira erau anoste, blânde și previzibile, nu aduceau deloc cu bubuitul amenințător al tunetelor sau cu străfulgerările trăsnetelor îndepărtate.

— Nu ți se face niciodată dor de furtuni? o întrebase Diana pe Maeve odată, când leneveau pe terasa însorită de pe acoperișul palatului, ascultând tunetele și ropotul unei vijelii îndepărtate.

Maeve murise în Ambuscada de la Crossbarry[2], rugându-se cu

---

2 Bătălie din 19 martie 1921, în timpul Războiului de Independență al

limbă de moarte Sfintei Brigita din Kildare. După canonul amazoanelor, era nou-sosită pe insulă, și se trăgea din Cork, loc unde se abăteau adesea furtunile.

— Nu, îi răspunsese Maeve cu glasul ei tărăgănat. Mi-e dor de un ceai bun, de dansuri, de băieți, însă de ploaie ioc.

— Și noi dansăm, a protestat Diana.

Maeve răsese doar.

— Altfel dansezi când știi că n-o să trăiești la nesfârșit.

Apoi s-a întins, arătându-și pistruii ca niște norișori deși de polen pe pielea ei albă.

— Cred că într-o altă viață am fost pisică, nu vreau decât să dorm tolănită în ditamai raza de soare.

Ia-o încet. Diana s-a abținut să grăbească pasul. Îi venea greu să-și drămuiască forțele când simțea pe umeri soarele dimineții și vântul suflându-i din spate. Se simțea în puteri, însă nici nu era greu să se simtă puternică de una singură.

Peste valuri a răsunat un bubuit, un pocnet puternic, metalic, ca o ușă trântită. Diana a șovăit. În zarea albastră se înălța o coloană tremurătoare de fum, cu limbi de flăcări la bază. Goeleta ardea, cu prova spulberată, un catarg rupt și pânza atârnându-i peste bord.

Diana a încetinit fără să vrea, apoi s-a silit să întindă iar pasul. N-avea cum să ajute goeleta. Avioanele se prăbușeau. Navele se ciocneau de stânci. Așa era lumea muritorilor. Acolo se puteau întâmpla tot felul de nenorociri, și chiar adesea. Viața oamenilor era un potop de nenorociri ce nu se abătea niciodată pe țărmurile insulei. Diana s-a uitat atentă la cărare. Mult de tot în față zărea marele dom din Bana-Migdal sclipind auriu în soare. Mai întâi flamura roșie, apoi cununa de lauri. Ăsta era planul.

De undeva a auzit atunci un țipăt purtat de vânt.

Un pescăruș, și-a zis ea. *O fată,* a insistat un glas lăuntric. *Nu se poate.* N-avea cum să ajungă niciun strigăt omenesc până la ea, era prea departe, nu-i așa?

Degeaba. N-avea ce să facă.

Însă a rămas mai departe cu privirea în zare. *Vreau doar să văd mai bine ce se întâmplă,* și-a spus ea. *Mai am timp. Sunt în frunte.*

N-avea nicio noimă să lase baltă drumul, cu șanțurile lui vechi, săpate de căruțe, n-avea de ce să cotească și s-o ia pe

---

Irlandei (n. tr.).

coasta stâncoasă, însă așa a făcut.

La mal, apa era liniștită, limpede, de un turcoaz viu. În larg oceanul era cu totul altfel, dezlănțuit, de un albastru adânc, aproape negru. Insula lor căuta mereu să le facă pe plac ei și surorilor sale, însă lumea din afara hotarului nu le purta deloc de grijă locuitorilor ei.

Chiar și de la distanța la care se afla își dădea seama că goeleta stătea să se scufunde. Însă nu zărea nicio barcă de salvare, nicio lumină de avertizare, ci doar bucăți duse de valuri din nava spartă. S-a zis cu ea. Diana și-a frecat bine brațele, ca să-și alunge un fior neașteptat, și a luat-o înapoi spre drumul îngust. Așa era viața omului. Se scufundase adesea cu Maeve în apele de lângă hotar, printre rămășițele de avioane, veliere sau șalupe zvelte. Apa sărată schimba lemnul, întărindu-l și păzindu-l de putregai. Cu muritorii era altfel. Pe ei îi mistuiau peștii din adâncuri, rechinii și vremea, care-i rodea încet-încet, inevitabil, fie pe apă, fie pe uscat.

Diana a calculat iar poziția soarelui. În patruzeci de minute, poate mai puțin, putea să ajungă la Bana-Migdal. A poruncit picioarelor s-o ia din loc. Pierduse doar câteva clipe. Putea să recupereze. Însă în loc de asta, s-a uitat peste umăr.

În toate tomurile vechi erau povești cu femei care făcuseră greșeala să privească în urmă. Când plecau din așezări arse din temelii. Când plecau din iad. Însă Diana tot și-a întors privirea spre corabia care se scufunda în valurile uriașe, atârnând ca o aripă ruptă de pasăre.

A măsurat din ochi înălțimea coastei. La poale erau stânci colțuroase. Dacă nu-și lua destul elan, ar fi o cădere tare urâtă. Însă nu mortală. *Asta dacă ești amazoană adevărată,* și-a zis. *Oare și pentru tine e la fel?* Ei bine, *spera* că n-o să moară în cădere. Desigur, dacă nu murea de data asta, ar fi omorât-o mama ei.

Diana s-a mai uitat o dată la nava naufragiată și a rupt-o la goană, dând zdravăn din brațe și mărind pașii pe măsură ce se apropia de marginea coastei. *Stai, stai, stai,* a protestat glasul din mintea ei. *E nebunie curată.* Chiar dac-ar fi supraviețuit cineva, n-avea cum să-l ajute. Dacă ar fi încercat, și-ar fi atras negreșit surghiunul, nu mai conta că e prințesă. *Oprește-te.* Nu înțelegea de ce nu ascultă. I-ar fi plăcut să creadă că avea o inimă de eroină, care-i cerea să răspundă glasului înfricoșat care

o chema, însă de cum s-a azvârlit de pe stâncă, în plin văzduh, a știut că o atrage și pericolul imensului ocean cenușiu care nu se sinchisea de dragul ei.

Diana a desenat în aer un arc grațios, cu brațele împreunate ca un ac de busolă care-i arătau calea. A plonjat în apă și s-a scufundat fără să împroaște un strop, cu urechile înfundate și mușchii încordați, gata de impactul nimicitor cu stâncile. Însă nimic. S-a înălțat iute la suprafață, a tras aer în piept și a luat-o înot spre hotar, tăind cu brațele apa caldă.

De câte ori se apropia de hotar o încerca un mic fior de încântare, simțind cum se schimbă temperatura apei și frigul îi cuprinde mai întâi vârfurile degetelor, iar apoi îi învăluie capul și umerii. Diana și Maeve înotau de plăcere de la țărmurile din nord, îndemnându-se una pe alta să ajungă tot mai departe. Odată zăriseră o corabie care plutea în ceață, cu marinarii adunați la pupa. Un bărbat ridicase brațul arătând spre ele. Se scufundaseră la adăpostul mării, făcându-și frenetic semne cu mâinile pe sub valuri și râzând în așa hal, că, odată ajunse la mal, au tot tușit înecându-se cu apa sărată. *Am putea fi sirene,* a țipat Maeve ascuțit când s-au trântit una lângă alta pe nisipul cald, numai că niciuna n-avea cine știe ce voce. În după-amiaza aceea au lălăit cântece irlandeze de pahar, falsând și prăpădindu-se de râs până le-a găsit Tek. După care și-au ținut gura. Trecerea peste hotar era un delict minor. Dacă te vedea vreun muritor din preajma insulei aveai parte de o pedeapsă severă. Dar fapta de acum a Dianei?

Oprește-te. Însă nu putea. Încă îi mai răsuna în urechi țipătul acela ascuțit de om.

Diana a simțit cum o învăluie cu totul apa rece de dincolo de hotar. Acum era în puterea mării, care nu-i era deloc prietenă. Curentul a înșfăcat-o de picioare și a tras-o în jos cu o forță uriașă, strivitoare, de parcă un zeu ridicase plictisit din umeri. *Trebuie să te lupți,* și-a dat ea seama, poruncindu-le mușchilor să schimbe direcția. Nu mai fusese niciodată nevoită să lupte cu oceanul.

O clipă s-a lăsat legănată de ape, încercând să-și dea seama unde se află, în vâltoarea valurilor. În apă pluteau rămășițe, bucăți de lemn și de fibră de sticlă, veste portocalii de salvare pe care echipajul nu apucase probabil să și le pună. Nu prea avea cum să vadă nimic prin perdeaua de stropi de ploaie și

cețurile care învăluiau insula.

Ce caut aici? s-a întrebat în sinea ei. *Navele apar și dispar. Oamenii își pierd viețile.* S-a scufundat iar și s-a uitat cu greu prin noianul cenușiu de ape, fără să vadă pe nimeni.

Diana s-a ridicat la suprafață, simțind un junghi dureros în stomac când se gândea ce prostie făcuse. Renunțase cu totul la întrecere. Doar ea singură își propusese să le arate surorilor ce putea și mamei că putea să fie mândră de ea. Iar acum își irosise poziția de frunte, și pentru ce? Nu era nimic aici, doar sfărâmături.

Cu coada ochiului a văzut doar o clipă ceva alb, poate o bucată din carena corabiei. S-a înălțat purtată de un val, apoi a dispărut, iar s-a înălțat, iar în clipa aceea Diana a zărit un braț subțire, cafeniu, care se ținea bine de margine, cu degetele rășchirate și încleștate. Apoi a dispărut.

Atunci s-a înălțat încă un val cât un munte cenușiu. Diana a plonjat sub el, apoi a ieșit la aer, căutând printre bucățelele de lemn și fibră de sticlă împrăștiate peste tot, un talmeș-balmeș de obiecte plutitoare.

Și iată-l iar – un braț, două brațe, un trup de om cu capul plecat și umerii încovoiați, într-o bluză de culoarea lămâii, cu o claie de păr negru, încâlcit. O fată – a ridicat capul, a tras cu greu aer în piept, cu niște ochi negri, rătăciți de groază. A năpădit-o un val, împroșcând-o cu spumă albă. Bucata de carenă s-a ridicat apoi la suprafață. Fata nu mai era.

S-a scufundat iar. Diana a încercat să ajungă în locul unde o văzuse pe fată dispărând în apă. În față i-a apărut o clipă ceva galben și a țâșnit după el, apucând materialul și trăgându-l cu tot cu fată. În apa tulbure i s-a ivit un chip fantomatic – păr auriu și niște ochi albaștri holbați și fără viață. Nu mai văzuse niciun cadavru de-aproape. Nu mai văzuse niciun băiat de-aproape. A zvâcnit în spate dând drumul cămășii, însă chiar în timp ce-l urmărea cum dispare, n-a putut să nu observe diferențele: bărbia fermă, fruntea lată, ca în ilustrațiile din cărți.

A ieșit la aer, însă de-acum era total debusolată de valuri, de epavă, de insula ca o umbră ivită prin ceață. Dacă se îndepărta și mai mult în larg, nu știa dacă o să mai reușească să se întoarcă.

În fața ochilor îi tot apărea brațul acela subțire, cu degetele care se agățau sălbatic de viață. *Încă o dată,* și-a zis ea. S-a

scufundat, frigul i-a pătruns de-acum până la os, și a plonjat mai în adâncuri.

Lumea s-a redus la curenții cenușii și la marea tulbure, apoi, dintr-odată, s-a ivit și fata, în bluza ei de culoarea lămâii, plutind cu fața în jos și cu mădularele întinse ca o stea de mare. Avea ochii închiși.

Diana a luat-o de după talie și și-a făcut elan spre suprafață. Preț de o clipă cumplită, insula nu se vedea nicăieri, însă apoi ceața s-a risipit. S-a avântat drept înainte, bătând din picioare, cu un braț ținând stângaci fata la piept, iar cu celălalt căutându-i pulsul sub degete. Iată-l – chiar sub bărbie, firav, abia deslușit, însă prezent. Chiar dacă nu respira, inima fetei continua să bată.

Diana a șovăit. Avea în față Filos și Ectros, stâncile care marcau începutul hotarului. Regulile erau clare. Nu puteai să oprești noianul de vieți și morți omenești, iar insula trebuia să rămână neatinsă. Fără nicio excepție. Nu puteai să aduci muritori pe Themyscira, nici măcar pentru a salva viața cuiva. Încălcarea acestei reguli atrăgea după sine surghiunul.

Surghiunul. Era un cuvânt ca o piatră, ca o povară nedorită și strivitoare. Una era să încâlci hotarul, însă ceea ce se pregătea să facă ea putea s-o despartă pe vecie de insulă, de surorile și de mama ei. Lumea părea dintr-odată prea mare, iar marea, prea adâncă. *Renunță.* Era cât se poate de simplu. Dacă i-ar fi dat drumul fetei, ar fi fost ca și cum nici nu sărise vreodată de pe stâncă. Putea să se ușureze, să se despovăreze de tot.

Diana și-a amintit mâna fetei, degetele ei încleștate sălbatic, hotărârea de fier pe care i-a citit-o în ochi înainte s-o dărâme valul în adâncuri. Simțea pulsul neregulat al fetei, ca o tobă bătând undeva departe, marșul unei oștiri care luptase cu curaj, însă mult nu mai rezista de-acum.

A luat-o înot spre mal.

Când a trecut hotarul cu fata de gât, ceața s-a topit și ploaia s-a potolit. A învăluit-o căldura. Apa liniștită i se părea ciudat de inertă după atâtea talazuri, însă n-avea de gând să se plângă.

Când a dat de nisip, s-a ridicat în picioare, apucând mai bine fata, ca s-o poarte prin apa puțin adâncă. Era curios de ușoară, nici nu părea aievea. Parcă ținea o rândunică în căușul palmelor. Nu se mira că marea făcuse ce voia cu făptura din fața ei și cu ceilalți marinari. Părea o formă vremelnică, un mulaj de lut reproducând un trup omenesc.

Diana a lăsat fata cu grijă pe nisip și i-a luat iar pulsul. Nu-i mai bătea inima deloc. Știa că trebuie să i-o repornească, să-i scoată apa din plămâni, doar că nu prea își amintea cum anume. Învățase tehnicile de reanimare de bază în caz de înec, însă nu mai avusese ocazia să le pună în practică. Sau poate că nici nu fusese prea atentă la cursul acela. Ce șanse erau să se înece vreo amazoană, mai ales în apele liniștite care scăldau Themyscira? Iar acum visarea cu ochii deschiși de la cursuri putea s-o coste viața pe fata asta.

Fă ceva, s-a îndemnat singură, încercând să-și alunge panica. *De ce te-ai mai chinuit s-o scoți din apă dacă stai acum și te holbezi la ea ca un iepure speriat?*

Diana și-a lăsat două degete pe sternul fetei și apoi le-a plimbat ceva mai în jos, până i s-a părut că le-a așezat unde trebuie. Și-a pus încrucișat mâinile una peste cealaltă și a apăsat. A simțit cum se încovoaie oasele fetei sub palme și le-a luat repede de pe ea. Fata asta era din plută sau ce? Părea la fel de solidă ca machetele de monumente din toată lumea pe care le construise Diana la școală. A apăsat ușor cu palmele o dată și încă o dată. Cu două degete a astupat nările fetei, apoi și-a lipit gura de buzele reci ale muritoarei și a suflat.

Aerul a pătruns dintr-odată în plămânii fetei și i-a văzut cum se umflă, însă de data asta forța manevrei a părut să-i facă bine. Dintr-odată, fata a început să tușească și să se scuture, scuipând apă sărată. Diana s-a lăsat în genunchi cu un mic hohot de râs. Reușise. Fata era în viață.

Dintr-odată s-a cutremurat de propria îndrăzneală. Pe dulăii lui Hades! *Reușise. Fata era în viață.*

Și se chinuia să se salte în capul oaselor.

— Așa, a zis Diana punându-i o mână pe spate.

Nu putea să stea în genunchi și să se uite la ea cum se zvârcolește ca peștele pe uscat și n-avea cum s-o arunce la loc în ocean. Nu-i așa? Nu. Muritorii aveau clar predilecție pentru înec.

Fata trăgea cu lăcomie aer în plămâni, înecându-se, cu o mână pe piept.

— Ceilalți, a zis ea cu greu.

Avea ochii atât de holbați, că îi vedea irișii plutind în orbitele albe. Tremura ca varga, însă nu știa dacă de frig sau de șoc.

— Trebuie să-i ajutăm…

Diana a clătinat din cap. Nu văzuse nici un alt semn de viață în naufragiul acela. Oricum timpul trecea mai repede în lumea muritorilor. Chiar dacă s-ar fi întors înot acolo, de-acum furtuna își făcuse mendrele cu leșurile și rămășițele rămase.

— Nu mai sunt, a spus Diana, dorindu-și imediat să se fi gândit de două ori înainte să deschidă gura.

Fata a dat să zică ceva, apoi a închis gura. Tremura atât de rău, că Diana se temea să nu se frângă. Nu se putea așa ceva, nu?

A cercetat coasta stâncoasă. Poate o văzuse cineva înotând în larg. Putea să jure că nicio alergătoare nu-și mai alesese traseul acela, însă oricine ar fi putut zări explozia și să vină încoace să cerceteze mai de aproape incidentul.

— Trebuie să plecăm de la mal. Poți să mergi?

Fata a dat din cap, însă îi clănțăneau dinții rău și nici nu s-a urnit din loc. Diana a scrutat iar coasta.

— Chiar trebuie să te ridici de-acolo.

— Asta și încerc.

Nu părea să încerce. Diana și-a stors creierii să-și amintească tot ce învățase despre muritori sau măcar mărunțișurile – ce mănâncă, ce temperatură corporală au, ce obiceiuri culturale. Din păcate, mama și învățătoarele sale se concentraseră mai degrabă pe ceea ce Diana numea Pericolele Grave: războaie, tortură, genocid, greșeli gramaticale.

Fata care tremura ca varga pe nisip nu părea să se încadreze în categoria Pericolelor Grave. Părea cam de-o vârstă cu ea, avea pielea cafenie și pletele îi erau o claie de cosițe lungi și mărunte, pline de nisip. Clar părea prea slăbită să-i facă vreun rău cuiva. Oricum ar fi fost, putea s-o pună pe Diana în pericol. Pericolul exilului. Pericolul surghiunului veșnic. Mai bine nu se gândea la asta. A început să-și amintească de orele cu Teuta. *Fă-ți un plan. Adesea ajungi să pierzi în bătălii pentru că nici nu știi în ce fel de război lupți de fapt.* Bine atunci. În halul în care ajunsese, fata nu era în stare să meargă mai mult de câțiva pași. Cu atât mai bine poate, oricum n-avea unde s-o ducă.

Și-a lăsat mâna pe umărul fetei, sperând că gestul avea darul de a o liniști.

— Uite ce e, știu că ești slăbită, însă trebuie să încercăm să plecăm de la mal.

— De ce?

Diana a șovăit, apoi a ales un răspuns adevărat la propriu, chiar dacă nu era tocmai sincer.

— Vine fluxul.

Asta a părut s-o convingă, căci fata a încuviințat. Diana s-a ridicat și i-a întins mâna.

— Mă descurc, a zis fata, dând să se ridice singură, mai întâi în genunchi.

— Ești încăpățânată, a spus Diana, nu fără o doză de respect.

Fata fusese cât pe-aci să se înece, părea șubredă ca o bucată de lemn purtată de ape și fără vlagă, însă nu prea se lăsa ajutată și nu prea credea c-o să-i placă propunerea cu care venea Diana.

— Vreau să te sui în spinarea mea.

Între sprâncenele fetei s-a ivit o cută.

— De ce?

— Pentru că nu cred c-o să răzbești pe povârniș.

— E vreo cărare?

— Nu, a zis Diana.

De data asta mințea. I-a întors spatele fără să mai stea la discuții. După câteva clipe a simțit cum îi cuprinde gâtul cu brațele. Fata i-a sărit în spate și Diana a apucat-o de coapse, s-o ridice mai bine.

— Ține-te ca lumea.

Fata s-a agățat zdravăn, mai s-o gâtuie.

— Nu chiar în halul ăsta! i-a zis sufocându-se.

— Scuză-mă!

Și și-a relaxat brațele.

Diana a luat-o la fugă, nu prea tare.

— Mai încet, a gemut fata. Cred că-mi vine să vărs.

— Să verși? Diana și-a trecut în revistă rapid cunoștințele despre fiziologia muritorilor și s-a grăbit să se miște mai cu grijă. Să nu cumva să faci una ca asta.

— Vezi să nu mă scapi.

— Ești grea cât o pereche de cizme mai solide.

Și-a croit drum printre bolovanii mari de la poalele coastei.

— Trebuie să am mâinile libere ca să mă cațăr, așa că va trebui să te agăți și cu picioarele de mine.

— Să te cațări?

— Pe coastă.

— O să *urci peretele coastei* cu mine în spate? Nu ești în toate

minţile?

— Tu ţine-te bine doar şi vezi să nu mă gâtui.

Diana s-a prins bine cu degetele de stâncă şi a început să o ia în sus, până nu se dezmeticea fata.

Se mişca iute. Doar ştia terenul ca-n palmă. Se căţărase de nenumărate ori pe stânci de când venea pe ţărmul de nord, iar când avea doisprezece ani descoperise şi peştera unde mergeau acum. Mai erau şi alte peşteri săpate mai jos în peretele coastei, însă le inunda apa la flux. Şi se ieşea prea uşor din ele dacă te apuca vreo curiozitate.

Fata a gemut iar.

— Aproape am ajuns, a încurajat-o Diana.

— N-am de gând să deschid ochii.

— Cred că e mai bine aşa. Doar să nu… ştii tu.

— Să nu vomit pe tine?

— Da, a spus Diana. Exact.

Amazoanele nu sufereau de răul ăsta, însă era pomenit în mai multe romane, precum şi într-o descriere foarte plastică dintr-un manual de anatomie. Din fericire, fără ilustraţii.

Diana s-a săltat în sfârşit în gura săpată în stâncă a peşterii. Fata s-a rostogolit de pe ea şi şi-a tras sufletul. Era o peşteră înaltă, îngustă şi neaşteptat de adâncă, de parcă ar fi încercat cineva să despice coasta. Pereţii negri, lucioşi erau mereu scăldaţi în spuma mării. Când era mică, Diana se prefăcea că peştera se întindea prin stâncă tot mai departe, deschizându-se pe un alt tărâm. Ceea ce nu era adevărat. Era o peşteră ca oricare alta şi, oricât şi-ar fi dorit să fie altceva, se încăpăţâna să rămână neschimbată.

Diana a aşteptat să i se obişnuiască ochii cu întunericul şi s-a târât înăuntru. Pătura de cai era la locul ei, înfăşurată în canava, aproape uscată, poate doar un pic mirositoare, şi tot acolo era şi cutia de tinichea cu provizii.

A înfăşurat-o pe fată cu pătura pe după umeri.

— Nu mergem sus? a întrebat-o fata.

— Încă nu.

Diana trebuia să se întoarcă în arenă. De-acum întrecerea mai că se terminase, nu voia să se întrebe lumea pe unde umblă.

— Ţi-e foame?

Fata a clătinat din cap.

— Trebuie să sunăm la poliţie, să trimită o echipă de salvare.

— Nu se poate.
— Nu știu ce s-a întâmplat, a spus fata începând iar să tremure. Jasmine și Ray se certau cu doctorița Ellis, apoi…
— A fost o explozie. Am văzut-o de pe țărm.
— E vina mea, a spus fata și lacrimile au început să-i picure pe obraji. Au murit din vina mea.
— Ba nu, a spus Diana blând, simțind că o apucă panica. Furtuna a fost de vină.
Și-a pus o mână pe umărul fetei.
— Cum te cheamă?
— Alia, a spus fata îngropându-și fața în brațe.
— Alia, trebuie să plec, însă…
— Nu! i-a tăiat-o Alia. Nu mă lăsa aici.
— Trebuie. Trebuie… să merg după ajutoare.
De fapt, trebuia să se întoarcă la Efeseum și să găsească o cale s-o scoată pe fată de pe insulă înainte să prindă careva de veste.
Alia a apucat-o de braț și Diana și-a amintit cum se agățase de carena ruptă.
— Te rog, i-a spus Alia. Grăbește-te. Poate o să trimită un elicopter. Poate a supraviețuit cineva.
— Mă întorc cât de repede pot, i-a promis Diana.
A tras mai aproape cutia de tinichea.
— Aici ai piersici uscate, nuci pili și un pic de apă dulce. N-o bea pe toată odată.
Alia a clipit din ochi.
— Pe toată odată? Cât o să lipsești?
— Câteva ore, poate. Mă întorc cât pot de repede. Stai la căldură și odihnește-te, a spus Diana ridicându-se în picioare. Și nu ieși din peșteră.
Alia s-a uitat la ea de jos. Avea ochii căprui-închis, cu gene lungi, iar privirea îi era temătoare, însă fermă. Alia părea să o vadă cu adevărat pentru prima oară de când o salvase din apă.
— Unde ne aflăm? a întrebat-o ea. Ce loc e ăsta?
Diana nu prea știa ce răspuns să-i dea, așa că s-a mulțumit să-i spună:
— Suntem la mine acasă.
S-a prins iar cu degetele de stâncă și s-a strecurat afară din peșteră, înainte să mai apuce Alia s-o întrebe ceva.

Capitolul 2

Poate mai bine o legam? s-a întrebat Diana în timp ce se cățăra pe peretele coastei, simțind pe umeri razele călduroase ale soarelui de amiază, după frigul din peșteră. *Nu.* Nu avea nicio frânghie la ea și nu i se părea drept să lege fedeleș o fată care fusese la un pas de moarte. Doar că îi trebuiau niște răspunsuri de-a gata când o să se întoarcă. Alia era zguduită de naufragiu, însă începea să se dezmeticească și clar nu era proastă. N-o să se mulțumească să stea liniștită în peșteră.

Diana a mărit pasul. Nu mai avea rost să meargă la Bana-Migdal după flamură. O să se întoarcă în arenă și o să găsească o scuză, altă idee nu-i venea pe loc. Cu cât se îndepărta mai mult de coastă, cu atât i se părea mai nesăbuit ce făcuse. Frica o împungea ca un ac rece în coaste. Insula își avea legile și interdicțiile ei, toate întemeiate. Nu purtau arme decât la antrenamente și parade. Rarele misiuni din afara insulei nu aveau loc decât cu aprobarea Consiliului Amazoanelor și a Oracolului, având unicul țel de a păstra Themyscira ruptă de restul lumii.

Trebuia s-o trimită cât mai curând pe Alia înapoi în lumea muritorilor. Pentru ei ar fi trecut zile întregi cât aștepta Alia în peșteră. Puteau să trimită nave de salvare după ambarcațiunea pierdută. Dacă se mișca destul de repede, poate reușea s-o scoată pe Alia în larg cu o altă barcă, pentru a le ieși în întâmpinare. Chiar dacă fata ar încerca să aducă existența Themyscirei la cunoștința autorităților și, prin cine știe ce minune, ar fi crezută, Alia n-ar avea cum să mai găsească vreodată insula.

Dinspre Efeseum a răsunat sunetul profund al trâmbiței și Diana a simțit că i se strânge inima dureros. Întrecerea se terminase. Cineva câștigase cununa de lauri pe care putuse să jure că o va purta chiar ea azi. *Am salvat pe cineva de la moarte,* și-a zis ea ca să nu uite, însă gândul acela nu o alina deloc. Dacă afla cineva de Alia, Diana ar fi fost alungată din căminul ei pe vecie. Dintre toate legile de pe insulă, cea mai sfântă era interdicția de a aduce oameni din afară. Aici nu erau primite decât amazoanele care-și câștigaseră dreptul de a trăi pe Themyscira. Cădeau eroic în luptă, dovedindu-și astfel curajul și îndrăzneala, iar dacă invocau cu gură de moarte numele

vreunei zeițe, aveau șansa de a primi în dar o viață nouă, demnă și pașnică, printre surorile lor. *Atena, Chandraghanta, Pele, Banba.* Zeițe din toată lumea, războinice din toate neamurile. Toate amazoanele își câștigaseră locul pe insulă, în afară de Diana, desigur.

Nodul acela ca un ghimpe în stomac o chinuia și mai tare. Poate că nu fusese o greșeală s-o salveze pe Alia, ci parte din destinul Dianei. Dacă locul ei nu fusese niciodată pe insulă, poate că exilul era inevitabil.

Când în față i-au apărut turnurile Efeseumului, a grăbit pasul, deși își simțea picioarele grele de groază. Cum o să dea ochii cu mama ei după tot ce se întâmplase?

Mult prea curând, drumeagul bătătorit a lăsat locul dalelor groase de piatră istriană albe și roase de vreme. Când a intrat în cetate, parcă simțea ochii lumii privind-o de sus din balcoane și grădinile suspendate, urmărind-o curioasă în trecerea ei spre arenă. Era una dintre cele mai frumoase clădiri din cetate, o coroană de piatră albă, strălucitoare sprijinită pe arcade zvelte, împodobite fiecare cu numele unei campioane.

Diana a trecut pe sub arcada închinată Pentesileei. La urechi îi ajungeau urale și tropote, iar când a ieșit în arena însorită, a avut parte de o priveliște mai rea decât se așteptase. Nu doar că pierduse. Era ultima alergătoare. Câștigătoarele erau deja pe podium și începuse ceremonia încununării. Desigur că Rani era pe primul loc. Era o alergătoare de cursă lungă încă din viața de muritoare, d-apoi în aceea de amazoană. Mai rău era că Diana o plăcea foarte mult. Se arăta întotdeauna modestă și blajină și se oferise până și să o ajute pe Diana să se antreneze. Diana se întreba dacă nu devine obositor să te porți tot timpul atât de magnific. Poate pur și simplu asta însemna să fii eroină.

Luând-o spre podium, s-a silit să zâmbească. Deși se uscase la soare, își vedea foarte bine tunica boțită și pletele încâlcite de la apa de mare. Poate dacă se purta de parcă era doar o întrecere neînsemnată, așa o să și fie. Însă nici n-a făcut trei pași, că Tek s-a desprins din mulțime, luând-o de după umeri.

Diana s-a încordat, iar apoi i s-a făcut ciudă, știind că Tek o s-o simtă.

— Of, micuța noastră Pyxis, i-a zis Tek cu glas cântat, te-ai împotmolit prin noroi?

Din mulțimea ascultătoarelor s-a înălțat un murmur subțire.

Doar înțelegeau toate insulta lui Tek. Micuța Pyxis din lut.

Diana a zâmbit larg.

— Ți-a fost dor de mine, Tek? Nu ți-ai găsit pe altcineva la care să strâmbi din nas?

Din mulțime s-au auzit câteva râsete răzlețe. *Nu te opri,* și-a zis Diana. *Ține fruntea sus.* Din păcate, Tek era o conducătoare de oști iscusită. Îți mirosea orice slăbiciune și știa să-ți dibuie punctele slabe. *Trebuie să i-o servești și tu pe măsură,* o avertizase Maeve, *altfel Tek n-o să dea înapoi. Cu Hipolita se poartă cu mănuși, însă tot va trebui să te sui pe tron odată și odată.*

Tek o să facă tot ce poate ca să mă oprească, și-a spus Diana.

— Nu te supăra, Pyxis, i-a zis Tek. O să mai încerci data viitoare. Și data de după.

În timp ce-și croia drum prin mulțimea privitoarelor, Diana le-a auzit pe tovarășele lui Tek vârându-se în vorbă.

— Poate la următoarea întrecere o să mute linia de sosire, a spus Otrera.

— De ce nu? a răspuns Thyra. Când ești din neam regesc, sunt alte reguli.

Era o insultă fără perdea la adresa mamei sale, însă Diana a zâmbit de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Mă mir că nu se satură unele de același cântec, nu? a spus ea luând-o alene spre treptele care duceau la loja regală. Dar dacă știi doar un dans, bănuiesc că nu-ți rămâne decât să-l joci și gata.

Unele privitoare au dat din cap aprobator. Își doreau o prințesă care nu se temea de înțepăturile lumii, care nu dădea niciodată înapoi și era în stare să se întreacă și în vorbe, ca și în spade. La urma urmei, ce rău îi făcuse Tek? Uneori Diana își dorea s-o provoace o dată la luptă pe față. N-ar avea nicio șansă împotriva lui Tek, însă mai bine ar fi bătut-o măr decât să fie nevoită să se prefacă netulburată de înțepăturile și zeflemeaua ei. O obosea să știe că de câte ori o prindea pe picior greșit, cineva era cu ochii pe ea și vedea totul.

Și nu ăsta era marele necaz. Măcar Tek spunea ce gândea cu adevărat. Cel mai greu era să știe că, deși multe dintre cele care îi zâmbeau acum se arătau amabile și chiar devotate, de vreme ce era fiica mamei sale și-și iubeau regina, niciodată n-o vor considera demnă de traiul alături de ele și nicicum de coroana

regală. Și nu se înșelau. Diana era singura dintre ele care se născuse amazoană.

Dacă ar fi aflat Tek de Alia, dacă ar fi descoperit ce făcuse Diana, ar fi câștigat tot ce-și dorise vreodată: ca Diana să fie surghiunită de pe insulă, ca fata de lut să se piardă în Lumea Oamenilor, iar asta fără să trebuiască s-o desfidă fățiș pe Hipolita.

Ei bine, n-o să afle, și-a promis Diana. *O s-o scot eu cumva pe Alia de pe insulă.* Nu trebuia decât să facă rost de o barcă, s-o suie pe Alia în ea și s-o lase peste hotar, pe mâna vreunei ființe omenești.

Sau ar putea să spună adevărul. Să se facă de râs, să fie judecată oficial, dacă avea noroc, sau să fie exilată pe loc dacă n-avea. Poruncile zeițelor care au creat Themyscira nu puteau fi nesocotite și nicio jertfă în cinstea Herei sau rugă înălțată Atenei nu putea să schimbe ceea ce făcuse. Oare mama Dianei avea s-o apere? Avea să scuze cumva neajunsurile fiicei sale? Sau avea doar să respecte întocmai pedeapsa stabilită prin lege? Diana nici nu știa care variantă i se părea mai rea.

Ia-ți gândul. O să facă ea rost de o barcă.

A urcat treptele spre loja reginei, știind prea bine că lumea își mutase toată atenția de la podiumul câștigătoarelor la ea. Perdelele de mătase luminate de soare colorau galeria umbrită în nuanțe de roșu și albastru, iar de balustradă atârnau norișori parfumați de iasomie. Pe Themyscira nu erau anotimpuri, însă Hipolita punea să se schimbe plantele cățărătoare și florile la fiecare echinox și solstițiu. *Trebuie să marcăm trecerea timpului,* îi spusese ea Dianei. *Trebuie să păstrăm cumva legătura cu lumea muritorilor. Nu suntem zeițe. Nu trebuie să uităm că ne-am născut muritoare.*

Nu chiar toate, își spusese Diana atunci fără să comenteze. Uneori parcă Hipolita uita cu totul cum venise Diana pe lume. Sau poate își dorea să uite. *Când ești din neam regesc, sunt alte reguli.*

Diana nu avea nici cea mai mică îndoială că mama ei o zărise de când intrase în arenă, însă Hipolita s-a întors de parcă o vedea abia acum și i-a zâmbit îmbietor.

Și-a deschis brațele și a strâns-o doar o clipă la piept. Așa se și cuvenea. Diana pierduse. Dacă mama ei s-ar fi arătat prea iubitoare, ar fi crezut-o nesăbuită și necuviincioasă. Dacă s-ar fi

arătat prea rece, ar fi crezut c-o respinge pe față, ceea ce ar fi avut consecințe grave. Acea îmbrățișare era exact cum trebuie, pe muchia de cuțit a politicii oficiale. Atunci de ce i s-a strâns inima?

Diana își cunoștea rangul. A rămas la dreapta mamei sale cât au depus cununile de lauri pe capetele câștigătoarelor, zâmbind și felicitând alergătoarele din dimineața aceea. Însă nodul acela rece de îngrijorare din stomac parcă i se desfăcuse în cârcei ce o strângeau tot mai tare cu fiecare clipă. S-a silit să nu se foiască și să nu se mai uite atâta la soarele de pe cer, ca să urmărească trecerea timpului. Mama ei sigur simțea că nu e în apele ei. Nu-i rămânea decât să spere că Hipolita o să-i pună purtarea pe seama înfrângerii rușinoase pe care o suferise.

Jocurile continuau de-a lungul după-amiezii, iar seara se juca o piesă nouă în amfiteatru. Diana spera să se întoarcă la peșteră până atunci, însă n-avea cum să se sustragă de la primul ospăț. În grădina de lângă arenă fuseseră întinse mese lungi, încărcate cu pâine caldă, mormane de sepie fiartă, carne de vânat la grătar, precum și ulcioare cu vin și lapte de iapă.

Diana s-a silit să mănânce un pic de orez cu pește și și-a făcut de lucru cu un fagure proaspăt de miere din farfurie. De obicei era mâncarea ei preferată, însă își simțea deja stomacul plin de îngrijorare. Maeve o privea întrebător din cealaltă parte a mesei, însă Diana trebuia să rămână alături de mama ei. Oricum, ce putea să-i spună? *Aș fi câștigat sigur, doar că m-am luat cu încălcarea poruncilor divine.*

— În Pontus am fi mâncat miel la proțap, a spus Tek împingând la o parte carnea din farfurie. Aia da carne, nu vânatul ăsta ațos.

Pe insulă nu se creșteau animale pentru carne. Dacă voiai așa ceva, trebuia să vânezi. Nu era una din poruncile zeițelor și nici nu era o cerință proprie insulei, era legea Hipolitei, care ținea la toate viețuitoarele. Tek ținea însă la stomacul ei.

Hipolita a râs doar.

— Dacă nu-ți convine carnea, bea mai mult vin.

Tek a închinat paharul și au ciocnit, apoi s-au pus pe chicotit ca două fetișcane, apropiindu-și frunțile. Diana n-o mai văzuse niciodată pe mama ei râzând așa cum râdea cu Tek. În lumea muritorilor luptaseră și conduseseră împreună, se sfădiseră și se hotărâseră împreună să lase baltă Lumea Oamenilor. Erau *prota*

adelfis, primele amazoane de pe Themyscira, surori absolute, doar că nu erau de-un sânge. Tek n-o ura deloc pe Hipolita – Diana ar fi zis că nici nu era în stare –, ura doar faptul că o zămislise pe Diana. Hipolita crease viață din nimic. Adusese o fată pe lumea Themyscirei. Crease o amazoană în ciuda faptului că numai zeii erau în stare de așa ceva.

Odată, când era mică, Diana se trezise în dormitorul ei din palat și le auzise certându-se. Se dăduse jos din pat, lipăind desculță pe marmura rece, și o luase pe hol, spre Curtea Iolandă.

Era inima casei lor, o terasă încăpătoare, cu coloane elegante, care dădea spre grădinile de la parter și cetatea care se întindea dincolo. Palatul era ticsit de obiecte care trimiteau voalat la lumea în care trăise mama ei înainte să existe insula: o cupă de aur, un cylix negru, îngust, pe care erau pictate dănțuitoare, o șa cu ciucuri din păr – piese dintr-un mozaic pe care Diana nu reușise niciodată să-l recompună. Însă Curtea Iolandă nu avea taine. Se întindea de-a lungul aripii de vest a palatului și era deschisă pe trei laturi, pentru a lăsa să se reverse lumina soarelui și șipotul fântânilor din grădinile de jos. Coloanele erau încinse cu flori de frangipani ca din ceară parfumată, iar lângă balustradă se înșiruiau arbuști de portocal în ghivece, care atrăgeau albinele și bondarii gălăgioși.

Acolo mâncau de obicei Diana cu mama ei, la o masă mereu ticsită de manualele Dianei, pahare pline pe jumătate cu apă sau vin, un castron cu smochine sau un buchet de flori proaspete. Acolo întâmpina Hipolita noile amazoane sosite pe Themyscira după ce se purificaseră, explicându-le legile insulei cu glas liniștit și amabil.

Însă cu Tek Hipolita nu se purta ca o regină demnă și binevoitoare. Nici ca o mamă, cum se purta cu Diana, ci se preschimba în altcineva, o femeie mai degrabă slobodă și delăsătoare, care stătea neglijent în scaun și râdea zgomotos pe nas.

În noaptea aceea, Hipolita nu râdea deloc. Se plimba dintr-o parte în alta a terasei, iar mantia de mătase de culoarea șofranului îi flutura ca o flamură în vânt.

— E doar o *copilă,* Tek. Nu e deloc periculoasă.

— E un pericol la adresa modului nostru de viață, a spus Tek.

Stătea pe o banchetă la masa cea lungă, în hainele de călărie,

sprijinită în coate și cu picioarele întinse în față.

— Știi legea. Fără oameni din afară.

— Nu e din afară. E doar o fetiță. Zămislită din pământul insulei și modelată cu mâinile mele. Nici măcar n-a pus piciorul în altă parte.

— Regulile sunt reguli, Hipolita. Suntem nemuritoare. Nu ne este dat să zămislim, insula le aparține acelora dintre noi care au avut de-a face cu primejdiile Lumii Oamenilor, care știu cum e să ții piept valului nedomolit de violențe ucigașe și care aleg să renunțe. N-aveai niciun drept să alegi în numele Dianei.

— Va crește într-o lume fără vrajbă. O să calce pe un pământ pe care nu s-a vărsat niciodată sânge.

— Atunci cum o să învețe să le prețuiască? Zeii nu au vrut să se întâmple una ca asta. Nu degeaba au dat legile pe care le-au dat, iar tu le-ai încălcat.

— Zeii au binecuvântat-o! I-au dăruit suflul vieții, i-au turnat în vine propriul meu sânge și atâtea alte daruri, a spus Hipolita așezându-se lângă Tek. Gândește-te doar. Crezi că i-am dat viață prin propriile mele puteri? Știi doar că niciuna din noi nu e înzestrată cu asemenea magie.

Tek i-a luat mâinile în ale ei. Cum stăteau așezate așa, păreau să facă cine știe ce legământ, punând la cale cine știe ce minunăție.

— Hipolita, a spus Tek blând, s-a întâmplat vreodată ca zeii să ofere vreun asemenea dar fără să-ți ceară ceva în schimb? Întotdeauna pândește un pericol, e un preț de plătit, chiar dacă încă nu știm care e.

— Și ce vrei să fac acum?

— Nu știu.

Tek s-a ridicat și s-a sprijinit cu mâinile de balustradă, cu ochii la cetate și la marea întunecată.

Diana își amintea cât o miraseră felinarele încă aprinse în atâtea case de jos, de parcă era ceasul la care se certau de obicei oamenii mari.

— Ne-ai pus într-o poziție imposibilă. Până la urmă tot o să dăm socoteală, Hipolita, și doar de dragul de a avea ceva al tău.

— Ba e a noastră, Tek. A tuturor.

Hipolita și-a lăsat o mână pe umărul lui Tek și o clipă Diana a crezut că o să se împace, însă apoi Tek s-a scuturat de atingerea ei.

— Tu ai ales. N-ai decât să-ți repeți ce vrei să auzi, Alteță, toate o să plătim pentru asta.

Acum Diana o urmărea pe Tek discutând cu mama ei de parcă cearta aceea și toate certurile de după n-ar fi contat, de parcă toate chinurile la care o supunea Tek pe Diana ar fi fost o joacă drăgăstoasă. Hipolita ignorase întotdeauna purtarea lui Tek și răceala cu care o trata, susținând că o să se potolească de tot odată ce treceau anii și Themyscira rămânea la adăpost de nenorociri. Numai că era din ce în ce mai rău. Diana mai avea puțin și împlinea șaptesprezece ani, însă devenise doar o țintă ceva mai mare a loviturilor lui Tek.

Diana a aruncat o privire spre cadranul solar din centrul curții ospățului. Alia stătea singură în peșteră de aproape trei ore. Diana n-avea timp să-și bată capul cu Tek. Trebuia să pună cumva mâna pe o barcă.

— Te grăbești să ajungi undeva, prințesă? a întrebat-o Tek de parcă i-ar fi citit gândurile.

Își mijise ochii bănuitoare. Lui Tek nu prea îi scăpa nimic. Probabil de aceea era o conducătoare atât de bună.

— Deloc, din câte știu, a răspuns Diana pe un ton agreabil. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că vrei să mă ridic de la masă.

— Ei, de unde și până unde?

— Ajunge, a spus Hipolita dând din mână de parcă putea să alunge orice neînțelegere cu un gest.

Atunci au început să cânte muzicantele, iar lumea de la masă s-a pus pe cântece și hohote de râs.

Diana își făcea de lucru cu mâncarea din farfurie, silindu-se să se arate veselă, în timp ce soarele descria un arc tot mai lung spre apus. Nu putea să se ridice prima de la masă, ar fi părut îmbufnată că a pierdut. Într-un sfârșit, Rani s-a ridicat în picioare, întinzându-se bine.

— Cine se întrece cu mine până la plajă? a întrebat ea. A fluturat flamura roșie de mătase prin aer, strigând: Ia vedeți dacă puteți să mă prindeți!

Scaunele au fost împinse în spate și amazoanele s-au ridicat de la masă în strigăte și ovații, urmând-o pe Rani spre țărm, înainte să înceapă o nouă rundă de jocuri. Profitând de ocazie, Diana s-a strecurat până la Maeve, care o aștepta într-un colț mai ferit. Era îmbrăcată într-o tunică de catifea lucioasă, verde pal, care părea mai degrabă o cămașă, iar în rest nu purta decât

o pereche de sandale și o coroniță de mărgele verde-frunză împletită în cosițele roșcate.

— Cred că ți-ai uitat pantalonii, i-a spus Diana când Maeve a luat-o de braț și au pornit spre palat.

— Două lucruri îmi plac cel mai mult aici – că nu sunt ploi și nici pudoare. Maică a minunilor, parcă nu se mai termina odată ospățul.

— Știu, Tek stătea chiar în fața mea.

— S-a purtat urât?

— Ca de obicei. Cred că a încercat să se poarte frumos de ochii mamei și ai lui Rani.

— Chiar e greu să fii meschină când e Rani de față. Îți insuflă convingerea că mai bine te-ai chinui să fii un om mai bun.

— Sau să bați o monedă cu chipul ei.

Au trecut pe sub o colonadă îmbrăcată în viță-de-vie.

— Maeve, a spus Diana cât a putut de nonșalantă, îți amintești să fi anunțat consiliul vreo misiune la orizont în viitorul apropiat?

— Nu începe iar.

— Întrebam și eu.

— Chiar dacă ar anunța așa ceva, știi că mama ta nu te-ar lăsa în veci să pleci.

— Nu poate să mă țină aici la nesfârșit.

— Ba poate. Doar e regina, ai uitat?

Diana s-a strâmbat, însă Maeve a urmat:

— O să se folosească de orice pretext să te țină lângă ea și azi i l-ai oferit pe tavă. Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit?

Diana a șovăit. Nu voia s-o mintă pe Maeve. Nu voia să mintă pe nimeni. Însă dacă i s-ar fi destăinuit, Maeve ar fi fost silită fie să dea pe față fărădelegea Dianei, fie să păstreze secretul, riscând să-și atragă și ea surghiunul.

— Drumul din nord era astupat de bolovani, a spus Diana. S-a surpat un deal.

— S-a surpat un deal? a zis Maeve încruntându-se. Crezi că s-a luat cineva după tine? Îți știa traseul?

— Doar nu bănuiești că mi-a pus cineva bețe-n roate. Tek n-ar fi în stare…

— Chiar n-ar fi?

Nu, s-a abținut Diana să răspundă. *Tek nici nu crede că e nevoie să-mi pună bețe-n roate. Își închipuie c-o să dau singură*

greș. Și tocmai îi arătase că nu se înșală.

— Hei, a spus Maeve apucând-o de umeri. O să mai fie și alte întreceri, o să…

Maeve a apucat-o tare de braț și și-a dat ochii peste cap clătinându-se pe picioare.

— Maeve! a strigat Diana.

S-a prăbușit în genunchi. Diana a cuprins-o cu brațul pe după talie. Pielea prietenei sale nu părea ca de obicei. Era prea fierbinte.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai?

— Nu știu, a gâfâit Maeve, apoi s-a încovoiat, gemând de durere.

Într-o clipă, Diana a simțit și ea ecoul pe care-l stârnise suferința lui Maeve. Amazoanele erau legate una de alta prin sângele lor, chiar și Diana, prin sângele mamei sale. Când suferea una din ele, simțeau toate.

Mai multe femei veneau deja într-un suflet la ele, cu Tek în frunte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tek, ajutând-o pe Diana să o ridice pe Maeve de jos.

— Nimic, a zis Diana tot mai panicată. Stăteam de vorbă și dintr-odată…

— Pe dulăii iadului, a blestemat Tek. Arde toată.

— Să fie vreo infecție? a întrebat Thyra.

Diana a clătinat din cap.

— Nu e rănită.

— Să fi mâncat ceva? și-a dat Otrera cu presupusul.

— La ospăț? s-a strâmbat Tek. Nu fi ridicolă. Maeve, ai mers cumva la cules? Ai mâncat ceva din pădure? Ciuperci? Fructe?

Maeve a clătinat din cap, cutremurată de un plânset ascuțit.

— Hai s-o ducem la pat și s-o răcorim cumva, a spus Tek. Aduceți apă, gheață de la bucătării. Thyra, du-te după Yijun. A lucrat ca medic de campanie. O s-o ducem pe Maeve în dormitoarele palatului.

— Maeve stă în Caminus acum.

Noile amazoane stăteau în primii ani în căminul de lângă palat, iar apoi hotărau în ce parte a cetății vor să locuiască. Diana fusese de curând în noua ei casă.

— Dacă e cumva vreo molimă, vreau s-o țin izolată. În dormitoarele palatului nu stă nimeni acum, așa că e ușor să

păstrăm carantina.

— Molimă? s-a îngrozit Otrera.

— Du-te, i-a poruncit Tek.

Tyra a fugit în cetate după medic, iar Diana s-a repezit în bucătăriile palatului să aducă o cană mare cu gheață. Când s-a dus în cămin, unde erau Maeve și Tek, Maeve stătea ghemuită sub un cearșaf subțire, tremurând ca varga. Diana a lăsat cana lângă pat și s-a uitat neputincioasă la prietena ei.

— Ce are?

— Febră, a răspuns Tek sumbru. E bolnavă.

Așa ceva era cu neputință.

— Amazoanele nu se îmbolnăvesc.

— Ei bine, ea s-a îmbolnăvit, s-a răstit Tek la ea.

Thyra a venit într-un suflet în cameră, cu pletele aurii fluturându-i pe umeri.

— Vine îndată și medicul, însă în cetate s-au mai ivit două cazuri.

— Friguri? Au luat parte la ospăț?

— Nu știu, însă…

Dintr-odată, camera a părut să se clatine. Pereții s-au scuturat, iar podeaua s-a cutremurat ca o jivină trezită dintr-un somn adânc. Cana cu gheață s-a răsturnat la podea și s-a făcut cioburi pe dale. Thyra s-a lovit de perete, iar Diana s-a agățat de clanța ușii ca să nu cadă.

La fel de brusc cum începuse, cutremurul s-a și potolit. Dacă n-ar fi fost cana spartă și felinarele care încă se clătinau în cârlige, ai fi crezut că nici nu s-a întâmplat.

— Pe cosițele Freyei! a făcut Thyra. Ce-a fost asta?

— Un cutremur, a răspuns Tek încruntată.

— Aici? s-a mirat Thyra.

— Trebuie să vorbesc cu regina, a spus Tek. Așteptați medicul.

A ieșit din încăpere călcând pe cioburi de sticlă și gheață.

Diana a întins o pătură peste Maeve. I-a dat prietenei sale părul roșcat de pe față. Maeve era prea albă pe sub pistrui, iar ochii i se mișcau neîncetat sub pleoapele străvezii. *Molimă. Carantină. Cutremur.* Asemenea cuvinte nu-și aveau locul pe Themyscira. *Dacă le-a adus Alia cu ea?* Dacă însăși Diana abătuse asemenea nenorociri asupra neamului ei?

Niciun muritor nu avea dreptul să pună piciorul pe

Themyscira. Legea era limpede. Doar două femei îndrăzniseră s-o încalce de când existau amazoanele. Kahina venise dintr-o misiune cu o copilă muritoare, dorindu-și cu disperare s-o salveze de la moartea pe câmpul de luptă. A implorat să fie lăsată să crească copila pe insulă, însă până la urmă amândouă au fost surghiunite în Lumea Oamenilor. A doua era Nessa, care încercase să-și aducă în secret iubitul muritor cu o corabie când se întorsese la Themyscira.

Când era mică, Diana se tot rugase să asculte povestea Nessei, perpelindu-se în pat, în așteptarea sfârșitului cumplit, cu Nessa care stătea pe țărm dezbrăcată de armură, în timp ce pământul se cutremura și vântul urla, căci insula și zeii erau tare mâniați. Diana își amintea cum se termina povestea, în cuvintele poetei Evandre:

Rând pe rând, surorile i-au întors spatele, așa cum se cuvine, și deși au plâns, lacrimile erau nimica toată pe lângă mare. Și astfel a trecut Nessa de pe tărâmul binecuvântat prin ceață, spre ținuturile îndepărtate, unde oamenii trăiesc numai în războaie, iar viața e doar cât ar da un fluture din aripă – nici n-apucă s-o aibă în fața ochilor și s-o înțeleagă, că s-a și terminat. Ce-am mai putea spune despre suferința ei? Bine măcar că n-a fost una îndelungată.

Diana se cutremurase când auzise cuvintele acelea nepăsătoare. Urmărise fluturii de noapte care se roteau în jurul felinarelor de pe terasa mamei, chinuindu-se să le deslușească tremurul aripilor. Gata, s-a și terminat. Cât de iute. Însă acum își amintea cu groaza unei înțelegeri noi celelalte cuvinte ale lui Evandre: *Pământul se cutremura și vântul urla, căci insula și zeii erau tare mâniați.* Când o salvase pe Alia, Diana crezuse că-și riscă doar propria viață, nu și pe a surorilor sale sau pe a lui Maeve.

A strâns mâna lui Maeve, șoptindu-i:

— Mă întorc repede.

A ieșit în grabă pe ușă și a traversat în fugă curtea împrejmuită de coloane care ducea de la cămin la palat.

— Tek! a strigat-o ea, gonind s-o ajungă din urmă.

Când s-a întors Tek, pământul s-a cutremurat iar. Diana s-a izbit de o coloană, lovindu-se dureros cu umărul de piatră. Tek

n-a părut mai deloc afectată, văzându-și de mers.

— Du-te înapoi la prietena ta, i-a spus când Diana s-a luat după ea pe scări, spre aripa reginei.

— Tek, de ce au izbucnit toate astea?

— Nu știu. O tulburare pe undeva.

Tek a urcat fără șovăială la etajul aripii regale. Hipolita stătea la o masă lungă, sfătuindu-se cu o crainică, o fată iute de picior pe nume Sabaa.

Hipolita a ridicat capul când au intrat.

— Știu, Tek, a spus ea. Am chemat o crainică de cum a izbucnit primul cutremur.

A împăturit scrisoarea pe care o întocmise și a pecetluit-o cu ceară roșie, în care și-a întipărit inelul.

— Fugi cât mai repede până la Bana-Migdal, numai fii cu grijă. Ceva nu e a bună pe insulă.

Crainica s-a făcut nevăzută pe scări.

— Se cunosc cel puțin trei femei bolnave, a spus Tek.

— Sigur asta să fie? a întrebat Hipolita.

— Pe una am văzut-o cu ochii mei.

— Maeve, a adăugat Diana.

— Cred că mai întâi au de suferit amazoanele mai tinere, a spus Hipolita.

— Nu toate, a mormăit Tek uitându-se pieziș la Diana.

Însă Hipolita era cu ochii la marea de la apus.

— Va trebui să întrebăm Oracolul, a spus ea oftând.

Diana a simțit un nod în stomac. Oracolul. Atunci n-o să se mai poată ascunde.

Tek a încuviințat, părând resemnată. Nu era deloc un fleac să meargă la Oracol. Era nevoie de o jertfă, iar dacă Oracolul nu se mulțumea cu ce-i oferea o amazoană, putea să dea pedepse usturătoare.

— O să aprind torțele, ca să chem consiliul, a spus Tek și cu asta a plecat.

Totul se întâmpla mult prea repede. Diana a urmat-o pe Hipolita în încăperile ei.

— Mamă…

— Dacă se mișcă iute pe cai, consiliul o să sosească într-o oră, a spus Hipolita.

Unele membre locuiau în Efeseum sau în Bana-Migdal, pe când altele preferau să trăiască în părți mai izolate ale insulei și

trebuiau chemate aprinzând torțele.

Hipolita și-a dat jos hainele de călărie comode și coroana de argint pe care o purtase în arenă și a ieșit peste o clipă din iatacul ei înveșmântată în mătăsuri violet, de culoarea prunelor tomnatice, cu o apărătoare din aur acoperindu-i umărul drept și o cămașă sclipitoare de zale. Era o armură pur ornamentală, care se purta de obicei pe la reuniunile de stat. Sau la ședințele de urgență ale consiliului.

— Mă ajuți să-mi leg părul? i-a zis Hipolita.

S-a așezat în fața marii oglinzi și a ales dintr-o cutie căptușită cu catifea o coroană de aur bătută cu ametiste mari, neșlefuite.

Dianei i se părea de-a dreptul straniu că trebuia să se apuce să împletească părul negru ca abanosul al mamei sale în timp ce întreaga lume stătea parcă să se năruie, însă o regină trebuia să rămână ceea ce era și nimic mai prejos, în ochii supuselor sale.

Diana și-a luat inima-n dinți. Trebuia să-i spună mamei sale de Alia. Nu putea s-o lase să țină ședința consiliului fără să știe ce se întâmplă. *Poate că nu e Alia de vină. Poate e o tulburare în Lumea Oamenilor. Altceva. Orice.* Însă de fapt nu-i venea să creadă. Când consiliul o să se întrebe Oracolul, o să afle de Alia, iar pe Diana o s-o surghiunească. Mama ei o să pară slabă și prea iertătoare. Nu toată lumea o iubea pe Hipolita la fel de mult ca Tek și nu toată lumea credea că amazoanele au nevoie să le conducă vreo regină.

— Mamă, azi, în timpul întrecerii…

Hipolita a privit-o în ochi în oglindă și a luat-o de mână.

— O să discutăm mai încolo. Însă, Diana, nu-i nicio rușine că ai pierdut.

Nu era deloc adevărat, însă Diana a zis oricum:

— Nu despre asta e vorba.

Hipolita și-a mai pus două ametisturi în urechi.

— Diana, nu-ți mai poți permite încă o pierdere. Nici nu mi-am închipuit c-o să câștigi…

— Nu?

Nu i-a plăcut deloc că se simțea atât de jignită și că nici măcar nu a reușit să-și ascundă mirarea din voce.

— Sigur că nu. Ești încă tânără. Încă nu ți-ai venit în puteri ca restul și nici nu ai experiența lor. Speram să ajungi pe podium sau măcar…

— Sau măcar să nu te fac de râs?

Hipolita a ridicat din sprânceană.

— O regină nu se face de râs doar pentru că a suferit o mică pierdere într-o întrecere, Diana. Însă nu ai fost pregătită, așa că va trebui să te străduiești și mai mult să dovedești cine ești pe viitor.

Părerea pe care și-o făcuse mama despre puterile sale era la fel de bine calculată ca îmbrățișarea din galerie și o durea la fel de tare.

— Ba am fost pregătită, a contrazis-o Diana încăpățânată.

Hipolita a privit-o cu atâta bunătate, dragoste și milă, că i-a venit să urle.

— Faptele vorbesc de la sine. Va veni și vremea ta.

Însă se putea să nu mai apuce vremea aceea. Dacă până și mama ei se îndoia că e în stare să câștige o blestemată de alergare. Și mai era și Alia. *Alia.*

— Mamă, a încercat iar Diana.

Însă Hipolita tocmai ieșea valvârtej din încăperile sale. Armura de aur îi licărea în lumina lămpilor. Pământul s-a cutremurat, însă a reușit să nu se poticnească deloc, de parcă însuși mersul său era o declarație: „Sunt regină și amazoană, ai face bine să tremuri în fața mea.”

Diana și-a văzut chipul în oglindă – o fată cu păr negru, în haine mototolite, cu niște ochi albaștri îngrijorați și mușcându-și buza de jos ca o actriță chinuită din cine știe ce tragedie. S-a îndreptat de spate și și-a sumețit bărbia. Nu era ea regina, însă nu doar membrele consiliului aveau dreptul să convoace Oracolul. *Pe Themyscira sunt prințesă,* i-a spus ea fetei din oglindă. *O să aflu și singură ceea ce trebuie să știu.*

Capitolul 3

Diana a fugit în camera ei să se schimbe și să ia o pătură, o funie, un felinar și un amnar, precum și sulul de tifon în care își învelea mâinile în luptele corp la corp – era numai bun de bandaje. Trecuseră patru ore de când o lăsase pe Alia în peșteră. Probabil că era îngrozită. *Pe coroana Herei, dacă încearcă să se dea jos?* S-a strâmbat imediat. Alia era ușoară ca un sac cu vreascuri. Dacă ar fi încercat să coboare din peșteră și-ar fi făcut rău singură, însă n-avea timp să se întoarcă la coastă. Dacă voia să dreagă lucrurile, trebuia să vorbească cu Oracolul înaintea consiliului.

A deschis o casetă verde, smălțuită, pe care o ținea lângă pat, apoi a șovăit. Nu mai fusese niciodată la Oracol, însă știa că e o femeie periculoasă. Citea în inima oricărei amazoane și îi vedea acolo viitorul cel mai îndepărtat, în fumul focului ritual deslușea mii de vieți, de-a lungul a mii de ani, le urmărea curenții și vedea cum putea să le abată calea. Prezicerile sale costau întotdeauna tare scump. Cine mergea s-o roage ceva trebuia neapărat să-i ofere o jertfă care să-i fie pe plac, ceva doar al ei, la care ținea ca la ochii din cap.

În acea casetă verde, smălțuită își ținea Diana obiectele cele mai de preț. A vârât-o în sac și a coborât în fugă scările. Își tot pitise mâncare prin buzunare în timpul ospățului, însă acum a dat pe la bucătărie să ia un burduf de vin fiert încă fierbinte. Dacă de obicei în bucătării domneau larma și forfota, în acea zi personalul lucra cu îndârjire, iar din oale se înălțau dâre de aburi cu miros ciudat.

— Scoarță de salcie, a spus o bucătăreasă când Diana a ridicat un capac să vadă ce e înăuntru. Extragem acidul salicilic, e bun de potolit febra. Spune-i lui Maeve că-i urăm însănătoșire grabnică, îi spuse ea apoi, întinzându-i burduful din piele de capră.

Diana i-a mulțumit doar. Nu voia să lungească și mai mult pomelnicul de minciuni al zilei.

Străzile cetății erau pline de zarvă și îmbulzeală, lumea se vântura de colo colo ducând mâncare, medicamente și materiale pentru întărirea clădirilor atinse de cutremur. Diana și-a tras gluga pe cap. Știa că ar fi trebuit să se implice din plin și să ajute cât putea, însă, dacă bănuielile în privința Aliei erau

adevărate, nu-i rămânea decât s-o scoată cât mai rapid de pe insulă.

Când a aruncat o privire în port, și-a dat seama că era aproape imposibil să fure o barcă. Vântul se preschimbase de-acum în vijelie, iar cerul era de culoarea granitului. Pe chei amazoanele forfoteau în toate părțile, chinuindu-se să lege bine flota de ambarcațiuni înainte să se dezlănțuie din plin furtuna.

Diana a ieșit din cetate pe drumul de la est, care ducea fără mari ocolișuri la templul Oracolului. De-o parte și de alta a drumului se întindeau livezi de măslini, la adăpostul cărora Diana a luat-o la goană, cât de iute îndrăznea.

Nu peste mult timp a lăsat măslinii în urmă și a luat-o prin podgorii și printre șiruri ordonate de piersici încărcați de roade, după care a ajuns la colinele de la marginea mlaștinii din mijlocul insulei.

Cu cât se apropia mai mult de mlaștină, o cuprindea o senzație tot mai neplăcută. Mlaștina era umbrită de Muntele Ptolema și aici domnea mai tot timpul o penumbră cum nu mai întâlneai pe toată insula. Nu se mai aventurase niciodată pe meleagurile acelea. Se povestea că unele amazoane care merseseră în miezul mlaștinilor la Oracol se întorseseră de acolo bocind amarnic sau cu mințile rătăcite. După ce se dusese la templu să vadă Oracolul, Clarissa a apărut în cetate bolborosind și tremurând toată, cu vinișoarele din albul ochilor sparte și unghiile mâncate până în carne. Nu a spus nimănui ce văzuse acolo, însă și acum, deși era o luptătoare călită, care se avânta călare în luptă înarmată doar cu o secure și propria cutezanță, Clarissa dormea noapte de noapte cu un felinar aprins la căpătâi.

Diana a intrat dârdâind la umbra copacilor mlaștinii, drapați în văluri de mușchi precum niște bocitoare la o înmormântare, cu rădăcinile dezgolite oglindindu-se în apele noroioase, pe care așterneau tot soiul de forme sinistre. Nu auzea niciun sunet care să vestească furtuna, niciun cântec cunoscut de pasăre, nici măcar vântul. Mlaștina își avea propria muzică mohorâtă: clipocitul și plescăitul apei ori de câte ori cine știe ce jivină cu spinarea crestată ieșea la suprafață, iar apoi dispărea dând din coada lungă, forfota gâzelor, șoaptele care se înălțau și amuțeau fără noimă. Diana și-a auzit propriul nume în aer și a simțit o suflare rece la ureche. Însă când s-a întors cu inima

bătându-i tare în piept, n-a văzut pe nimeni. Zărind o sălbăticiune necunoscută cu picioare lungi și păroase care se cățăra iute pe o creangă din apropiere, a grăbit îndată pasul.

Încerca să meargă înainte spre est și, cu cât se apropia de miezul mlaștinii, cu atât se întețea umbra. De-acum putea să jure că se luase o creatură după ea, poate chiar mai multe. Auzea fojgăit de picioare care i se furișau deasupra capului. La stânga lucea ceva ca niște ochi negri, sticloși între ghirlandele încovoiate ca din dantelă ale mușchiului cenușiu.

N-ai de ce să te temi, își spunea ea, parcă auzind atunci râsetul înăbușit și bolborosit al mlaștinii.

A trecut înfiorată printr-o perdea de vițe legate în mănunchiuri cu pânze albicioase de păianjen și s-a oprit. Își închipuise că templul Oracolului semăna cu edificiile boltite din cărțile de istorie, însă acum s-a trezit în fața unui hățiș des, alcătuit din rădăcini de copaci, a unei baricade din crengi lungi și late cât un zid de cetățuie. Nu-și dădea seama dacă era de mâna omului sau crescuse de la sine din mlaștină. În mijloc avea o gaură, o gură umplută cu o beznă mai adâncă și mai neagră decât o boltă fără stele. De acolo venea o cacofonie de sunete înăbușite, ca bâzâitul unui stup flămând sau al unui cuib de viespi gata să plesnească.

Diana și-a luat inima-n dinți, și-a pus mai bine sacul pe umăr și a luat-o pe o alee formată din pietre negre, jilave care ducea la intrare, sărind de pe o piatră pe alta, printr-o apă de un cenușiu stins, ca o oglindă întinată, alunecând cu sandalele pe spinările lucioase ale bolovanilor.

La intrare aerul era ciudat de greu. Îi simțea apăsarea umedă și neplăcut de încinsă pe piele, ca o limbă udă, spânzurând din botul unei jivine. A aprins felinarul pe care-l legase de sac, a respirat scurt și a intrat.

Pe loc i s-a stins felinarul. Când a auzit șoapte din spate, s-a întors și a văzut cum rădăcinile se împletesc laolaltă, acoperind gura tunelului. S-a repezit spre intrare, însă prea târziu. Era singură în beznă.

Inima îi sălta în piept ca un iepure speriat. Prin bâzâitul agitat al gâzelor auzea cum se mișcă vițele și rădăcinile în jurul ei și dintr-odată a știut că or s-o împresoare cu totul și o să rămână pe vecie zidită de vie în hățișul acela.

S-a silit s-o ia cu pași șovăitori înainte, bâjbâind cu mâinile

întinse prin întuneric. Mama ei nu s-ar fi temut de niște crengi de copaci. Tek s-ar fi uitat doar o dată ucigător la rădăcinile alea și ele s-ar fi veștejit pe loc.

Bâzâitul se auzea din ce în ce mai puternic, aducând tot mai mult cu niște sunete omenești, un oftat ascuțit care se înălța și se potolea ca un plâns de copil. *Nu mă tem. Sunt amazoană, nu am de ce să mă tem de insulă.*

Însă locul acela părea mai străvechi decât insula. Părea din vremurile cele mai îndepărtate.

Încet, încet și-a dat seama că tunelul urca în pantă și de-acum își vedea conturul mâinilor și pereții din rădăcini împletite. De undeva de sus venea o lumină.

Tunelul a condus-o la o încăpere rotundă, fără tavan, lăsând să se vadă cerul. Plecase la drum pe la sfârșitul după-amiezii, însă acum vedea deasupra o boltă neagră și plină de stele. S-a panicat, neștiind dacă pierduse cumva noțiunea timpului în tunel, însă apoi și-a dat seama că nu erau constelațiile pe care le știa ea. Cerul din fața ochilor ei nu era cerul sub care trăise până atunci.

În pereții ghimpați erau fixate torțe care ardeau cu flăcări argintii și reci, iar încăperea era mărginită de un șanț umplut cu o apă limpede. În mijloc, pe o piatră circulară netedă și turtită, stătea o femeie, lângă un vas de bronz cu tăciuni atârnat cu un lănțug subțire de un trepied. În vas ardea un foc în vâlvătăi portocalii, ce răspândea o dâră groasă de fum spre cerul înstelat.

Femeia s-a ridicat și și-a dat gluga pe spate, scoțând la iveală o claie de păr arămiu și o piele pistruiată.

— Maeve! a țipat Diana.

Oracolul și-a preschimbat chipul. Acum era o copilă cu ochii mari, apoi o bătrână stafidită, apoi Hipolita, cu cerceii ei din ametist. A devenit o fiară cu colți negri și ochi de opal, apoi o frumusețe radioasă, cu nasul drept și buzele pline, încadrate de un coif de aur. Când a pășit în față, umbrele s-au preschimbat. Acum era Tek, însă gârbovită, cu pielea brună zbârcită și cu părul albit la tâmple. Dianei îi venea să se întoarcă pe călcâie și s-o zbughească din loc. A rămas liniștită.

— Fiică a Pământului, a spus Oracolul. Oferă-ți jertfa.

Diana și-a stăpânit tremurul. *Fiică a Pământului. Născută din lut.* Oare Oracolul voia s-o insulte? Puțin mai conta. Diana venise

în misiune.

Și-a dat jos sacul și a scos caseta verde, smălțuită. Mâna i-a șovăit deasupra unui pieptăn de jad primit în dar de la Maeve de ziua ei. Mai era leopardul de carneol, un micuț talisman pe care-l purta de ani de zile în buzunar, cu spinarea tocită de cât îl frecase cu degetele ca să-i poarte noroc. Mai avea o pânză brodată care înfățișa configurația planetelor în momentul nașterii ei. Era o broderie plină de noduri și de greșeli. O lucrase chiar ea, alături de mama ei și, jinduind să petreacă cât mai mult timp cu Hipolita, Diana o descususe noapte de noapte, șir cu șir, sperând ca broderia aceea să nu se mai termine niciodată. Pipăind căptușeala casetei cu degetele, a dat în sfârșit de obiectul pe care-l căuta.

S-a uitat la șanțul cu apă. Nu știa cum se trece dincolo, însă n-avea de gând să întrebe. Din câte auzise despre Oracol știa că, dacă ofranda îi era primită, nu putea să pună decât trei întrebări și atât.

A pășit în apă. Vedea cum i se scufundă piciorul, cu pielea părându-i mai albă în apă, însă nu simțea nimic. Poate că râul acela era un miraj. A trecut apa și a ajuns la insula de piatră. Când a pus piciorul pe piatra netedă, larma vocilor s-a potolit, de parcă pătrunsese în miezul unui uragan.

Diana a întins mâna, silindu-și mușchii să rămână fermi – nu voia să tremure în fața Oracolului – și și-a desfăcut degetele, dezvăluind vederii vârful de săgeată din fier. Era lung cât palma ei și dureros de ascuțit, cu vârful și muchiile pătate într-un roșu atât de închis, că părea negru la lumina înghețată a torțelor.

Oracolul a izbucnit într-un râs trosnitor, ca vâlvătăile focului.

— Îmi aduci un dar pe care-l disprețuiești?

Diana s-a dat înapoi cutremurată, strângând protector vârful de săgeată în palmă și ducându-l la inimă.

— Nu e adevărat.

— Eu rostesc numai adevărul curat. Poate nu ești tu pregătită să-l auzi.

Diana s-a uitat la sacul rămas în spatele ei, întrebându-se dacă ar face bine să-i ofere altceva.

— Nu, Fiică a Pământului, a zis însă Oracolul. Nu-mi trebuie podoabele și zorzoanele tale copilărești. O să-ți iau săgeata care ți-a ucis mama. Și un obiect disprețuit are valoarea lui, iar sângele de regină nu e deloc neînsemnat.

Diana a întins iar mâna, cu inima îndoită. Oracolul i-a cules din palmă vârful însângerat de săgeată. Pe loc s-a schimbat la față. Era iarăși Hipolita, însă acum își purta pletele negre despletite și desprinse din agrafe, în zulufi care i se revărsau pe umeri, și era îmbrăcată într-o tunică albă cu fir de aur. Arăta cum își amintea Diana că fusese în ziua când Hipolita își găsise fiica plângând la grajduri, după ce auzise ce discutau două amazoane înainte să plece în plimbarea de dimineață. *Au zis că sunt un monstru,* îi spusese mamei sale. *Au zis că am trupul din noroi.* Hipolita îi ștersese lacrimile cu mâneca tunicii și în seara aceea îi dăruise Dianei vârful de săgeată.

Acum Oracolul a rostit cu glasul Hipolitei cuvintele pe care i le spusese atunci la lumina lămpii, stând la căpătâiul Dianei.

— *Nu e nicio bucurie să te naști muritoare. Nu va trebui să cunoști niciodată suferința traiului omenesc. Dintre noi toate, numai tu n-o să înduri niciodată durerile morții.*

La vremea aceea Diana nu prea pusese preț pe vorbele ei, însă nici nu le uitase și nu înțelesese niciodată de ce ținea atât de mult la vârful acela de săgeată. Mama ei dorise să-i fie avertisment și să-i amintească ce prețioasă era viața de care se bucura. Însă, prin obiectul acela, Diana se simțea legată de lumea largă, chiar dacă sângele mamei ei dădea un aer înfiorător acestei legături.

Oracolul și-a luat iarăși chipul îmbătrânit al lui Tek. A azvârlit vârful de săgeată în vasul cu tăciuni, stârnind o jerbă de scântei portocalii în aer.

— Azi mi-ai adus o ofrandă ucigătoare, a spus Oracolul. Tot așa cum ai adus și moartea pe țărmurile noastre.

— Știi de Alia? a spus Diana ridicând mirată capul.

— E prima întrebare?

— Nu! s-a grăbit Diana să răspundă.

Trebuia să se poarte mai cu istețime.

— Pământul se cutremură. Lujerul mereu înverzit se vestejește.

— Numai din vina mea, a spus Diana mâhnită. Numai din cauza Aliei.

— Și a celor dinaintea ei. Întreabă-mă ce ai să mă întrebi, Fiică a Pământului.

Diana sperase cumva, în adâncul sufletului, că se înșela, că fata pe care o salvase și nenorocirile care se abătuseră asupra

Themyscirei erau o simplă coincidență. Acum nu avea cum să mai fugă de ceea ce făcuse de fapt și de necazurile pe care le crease. Dacă voia să îndrepte lucrurile, trebuia să-și aleagă cu grijă cuvintele.

— Cum pot să salvez Themyscira?

— Să nu faci nimic.

La o fluturare a mâinii Oracolului, fumul care se înălța din vas s-a arcuit deasupra șanțului cu apă. Prin fum Diana a zărit o siluetă care o privea din apă. Era Alia. Diana și-a dat seama că vedea ce se întâmplă în peștera din coastă. Alia stătea ghemuită sub pătură, tremurând cu ochii închiși, cu fruntea udă de transpirație.

— Dar nu era deloc rănită… a protestat Diana.

— Insula o otrăvește pe ea, așa cum și ea otrăvește insula. Numai că Themyscira e mai bătrână și mai puternică. Fata va muri și astfel se va risipi blestemul lumii muritorilor. Cele mai multe dintre surorile tale vor supraviețui și se vor înzdrăveni de tot. Cetatea se poate reclădi. Insula se poate purifica iar.

Cele mai multe vor supraviețui? Oare Maeve o să trăiască? Cuvintele îi stăteau dureros pe limbă, mai să le scoată pe gură.

— Nu înțeleg, a spus ea evitând cu grijă un ton întrebător. Nu sunt bolnavă, iar Alia se simțea bine când am lăsat-o.

— Tu ești a insulei, născută fără de prihană, *athanatos,* cea fără de moarte. Tu nu te vei îmbolnăvi ca surorile tale – prin simpla ta prezență, poți să ții fata în viață mai mult, poate chiar să-i alini durerile, însă nu poți s-o vindeci. Va muri, iar insula va trăi mai departe. Toate vor fi așa cum se cuvine să fie.

— Nu, a spus Diana mirată de mânia din propriul glas. Cum pot s-o salvez pe Alia?

Rostise cea de-a doua întrebare.

— Nu trebuie.

— Nu e un răspuns.

— Atunci spune-i pe numele strămoașelor ei, *haptandra,* mâna războiului. Privește fumul și află adevărata ei fire.

Fumul s-a înălțat iarăși din vas și s-a întins peste apă, însă când s-a uitat de data asta, Diana a simțit că o împresoară flăcările. Se afla în mijlocul unui câmp de luptă, înconjurată de soldați căzuți, împrăștiați printre ruine, cu mădularele ca niște rămășițe azvârlite de valuri pe un țărm negru tăciune. A tresărit când pe lângă ea a trecut o mașinărie de război ca desprinsă din

cărți, călcând pe cadavre. Din depărtare venea un răpăit de explozii repezi, înșiruite una după alta.

Fixându-și privirea asupra ororilor care o înconjurau, Diana a scos un geamăt. La câțiva pași de ea zăcea Maeve, cu o sabie înfiptă în inimă, ca o gâză translucidă prinsă cu un ac în insectar. În jur erau numai cadavre de amazoane. Privirea i-a fost atrasă de niște plete negre: mama ei, zăcând cu armura de luptă strivită și ruptă, ca un gunoi azvârlit la pământ.

Auzind un strigăt de luptă, s-a întors căutându-și arma, însă nimic. Atunci a văzut-o pe Tek asudată toată, cu ochii aprinși în focul luptei, înfruntând un soi de monstru de poveste, pe jumătate om, pe jumătate șacal. Șacalul și-a înfipt dinții în beregata lui Tek, a scuturat-o ca pe o păpușă și a azvârlit-o cât colo. Tek s-a prăbușit sângerând din venele jugulare sfârtecate. Ochii săi o fixau pe Diana cu o privire aprinsă și acuzatoare.

— Fiică a Pământului.

Diana a icnit sufocată. Imaginile din fața ochilor s-au risipit și și-a văzut propriul chip în apă, cu obrajii uzi de lacrimi.

— O să-mi tulburi apa profetică cu sarea lacrimilor tale, i-a spus Oracolul.

Diana și-a șters lacrimile de pe obraji.

— Nu se poate. Am văzut monștri. Mi-am văzut surorile…

— Alia nu este o fată de rând. Poartă cu sine pecetea otrăvită a morții.

— Ca toți muritorii, a contrazis-o Diana.

De ce era Alia altfel? Insula o respinsese ca pe oricare ființă umană. Dacă Diana reușea s-o scoată de pe Themyscira, totul ar fi revenit la normal.

— Nu-și poartă doar propria moarte cu sine, ci moartea întregii lumi. Crezi că din întâmplare se afla barca ei atât de aproape de țărmurile noastre? Alia este o Fiică a Războiului, născută din stirpea Elenei, ea însăși o urmașă a lui Nemesis.

— Elena? Adică Elena din…

— Zece ani s-au războit la Troia. N-a scăpat niciun zeu. Niciun erou. Nicio amazoană. Așa va fi și dacă Alia va rămâne în viață. Este *haptandra.* Oriunde merge, iscă gâlceavă. Cu fiecare respirație a ei, ne-apropiem și mai mult de Armagedon.

— Bine, dar războiul a izbucnit din pricina frumuseții Elenei.

Oracolul a dat din mână disprețuitor, iar torțele au pâlpâit o clipă.

— Cine deapănă asemenea povești? Cu zeițe răzbunătoare care se joacă cu viețile oamenilor din curată vanitate? Bărbații își închipuie, desigur, că puterea unei femei stă în trăsăturile ei frumoase, în mădularele ei mlădioase. Tu ar trebui să știi mai bine, Fiică a Pământului. Elena avea războiul în sânge, iar la șaptesprezece ani și-a venit pe deplin în puteri. Ca orice Fiică a Războiului. La fel și Alia. Ai văzut ce ți-a înfățișat apa.

— O stirpe de Fiice ale Războiului, a meditat Diana.

Se poate așa ceva? Cum putea o muritoare, fie ea și din stirpea lui Nemesis, zeița răzbunării, să iște atâtea necazuri?

Oracolul o privea cu atenție.

— Ia seama, Fiică a Pământului. Nașterea unei Fiice a Războiului aduce cu sine numai nimicire. Toate marile războaie din Lumea Oamenilor au fost iscate de o Fiică a Războiului sau alta. Când va răsări luna nouă, Alia va atinge puteri depline și va veni războiul. Doar dacă nu cumva moare înainte, a adăugat ea după o pauză.

— Nu a fost o explozie întâmplătoare, a spus Diana începând să înțeleagă. Cineva a vrut s-o omoare pe Alia.

— Mulți vor face tot ce le stă în puteri să oprească o nouă epocă sângeroasă din istoria lumii. Însă tu nu trebuie să faci nimic. Să aștepți doar până moare fata, așa cum trebuia să se întâmple în naufragiu. Așa este cel mai bine.

Diana și-a mijit ochii. Citise destule povești. Știa cum vorbesc Oracolele.

— Cel mai bine, a meditat ea.

Oracolul și-a adâncit colțurile buzelor de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. De-abia acum s-a întrebat Diana de ce i se înfățișase Oracolul tocmai cu chipul lui Tek. Ca să o înspăimânte? Ca să o intimideze?

— Cel mai bine, deși nu e *singura* cale.

Ochii Oracolului au sclipit ca niște flăcări argintii, parcă arzând ca torțele din pereți.

— Pune-mi ultima întrebare și te du.

Diana a dat să vorbească, însă Oracolul a oprit-o cu un gest grațios al mâinii.

— Gândește-te bine. Rar mă arăt atât de mărinimoasă în schimbul unui dar. Îți faci griji pentru viața unei fetișcane când e în joc soarta lumii întregi. Fă-ți griji pentru propriul viitor. N-ai vrea să știi dacă Tekmessa are dreptate în ce te privește? Dacă

o să le aduci amazoanelor bucurii sau deznădejdi? Mama ta se va sătura într-o bună zi să conducă. Nu ți-ar plăcea să știi dacă vei fi vreodată regină sau dacă ți-e sortit nenorocul de a trăi în umbra altora? Pot să-ți arăt orice dorești, Fiică a Pământului.

Diana a șovăit. Și-a amintit cuvintele lui Tek, protestele mamei sale. Oracolul i-ar putea spune că e o făptură împotriva firii, de care se îngrozesc în taină până și zeii, sortită să abată numai nenorociri pe capul neamului ei. Dar dacă Oracolul i-ar fi spus că e o făptură binecuvântată de zei care le-ar purta noroc surorilor sale în loc să le condamne la nefericire? Mama ei ar scăpa de orice vină și s-ar sfârși cu atâtea bănuieli pe seama ei. Tek n-ar mai putea să spună nimic rău despre ele două.

Însă ar însemna asta neapărat că Diana e o amazoană adevărată? *Aș putea s-o întreb cum să fac să le câștig de partea mea. Aș putea să întreb cum să fac să mă acopăr de glorie pe câmpul de luptă.* Și-a amintit cum se agățase Alia de carenă, cum i-a simțit pulsul sub degete. Reușise să readucă o fată la viață cu propria răsuflare.

Dacă îmi salvez neamul, Alia moare. Dacă o salvez pe Alia o să-mi văd surorile căsăpite. De fapt, întrebarea era cât se poate de simplă.

— Cum pot să salvez pe toată lumea?

Pe chipul Oracolului s-a citit o furie cumplită. Înfățișarea i s-a stins o clipă – un șarpe, Tek, o hârcă, o lupoaică arătându-și gingiile negre. În loc de ochi avea două pietre scumpe, șerpi i se zvârcoleau în loc de plete și îi ieșeau pe gură.

— Încăpățânată ca toate fetișcanele, a mârâit ea. Nesăbuită ca toate fetișcanele.

— Tu n-ai fost niciodată o fetișcană încăpățânată și nesăbuită? s-a auzit Diana vorbind fără să gândească.

Era o întrebare fără rost, însă nu mai conta. Pusese deja întrebarea care conta, iar judecând după mânia Oracolului, bănuia că fusese aceea potrivită.

În jur s-a înălțat vaierul acela plângător, plin de o jale nedomolită, iar în el Diana a deslușit țipetele neîntrerupte ale surorilor sale pe câmpul acela de luptă infernal.

Oracolul a grăit luându-și un alt chip decât al lui Tek, un chip ce părea turnat din lumină curată.

— Fiica Războiului trebuie să ajungă la izvorul din Therapnes înainte să apună soarele, în prima zi de Hekatombaion. Fiica

Războiului se poate purifica în locul în care odihnește Elena, scăpând de pecetea morții care i-a otrăvit stirpea chiar de la începuturi. Fie ca puterile ei să rămână zăgăzuite pe vecie, fără să-și mai găsească moștenitoare.

Therapnes. Grecia. Ar însemna să plece de pe insulă. Imposibil. Și totuși…

— Se va sfârși cu stirpea Fiicelor Războiului?

Oracolul nu a mai spus nimic, însă nici nu a negat. Dacă Alia va muri pe Themyscira, o nouă Fiică a Războiului se va naște, poate peste o lună, poate peste un secol, însă tot se va naște. Dacă reușeau să ajungă la timp la izvor, dacă Diana ar fi dus-o pe Alia acolo ocrotind-o de primejdii, toate acestea s-ar schimba.

— Te văd prea bine, Fiică a Pământului. Văd că visezi la glorie. Însă tu nu vezi primejdiile. Mai multe tabere din Lumea Oamenilor o vânează pe Fiica Războiului. Unii vor să-i pună capăt vieții ca să fie pace în lume, alții vor s-o ocrotească pentru a instaura o epocă de războaie. Nu mai sunt nici două săptămâni și începe Hekatombaionul. N-ai cum să ajungi la timp la izvor. Ești doar o fată singură.

Diana și-a încleștat pumnii, amintindu-și vârful însângerat de săgeată pe care-l primise Oracolul drept jertfă. Sângele mamei sale. Sângele care curgea în vinele Dianei.

— Sunt amazoană.

— Chiar așa? Nu ești o eroină. Nu ești călită în lupte. Misiunea aceasta îți depășește cu mult meșteșugul și forțele. Nu condamna întreaga lume de dragul propriului orgoliu.

— Nu e deloc cinstit, a spus Diana. Încerc să fac ce e bine.

Însă știa deja că nu era tocmai adevărat. Chiar își dorea să se acopere de glorie. Își dorea să-și poată dovedi valoarea, nu doar într-o simplă întrecere sau într-o partidă de lupte, ci într-o misiune eroică pe care nimeni n-ar fi putut să o nege. Îi venea să-i spună Oracolului că greșește, însă ce rost avea să stea la discuții filosofice cu o ființă străveche și atoatevăzătoare?

— Mergi acasă, i-a spus Oracolul. Du-te la Efeseum. Alină-ți buna prietenă. Zi-i că nu mai trebuie să sufere mult. Când va veni consiliul la mine n-am să le spun nimic. Nu trebuie să afle nimeni niciodată ce-ai făcut. Fărădelegea ta va rămâne ascunsă și n-ai de ce să te temi de surghiun. Insula va fi iar ca înainte, lumea va fi în siguranță și vei putea trăi în pace laolaltă cu

surorile tale. Însă de vei pleca cu fata de pe insulă…

Vaierul s-a preschimbat atunci într-un urlet în care se împleteau o mie de voci ce se înălțau în țipete din pământul pârjolit, zăngănit de săbii, bocete de muribunzi și toată durerea înmiită a surorilor sale. Sunete venind dintr-un viitor pe care Diana îl putea evita dacă hotăra să nu facă nimic.

— *Mergi!* i-a poruncit Oracolul.

Diana s-a întors și a luat-o la fugă prin tunel, prin beznă, deși nu putea să alunge vaierul acela îngrozitor. Fugind așa la întâmplare, și-a julit umerii de peretele din spini și s-a împiedicat când tunelul a luat-o la vale, prăbușindu-se în genunchi. S-a ridicat iute și a gonit mai departe, în timp ce corul cel cumplit de bocete se preschimba într-un urlet ascuțit, care o zguduia până-n măduva oaselor și o izbea în țeastă ca niște ciocane.

În fața ei rădăcinile s-au dat în lături și a ieșit împleticindu-se din templu, nimerind în apele sălcii ale mlaștinii. S-a ridicat cu greu, gâfâind, și a luat-o în salturi prin apă spre mal. A tot fugit așa prin mlaștina mohorâtă, încercând să se îndepărteze cât mai mult de templu.

De-abia după ce a ieșit din umbra copacilor și a urcat primul lanț de coline și-a îngăduit Diana să se oprească din fugă. În aer simțea parfumul dulce al florilor de mirt, iar pe piele picurii curați de ploaie. Însă nici măcar aici nu se simțea în siguranță.

Sunt amazoană.

Chiar așa? a răzbit răspunsul batjocoritor al Oracolului prin foșnetul copacilor.

Nu putea să riște. Nu putea să pună în joc viețile surorilor sale de dragul unei fete pe care de-abia dacă o cunoștea. Fusese nesăbuită când se aruncase în dimineața aceea în mare, însă acum putea să aleagă cu cap.

Pământul îi huruia sub picioare. Cerul era brăzdat de fulgere. Și-a aranjat sacul pe umeri și a luat-o spre peșteră. Alia era pe moarte. Dacă nu putea s-o salveze, măcar putea să stea cu ea, ca să nu moară singură.

Capitolul 4

Namila aia de fată se întorsese. Alia se gândise că poate salvatoarea ei îi lăsase o impresie exagerată în starea disperată și scăldată în adrenalină în care se aflase după naufragiu. Însă nu, acum că fata se întorsese la peșteră, era exact cum și-o amintea Alia – unu optzeci, superbă și bine făcută, ca prezentatoarele alea care-ți vindeau nu știu ce drăcie de echipament de fitness prin reclamele nocturne de la televizor. Mușchi abdominali umflați cu pompa. Bicepși la kilogram!

Poate aiurez. Știa că are febră și frisoane, însă nu înțelegea de ce avea toate simptomele alea. Migrena și greața poate i se trăgeau de la o contuzie. Sigur se lovise zdravăn la cap când se scufundase Thetis. Însă nu voia să se gândească la asta – șocul exploziei, țipetele lui Ray, apa cenușie și grea care o trăgea în jos. De câte ori începea să-și amintească, i se bloca mintea. Mai bine rămânea atentă la peșteră, la pătura în care era învelită, țeasta care-i zvâcnea de durere. Dacă avea doar o contuzie gravă, nu-i rămânea decât să se lupte cu somnul până veneau ajutoarele – ceea ce reușise. Sosiseră ajutoarele. În persoana unui supermodel care participa în secret la cine știe ce lupte ilegale corp la corp. Sau să fi fost invers? Dar unde era echipa de salvare? Elicopterul? Medicii de la urgențe care să-i vâre lanterna în ochi și s-o asigure că totul o să fie bine?

— Ești singură? a murmurat ea și s-a speriat de propriul glas stins.

Fata s-a așezat lângă ea.

— Ai mâncat ceva?

— Nu mi-e foame.

— Măcar o gură de apă?

Nu mai era în stare. Atunci a simțit că fata îi duce ceva la gură.

— Bea, i-a poruncit ea.

Alia a reușit să ia câteva guri.

— O să vină ajutoare?

— Mă tem că nu, a spus fata după o clipă de ezitare.

Alia a făcut ochii mari. Până acum reușise să-și stăpânească panica, însă deja simțea că-i scapă din frâu.

— Din cauza cutremurelor?

Când simțise că se clatină pământul, Alia se târâse până la

gura peșterii, temându-se că peretele de piatră o să i se prăbușească în cap și o s-o strivească. Însă când văzuse hăul care se întindea până la mare se trăsese împleticindu-se înapoi. Se culcușise sub pătură și se luptase să-și alunge frica tot mai mare. *Fiecare lucru la vremea lui,* își spusese. *Sunt pe o insulă, poate e un vulcan activ aici. Așteaptă doar să vină ajutoarele.* Făcuse tot ce avea de făcut. Rămăsese trează, reușise să nu-și irosească energia plângând sau țipând. Atunci unde erau ajutoarele?

Fata părea stânjenită, își ținea ochii pironiți pe sandale. Alia și-a dat seama că se schimbase de haine. Pe țărm purtase un fel de tunică albă, însă acum avea pe ea o pereche de pantaloni de piele maro și un maiou sportiv îngust, mai mult un fel de bustieră.

— Insula e foarte izolată de lume, a spus ea. E… N-am putut să chem ajutoare.

— Atunci înseamnă că restul echipajului…

— Îmi pare rău. Mi-aș fi dorit să-i pot salva pe toți.

Alia nu prea înțelegea ce vrea să spună. Nu mai înțelegea nimic. Nim, prietena ei cea mai bună, tot glumea că Alia e ghinionistă, necazurile păreau să se țină scai de ea. Lumea se lua la bătaie pe la petreceri. Cuplurile se luau la ceartă din nimic. Un concert la liber din Central Park s-a transformat nu se știe de ce într-o revoltă de stradă. Acum nu prea îi mai venea să râdă.

Amintindu-și de Nim, de casa și de patul ei ocrotitor, a simțit că-i dau lacrimile.

— Erați tovarăși apropiați? a întrebat-o fata încet.

— Nici nu prea îi cunoșteam de fapt, a recunoscut Alia. Trebuie să mă vadă un doctor. Nu știu ce am. Cred că m-am lovit la cap în timpul naufragiului. Poate am vreo sângerare internă.

Însă chiar atunci și-a dat seama că n-o mai durea așa de tare capul, de când apăruse fata. Poate că fusese foarte deshidratată.

— Pe ambarcațiunea ta a fost o explozie, a spus fata, înainte să se scufunde.

Alia și-a sprijinit capul de peretele peșterii.

— Îmi amintesc.

— Pe țărm ai zis că e vina ta.

Parcă o pocnise în inimă.

— Așa am zis? Cred că eram cam amețită.

— Crezi că… Se poate cumva să fi fost cu intenție? Să fi fost o bombă?

Alia a făcut ochii mari.

— Ce tot zici?

— Se poate ca naufragiul să fi fost opera cuiva?

— Nu, desigur că nu… e…

Alia a ezitat o clipă. În minte i-au apărut toate avertismentele paranoice ale lui Jason. *Suntem în vizor, Alia. Toți banii noștri. Fundația. Trebuie să ne purtăm inteligent.*

Inteligent însemna să angajeze gărzi de corp bine pregătite, în personalul de la mansardă. Un șofer înarmat care o conducea în fiecare dimineață la școală și în fiecare după-amiază înapoi acasă. Însemna să nu plece în nicio excursie cu colegii, să respecte toată ziua un orar anume, la minut și secundă, ca să știe Jason tot timpul unde e, însemna să-și petreacă toate verile în același loc, să vadă aceiași oameni, să se uite în gol la aceeași priveliște. Era o priveliște frumoasă. Alia știa că n-are de ce să se plângă. *Însă tot nu te-ai putut abține, ai?* De câte ori avea ocazia i se plângea lui Nim. Și acceptase bucuroasă să facă ceva nou, să petreacă o lună cu alți oameni, să scape de toate regulile absurde ale lui Jason.

Poate nu erau așa de absurde. Se poate să fi ascuns cineva o bombă la bordul vasului? Se poate ca un membru al echipajului să fi aruncat Thetis în aer?

Probabil că i se citeau temerile pe față, căci fata s-a aplecat spre ea și a îndemnat-o:

— Zi. Se poate?

Alia nu voia să creadă așa ceva. Dacă fusese cineva în stare să arunce vasul în aer și să omoare oameni nevinovați doar ca să lovească în ea și în fundație, atunci Jason avusese perfectă dreptate, iar ea fusese cea mai mare gogomană de pe planetă.

— Se poate, a recunoscut ea cu jumătate de gură. Doar sunt o Keralis.

— E un nume grecesc.

— Tata era grec. Mama era de culoare, din New Orleans.

Mereu o întreba lumea cum de avea pielea brună. Alia s-a întins după apă. Chiar se simțea un pic mai bine, deși îi tremura mâna când și-a dus burduful la gură. Fata i-a sprijinit mâna cât a

băut.

— Mersi. N-ai auzit de Fundația Keralis? Laboratoarele Keralis?

— Nu. Ce legătură are cu explozia?

Alia a devenit brusc bănuitoare.

— Cine ești?

— Sunt... Mă numesc Diana.

— Diana și mai cum?

— Ce contează cum mă cheamă?

Ce contează? Conta pentru că și pe insula izolată pe care trăia fata toată lumea ar fi trebuit să știe cine era familia Keralis. Și nu era singura problemă.

Cum de ajunsese Diana atât de rapid până la locul naufragiului? Dacă știuse de atentatul de pe navă? Cum a scuturat un pic din cap, cum s-a trezit inundată de o amețeală îngrețoșată, care i-a tăiat respirația. Și-a lipit capul de peretele peșterii și a așteptat să treacă. Nu mai reușea să gândească rațional. Era absurd ca fata să încerce să o omoare, după care să o salveze de la moarte și s-o lase baltă într-o peșteră.

— Lumea îi urăște pe părinții mei, iar acum pe mine.

— Așa deci, a înțeles Diana. Părinții tăi au răpus mulți oameni?

— *Cum?* a făcut Alia uitându-se pieziș la ea. Erau biologi. Bioingineri. Lumea vede cu ochi răi unele realizări ale lor din domeniul geneticii și jocurile politice ale fundației.

Diana s-a încruntat, de parcă se străduia să analizeze toate informațiile primite.

— Crezi că de asta a încercat cineva să te ucidă?

— Ce alt motiv ar putea fi?

Fata nu a spus nimic. Alia a simțit un nou val de greață în corp și a năpădit-o o transpirație rece.

— Am nevoie de un doctor.

— Nu te poate ajuta nimeni de pe insulă.

— O clinică. Un vas care să mă ducă la Istanbul sau în cel mai apropiat port.

— Pur și simplu nu se poate.

Alia s-a uitat lung la Diana, simțind că nu mai reușește să-și țină deloc panica în frâu.

— Atunci cum rămâne cu mine?

Diana și-a întors privirea.

Alia și-a dus palmele la ochi, jenată că-i dăduseră iar lacrimile.

Nu înțelegea ce se petrece, însă nu se mai simțise niciodată atât de obosită și înspăimântată. De când era mică. Cum de se alesese praful de toate dintr-odată?

— N-ar fi trebuit să plec de acasă. Jason mi-a zis să rămân la New York. Spunea că sunt mai în siguranță acolo, însă mi-am dorit atât de mult!

Diana a scos încă o pătură din rucsac și a învelit-o pe Alia cu ea. Mirosea a salvie și levănțică.

— Ce ți-ai dorit?

— E o prostie, a spus Alia.

— Te rog. Mi-ar plăcea să știu.

Alia a închis iar ochii. Era prea slăbită ca să vorbească, însă vinovăția și rușinea o chinuiau mai mult decât oboseala.

— Avem un program estival pe mare pentru ora de biologie. Contează pentru admiterea la colegiu. Se intră foarte greu, însă am zis să încerc și gata. Însă când m-au admis mi-am dat seama...

— Cât de tare îți doreai să pleci.

— Da, a răspuns Alia cu un surâs care i s-a stins imediat de pe buze. L-am mințit pe Jason.

— Cine e acest Jason?

— Fratele meu mai mare. E un frate minunat, cel mai bun din lume. Doar că stă prea mult cu ochii pe mine. Știam că n-o să mă lase în excursie, așa că i-am zis că m-au invitat părinții lui Nim la ei în Santorini. Nici nu știi ce greu a fost să păstrez secretul. A trebuit să fac rost de viză, de aprobări din partea doctorilor, însă am făcut totul și gata. La aeroport am trimis gărzile de corp la plimbare și nu l-am sunat pe Jason până nu m-am suit pe Thetis, la Istanbul. Era atât de supărat pe mine, a urmat Alia plângând. Jur că până atunci nu a mai ridicat niciodată vocea la mine, însă acum a urlat. Mi-a interzis, auzi tu, mi-a *interzis* să mă duc. I-am închis în nas.

— Îți poruncește mereu să faci una sau alta? a întrebat-o Diana. Multor bărbați le place să le dicteze femeilor ce să facă. Sau așa am auzit.

Alia a pufnit, însă Diana părea serioasă.

— Bine, sigur, însă Jason nu e așa. Își făcea griji pentru mine, voia să se asigure că sunt bine. Am zis că dacă-i arăt că mă descurc și singură, n-o să mă mai cocoloșească atâta.

— Înțeleg, a oftat Diana. Nici mama mea nu crede că pot să

mă descurc singură.
— Glumești, nu? Mi-ai salvat viața. M-ai cărat la o peșteră, ce naiba, *în spinare.* Pari o tipă foarte pricepută.
— În familia mea și în rândul... prietenelor mele, sunt cea mai slabă.
— Mie nu-mi pari deloc slabă.
Diana s-a uitat lung la ea.
— Nici tu nu-mi pari slabă.
Alia a oftat.
— Jason a avut dreptate totuși. Dacă aș fi rămas la New York cum mi-a zis el, n-ar fi murit nimeni. N-ar fi trebuit să plec de-acasă.
Diana s-a încruntat.
— Dacă ai fi rămas acasă poate că ar fi suferit alți oameni. Prietenii sau rudele tale.
— Poate, a spus Alia, deși nu prea o consola cu nimic.
— Și ai avut un vis al tău, a urmat Diana, să înveți, să strângi lauri.
— Bine, credite la colegiu adică.
— Unde greșești dacă vrei să arăți ce poți? a întrebat-o ea cu ochii lucindu-i de îndârjire. Nu ai greșit să faci ceva curajos.
— Jason...
— Jason nu poate să aibă grijă de tine la nesfârșit. Nu putem să trăim toată viața ascunse, întrebându-ne ce isprăvi am putea să înfăptuim dacă ni s-ar da doar o șansă. Șansa trebuie să ne-o creăm singure. Ai fost foarte curajoasă când te-ai urcat pe corabia aceea.
— Am fost nătângă. Tot ce s-a întâmplat dovedește că Jason a avut dreptate.
— Nu. Ai supraviețuit naufragiului. Te-ai agățat bine și te-ai luptat cu valurile. Poate că ești mai puternică decât crezi, decât te crede lumea. Poate că și eu sunt, a spus Diana ridicându-se și întinzându-i mâna Aliei. Trebuie să plecăm cumva de-aici.
— Nu ziceai adineauri...
— Știu ce-am zis. Vrei sau nu să pleci de pe insulă?
Alia nici nu bănuia cum de se răzgândise brusc fata, însă nici n-avea de gând să caute matahala de dar la dinți.
— Da, a răspuns însuflețită.
S-a sprijinit de mâna pe care i-o întinsese Diana și s-a ridicat încet, luptându-se cu amețeala care o năpădise.

— Ce facem acum? Ai o barcă sau ceva?

— Nu-i așa de simplu. Va trebui să ai încredere în mine. Oamenii de aici… E foarte primejdios ce facem și o să vezi tot felul de lucruri care… În fine, dacă o să scăpăm cu viață de aici, să nu cumva să spui o vorbă cuiva despre toate astea.

Alia a ridicat din sprâncene. Oare fata asta îi făcea o farsă sau era un pic sărită?

— Bine, sigur.

— Jură pe ce ai mai scump pe lume.

Poate nu era doar un pic sărită.

— Jur pe Jason și pe Nim și pe viitorul meu din Ivy League.

Diana a înclinat din cap.

— Să sperăm că e de-ajuns. Urcă-te, i-a zis Aliei întorcându-se cu spatele.

— Chiar trebuie să repetăm faza asta? a gemut Alia.

Nu se simțea prea sprințară, însă era cumva umilitor să se cațăre pe spinarea cuiva ca un țânc de cinci ani.

— Ai să vezi tu, a spus Diana ridicând din umeri.

După ce aruncase o privire în jos și se îngrozise, Alia evitase să se apropie de gura peșterii, însă acum s-a înfofolit mai bine în pătură și s-a uitat iar cu grijă peste margine. Coasta care se întindea până la bolovanii colțuroși de la poale părea mai abruptă decât când se uitase de dimineață.

Ținându-se zdravăn de mâna Dianei și de peretele colțuros al peșterii, Alia s-a uitat în sus. Cumva, stânca golașă care se înălța spre bolta plină de nori de furtună o îngrozea mai ceva decât hăul de jos.

— O să ne cățărăm pe chestia aia? a întrebat ea.

— Eu o să mă cațăr.

— Cu mine în spate?

— Ești foarte ușoară. Mă întreb dacă n-ai cumva vreo carență de calciu.

— Am destul calciu.

— Nu prea ai nici cine știe ce tonus muscular.

— Prefer eforturile mentale celor fizice, a declarat Alia cu un aer superior.

Diana nu părea convinsă.

— Cei mai mulți filosofi susțin că trebuie să-ți menții mintea și trupul în armonie.

— E ca faza aia cu „patru din cinci dentiști”? a întrebat-o Alia.

Oricum, cei mai mulți filosofi nu trebuiau să se ferească de mingi la orele de sport de la Academia Bennett.

Alia a oftat. Și când era în formă maximă i-ar fi fost aproape imposibil să se cațăre pe peretele ăla, iar acum nu era deloc în formă. S-a uitat bănuitoare la Diana. Alia nu se considerase niciodată o persoană bondoacă, însă pe lângă un asemenea om se simțea impunătoare ca un cățeluș de buzunar. Nu doar că era înaltă, fata aia mai avea și un aer magnific. Îi amintea de un zgârie-nor. Sau de un munte Rushmore ceva mai fin.

— Bine, facem cum zici tu, a spus Alia îndreptându-se de spate.

Diana a încuviințat și s-a întors, făcându-i semn să se suie. Alia i s-a agățat de gât, iar fata a apucat-o de coapse, potrivind-o mai bine, ca pe un rucsac mai mare. Chiar se simțea jignită.

— Dii, a făcut Alia cu amărăciune.

— Poftim?

— Înainte, căluții mei?

— Nu sunt armăsarul tău, i-a spus Diana, după care însă a luat-o la trap – bine, la fugă – spre gura peșterii.

Fără nicio avertizare, s-a agățat cu degetele de stâncă și a rămas atârnată în gol. Alia a închis bine ochii și s-a ținut zdravăn de ea, încercând să nu se gândească la bolovanii mortali de jos.

— Așa, a început ea cu bărbia lipită de umărul Dianei, încercând să se concentreze pe altceva. Dacă tot suntem suspendate de o stâncă singure, singurele… ai vreun hobby?

— Mama tot încearcă să mă convingă să învăț să cânt la liră.

— Interesantă alegere. Frați, surori?

— Nu.

— Ai vreo poreclă? a întrebat Alia și a simțit-o pe fată încordându-se.

— *Nu.*

Poate ajungea atâta conversație.

Diana se tot oprea și pornea din nou, căutând să se agațe de câte ceva, și tot înainta așa, într-un ritm susținut. Din când în când icnea ascuțit sau mormăia ceva, însă nu gâfâia deloc și nici nu bodogănea cum ar fi făcut Alia.

Tocmai se întreba câte exerciții de fitness făcea fata aia pe zi când peretele de stâncă s-a cutremurat. Diana a alunecat cu piciorul pe piatră. Apoi s-au prăbușit în gol.

Alia a țipat fără să vrea, simțind cum îi zvâcnește inima până-

n gâtlej. Brusc, cu o smucitură, s-au oprit din cădere și au rămas legănându-se în gol – Diana se ținea doar cu dreapta de stâncă. Alia a observat că îi curgea sânge dintre degete.

Dintr-odată a simțit o pornire copleșitoare să se uite în jos, să vadă cât înaintaseră și de la ce distanță puteau să cadă. *Să nu te prind,* îi ordonau centrii cerebrali ai logicii. Însă restul sistemului nervos urma protocolul de supraviețuire: ori lupți, ori fugi. A privit în jos. A apucat-o imediat amețeala. Jos nu se vedeau decât marea agitată și bolovanii negri cât toate zilele, de spinările cărora se spărgeau crestele albe și înspumate ale talazurilor.

Ridicând privirea, Alia s-a uitat la degetele însângerate ale Dianei, care alunecau încet, încet pe piatră. Își simțea palmele asudate, corpul începea s-o ia cu totul în jos. S-a zvârcolit încercând să se țină mai bine.

— Nu te mișca, i-a comandat Diana.

Alia a înlemnit.

Cu un urlet gros, ce aducea mai degrabă a mârâit, Diana s-a săltat în sus, ridicând brațul stâng deasupra capului. O clipă, Alia a crezut că au căzut. Apoi Diana a reușit să se agațe cu degetele de perete, mai întâi cu cele de la o mână, apoi cu cele de la picioare, și au reușit iar să se prindă bine de stâncă.

Alia simțea cât de încordată își ținea Diana spinarea, cât de tare își contracta toți mușchii. O luaseră iarăși din loc, tot mai sus. N-a mai îndrăznit să se uite în jos. A închis ochii și, după o veșnicie, Diana s-a săltat peste marginea coastei, cu ea în spate. Alia s-a rostogolit la pământ și au rămas o clipă așa.

Apoi Diana a sărit în picioare, scuturându-se de praf, și i-a întins mâna Aliei.

— Mai lasă-mă un pic, i-a zis Alia, încercând să-și potolească bătăile inimii.

— Cum de *tu* ești obosită?

— Era să murim!

Diana a înclinat din cap.

— Așa ți se pare?

— Da.

Oare ce-avea fata asta de se purta așa?

Alia i-a luat mâna și s-au ridicat amândouă. Norii de pe cer erau înspicați cu trăsnete, iar vântul le lua pletele pe sus. Și-a dus mâinile la rădăcinile codițelor împletite. Atâta se întăriseră

de la nisip și sare, că nu le mai suporta.

Se apropia o nouă furtună sau poate că era furtuna care se abătuse asupra vasului Thetis. Și-a plimbat privirea de-a lungul coastei, fără să vadă însă niciun far sau port, absolut niciun semn de civilizație. Chiar că era un loc izolat.

Nu-i venea deloc să se uite la mare, însă s-a uitat, căutând vreo urmă din Thetis sau din echipaj. Jasmine, Ray, Luke, doctorița Ellis – *Poți să-mi spui Kate,* se recomandase ea. Însă toți îi spuneau oricum doctorița Ellis. De ce se certau Ray și Jasmine când se stârnise vijelia? Vasul se abătuse de la rută mânat de vânturi, instrumentele de bord o luaseră razna și toată lumea părea să dea vina pe ceilalți.

Echipajul se tot ciondănea de când se îmbarcaseră. Alia se ținuse departe de ceilalți, tot mai dezamăgită. Acea lună pe care voia s-o petreacă la bordul corabiei Thetis trebuia să-i demonstreze lui Jason că nu pățea nimic de capul ei, însă și să-i ofere ocazia de a-și face alți prieteni decât cei de la Academia Bennett și de a scăpa puțin de atmosfera apăsătoare care părea s-o învăluie de la o vreme oriunde mergea. Însă călătoria aceea se arăta a fi ca toate celelalte. Ray și Luke se apucaseră să-și dea ghionturi, culmea, pentru că nu se înțelegeau ce muzică să asculte. Iar acum erau morți.

— Poate mai bine rămânem locului, a spus Alia.

Înainte să se întoarcă Diana se simțise groaznic, însă acum, că ieșise din peșteră, putea să respire mai bine și avea mintea mai limpede.

— O să trimită oameni după vas. Poate reușim să le semnalizăm de aici, de pe mal.

— N-o să te găsească nimeni aici, a spus Diana clătinând din cap. Nimeni n-are cum.

— Ce naiba e aici, Triunghiul Bermudelor?

— Cam așa ceva. Pe insulă se ajunge foarte, foarte greu. Nu figurează pe nicio hartă sau rută maritimă.

— Google știe tot ce există pe lumea asta, a spus Alia fluturând din degete.

— Google, a repetat Diana. Google e vreun zeu de-al vostru?

— Hei, a făcut Alia. Dacă stau o groază pe net nu înseamnă că mi-au spălat creierii.

Diana a privit-o în gol, apoi i-a făcut semn s-o urmeze.

— Haide. Suntem pe teren deschis aici.

— Nu știu dacă e o idee bună să te duci în pădure când trăsnește, a spus Alia.

Diana și-a mușcat buza, de parcă nu-i trecuse prin cap.

— Probabil că nu prea aveți parte de vreme rea pe aici?

— Niciodată, a spus Diana. Însă trebuie să mergem în pădure. Nu putem să rămânem în văzul lumii.

Alia a simțit că i se face pielea de găină pe brațe, și nu din cauza furtunii sau a hainelor ude de pe ea.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii de pe insula asta au venit aici pentru că nu vor să știe nimeni de ei.

— Și tu?

— Eu... n-am avut de ales. M-am născut aici. Însă chiar nu le plac străinii.

Alia s-a înfiorat. Minunat, nimerise cumva într-o șleahtă de țărănoi care cântau toată ziua la banjo? Sau, mă rog, la liră? *Vezi să n-o iei razna, Alia.*

— Sper că nu fac parte din cine știe ce grupare militară, nu?

— De fapt, majoritatea celor de aici au pregătire... ăăă... cazonă.

Din lac în puț. Probabil că erau vreo sectă apocaliptică paranoică, la cât de ghinionistă era. Dacă nu le plăceau străinii, n-avea cum să le placă o fată de culoare din New York.

— Și n-au telefoane? Stații de emisie-recepție?

— Orice contact cu restul lumii este interzis.

— Și dacă se îmbolnăvește sau e rănit cineva?

— Noi n-avem asemenea probleme, a spus Diana, adăugând apoi: Sau cel puțin nu aveam.

Bun, reușise performanța să naufragieze pe Insula Sectanților. Minunat.

— Nu putem să furăm o barcă sau ceva? a întrebat ea.

— Așa m-am gândit și eu, însă pe chei e multă lume. O să observe dacă iese cineva cu barca în larg, mai ales pe furtună. Și cred că nu ajunge să ne urcăm într-o barcă și, gata, suntem la Therapnes.

— Unde?

— În sudul Greciei. Golful Laconiei.

N-avea nicio noimă ce spunea, conform cunoștințelor geografice ale Aliei. Thetis nu făcuse decât câteva zile pe mare după plecarea din Istanbul. Chiar dacă s-ar fi rătăcit rău, nu se

putea să fi ajuns așa departe. De ce să nu meargă la Salonic sau chiar la Atena?

— E la sute de kilometri de aici. Nu putem să mergem cu barca până acolo.

— Sigur că nu.

Alia a răsuflat adânc. O durea pieptul de parcă încasase un pumn. Își simțea încă plămânii încărcați de apă și era plină de vânătăi. Plus că îi era greață și avea amețeli. Trebuia să meargă la doctor. Trebuia să ajungă într-un oraș ca lumea.

Poate Diana o mințea sau nu știa pe ce lume trăiește – chiar era posibil –, însă dacă nu, însemna că era prizonieră pe o insulă plină de ciudați, așa că trebuia să fie deșteaptă. *Ține-i isonul,* și-a spus ea. *Dacă vrea fata să mergem în sudul Greciei, nicio problemă.* Alia putea să dea din cap zâmbitoare până ajungeau undeva unde existau telefoane.

Și-a făcut curaj și s-a luat după Diana, la adăpostul pădurii verzi și stufoase. Parcă pășise pe altă lume. Când era mică mersese cu părinții și Jason într-o călătorie prin pădurile tropicale ale Braziliei, ca să studieze unele specii noi de plante descoperite acolo, din care se făceau medicamente. Pădurea asta semăna cu aceea, era luxuriantă și mustind de viață, și totuși nu semăna deloc cu ea. Nu mai văzuse niciodată asemenea copaci, unii erau atât de lați, că ar fi putut să ancoreze lejer corabia de cercurile lor. Rădăcinile lor se rășchirau la pământ în spirale groase, îmbrăcate în liane pline de flori cu corole late, în formă de clopoței. Aerul era parfumat și mătăsos parcă, iar picurii de ploaie presărați pretutindeni, peste mușchi, frunze și crengi, sclipeau ca niște pietre scumpe.

Un loc numai bun pentru o sectă.

Alia știa că trebuie să-și țină gura, însă nu s-a putut abține să nu întrebe:

— De ce trebuie să mergem în sudul Greciei?

— Nu v-au atacat expediția din cauza profesiei părinților tăi. Pe tine te vânează.

— Mă vânează, a spus Alia sec. Pentru blana mea de preț?

— Pentru că ești *haptandra.*

— Poftim, cum ai zis?

— O Fiică a Războiului.

— Nu mă pasionează jocurile video.

Diana s-a uitat mirată la ea peste umăr.

— Oracolul spune că trebuie să ajungem la izvorul din Therapnes în prima zi de Hekatombaion, înainte de apusul soarelui. Acolo este mormântul Elenei, unde odihnește alături de Menelau. După ce te vei purifica în apele izvorului, și stirpea ta odată cu tine, vei înceta să mai fii Fiica Războiului. Nu va mai trebui niciodată să te temi pentru viața ta.

— Sigur, a zis Alia. E perfect logic.

— Să sperăm că dușmanii tăi te cred moartă, însă, odată ce plecăm de pe insulă, va trebui să fim cu ochii în patru.

O să fiu cu ochii în patru după o secție de poliție, ca să mă scape de tine, Regina Lunaticilor, și-a zis Alia, însă cu glas tare a spus:

— Absolut.

Diana s-a oprit brusc și și-a dus degetul la buze. Alia a dat din cap că înțelege, apoi s-a tras în spatele ei și s-a uitat peste umărul ei prin desiș.

Nu se așteptase să vadă ceva anume. Poate vreo cazemată sau vreo tabără militară, o șleahtă de țopârlani în haine de camuflaj. Însă acum avea în fața ochilor un drum lat care ducea spre un oraș clădit din piatră aurie care părea să lucească în lumina slabă a zilei – era o cetate de basm, plină de arcade și de turnuri, porticuri doldora de flori cu acoperișuri boltite deasupra și perdele de mătase fluturând între coloane elegante.

Se petrecea ceva acolo. Pe drum goneau femei în toate părțile, în grabă mare. Unele purtau pantaloni de piele și maiouri înguste ca Diana, însă altele erau drapate în mătăsuri viu colorate. Nu prea aduceau cu o bandă de militanți apocaliptici, ci mai degrabă cu o trupă de artiste gata să intre pe scenă.

Diana s-a uitat în ochii Aliei și a dat din mână.

— E o manevră militară sau ce? a șoptit Alia.

— Nu contează, a spus Diana părând iritată. Ia-te după mine și taci din gură. Încearcă să calci cu grijă. Oi fi tu măruntică, dar faci prea mult zgomot.

— Nu sunt măruntică, a protestat Alia.

Bine, nu era ea prea grațioasă, dar nici nu se izbea de copaci.

Au mers mai departe prin pădure, strecurându-se printre crengile hățișului. Diana pășea singură pe sine, fără să se oprească să-și tragă sufletul, însă Aliei i se făcea din ce în ce mai rău cu fiecare pas. Habar n-avea de când mergeau așa, însă

în naufragiu rămăsese fără tenişi şi, chiar dacă pământul era căptuşit cu muşchi, se resimţea de câte ori călca pe vreo rădăcină, muşuroi sau pietricică.

Într-un sfârşit, Diana s-a oprit locului. De data asta s-a întins pe burtă la pământ şi s-a târât ca o omidă la rădăcina unui copac năpădit de frunze verzi, mari şi cărnoase. Alia a rămas nemişcată o clipă. Chiar trebuia să facă din astea? A ridicat resemnată din umeri, apoi s-a întins pe burtă şi s-a luat după ea. De partea cealaltă a apărut o fortăreaţă cu ziduri înalte.

— S-au crăpat zidurile, a spus Diana, iar în glas i se citea o fascinaţie sumbră. Au rezistat aproape trei mii de ani.

Era clar nebună de legat. Clădirea nu se putea să fie atât de veche. Părea construită recent, chiar dacă într-unul din zidurile nisipii se vedea o ditamai crăpătura.

Tot uitându-se într-acolo, Alia a mai văzut două femei în pantaloni de piele şi maiouri trecând în fugă pe sub o arcadă. Când au ieşit de sub ea erau însoţite de o altă femeie. Pe singurul braţ care-i mai rămăsese avea un tatuaj care imita…

— Aia e o cămaşă de zale?

— Everilde s-a deghizat în cavaler ca să lupte în cruciade, i-a răspuns Diana încuviinţând din cap. Are tot trunchiul tatuat.

— Oho. Pare desprinsă dintr-un festival medieval. Ce scrie pe umărul ei?

Diana a clipit din ochi – pe gene i se prinseseră picuri de ploaie.

— *Pace.* E în arabă. Şi l-a făcut când a venit Hafsah pe insulă. Ele două lucrează în sălile de luptă, însă, de când cu furtuna şi cutremurele, probabil că la Efeseum au nevoie de cât mai multe ajutoare. O să mă omoare mama, a gemut Diana.

— De ce?

— Ar trebui să fiu cu ele acum, să le ajut. *Să preiau conducerea.*

Alia mai că a pufnit în râs. Se părea că şi copiii din secte aveau mame ambiţioase.

— Ce clădire e asta?

— Arsenalul.

Părea prea superbă să fie un arsenal.

Când au plecat femeile, Diana a condus-o pe Alia în josul pantei pietruite, pe sub o arcadă acoperită de flori. Alia a întins mâna şi a atins un trandafir cu petale roşii-crem, pline de stropi.

Nu mai văzuse flori atât de superbe, cu niște corole mari cât capul ei.

— Trandafiri mănușă-de-zale, a spus Diana. Crini de Ierihon, năsturei. Sunt plante care au legătură cu războiul sau victoria. Mama adoră să cultive o temă anume.

— Nu că mi s-ar părea ciudat, a mormăit Alia.

Însă când au intrat în Arsenal, a rămas cu gura căscată. Era o încăpere imensă, hexagonală, cu o cupolă gigantică deasupra. Pe fiecare perete era expus câte un tip de armă: săbii, securi, pumnale, ghioage, diverse obiecte cu țepușe, clești și ghimpi siniștri pe care nu-i recunoștea. Expoziția părea să respecte o ordine cronologică, sus păreau să fie armele mai vechi și mai primitive, iar în partea de jos erau exemplarele cele mai elegante și mai moderne.

— N-aveți arme de foc, a observat ea.

Diana s-a uitat la ea de parcă-i lipsea o doagă.

— Sunt armele lașilor.

— Hmm, a făcut Alia diplomatic.

Erau și cele mai eficace arme. De-asta n-o să vezi polițai înarmați cu halebarde. *Așa deci, o sectă agrariană anti-arme.* Poate erau niște hipioți care colecționau arme de epocă?

— Ce e chestia aia? a întrebat Alia arătând un baston cu o gheară uriașă în vârf.

— O *zhua.* Cu ea poți să dobori scutul oricărei călărețe.

— Pare cea mai mortală mătură din lume.

— Ai putea să sperii murdăria cu ea, a spus Diana după ce s-a gândit o clipă.

Au traversat sala cea mare, trecând pe lângă saltele și manechine folosite, din câte se părea, pentru antrenamente de luptă.

— Le lăsați așa, la îndemâna oricui? Pare periculos.

— În afara Arsenalului, armele sunt interzise, cu excepția expozițiilor.

— Și dacă fură cineva vreo armă?

— Cum? Doar aparțin tuturor.

Alia a adăugat în minte adjectivul *socialistă* la descrierea sectei. Jason ar fi total contra. Însă nu voia să se gândească la fratele ei și câte griji își făcea. Nici la faptul că, dacă nu pleca de pe insulă, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Trecând pe sub o altă arcadă, au intrat într-o încăpere mai

mică. Aici domnea penumbra, căci razele soarelui pătrundeau printr-o cupolă cu vitralii. Sala era plină de vitrine în care erau montate oglinzi ingenioase, astfel încât obiectele dinăuntru păreau că plutesc într-o lumină albăstrie. Parcă s-ar fi aflat în centrul unui safir.

Vitrinele nu aveau etichete, nici plăcuțe, iar în fiecare era expus câte un costum – o platoșă de bronz bătut cu o pereche de sandale tocite, o armură ca de samurai, din câte i se părea Aliei, asamblată din piese de oțel și piele tăbăcită; blănuri groase și șei din mărgele; un costum de pilot care părea din anii 1920 – Alia nu era deloc expertă în istoria modei militare, Nim ar fi știut ce e. Însă când s-a uitat mai de-aproape, Alia a văzut că jacheta de pilot era ciuruită de gloanțe. A studiat armura masivă expusă în vitrina vecină. Era găurită, de parcă o străpunsese o lance.

Mai era ceva – toate armurile, tăietura hainelor, coroanele, brățările și cizmele. Alia a înlemnit. Văzuseră vreo douăzeci, treizeci de femei pe drumul ce ducea spre cetate, însă niciun bărbat.

— Ia stai așa, a făcut Alia.

Diana se oprise în fața unei vitrine de sticlă din centrul sălii – era mai mare și mai strălucitoare decât restul, scăldată într-un fascicul de raze albe ce pătrundea prin geamul circular din vârful cupolei.

— E vreun bărbat pe insula asta?

— Nu, a răspuns Diana clătinând din cap.

— Niciunul?

— Nu.

— Ce mama naibii, sunteți cumva vreo sectă feministă radicală?

— Nu chiar…? a făcut Diana încruntându-se.

— Sunteți cumva lesbiene toate?

— Sigur că nu.

— Nu-i nimic dacă sunteți. Nim e gay. Sau poate bi. Încă nu știe sigur.

— Cine e Nim?

— Prietena mea cea mai bună.

Singura mea prietenă, s-a abținut ea să adauge. Jason nu se punea. Iar Theo era mai degrabă din categoria amicilor nu prea apropiați.

— Unele preferă bărbații, altele femeile, unele amândouă și altele nici una, nici alta.

— Atunci de ce nu aveți bărbați aici?

— E o poveste lungă.

— Și cum de te-ai *născut* aici dacă bărbații nu au voie pe insulă?

— E o poveste și mai lungă.

Diana s-a întors iar spre vitrină și a ridicat încuietoarea. Cu mișcări nesigure, de parcă se temea să n-o ardă metalul, a vârât mâna în vitrină și a scos o coroană de aur subțire cu un rubin imens, șlefuit în centru.

Alia văzuse la viața ei o groază de bijuterii masive pe la evenimentele mondene din Park Avenue, însă nimic nu se compara cu aceasta.

— A cui e?

— A mea, cred. Au șlefuit-o la porunca mamei, după nașterea mea. Însă n-am purtat-o niciodată.

— E un rubin adevărat?

Diana a încuviințat cu un surâs.

— Roșu precum steaua Sirius. Mi-a dat numele după zeița vânătorii, Diana, căci m-am născut sub constelația credinciosului ei Orion. Nestemata e tăiată din aceea de pe coroana mamei, a spus Diana arătând spre diadema mai largă atârnată în vitrină, cu un rubin mult mai mare în centru. Sunt pietrele inimii. Le folosim ca un soi de busolă.

A desprins rubinul în formă de stea din montură și a pus coronița la loc în suport.

— Sper să nu observe nimeni.

— Că lipsește un rubin cât o pricomigdală? Sigur n-o să observe.

Diana și-a plimbat degetele peste celelalte obiecte din vitrină: o cingătoare aurie lată încrustată cu nestemate roșii și bucăți de topaz cât degetul mare al Aliei, un arc elegant, fără coardă și o tolbă de piele brodată plină de săgeți, două brățări late, care păreau de fier și o frânghie lungă, încolăcită ca un șarpe.

— O să ne trebuiască, a spus Diana luând lasoul din vitrină.

Când și l-a pus la șold, a lucit viu, de parcă era împletit dintr-un material mai prețios decât funia. Diana și-a lăsat degetele pe manșeta unei brățări de fier.

— Când eram mică veneam cu mama aici o dată pe

săptămână. Îmi povestea despre obiectele din fiecare vitrină, despre toate femeile care au venit aici. Sunt vestigiile celor mai mărețe eroine din rândurile noastre. Sunt obiectele pe care le-au purtat în viața de dinainte să vină pe insulă și în bătăliile pentru apărarea păcii de după. Mi-a zis poveștile tuturor. Numai a ei nu.

Sunt probabil moșteniri de familie, s-a gândit Alia.

Și chiar atunci brățara pe care o atingea Diana *s-a mișcat.*

Alia s-a dat înapoi, mai să se izbească de vitrina din spatele ei.

— Ce mama naibii?

Metalul parcă s-a topit dintr-odată. Apoi s-a prelins din vitrină și s-a prins de încheietura unei mâini a Dianei.

— Ce... mama... naibii, a repetat Alia când cea de-a doua brățară s-a încolăcit în jurul încheieturii celeilalte mâini.

Diana părea la fel de șocată cum se simțea și ea. Și-a întins mâinile în față ca un chirurg gata să se spele pe mâini pentru operație și s-a uitat la brățări cu gura căscată.

Am o contuzie, s-a gândit Alia febril. *Clar am o contuzie. Cine știe, poate sunt în comă. Mi-am pierdut cunoștința în explozie, iar acum zac într-un spital turcesc. Trebuie doar să mă trezesc, Nim o să se pișe pe ea când o să-i povestesc despre insula fermecată a femeilor.*

— Poate e un semn, a spus Diana.

— Ce fel de semn? a întrebat-o Alia cu greu.

— Că am în față o misiune dreaptă. Că am luat hotărârea cea bună.

— Adică să mă ajuți să plec de pe insulă? Absolut. E cea mai dreaptă posibil.

Alia s-a uitat meditativ la frânghie și la brățări. Chiar dacă Diana spusese ce spusese despre interdicția armelor, dacă totul era aievea, nu era exclus să găsească la ora aia o trupă întreagă de sectante înarmate cu securi și mături mortale vânturându-se de colo colo pe insulă.

— N-ar fi bine să mai luăm ceva?

— Ce anume?

— Tu ziceai că mă vânează dușmanii. Nu ne-ar prinde bine o arbaletă sau o suliță acolo? Ceva ascuțit, cum e spada aia.

— Celelalte obiecte prețioase? Ar însemna să le furăm.

— Dar cum rămâne cu brățările?

— Îmi aparțin din naștere.

— Atunci n-am putea să luăm cu împrumut ceva din sala de lupte?

— Nu mergem la izvor să pornim un război. Mergem să-l prevenim.

— Da, dar știi cum se zice: uneori cea mai bună apărare e atacul.

— Iar alteori cea mai bună apărare e să nu umbli cu ditamai spada la tine, a spus Diana ridicând din sprânceană.

— Asta din partea unei fete de unu optzeci, care mă duce ca pe un săculeț în spate. Cine-o să se pună cu tine?

— Te-ai mira să afli. Am…

Podeaua s-a zgâlțâit cu un nou val seismic, iar sala s-a umplut de o lumină albăstrie.

— Dă-te, i-a poruncit Diana luând-o pe Alia de braț și trăgând-o de lângă vitrină, care s-a prăbușit într-o parte pe podeaua de piatră, spărgându-se în cioburi care s-au răspândit în toate părțile.

— Trebuie să te scot de pe insula asta.

Alia s-a chinuit să se țină după Diana în timp ce o luau în goană înapoi prin Arsenal. Țeasta îi pulsa dureros și îi era mai greață ca oricând. Bucăți mari de piatră se desprindeau din cupola gigantică și se prăbușeau pe saltelele de antrenament în timp ce Diana și Alia goneau în zigzag spre intrare.

Diana a oprit-o când se apropiau de arcadă, însă probabil nu se vedea nimeni, pentru că a luat-o de mână și au gonit amândouă spre pădure. Nu s-au oprit decât după ce au urcat panta pietruită și s-au adăpostit după copaci. Alia simțea că-i plesnește pieptul. Știa că nu e deloc în formă. Nim o tot bătea la cap să meargă la yoga, iar Jason era devotat trup și suflet benzii de alergare, însă ea era într-un hal fără de hal. Se învârtea totul cu ea, iar migrena îi pulsa violent în țeastă.

— Trebuie să mă opresc, a spus ea și s-a încovoiat de spate.

Vedea ca în ceață. A simțit că i se prelinge ceva din gură și, când și-a dus mâna la buze, a văzut că era sânge.

— Ce-i cu mine?

Diana a scos o cârpă din rucsac, a udat-o cu apă de ploaie de pe o creangă apropiată și a tamponat-o ușor cu ea pe la gură și nas. Când i-a simțit atingerea, durerea i s-a mai atenuat și a început să vadă mai bine.

— Ți-am zis, trebuie să te scot de pe insulă.

— Insula e o metaforă, a bâiguit Alia. Când o să plecăm de pe insulă o să mă trezesc.

— Nu e deloc o metaforă, a spus Diana. Căminul meu te omoară ca să nu-l distrugi. Trebuie să ne mișcăm. Vrei să te duc în spate?

— Nu, a zis Alia plesnind-o peste mâini. Sunt bine.

Diana a clătinat din cap, însă n-a zis nimic. Alia s-a luat după ea, sprijinindu-se la nevoie de trunchiurile copacilor și ascultând șuierul propriei respirații în plămâni, iar picioarele i se afundau pleoscăind în pământul moale, preschimbat de ploaie în nămol. Auzea păsările care se adăposteau între frunzele late și verzi, scuturându-și aripile. La urechi îi ajungeau țipete de maimuțe, deși nu se vedeau nicăieri. Locul acela fremăta, mustea de o viață debordantă, ca o beție.

Ce e și ce nu e aievea? se întreba Alia. Poate că insula era adevărată, însă o percepea ea greșit. Poate că avea creierul afectat de naufragiu. Clar își simțea tot corpul scăldat în adrenalină. Sau poate că zăcea undeva într-un spital și tocmai o introduseseră într-un tomograf – totul era o halucinație de-a ei. Chiar îi surâdea ideea asta. O să-și dea seama ce tulburare cerebrală suferise și o s-o vindece. Dacă aveau la dispoziție destul timp și resurse, oamenii de știință puteau găsi o soluție la orice problemă. Asta îi învățaseră părinții pe ea și Jason. Lumea funcționa după o logică minunată, după tipare ascunse care ți se revelau odată ce învățai să le vezi. Ce-ar fi zis ei oare despre copacii uriași și bijuteriile care se purtau ca niște animăluțe de companie bine dresate? *Ar zice că trebuie să existe o explicație. Și ar găsi-o.*

Alia s-a ținut împleticindu-se după Diana tot mai la vale prin pădure. Copacii se răreau din ce în ce mai mult, până când s-a ivit o poiană. Avea impresia chinuitoare că alunecă dintr-o lume în alta. Tocmai ieșiseră dintr-o pădure luxuriantă, năpădită de flori și de păsări cântătoare cu pene colorate. Iar acum avea în față un peisaj care părea a fi de prerie, cu lanțuri de dealuri acoperite de trestii care se legănau alene în vânt, de un verde pal spre cenușiu care aducea la culoare cu cerul înnorat de deasupra.

Alia a încercat să-și tragă sufletul – își dădea și ea seama că horcăia ca un dulău stors de puteri, pe când Diana nu părea

deloc obosită.

— Nu are nicio logică. Ecosistemul de aici nu se potrivește deloc cu clima locului.

Diana a zâmbit doar.

— Așa este insula. Plină de daruri.

Alia s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

— Mama nu vorbește niciodată despre viața dinaintea insulei, a continuat Diana. Însă aici îi place cel mai mult. Cred că îi amintește de stepele de acasă.

Diana a rămas nemișcată mult timp, cu ochii la ținutul înverzit. Alia n-avea deloc chef s-o ia din nou la pas, însă îi era destul de clar că trebuiau să se grăbească.

— Și... a dat să spună Alia.

Diana a clătinat din cap ducând degetul la buze.

— Dacă o să-mi tot închizi gura...

— Ascultă.

— Aud doar vântul.

— Uite, i-a spus Diana luând-o de mână.

S-a ghemuit și a tras-o după ea, lipindu-i palma de pământul ud.

— Simți?

Alia s-a încruntat, însă apoi... o vibrație aparte, nu de la cutremur. Semăna mai degrabă cu ritmul picurilor de ploaie, deși nu era o comparație prea bună.

— Închide ochii, i-a șoptit Diana.

Alia s-a uitat bănuitoare la ea și a închis ochii. S-a lăsat întunericul. Simțea în aer mirosul de furtună, parfumul de mușchi al pădurii din spatele lor și încă ceva, un miros mai cald, pe care nu-l recunoștea. Și iar a auzit ceva, niște sunete care se împleteau cu bătaia înăbușită pe care o simțea venind din adâncul pământului: mai multe corpuri în mișcare, un pufnet pe nări, niște copite.

A deschis ochii și a zâmbit fără să vrea.

— Cai?

Diana a zâmbit larg, încuviințând. S-au ridicat în picioare.

— Dar unde sunt?

— Aici, pe câmp, herghelia fantomă.

Diana și-a desprins colacul de frânghie aurie de la șold și a luat-o prin iarba înaltă. Îi ajungea până la coapse, iar Aliei, aproape până la mijloc, de simțea furnicături pe picioarele goale

ca într-un păienjeniș.

— Mama și surorile ei erau călărețe foarte pricepute, a spus Diana. Puteau să călărească orice bidiviu și să-l mânuiască de minune, să tragă cu arcul atârnate de șa, să-și atingă ținta cu capul în jos. Când a venit Maeve pe insulă... a început ea, însă vocea i-a tremurat. Herghelia fantomă e un dar de la zeița Epona. Pentru a le mulțumi Herei și Atenei că i-au oferit lui Maeve nemurirea.

Diana i-a făcut semn să stea pe loc și Alia a văzut că făcuse un laț, preschimbând funia într-un lasou. Diana a început să-l rotească ușor, cu mișcări din ce în ce mai ample.

Acum Alia auzea sunetele de mai înainte tot mai aproape, tropotul de copite ce aduceau cu bătăile îndoite, apoi întreite ale unei inimi. Iarba cea înaltă se unduia împotriva vântului de parcă o călca în picioare o forță nevăzută. Mintea Aliei nega evidența. *Nu se poate. Nu* se poate.

Diana închisese ochii. Asculta vântul, înclinând din cap, iar lasoul i se tot rotea leneș. Când i-a dat drumul, funia răspândea parcă lumină. S-a întins într-un arc lucitor pe cerul cenușiu, cuprinzând într-o clipă grumazul unui cal alb uriaș, apărut parcă din pământ. Calul părea să se fi materializat prin simpla atingere a lasoului.

Alia s-a dat înapoi, cu inima izbindu-i-se parcă de coșul pieptului. Diana a slăbit lasoul, sucindu-se pe loc când calul și-a scuturat neliniștit coama albă strălucitoare, tropăind ceva mai potolit. Când Diana a tras ușor, a încetinit de tot și s-a săltat pe copitele din spate, scoțând un nechezat ascuțit și mânios.

— Nu-i nimic, Khione, a zis Diana încet, pe un ton coborât, liniștitor. Eu sunt.

Calul a săltat înapoi, scuturându-și coama, iar Diana l-a tras iar cu binișorul spre ea, cu mușchii brațelor jucându-i pe sub pielea bronzată.

Când a fluierat încet, calul și-a ciulit urechile și s-a potolit cu greu, lăsându-și îmbufnat copitele din față pe iarbă și pufnind îndărătnic. Când Diana a început să facă lasoul colac, a venit mai aproape. Când a ajuns lângă ea, Diana și-a trecut brațul peste grumazul calului și l-a mângâiat pe coaste, iar calul și-a ciocnit ușor capul imens de al ei.

— E preferatul lui Maeve, a spus Diana, cu un glas în care Alia simțea o doză de tristețe și îngrijorare.

Diana i-a făcut semn să se apropie, zâmbindu-i încurajator.

— Vino.

Alia a șovăit, apoi a întins prudent mâna și a mângâiat botul mătăsos al făpturii. Avea o groază de călăreți amatori printre colegii de școală, însă nu mai văzuse un asemenea animal, de un alb ca alabastrul, cu reflexe de marmură, un cal ce părea să fi coborât de pe soclul unui monument tronând într-un scuar. Pleoapele îi erau ca de zăpadă, cum îi era și coama, însă ochii nu aveau în ei niciun strop de alb, ci erau de un violet întunecat, profund, ca două pansele.

Calul – *calul invizibil,* s-a corectat automat Alia în minte, apoi a respins gândul – și-a plecat capul și Alia a simțit că se mai ușurează un pic de groaza pe care o purta cu ea de la naufragiu. Brusc, i-au dat lacrimile. Parcă era un pahar plin ochi, ținut cu greu în echilibru să nu se verse. Simțea pielea caldă a calului sub degete. Îi vedea genele lungi și rotunjite. Era aievea, mai presus de tot ce i se întâmplase de când simțise valurile reci ale mării. Dacă era posibil să existe o asemenea ființă, atunci *totul* era posibil. Era prea mult de-acum.

Alia a închis ochii și și-a lipit fruntea de coama cu fire groase, mătăsoase a calului.

— Cum i-ai zis?

— Khione. Înseamnă „zăpadă".

— Ați primit-o în dar?

— Da. Călăreața care se suie pe un cal fantomă și-l apucă de coamă devină și ea nevăzută.

— Cum de o vedem?

— Lasoul. Arată mereu adevărul.

Alia a răsuflat cutremurată, cu lacrimile în gât.

— Poți să întrebi lasoul dacă o să ajung acasă?

— Nu ăsta e rostul lui. Oricum, Alia, nu poți să te întorci acasă. Au încercat să te omoare.

— Din cauza fundației.

— Pentru că ești cine ești. Pui multă lume în pericol. Trebuie să mergem în Grecia, la izvorul de la Therapnes.

Diana i-a șoptit ceva calului la ureche și i-a smuls câteva fire din coamă. Khione a nechezat dezaprobator, însă a rămas locului, dând din copitele ei imense.

— Ce faci acolo?

— Ne trebuie ca să plecăm de pe insulă.

Atunci a izbucnit un nou cutremur și calul s-a ridicat pe picioarele din spate, smulgând lasoul din mâinile Dianei. Diana s-a pus în fața Aliei, cu brațele larg deschise și o expresie calmă pe chip. Khione a tropăit de câteva ori și a părut să se potolească. După câteva clipe, Diana a luat sfoara de jos. A mângâiat calul pe coaste.

— O să fie mai bine curând, a spus ea încet. Promit.

Diana a scos lasoul de la gâtul calului și Khione a dispărut chiar sub ochii Aliei. Era un farmec. Era martora unor acte de magie adevărată. Ca în filme. Încă nu vedea nicio baghetă sau vrăjitor, însă poate dacă mai rămânea mult pe insulă avea să-i apară vreun balaur de basm. *Totul pare aievea,* și-a zis Alia urmând-o pe Diana prin prerie.

Însă probabil că așa aveai senzația și când halucinai.

La un moment dat și-a dat seama că începea să recunoască împrejurimile. În depărtare a zărit marea. Se întorseseră pe coasta stâncoasă.

— Nu mă mai duc în peșteră, s-a împotrivit ea.

— Nu în peșteră, a spus Diana. În golfuleț.

Alia s-a apropiat cu grijă de marginea stâncii și s-a uitat în jos. Coasta avea la poale o mică plajă cu nisip, săpată precum creștetul unui semn de întrebare în stâncă.

— Bine, dar n-am de gând să mă sui iar în spinarea ta.

— Pot să fac un laț, a propus Diana scoțând din rucsac niște frânghie obișnuită.

— Nici gând. Nu cobor în hăul ăla și pace.

— O să am grijă să nu pățești nimic.

— Știi ceva, Diana? Ne-am cunoscut de curând, așa că poate n-ai observat încă, însă eu nu sunt așa de bine făcută ca tine. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața…

— De mai multe ori.

— Bine, de mai multe ori, numai că deja am trecut prin destule pe ziua de azi. Eu nu plec de felul meu în drumeții lungi de kilometri întregi și nici nu mă cațăr pe stânci decât dacă am hamuri de siguranță, peretele e de fapt într-o sală de sport și un tip îmi face entuziasmat galerie de jos, cu chestii gen „Hai că poți!” Chiar mă străduiesc din greu, numai că mai am un pic și clachez aici.

Diana a studiat-o îndelung – Alia chiar o credea în stare să o înșface zdravăn și să coboare cu ea pe umăr dacă își punea în

gând. Însă Diana a încuviințat din cap și s-a înclinat ușor.

— Iartă-mă.

Ia te uită, sectantele astea adolescente păreau tare politicoase.

— Nu face nimic, a spus Alia jenată de propria izbucnire.

Măcar nu mai trebuia să stea în cârca nimănui. Diana a condus-o de-a lungul coastei, până la o cărare îngustă și abruptă. Alia a înghițit în sec, încercând să-și ia un aer cât mai sigur pe sine.

— Așa mai merge.

— Ajungem mai repede dacă o luăm pe unde zic eu, i-a propus Diana.

— Cursele se câștigă dacă o iei mai ușurel.

— Foarte rar se întâmplă așa.

— Ei, zi-i-o lui Esop.

— Esop nici n-a existat. Poveștile atribuite lui au fost scrise de fapt de două sclave.

— Chiar nu mă miră. O să meditez la asta cât coborâm.

Alia a luat-o pe cărare, pășind cu mare grijă, de teamă să nu alunece și să cadă în hău.

— Așa o să-ți ia un ceas să cobori, a spus Diana.

— Merg cât de repede pot. Nu sunt capră.

— N-aș fi crezut.

Atunci a izbucnit un alt cutremur mai slab și Alia s-a lipit toată de peretele coastei.

— Sigur vrei s-o iei pe cărare? a întrebat-o Diana.

— Foarte sigur, a chițăit Alia.

— Bine atunci. Așteaptă-mă pe nisip.

— Nu vii cu mine?

— Eu o iau pe drumul meu.

Diana și-a azvârlit rucsacul în prăpastie, lăsându-l să cadă pe plaja golfulețului de jos. Apoi, în timp ce Alia o privea uluită, Diana a luat-o la fugă spre marginea coastei. Alia și-a dus mâinile la gură. *Doar n-are de gând să...*

Diana a sărit peste margine, rămânând o clipă suspendată pe fundalul norilor de furtună, cu degetele de la picioare încordate și brațele întinse. Părea gata să prindă aripi și să zboare de acolo. *S-au întâmplat și ciudățenii mai mari pe ziua de azi.* Însă în loc de asta, Diana s-a arcuit în jos prin aer și a dispărut peste marginea stâncii.

— Ce-ți mai place să te dai în spectacol, a bodogănit Alia luând-o mai departe pe cărare.

A coborât mai departe târșâindu-și picioarele, când concentrându-se să găsească un loc bun să pună piciorul, când uitându-se la mare ca s-o zărească pe Diana în legănarea valurilor cenușii. Talazuri imense se izbeau de țărmul golfulețului, cu o furie nepotolită. Dacă Diana nimerise pe fundul mării? Dacă-și spărsese capul ei superb de un bolovan?

Cu cât înainta, cu atât o chinuiau mai tare migrena și greața. Când a ajuns în sfârșit la poalele coastei, coapsele îi tremurau și își tocise de tot nervii de frică să nu se prăbușească. Diana nu se vedea nicăieri și atunci Alia și-a dat seama că habar n-avea ce-i rămânea de făcut dacă nu se mai întorcea fata. Să se cațăre înapoi pe coastă? Nu prea se simțea în stare. Să tragă nădejde că una din hipioatele care colecționau arme de epocă o s-o găsească și o să se arate mai prietenoasă decât îi spusese Diana că o să fie? Dar cum rămânea cu tot ce spusese Diana despre Grecia și cât de periculoasă era Alia de fapt?

— Fata asta nu e în toate mințile, a decretat Alia vorbind de una singură. Așa ajungi dacă trăiești de mică într-o sectă.

Da, și tu ești tare brează, ce mai, vorbești de una singură pe o plajă pustie.

Oricum, Alia a simțit că i se ia o piatră de pe inimă când s-a uitat în larg și a zărit-o pe Diana înotând iute în ocean, cu mișcări hotărâte, care despicau apa. În urma ei se zărea ceva, o siluetă masivă care când apărea, când dispărea în hăul dintre valuri.

Când a ajuns la mal și a ieșit din mare, cu pletele șiroindu-i de apă, Diana era înhămată cu frânghii de ceva și înainta înfigându-se zdravăn în nisip, cu toți mușchii încordați din răsputeri. Aliei i-a luat ceva să-și dea seama ce anume trăgea după ea cu frânghiile.

Diana trăsese nava Thetis de pe fundul mării.

Alia s-a cutremurat până în măduva oaselor. Un catarg era neatins, celălalt se rupsese aproape de rădăcină. Prora dispăruse cu totul. În rest, explozia săpase o groapă cu marginile de lemn și fibră de sticlă în vas. *Pe tine te vânează... Pentru că ești cine ești.*

Diana nu înțelegea de fapt. Familia Aliei se afla de multă vreme în vizor, la început când lumea i-a acuzat că „se joacă de-

a Dumnezeu” cu experimentele lor, iar mai târziu din cauza regulilor după care se conducea Fundația Keralis atunci când acorda burse de întrajutorare. Încă se specula că accidentul în care muriseră părinții săi fusese de fapt un asasinat. Ancheta foarte atentă la fața locului dovedise că nenorocirea din acea noapte survenise doar ca urmare a șoselei alunecoase și a neatenției persoanei de la volan. Însă o dată la câțiva ani, apărea câte un articol conspiraționist despre moartea lui Nik și a Linei Keralis în câte un ziar sau pe vreun blog. Alia primea un e-mail din partea vreunui reporter curios sau vedea fotografia de nuntă a părinților ei când trecea pe lângă un chioșc de ziare, și rana aceea dureroasă i se deschidea iar.

Își amintea că se afla pe bancheta din spate alături de Jason, pe care îl vedea din profil, luminat de felinarele de stradă, iar părinții lor erau în față și se contraziceau, discutând pe care pod să o ia spre casă. Era ultima sa amintire cu ei: mama ei bătea darabana în volan și tatăl ei își mișca apăsat degetele pe ecranul telefonului, insistând că dacă ar fi luat-o pe Triborough, acum ar fi fost acasă. Apoi avusese sentimentul ciudat că mașina o ia greșit, derapând peste trei benzi de circulație. Își mai amintea cum s-au izbit de parapetul șoselei, țiuitul de metal sfâșiat și atât. Avea doisprezece ani. Jason avea șaisprezece. Când se trezise în spital, încă mai simțea mirosul de cauciuc ars în nări. A durat zile întregi până ca acesta să se risipească și ea să simtă în loc izul greu de dezinfectant al spitalului. Jason era lângă ea când s-a trezit – pe obraz avea o tăietură lungă, care fusese cusută cu copci, avea și ochii roșii de plâns. Apoi a venit nașul lor, Michael Santos, cu fiul lui, Theo, care îl cuprinsese pe Jason cu un braț și o luase pe Alia de mână.

Acum, că se uita la rămășițele lui Thetis, se simțea ca atunci când se trezise în spital, copleșită de jale. *Pe tine te vânează.* Oare naufragiul se produsese din cauza Aliei? Din cauza ei își pierduseră Jasmine, Ray și ceilalți viețile?

Diana se apucase să descâlcească pânzele și să facă bucăți carena de parcă ar fi devorat un homar la cină.

— Ce faci? a întrebat-o Alia uitându-se neliniștită la ea.

Poate că sectantele astea luau steroizi, nu doar vitamine.

— Ne trebuie o ambarcațiune ca să trecem hotarul.

— Ce hotar?

— Să trecem marea adică, a spus Diana după o clipă de

ezitare. Carena nu mai e bună de nimic, însă cred că putem să folosim puntea și catargul cu pânze pe post de plută.

Alia nici nu voia să se atingă de navă. Nu voia nici s-o vadă măcar.

— O plută? Pe valurile astea? Ce-ar fi să așteptăm să se potolească furtuna?

— Furtuna n-o să se potolească deloc. O să se stârnească și mai rău. Putem s-o luăm înot, a spus Diana uitându-se spre larg, însă dacă ne rătăcim una de alta…

— E-n regulă, a spus Alia și s-a apucat s-o ajute pe Diana să salte pe umăr o bucată de carenă pe care voia s-o smulgă.

Dintr-odată Diana s-a încovoiat de durere.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Alia speriată.

Pe nesimțite, începuse s-o creadă pe Diana de-a dreptul invulnerabilă.

— Maeve, a spus ea. Celelalte. Trebuie să ne grăbim. Curând va fi prea târziu.

Capitolul 5

Au lucrat aproape un ceas. De-acum cutremurele se succedau din ce în ce mai rapid și din când în când mai cădeau bucăți din coasta din spatele lor. O vreme încercase și Alia s-o ajute, însă se dăduse bătută, sprijinindu-se de pluta improvizată și răsuflând greu. Diana vedea că se făcuse cenușie la față, cu tot tenul ei brun.

Păruse să se simtă mai bine când se cățărau pe coastă și o avusese pe Diana aproape. *Prin simpla ta prezență poți să ții fata in viață mai mult, poate chiar să-i alini durerile, insă nu poți s-o vindeci. Va muri, iar insula va trăi mai departe.* Alia era pe moarte și cu toate că Diana nu se îmbolnăvise, simțea durerile și tulburarea surorilor sale în sângele care unea toate amazoanele laolaltă. Când una din ele simțea ceva, simțeau toate, iar când luptau, chiar pentru a se antrena doar, trebuiau să îndure durerile adversarei chiar în clipa când o atacau. Dacă una din ele murea... Nu, n-o să îngăduie așa ceva.

— Rezistă, Maeve, a șoptit ea.

Au legat pluta cât mai bine cu frânghii, apoi Diana a ridicat pânzele, legând fire din coama lui Khione în nodurile parâmelor. Pe măsură ce înnoda firele, pluta se topea parcă, bucată cu bucată, în aer. În felul acesta, avea să plutească nevăzută de pe coasta Themyscirei pe cea a Greciei de sud. Diana spera să se apropie cât mai mult de Gytheio. De acolo ar fi făcut două zile pe jos până la Therapnes. În starea în care se afla, probabil că Alia n-avea cum să se miște mai repede. Ar fi putut să facă rost de una din mașinăriile acelea din cărți.

— Știi să conduci un automobil? a întrebat-o Diana meșterind la cârma improvizată a plutei.

— O mașină? Nu. La New York nu-i nevoie să înveți să conduci.

— În fine, s-a încruntat Diana, și pe jos am putea să ajungem la izvor înainte de Hekatombaion.

— Ce e de fapt Hekatombaionul ăsta?

— Prima lună din vechiul calendar grecesc. Atunci începea pe vremuri anul.

— Am înțeles. Hekatombaion. Dăm bairam la izvor. O să vină cea mai tare lume din zonă.

— Ce înseamnă cea mai tare lume din zonă?

— Au! Bine, mergem noi două și gata.

Diana avea senzația că Alia n-are de gând să meargă de fapt la izvor, însă era o problemă pentru mai încolo. Și-a legat un fir din coama lui Khione în păr și altul în părul Aliei, apoi a ajutat-o să se suie și s-a aplecat să apuce de marginea plutei.

Diana a împins pluta în apă și a sărit pe ea, simțind cum se umflă valurile sub ea. A desfăcut doar o idee pânza și a apucat de eche.

Cum goneau înainte pe mare, Diana s-a uitat înapoi, la golfulețul care se micșora tot mai mult. *Nu e prea târziu,* și-a zis ea. *Întoarce-te. Lasă totul în seama insulei.* Însă în loc de asta i-a zis Aliei să ridice pânza și s-a uitat cum se umflă în vânt. Pluta a țâșnit în față, suind pe creasta unui alt val și alunecând de cealaltă parte dureros de abrupt.

Au trecut de stâncile hotarului și au pătruns în cețuri. De data asta Diana nu a simțit nicio schimbare de temperatură, și nu prea știa când anume urmau să treacă de cealaltă parte. Aici valurile păreau ceva mai dezlănțuite, însă în rest nu-și dădea seama. Apoi Alia și-a ridicat capul spre cer și a răsuflat adânc. Vedea că începe să arate ceva mai bine la față. Oare pe Themyscira se potoleau deja cutremurele? Oare Maeve tocmai deschidea ochii? Sau era nevoie de cine știe ce jertfă ca să purifice insula de influența Aliei?

Diana s-a uitat în urmă, spre căminul ei. Nu mai fusese niciodată așa de departe de casă, nu mai văzuse insula de la o asemenea distanță. Când cețurile s-au risipit o clipă, a zărit conturul uscatului, coasta curbată, cu turnurile Efeseumului la un capăt și marele dom din Bana-Migdal la celălalt capăt, iar în mijloc crestele și văile munților întinși ca o cadână verde.

Ceața s-a lăsat iar. Themyscira a dispărut. Dacă încerca să se întoarcă de-acum, oare o s-o mai recunoască insula? O s-o mai găsească? O s-o mai primească cu brațele deschise?

La ce să mă întorc? a întrebat-o atunci un gând sumbru. Ce dacă se putea întoarce? Ce dacă Oracolul nu i-ar fi zis Hipolitei despre cumplita ei trădare de neam? Dacă rămânea pe insulă, ar fi pentru totdeauna doar fiica cocoloșită a Hipolitei. Nu i s-ar îngădui în veci să-și găsească propria cale.

Oricât ar fi susținut Hipolita că Diana e amazoană, mai presus de orice era fiica ei, prea scumpă și prea firavă să-i pună viața în joc. Și așa aveau s-o vadă mereu celelalte amazoane, nu ca pe o

soră de-a lor în adevăratul sens al cuvântului, ci ca pe copila reginei lor. Avea să rămână pe veci o străină, o slăbiciune de care se puteau folosi ca de un pion.

Însă dacă îndrepta totul, dacă o ducea pe Alia la izvor, nu era o simplă misiune, ci o călătorie inițiatică, eroică, precum acelea în care se avântaseră vitejii vremurilor apuse. Stirpea Fiicelor Războiului s-ar stinge. Alia ar supraviețui, ar evita un război și așa Diana și-ar dovedi propria valoare. Hipolita și Tek vor afla deja despre fărădelegea Dianei. Va trebui să se prezinte la judecată în fața Consiliului Amazoanelor, însă Diana își punea nădejdea că va fi iertată. Să oprească ciclul etern al Fiicelor Războiului. Să evite nu doar un război, ci nenumărate altele? Era o faptă demnă de orice amazoană. Se va alege cu o pedeapsă, însă sigur nu cu surghiunul. *Va trebui să dai ochii cu Maeve și să-i spui că din vina ta a suferit atâta.* Urma să fie cea mai cumplită și mai neîndurătoare pedeapsă dintre toate și Diana chiar o merita pe deplin.

Desigur, se putea să dea greș. Se putea să salveze o singură fată și să azvârle întreaga lume într-o epocă de războaie care puteau să pătrundă dincolo de hotarele lumii muritorilor, până la ea acasă. Diana și-a amintit cum își văzuse mama zăcând fără viață pe câmpul de luptă, privirea acuzatoare din ochii lui Tek înainte să moară, pământul făcut scrum, mirosul de sânge și carne arsă din aer, făptura aceea hidoasă cu cap de șacal. S-ar putea ca greșeala ei să le coste tot ce aveau.

Nu. Nu degeaba văzuse chiar ea cum se scufundă Thetis și o trăsese pe Alia la suprafață. I se oferise șansa de a aduce pacea în lume și de a pune capăt războiului pe care sângele Aliei îl ducea mai departe. Nu va da greș. Și nu se va lăsa condusă de temeri.

Ceața din jur era rece, iar valurile săltau sub ele ca o creatură marină. Diana a vârât mâna în buzunar și a luat piatra inimii. Muchiile fațetate îi intrau în palmă.

— Alia, a strigat ea tare, prin vijelie. Ia-mă de mână.

Alia a traversat pluta împleticindu-se, venind la pupă. Ia apucat mâna udă de ploaie și apă de mare și amândouă au strâns în căușul palmelor împreunate piatra inimii.

— Ești gata? a întrebat-o Diana fără să-și ia mâna de pe eche.

— Sunt gata, a răspuns Alia încuviințând hotărâtă din cap.

Diana a zâmbit larg fără să vrea.

— Ne așteaptă destinul.

S-a concentrat să-și amintească harta Greciei, Golful Laconiei, golful săpat în coasta de sud. *Du-ne acolo,* a poruncit ea în gând.

Nimic.

Dianei i-a venit dintr-odată umilitoarea idee că poate nu înțelesese ea rostul pietrei inimii. Dacă nu avea destulă voință s-o mânuiască? Ar rămâne pierdute pe mare, înțepenite pe pluta lor și n-ar mai vedea niciodată Themyscira.

Apoi pluta a început să se învârtă, mai întâi lent, apoi tot mai tare. Apele au crescut și s-au înălțat în spirală, clădind un adevărat zid în jur, o coloană de apă cenușie și înspumată, care dădea în clocot, ridicându-se tot mai sus, până când din văzduh n-a mai rămas decât un punctișor de lumină.

Cu un trosnet puternic, pânza s-a smuls de pe catarg și a dispărut în tărie. Pluta s-a cutremurat, făcându-se bucăți sub ele.

— Nu-mi da drumul! a strigat Diana agățându-se de Alia.

— Ei, nu, serios? i-a urlat și Alia.

Erau ude până la piele, ghemuite amândouă la cârmă, și se țineau atât de tare de mână, că Diana simțea cum îi intră piatra în carne.

Are dreptate Tek. Zeii sunt mânioși. Nu o doriseră niciodată pe insulă. Ce îndrăzneală din partea ei să creadă că i-o trimiseseră pe Alia drept prilej de a-și dovedi măreția. I-o trimiseseră pe Alia drept momeală, iar acum avea să moară cu Fiica Războiului lângă ea, înghițite amândouă de gura uriașă a mării.

În urechi nu mai auzea decât uruitul apei în clocot, care-i zgâlțâia creierii, iar vântul și apa sărată o biciuiau în așa hal, că nu mai reușea să deschidă ochii. S-a ghemuit în Alia și i-a simțit pulsul – sau poate propriul ei puls – în căușul palmelor.

Dintr-odată lumea a amuțit. Urletul apei nu s-a potolit, ci s-a topit pur și simplu. Diana a deschis ochii și coloana s-a prăbușit cu un noian strivitor de apă care le-a izbit din plin și a zgâlțâit pluta pe marea vălurită. Pluta s-a clătinat o vreme învăluită într-un norișor de ceață agățat de ciotul care mai rămăsese din catarg, apoi s-a oprit de tot, pe o întindere de apă ciudat de încremenită.

Îi învăluia întunericul. Se lăsase noaptea în lumea muritorilor?

Oare timpul o luase înapoi sau înainte când călătoriseră cu piatra inimii?

Se mișcau mai departe, duse de un curent puternic, însă valurile se potoliseră aproape de tot.

Diana și Alia s-au uitat una la alta. Codițele Aliei atârnau învălmășite, șiroind de apă, și avea ochii mari cât doi bănuți lucitori. Diana își închipuia că și pe chipul ei se citea aceeași uluială.

— A mers? a întrebat Alia.

Și-au desprins încet palmele din strânsoare. Piatra inimii era mânjită de sângele lor. Diana a șters-o de pantalonii uzi și a vârât-o în buzunar.

S-a uitat în jur. Mai rămăsese cam jumătate din pluta cu care plecaseră de pe insulă. Catargul și velele erau făcute bucăți, de care atârnau fără vlagă frânturi de frânghii și vergi. Diana a zărit primele luminițe prin ceață. Erau mai puternice decât felinarele de pe Themyscira și mai statornice decât torțele – puncte de lumină curată, care sclipeau ca niște stele prinse de pământ, strălucind albe, bleu, auriu și argintiu-verzui.

— A mers, a răspuns Diana fără să-i vină să creadă. Chiar a mers.

Reușise. Plecase de pe Themyscira. Trecuse dincolo, în Lumea Oamenilor.

Luminile s-au înmulțit de-o parte și de cealaltă, dincolo de orice închipuire. Diana auzea clipocitul apei în marginea plutei și încă ceva, un sunet adânc și răsunător – semnalul navelor, pe care nu-l mai auzise decât de la mare depărtare pe insulă.

Însă toate luminile acelea erau prea aproape, prea puternice și prea abundente. Nimerise așa de aproape de un oraș? Și de ce era Marea Ioniană liniștită ca un iaz de moară?

Când ceața s-a risipit de tot, Diana a mai zărit o lumină care ardea undeva sus, o altfel de lumină, o torță ce ardea cu o vâlvătaie galbenă, în mâna întinsă a unei statui ce înfățișa o amazoană cu chipul sever încadrat de o coroană ca din raze de soare și cu o mantie drapată în falduri cenușiu-verzui de aramă veche. În spatele ei, Diana vedea luminile unui port gigantic.

— Nu e bine, a spus Diana ridicându-se încet. Nu suntem în Grecia.

Alia și-a dat capul pe spate și a scos un hohot de râs plin de bucurie, ușurare și… mândrie.

— Nu se poate, a șoptit Alia.

Și-a întins larg brațele, ca pentru a cuprinde întregul oraș, de parcă în cinstea ei aprinseseră toate luminile acelea.

— Bun venit în cel mai frumos oraș din lume, Diana. New York! a chiuit ea cu fața spre cer. Sunt acasă!

Capitolul 6

Ce am făcut? Aerul pe care-l simțea pe piele îi crea o senzație stranie și îi încărca plămânii. Îi lăsa în gură un gust sălciu, ca de scrum pe limbă. Luminile de pe uscat nu i se mai păreau ca de stele, ci mai degrabă aduceau cu niște ochi de prădător sticlind aprins, o haită de lupi pândind în beznă.

S-a repezit la Alia.

— Ce-ai făcut?

Alia a ridicat din mâini.

— Tu ai condus, nu eu.

— *Piatra inimii* ne-a condus încoace. Eu m-am gândit la izvor. M-am concentrat pe coasta...

Vorbele i s-au stins pe buze când a văzut cât de ușurată și de fericită părea Alia. Piatra inimii asculta de dorințele femeii care îi poruncea. Din câte se părea, Alia avusese mai multă voință decât ea.

— Te-ai gândit la casa ta, a spus ea nereușind să-și înăbușe cu totul tonul acuzator.

— Îmi pare rău? a zis Alia ridicând din umeri.

— Nu cred că-ți pare.

Atunci s-a auzit un semnal puternic, de undeva mai de-aproape, și o barjă a trecut pe lângă ele, stârnind în urmă valuri care s-au izbit de pluta lor aproape distrusă. S-au împleticit o vreme, înainte să se redreseze, însă pluta se scufunda rapid. *Gândește-te,* s-a mustrat Diana în sinea ei. Piatra inimii nu era bună decât dacă voiai să pleci din Themyscira sau să te întorci pe ea. Ar fi putut să o folosească pentru a ajunge înapoi pe insulă și să încerce iar, însă putea risca s-o aducă din nou pe Fiica Războiului acolo? Oare Alia și insula ar fi supraviețuit de data asta?

La est vedea cum mijeau zorii, colorând zarea în cenușiu. A trecut în revistă peisajul. New York, Insula Manhattan. Diana își întipărise destul de bine în minte hărțile pe care le învățase și știa că se aflau la mii de kilometri de Therapne, de izvor și de toate speranțele pe care și le făcuse.

A oftat nemulțumită.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva?

— Asta am zis și eu toată ziua, a spus Alia cu un mic surâs.

Trecuse doar o zi? De dimineață Diana nu avusese pe cap

decât grija că va pierde întrecerea. Acum își lăsase căminul și viața de până atunci și poate condamnase întreaga lume la o epocă de războaie sângeroase. Se părea că avea darul de a isca numai nenorociri.

Fă-ți un plan nou, și-a zis ea. *Soldații se adaptează.*

— Trebuie să ajungem la mal, a spus ea hotărâtă.

Nu era cine știe ce, însă tot era ceva. Desigur, rămăseseră fără catarg, fără velatură și fără cârmă.

— Va trebui să înotăm.

— Prima regulă când locuiești la New York: nu înota în fluviul Hudson, a spus Alia cutremurându-se toată. Știi cât de poluată e apa asta?

Diana a cercetat fluviul. Era de un albastru opac, bătând spre cenușiu-granit. Nu semăna absolut deloc cu apele limpezi de acasă. Însă deh…

— Apa e apă, a spus ea încrezătoare, deși nu prea se simțea așa în sinea ei.

Vântul și marea smulseseră firul de păr al lui Khione din codițele Aliei și despletise pletele Dianei. Odată ce părăseau pluta, erau în văzul lumii, însă nu mai avea ce face. A cuprins-o cu brațul pe Alia.

— Știu să înot! a protestat Alia.

— E întuneric. Nu vreau să risc, a spus Diana.

Și, odată ce se întorseseră în lumea muritorilor, n-avea de unde să știe dacă Alia n-o s-o ia înot să scape de ea.

Diana a sărit în fluviu, ținând-o bine pe Alia, și s-a cutremurat din tot corpul. Se așteptase să fie rece, însă apa nu i se părea deloc cum trebuie. Era vâscoasă și unsuroasă și o ținea strâns ca într-o palmă umedă.

— Hei! s-a opus Alia zvârcolindu-se în strânsoare. Stai așa, ia-o spre *est,* spre Manhattan. Altfel o să nimerim în Jersey.

Diana dădea din picioare din toate puterile, dornică să iasă cât mai repede din… supa asta. Brusc, Alia s-a încordat în brațele ei.

— Ce e? a întrebat-o Diana. Ți s-a făcut rău de la apa otrăvită?

— Îmi amintesc.

— Ce-ți amintești?

— Totul. Cum m-ai salvat din naufragiu.

— Nu prea ai cum. Erai leșinată.

Alia era cu spatele la ea, însă Diana a simțit-o cum ridică încet din umeri.

— Îmi amintesc că apa s-a făcut mai caldă, a spus ea și s-a oprit apoi. Îmi amintesc că mi-am zis c-o să fie bine.

Diana i-a simțit ușurarea din voce, convingerea că totul se aranjase. *Acum se crede în siguranță,* și-a dat ea seama. *Are impresia că totul s-a terminat cu bine.*

— Într-acolo, a spus Alia întinzându-și gâtul. Drept înainte. Acolo e Battery Park.

În lumina cenușie, Diana deslușea cu greu o formă masivă înălțându-se din apă, iar pe măsură ce se apropiau… Și-a mijit ochii.

— Acelea sunt tunuri?

— Erau pe vremuri. Acum e un monument de război.

Mama Dianei îi spusese că lumea muritorilor e presărată cu monumente și mausolee care comemorau pierderi umane. *Înalță construcții de oțel și piatră tăgăduind că nu vor uita,* îi spusese ea. *Însă uită de fiecare dată.*

— E feribotul, a spus Alia când au trecut în urma unei ambarcațiuni lente. Dacă ne văd…

— Ia o gură de aer.

— Dar…

Diana n-a mai stat la discuții. S-a scufundat sub apă și a înotat mai departe. Nu prea știa cât sunt în stare muritorii să-și țină respirația, însă a cronometrat douăzeci de secunde.

Când s-au înălțat la suprafață, Alia a tras adânc aer în piept și a scuipat, dând afară niște apă din fluviu.

— Vai, Doamne, mi-a intrat apă pe nas, a horcăit ea. Ai noroc că mă bucur atâta să fiu acasă.

— Mă bucur că ești așa de bine dispusă, a mormăit Diana.

— O namilă morocănoasă mă strânge de nu mai pot și, cel mai probabil, tocmai am înghițit deșeuri toxice, însă da, chiar sunt.

Diana a slăbit un pic strânsoarea. Nu era cinstit s-o pedepsească pe Alia pentru că tânjea cu disperare să se întoarcă acasă. Însă asta nu schimba cu nimic situația spinoasă în care se aflau. Când răsărea luna nouă începea Hekatombaionul și se putea să fi pierdut mai bine de câteva ceasuri când pătrunseseră în lumea muritorilor.

Diana a zărit mai multe ambarcațiuni amarate lângă parc, cu

ghirlande de luminițe scânteind înșirate pe punți și catarge, însă oare ar fi putut să ajungă destul de rapid cu așa ceva până în Grecia? Diana și-a amintit de avioanele pe care ea și Maeve le zăriseră din când în când deasupra Themyscirei. Așa ceva îi trebuia de fapt. Însă habar n-avea de unde ar putea să facă rost.

Când au ajuns la chei, Diana și-a luat mâna de pe Alia și s-a apucat de un stâlp.

— Ține-te de gâtul meu, i-a zis Aliei.

Se așteptase să stea la discuții, însă, bucuroasă cum era, Alia devenise mai ascultătoare. A luat-o pe Diana pe după umeri fără să zică o vorbă. Chiar părea ceva mai întremată, acum că plecase de pe Themyscira. Dacă ei îi mergea atât de bine departe de insulă, nu-i rămânea decât să spere că și Maeve se simțea la fel în absența Aliei.

Diana s-a cățărat pe stâlp și s-a săltat pe chei, trântind-o pe Alia jos pe pavaj. Aceasta s-a întors pe spate și s-a apucat să-și agite mâinile și picioarele.

— Ce faci acolo? a întrebat-o Diana.

— Desenez îngeri de zăpadă.

— Nu e deloc zăpadă.

— Bine, a recunoscut Alia. Mă bucur și eu.

Diana s-a întors cu spatele la Alia și la întinderea cenușie a fluviului, în semn că n-au de ce să se bucure de dezastrul prin care trecuseră, când dintr-odată i s-a înfățișat înainte orașul în care se aflau.

A uitat să respire. Crezuse că Efeseumul și Bana-Migdal erau orașe în toată regula, însă atunci priveliștea amețitoare, imensă și spinoasă din fața ochilor ei se cuvenea numită altfel. Se înălța spre cer în chip de piscuri și versanți, ca un lanț de munți stâncoși care ar fi trebuit să se întindă pe o sută de kilometri, însă umplea de fapt până la refuz un spațiu îngust, pliat în sine însuși, tot numai muchii tăioase și suprafețe-oglindă strălucitoare, ca o formațiune geologică masivă din mică. Și mișuna de viață. Până și la ceasurile acelea din zori când lumea încă dormea de obicei, orașul era în mișcare. Automobile. Firme colorate care clipeau. Trecători cu pahare de hârtie aburinde în mâini și ziare vârâte sub braț.

Parcă s-ar fi aflat din nou față în față cu Oracolul – groaza necunoscutului, frisonul de încântare.

— Ești bine? a întrebat-o Alia săltându-se de jos și încercând

să-și stoarcă de apă bluza galbenă șifonată.

— Nu știu, a răspuns Diana sincer.

— Chiar n-ai mai plecat niciodată de pe insulă?

— Ai văzut doar ce ușor e să pleci de acolo.

— Aici ai dreptate.

Un ins a trecut alergând pe lângă ele, ștergându-și fruntea de transpirație și cântând tare pentru sine. Era înalt, slab și *păros.*

— Are barbă! s-a minunat Diana.

— Mda, acum sunt la modă.

Diana a înclinat din cap când individul a lălăit ceva despre „jungle de ciment unde visele buline” sau așa ceva, apoi s-a făcut nevăzut pe alee.

— Bărbații sunt cumva afoni în general?

— Nu, însă, crede-mă că nu vrei să auzi cum se screme Jason la o seară de karaoke.

Diana a respirat adânc, încercând să-și limpezească mintea. Nu putea să se lase copleșită sau distrasă de locul în care se afla. Avea o misiune de îndeplinit.

— De unde am putea să facem rost de un avion?

Alia a luat-o șontâcăind înainte, pe pista de alergări, intrând în parc.

— Nu avion ne trebuie nouă. Ci o baie și niște mâncare caldă. Încălțăminte, a urmat ea arătând spre picioarele ei goale.

Diana s-a dus repede după ea și i s-a pus în cale.

— Alia, nu poți să mergi acasă.

— Diana…

— Oamenii care au încercat să te omoare își închipuie că Fiica Războiului a murit. Și asta trebuie să și creadă, cel puțin până ajungem la izvor.

Alia a dat s-o contrazică, însă Diana n-a lăsat-o:

— Știu că nu mă crezi, însă mai știi și că explozia de pe vas nu a fost un simplu accident.

Alia a tăcut o clipă, apoi a încuviințat încet din cap.

— Știu.

Diana a mulțumit în sinea ei. Se temuse că, acum că știa unde se află, Alia o să încerce să nege tot ce se întâmplase.

— Atunci trebuie să înțelegi că e mai sigur pentru toată lumea dacă dușmanii tăi te cred moartă.

Alia și-a trecut o mână peste față.

— Adică dacă încerc să mă întorc acasă aș putea să-l pun pe

Jason în pericol.

— Da.

— Nu pot să-l las pe fratele meu să creadă că am murit. Și el s-ar putea să fie în vizorul lor.

— După ce ajungem la izvor…

— Mai lasă-mă cu izvorul. N-avem cum să ajungem acolo. Nu avem niciun ban și bănuiesc că nu ai pașaport.

— Ce-i aia pașaport?

— Exact. Hai s-o luăm punctual. Pot să-l sun pe Jason…

— Cineva a știut că erai pe vas, a clătinat Diana din cap. S-ar putea să țină casa sub supraveghere prin intermediul fratelui tău.

Diana își dădea seama că scepticismul Aliei se bătea cap în cap cu dorința ei de a-și ști familia în siguranță.

— Cred că o să… a dat ea să spună.

Atunci a trecut o bicicletă în viteză pe lângă ele și Diana a tras-o repede din calea ei.

— Nesimțitule! a strigat Alia după biciclist.

Biciclistul s-a uitat peste umăr și i-a arătat degetul mijlociu.

— E un dușman? a întrebat Diana.

— Nu, e un newyorkez. Hai să ne așezăm. Trebuie să mă gândesc.

Au găsit o bancă prin apropiere și Diana s-a silit să se așeze și să stea liniștită. Ea voia să treacă la fapte, nu să stea să chibzuiască, însă avea nevoie de sprijinul Aliei, altfel n-aveau cum să ajungă la izvor.

— Bun, a spus Alia prinzându-și buza de jos între dinți. Nu putem să mergem la bancă pentru că nu avem acte. Iar tu zici că practic nu pot să mă duc acasă și nici la sediul Fundației Keralis pentru că lumea mă crede moartă.

— Ceea ce și vrem.

— Așa deci. Am ajuns acasă, însă, după regulile tale, sunt ca și ruptă de lume.

Diana îi simțea frustrarea și extenuarea din voce. A șovăit. Știa că îi cere Aliei un mare sacrificiu, însă nu avea de ales. Era în joc un țel mult prea măreț ca să crâcnească vreuna.

— După tot ce ai văzut cu ochii tăi, a spus ea, după tot ce am îndurat împreună, n-ai putea să mă crezi că încerc să te păzesc de rele?

Alia și-a lăsat o clipă degetele pe brățara de la mâna stângă a

Dianei, părând gânditoare. Oare își amintea ce se întâmplase la Arsenal?

— Poate, a răspuns Alia într-un final. Măcar acum știu că nu degeaba e Jason așa de paranoic.

Brusc, Alia a ridicat capul.

— Am găsit!

— Ce anume?

Alia s-a săltat vioaie de pe bancă.

— Știu ce avem de făcut. Iar acum că sunt sigură că n-o să mor, mi-e o foame de lup.

— Bine, dar ai zis și tu că n-avem bani. Posedăm vreun bun de dat la schimb?

— Nu, însă știu din întâmplare o bancă unde nu ne cer acte.

— Prea bine, a zis Diana.

Deocamdată nu prea îi rămânea decât să o lase pe Alia să preia conducerea. Până când ajungea să se orienteze un pic și să strângă niște resurse.

— Mă bucur că plecăm de aici. Prin părțile astea miroase îngrozitor.

— Da, *doar* prin părțile astea, a zis Alia mușcându-și buza. Nu-mi vine să cred că am înotat în Hudson și o să merg desculță cu metroul. Sigur o să calc pe ceva mizerabil și o să mor. Haide, a spus ea întinzându-i Dianei mâna. Acum ești la mine pe insulă. Hai să prindem un tren.

Diana citise despre trenuri. Învățase despre linii subterane și metrouri, trenuri ultrarapide și trenuri pe aburi, le studiase pe toate, din dorința mamei sale de a-i oferi posibilitatea de a-și face o idee despre mereu schimbătoarea lume a muritorilor. Însă una erau impresiile neclare cu care rămăsese după ceasuri întregi de frunzărit cărți la Efeseum și alta realitatea unui metrou newyorkez care scrâșnea în beznă.

Alia a condus-o peste drum de parc, pe lângă o statuie de bronz înfățișând un taur și apoi pe lângă doi bărbați înarmați, în uniforme militare, poziționați în capul unei scări lungi, care de-abia dacă s-au uitat la ele.

— Ciudat, a mormăit Alia. Poate o fi fost vreo tentativă de atentat sau mai știu eu ce.

Au coborât în măruntaiele orașului, pătrunzând într-o sală mare, pavată cu dale, care dădea pe un peron de tren. Apoi au

sărit peste niște bariere, s-au strecurat între ușile duble de metal ale unui tren, iar acum stăteau pe niște scaune de plastic, inundate de o lumină nefiresc de puternică, purtate de trenul care huruia și țiuia îndrăcit.

La fiecare oprire, ușile de metal se deschideau, lăsând să pătrundă înăuntru un curent de aer cald de pe peron, și se urcau tot mai mulți călători, care stăteau înghesuiți unii în alții.

— Navetiști, a zis Alia.

Diana nu știa cuvântul. Erau oameni de toate mărimile, culorile și staturile, unii îmbrăcați în haine bine croite, alții în veșminte de duzină. Diana a observat că Alia își ținea picioarele vârâte sub scaun, poate pentru a nu lăsa să se vadă că e desculță.

Și-au atras câteva priviri din partea călătorilor, însă cei mai mulți oameni nu-și luau ochii de la niște cutioare pe care le țineau strâns în palme ca pe talismane, sau nu se uitau la nimic anume, cu niște ochi goi și stinși.

— Ce-i cu ei? a șoptit Diana.

— Așa te uiți la metrou, i-a explicat Alia. Dacă prima regulă a newyorkezilor e să nu înoți niciodată în Hudson, a doua regulă e să nu privești pe nimeni în ochi când mergi cu metroul.

— De ce?

— Ca să nu intre cineva în vorbă cu tine.

— E așa de rău?

Ideea de a avea atâția necunoscuți în preajmă cu care să stea de vorbă i se părea un lux neînchipuit.

— Nu întotdeauna, însă când ești la New York nu se știe niciodată. Uită-te la doamna aia, i-a spus Alia arătându-i foarte discret din cap o femeie de vârstă mijlocie, cu o coafură foarte aranjată și o geantă mare, de piele roșie, în poală. Pare de treabă și tot, poate un pic cam înțepată, însă n-ai de unde să știi dacă nu cumva ține vreun cap de om în geanta aia.

— E un obicei de aici?

— Păi, nu e chiar un obicei. Cel mai probabil, are la ea un teanc de șervețele și o groază de poze cu nepoții ei pe care vrea să ți le arate, însă și asta e destul de grav.

— O privire prea directă poate constitui un semn de agresiune în rândul primatelor, a spus Diana după ce s-a gândit.

— Vezi că te-ai prins?

Diana a încercat să nu privească pe nimeni provocator, însă a

profitat de privirile goale și distrate ale celorlalți călători ca să-i studieze, mai ales pe bărbați. Mai văzuse ilustrații și fotografii, însă i se păreau mai deosebiți între ei decât se așteptase – unii erau masivi, alții mărunți, alții îndesați, iar unii zvelți. A observat bărbii cărnoase, altele osoase, plete lungi și cârlionțate sau capete rase și netede ca pepenii văratici.

— Hei, a făcut un tânăr din fața lor întorcându-se spre călătorul bărbos și solid din spatele lui. Ai grijă, bine?

— La ce să am grijă? a răspuns bărbosul bombându-și pieptul.

Insul mai măruntel s-a dat mai aproape.

— Te-ai vârât în sufletul meu. Ce-ar fi să te dai mai încolo?

— Ce-ar fi să-ți vezi de lungul nasului? a replicat celălalt și l-a împuns cu un deget în piept.

Alia și-a dat ochii peste cap.

— Doamne, urăsc să merg cu metroul.

A apucat-o de braț pe Diana și a tras-o după ea, deschizând o ușă de la capătul vagonului, ca să se mute în altă parte. Diana s-a uitat peste umăr. Inșii se uitau mai departe nervoși unul la celălalt, oare urmau să ajungă să se pocnească?

Sau poate o să se calmeze, o să se dea mai în spate și o să-și dea seama că nu au chef să se certe cu lumea așa, cu noaptea în cap? Oare erau puterile Aliei de vină sau așa era la New York?

Vagonul în care intraseră era ceva mai liber, deși toate locurile erau ocupate. Lângă o ușă dormeau culcușite una în alta două fete în rochii străvezii și lucioase, cu sclipici pe obraji și coronițe de flori veștejite pe pletele încâlcite. În picioare purtau sandale cu toc înalt și ascuțit și curelușe foarte subțiri, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă argintie.

— Unde crezi că se duc? a întrebat-o Diana pe Alia.

— Probabil că se întorc de undeva, a răspuns Alia pe un ton un pic nostalgic. O petrecere, ceva. Nu cred c-au dormit azi-noapte.

Aveau un aer feeric, de parcă erau cufundate într-un somn vrăjit.

Un grup de tineri au intrat în vagon vorbind tare, cu pahare ce păreau să conțină cafea, după miros. Erau îmbrăcați într-un fel de uniformă, din câte-și dădea seama Diana, niște costume închise la culoare și cămăși albe, roz pal sau bleu. Bărbații râdeau și șușoteau între ei, cu ochii la fetele sclipitoare. *Le studiază,* și-a dat seama Diana. Pe chipurile zâmbitoare li se

citea foamea.

Diana și-a amintit de Hades, stăpânul tărâmului subteran. Poate că el domnea aici, ca zeu al metroului, cerând dări și jertfe de la toți cei care treceau pe tărâmul său, trimițându-și slujitorii din tren în tren, prin bezna din adâncuri. Oare fetele cu coronițe pe cap știau să se păzească? Sau, furate de somn și nepăsare, aveau să dispară pur și simplu în vreun cotlon adânc, umbrit?

Diana s-a uitat iar la tineri, iar atunci unul dintre ei a observat-o.

— Hei, puicuțo, i-a zis el rânjindu-le tovarășilor săi. Îți place ce vezi?

— Sunt femeie în toată firea, a răspuns ea. Și încă nu sunt sigură.

Alia a gemut, iar tovarășii bărbatului au izbucnit în râs, dându-i ghionturi.

— Hai că ești dură, a răspuns el zâmbind mai departe și dându-se mai aproape de ea. Pun pariu că aș putea să te conving.

— Cum?

— Să zicem că nu prea s-a plâns nimeni de mine până acum.

— Adică iubitele tale?

Bărbatul a clipit. Avea un păr de culoarea nisipului și pistrui pe nas.

— Păi, da, a zis el rânjind iar. Iubitele mele.

— Poate că se abțin să se plângă ca să nu te jignească.

— Cum?

— Poate dacă ai fi în stare să convingi vreo femeie să fie cu tine n-ai mai simți nevoia să le faci propuneri indecente străinelor.

— Măi să fie, a exclamat unul din tovarășii lui râzând.

— Ești o panaramă mică, ai? a zis bărbatul cu păr nisipiu.

Și-a trecut un deget de-a lungul bretelei maioului ei, atingându-i pielea.

— Hai că-mi placi.

— Hei… a dat să zică Alia.

Diana i-a înșfăcat degetul și i l-a sucit pur și simplu spre dreapta. Bărbatul a scos un țipăt ca un behăit ascuțit.

— Nu-mi place cuvântul ăsta. Înțeleg de ce nu ai deloc succes la femei.

— Dă-mi drumul, nu fi…

Diana i-a răsucit iar degetul și bărbatul s-a prăbușit în genunchi.

— Poate ți-ar prinde bine niște lecții? i-a propus ea și apoi, uitându-se spre tovarășii lui: Sau niște sfetnici mai buni. Mai bine l-ați opri pe amicul vostru când e gata să se facă de râs.

I-a dat drumul și bărbatul a urlat de durere, ducându-și degetul la piept.

— Vă compromite și pe voi.

— Sunați la poliție! a strigat bărbatul cu un glas plângăreț.

— Hei, ia te uită, a făcut Alia. Se pare că trebuie să coborâm.

A tras-o pe Diana afară pe peron. Aceasta s-a uitat înapoi. Fetele sclipitoare îi făceau cu mâna.

Apoi Alia a tras-o pe o scară de metal mișcătoare și au urcat tot mai sus, în arșița soarelui. Diana și-a mijit ochii, încercând să se adapteze la lumina orbitoare și larma de afară. O larmă cum nu mai auzise. Orașul pe care-l zărise din parc vibra de o viață domoală, însă acum era în faptul dimineții și se aflau chiar în centrul furnicarului forfotitor. Parcă însuși trotuarul de sub picioarele lor și pereții din jur vibrau de atâta rumoare.

Peste tot erau oameni, mulțimi întregi, haite numeroase care se vânturau pe la colțuri și se repezeau mugind înainte în turme. Pe toate suprafețele erau imagini și cuvinte care îți porunceau sau îți promiteau câte ceva: *Treci azi la fapte. Dăruiește diamante. Ia-ți diploma. Prețuri foarte mici. Vrăjește-l.* Pe cine adică? Diana recunoștea mai toate cuvintele, iar numerele indicau, din câte știa, o monedă de schimb. Alte mesaje erau ceva mai neclare. Ce era oare un bufet rece? Și cum de cumpărau mâncare la livră?

Bărbații și femeile din afișe arătau altfel decât cei care mergeau pe stradă. Aveau părul lucios și pielea fină și fără nicio pată. Poate că erau niște idoli la care se închinau.

Alia a scos un icnet de durere și Diana și-a dat seama că șchiopăta mai rău.

— Vrei să te odihnești? Sau aș putea…

— Doar n-o să mă duci în cârcă pe străzile din Manhattan.

— Deja ne-am atras privirile lumii, a zis Diana ridicând din umeri. Nu văd ce rău ar face.

— Mi-ar face rău la mândrie.

Un tânăr îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți a clătinat din

cap când au trecut pe lângă el.
— Hei, fato, arăți terminată.
— Te-a întrebat cineva? a zis Alia și insul și-a ridicat mâinile în semn de pace, însă cu un zâmbet pe buze.
— E vreun prieten de-al tău? a întrebat Diana când treceau prin fața unei vitrine ticsite cu electronice.
Era tentată să se oprească să arunce o privire înăuntru. Toate obiectele aveau niște butoane și comutatoare fascinante.
— Cine? Tipul ăla? Nu.
— Atunci cum de-și permite să comenteze la adresa înfățișării tale?
— Tipii își permit multe, a râs Alia.
— Chiar arăți obosită, i-a atras Diana atenția.
— Nici pe tine nu te-am întrebat. Chiar n-ai mai văzut niciun bărbat?
— Doar în cărți și de la mare distanță.
— Ei, și cum ți se par?
Diana s-a uitat la un bărbat cu ochelari care trecea pe lângă ele.
— Păi, sunt cam dezamăgită. Din câte mi i-a descris mama, mă așteptam să fie mai solizi și mai agresivi.
— Putem să mergem într-o frăție studențească dacă vrei, a pufnit Alia.
— Și de ce cască așa de tare gura și ochii? E un cusur al bărbaților în general sau al bărbaților din orașul tău?
— Așa se întâmplă când trece pe stradă un supermodel de unu optzeci într-un maiouaș din piele, a zis Alia izbucnind în râs.
— A, asta se cheamă „să faci ochi dulci”. Am auzit de așa ceva.
Alia a ridicat mâna, făcându-i semn să se oprească.
— Am ajuns.
Diana a aruncat o privire în vitrină, la șirurile de prăjiturele glazurate.
— Aici o să mâncăm?
— Mi-ar plăcea mie. Cum o să am niște bani gheață pe mână, o să rad vreo zece prăjiturele.
— De ce să nu mănânci o singură prăjitură mare?
— Pentru că... a început Alia și apoi s-a întrerupt. Nu prea știu nici eu. Din principiu.
S-a uitat peste drum, însă Diana nu-și dădea seama la ce

anume era atentă. Se vedeau doar o plăcuță pe care scria INTRARE, reclame cu tarife de parcare, precum și un anunț care o nedumerea, promițând prețuri speciale pentru „păsări de noapte”. Poate vindeau carne de pasăre?

— Ce e aici? a întrebat Diana.

— O parcare supraetajată. Un fel de hotel pentru mașini. Ești gata? a făcut Alia dând din umeri ca să și-i încălzească.

— Pentru ce anume?

— Ești deja de două ore la New York, a spus Alia. E timpul să dăm o mică spargere.

Capitolul 7

Alia încerca să tragă cu ochiul la intrarea parcării, fără să se vadă că o studia de-aproape și chinuindu-se în același timp să ignore chiorăiturile propriului stomac. Ar fi hăpăit tot ce se vedea în vitrina brutăriei.

— Ai de gând să furi o mașină? s-a revoltat Diana.

— De ce-aș fura o mașină dacă nici nu știu să conduc? a zis Alia sperând că pare mai calmă decât se simțea de fapt.

De-acum doar mândria o mai ținea pe picioare. Și-așa avusese niște emoții groaznice când sărise peste turnichetele de la metrou, ceea ce nu mai făcuse niciodată, decât la încurajările lui Nim, iar acum se pregătea să comită de-a dreptul un delict. Nu credea că Jason ar fi fost în stare să depună plângere la poliție pentru așa ceva, însă nici nu avea chef s-o prindă careva. În minte deja trăsese alarma: *Du-te acasă. Ia-o de la zero.*

Acum era pe teritoriul ei. Ar fi trebuit să se simtă mai calmă, mai încrezătoare decât pe insulă, însă niciodată nu se descurcase prea bine la grămadă, iar Manhattanul era o mulțime imensă de oameni.

A văzut un paznic dispărând în adâncul parcării. Celălalt vorbea la telefon în biroul lui, îl vedea cât de cât prin geam. Nu știa dacă o să se mai ivească altă ocazie să intre.

— Uite ce, tu mi-ai zis să am încredere în tine, acum eu îți zic să ai încredere în mine.

Diana și-a îndreptat sprâncenele negre și a oftat.

— Prea bine.

Delegația de pe Insula Sectantelor îi acorda încrederea ei.

— Bun, a spus Alia încercând să pară cât mai încrezătoare. Mai întâi trebuie să trecem pe lângă paznicii ăia fără să ne observe.

A traversat în grabă strada și apoi s-a ghemuit cât putea la pământ, lângă zid, ușurată s-o vadă pe Diana luându-se după ea.

— Am impresia că încălcăm legea, i-a șoptit Diana în timp ce urcau pe furiș rampa.

— Ei, nu o încălcăm propriu-zis. Doar ocolim anumite obstacole birocratice.

Alia a luat-o pe lângă gheretă, în direcția scărilor, sperând că n-o să dea nas în nas cu celălalt paznic când urcau.

Când au ajuns la etajul trei a deschis ușa. Aici era liniște, întuneric și răcoare. Se mai auzeau doar câte un scârțâit de cauciucuri sau huruit de motor răsunând din hruba imensă. S-a apucat să numere locurile de parcare. Nu mai fusese în parcarea asta, însă căuta numărul 321. Douăzeci și unu martie, ziua mamei sale.

318, 319, 320… Asta era? Alia era un pic dezamăgită. Nu se așteptase la cine știe ce, însă dăduse peste o Toyota Camry anostă. Desigur, se putea să greșească. Dacă spațiul de parcare reprezenta aniversarea părinților ei și nu ziua mamei sale? Dacă Jason nici nu mai ținea vreo mașină în parcarea aia?

A aruncat o privire înăuntru pe geamul din dreptul șoferului. Interiorul mașinii era impecabil: suporturi de băutură goale, o factură împăturită pe bord, iar de oglinda retrovizoare atârna un pandant gravat cu un iris – simbolul New Orleansului, orașul natal al Linei Mayeux. Mama Aliei îi mărturisise odată că se gândise să-și facă un tatuaj cu un iris pentru a-i aminti de casă. *Și de ce te-ai răzgândit?* o întrebase Alia, iar mama ei îi făcuse cu ochiul. *Cine zice că m-am răzgândit?*

Alia a clipit din ochi, alungându-și jenată lacrimile.

— Bun, a zis ea. Nu te speria, însă va trebui să spargem geamul.

— De ce?

— N-avem cheile de la mașină și-mi trebuie ceva din portbagaj.

— Dar e mașina ta?

— A lui frate-meu.

— Aș putea să deschid portbagajul fără cheie.

Diana a apucat de capacul portbagajului, chiar deasupra plăcuței cu numărul, și a tras de el în sus. În loc să se spargă încuietoarea, s-a despicat tabla capacului, cu un țiuit ascuțit. Portbagajul aducea acum cu un portofel desfăcut. Diana s-a dat în spate, mușcându-și buza.

— Îmi pare rău.

Alia a tras cu urechea să audă sunetul de pași apropiindu-se în fugă, însă paznicii păreau fie să nu fi auzit cum rupea cineva tabla unei mașini, fie să nu le pese. Alia s-a uitat la portbagajul găurit, apoi la Diana.

— Și ziceai că ești cea mai plăpândă din familia ta, ai?

Alia și Diana s-au uitat prin portbagaj. Au găsit o lanternă cât

un far, cabluri de alimentare și un sac imens de voiaj.

— Bravo ție, Jason, paranoic bolnav ce ești.

— Ce e asta?

— O geantă de cărăbănit.

Alia a scos sacul din portbagaj, l-a lăsat jos și s-a apucat să desfacă fermoarul.

— Jason le-a dosit prin tot orașul, în caz de urgență. Și în Brooklyn găsești așa ceva.

Alia nu s-a atins de majoritatea obiectelor – un cort cu prelată, un sistem de purificare a apei, pelerine de ploaie, chibrituri, pachete de mâncare congelată. A pus deoparte trusa de prim ajutor. Avea să-i prindă tare bine mai încolo, cu rănile de la picioare.

— Aici găsești practic tot ce-ți trebuie ca să supraviețuiești dacă vine apocalipsa.

— E atât de sigur că o să vină? a întrebat Diana.

— Nu, e el maniac. Jason e cel mai bun cercetaș din lume. Îi place să fie pregătit pentru absolut orice.

— Bine, dar nu se poate.

— N-ai decât să i-o zici lui. Aha! a făcut Alia și a ridicat triumfătoare un teanc imens de bancnote. Ne-am îmbogățit!

— Ne-ajunge să cumpărăm un avion?

Chiar că nu renunța deloc când îi venea o idee.

— Unul de jucărie poate. Aici sunt doar o mie de dolari, destul să ne luăm o cameră undeva și ceva de mâncat până ne prindem ce-i de făcut mai departe.

Nu i-a scăpat tulburarea care se citea pe fața Dianei. Știa cât de tare credea în faza cu Fiica Războiului, epoca sângeroasă și izvorul fermecat. Personal, Alia nu prea știa ce să creadă. Nu putea să nege toate ciudățeniile pe care le văzuse în ultimele douăzeci și patru de ore și nici inexplicabila călătorie cât ai clipi din ochi din Marea Egee până pe fluviul Hudson.

Cumva, încă mai avea impresia că totul era doar un vis foarte veridic și o să se trezească în camera ei din Central Park West și să-și dea seama că nici nu plecase la Istanbul. Însă îi venea din ce în ce mai greu să creadă așa ceva. Acum, că se întorsese în Manhattan, insula Dianei ar fi trebuit să i se pară de domeniul fantasticului, însă când o vedea pe fată cum se mișcă și vorbește în lumea ei de zi cu zi, cumva întâmplările dinainte păreau și mai reale. Parcă s-ar fi uitat pe o fereastră bine

cunoscută și ar fi văzut cu totul altceva decât înainte.

Alia a scos un rucsac mic, roșu, de nailon, din geanta mare. O să descâlcească mai încolo tot ce se întâmplase pe insulă. Acum era prea obosită și flămândă ca să mai judece.

— Ai putea… a început ea arătând spre geantă.

Cât vâra Diana geanta în portbagaj și se împingea în capac ca să închidă fanta, Alia a deschis rucsacul roșu și a băgat tot ce-i trebuia acolo. Portbagajul mașinii era boțit de tot, însă măcar n-avea cum să-și dea seama nimeni că fusese spart.

Au luat-o încet în jos pe scări și apoi au trecut alene pe lângă paznicul de la intrare. Acesta s-a uitat lung la ele, însă doar nu erau la volanul unei mașini.

— Ce urmează? a zis Diana.

— În primul rând, niște încălțări, a răspuns Alia, deși avea oroare să meargă la magazin desculță și cu picioarele murdare.

După aia chiar nu mai știa ce să facă. Plus că o mai deranja ceva. Văzuse soldați postați la toate colțurile arterelor principale, precum și la gurile de metrou. Îi aminteau de New Yorkul de după 11 septembrie, când Garda Națională stătuse de pază în oraș. Oare se dăduse vreun atac în lipsa ei? De-abia aștepta să pună mâna pe un telefon. După ce se stabileau undeva trebuia să intre pe net sau măcar să facă rost de un ziar.

Pe colț era un magazin Duane Reade, iar când au intrat în drogherie Diana a oftat din greu, desfăcându-și brațele în lături.

— Aici e mult mai răcoare.

Vânzătoarea de la tejghea a ridicat din sprâncene.

— Ăă, da, minunile tehnologiei. Fenomenal.

Alia și-a dres vocea, a luat un coș de cumpărături și a tras-o pe Diana lângă primul raft.

— Ia te uită, s-a minunat Diana. Atâtea lumini, atâtea obiecte din plastic. Totul e atât de *lucios.*

Alia s-a abținut cu greu să nu izbucnească în râs.

— Nu mai pipăi atâta deodorantele.

— Dar arată ca niște podoabe!

— Te și văd purtând așa ceva pe post de cercei. Hai să ne mișcăm.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe agentul de pază urmărindu-le prin magazin.

Nimic de mirare. Diana părea să se fi rătăcit pe drumul spre casă de la un club de striptease barbar, iar Alia era o fată de

culoare desculță, cu niște haine murdare pe ea. Atrăgea ca un magnet orice paznic de magazin. Parcă o auzea pe mama ei atenționându-i pe ea și pe Jason să aibă mare grijă și să nu atragă cumva privirile lumii. *Să nu cumva să vă vârâți în cine știe ce situație și să vă ceară lumea explicații după aia.*

Lina, spunea tatăl lor atunci, *îi înveți să se aștepte automat la obstacole care nu există. Așa o să ajungă să stea tot timpul cu teamă.* Părinții lor nu reușiseră niciodată să se înțeleagă pe tema asta.

Măcar avea buzunarul burdușit cu bani. Alia s-a îndreptat spre o plăcuță pe care scria DISTRACȚII ESTIVALE și a luat cea mai comodă pereche de șlapi de la raft, după care a mânat-o pe Diana spre raionul de produse de îngrijire a părului.

— Cum de aveți atâtea feluri? a întrebat Diana trecându-și degetele peste sticluțele de șampon.

— Cu ce vă spălați pe păr acasă?

— Ne făceam săpun, a răspuns Diana ridicând din umeri.

— Nu mă mir, a zis Alia.

Alia a căutat un balsam puternic, care să-i revitalizeze codițele și încă unul leave-in. Când era mică se încăpățânase să se dea zi de zi cu ulei din semințe de căpșuni, până când mama ei n-a mai vrut să-i cumpere.

— Credeam că am venit să ne luăm încălțări, a spus Diana văzând-o pe Alia umplându-și coșul cu sticluțe.

— Și alte lucruri strict necesare.

— Bine, dar…

— Crede-mă, sunt lucruri strict necesare.

Măcar paznicul părea să păstreze distanța, deși îl vedea într-o oglindă cum se plimbă dintr-o parte în alta pe interval, ca un rechin care le dă târcoale, așteptând până crea ea vreo problemă sau se ducea la tejghea cu bani prea puțini.

Când au luat-o spre casă, Alia a început să azvârle în coș cu dulciuri, chipsuri și sucuri acidulate, ca să fie clar că veniseră să arunce cu banii.

— Vrei ceva? a întrebat-o ea pe Diana. Fac cinste.

Diana și-a mușcat buza cu dinții ei albi și drepți.

— Chiar n-aș ști ce să-mi iau.

— Jason ar încerca să te convingă să mănânci batoane proteice și mâncare sănătoasă. Știi, odată, de Halloween, le-a împărțit stafide copiilor din vecini. A zis că erau *bomboane*

naturale. Luni de zile s-au uitat urât la mine după aia.

— Bomboane naturale? a făcut Diana. Poate curmalele, nu stafidele. Sau sfecla roșie? Are un conținut ridicat de zahăr.

— În anul următor a fost și mai rău. A împărțit periuțe de dinți.

Alia a clătinat din cap – uneori parcă nu-i venea să creadă că au aceiași părinți.

— Din fericire pentru tine, ador mâncarea nesănătoasă. O să savurăm cei mai fini ursuleți de gumă și cele mai picante chipsuri Dorito. După ce o să te bucuri de sodiul și siropul de fructoză pe care ți-l oferă America, n-o să-ți mai vină să te întorci acasă.

De data asta, Alia n-a mai putut să ignore expresia îngrijorată de pe fața Dianei.

— Ce e?

Diana și-a făcut de lucru cu o pungă de covrigei cu iaurt.

— Nu știu dacă mai pot să mă întorc acasă după tot ce am făcut.

— Știu că nu vreți să aveți nimic de-a face cu restul lumii, însă…

Diana s-a uitat la ea cu ochii ei albaștri și calmi, iar Alia s-a întrerupt dintr-odată, când a înțeles.

— Adică după ce m-ai salvat. S-ar putea să nu mai poți să te întorci pentru că mi-ai salvat viața.

Diana și-a fixat ochii pe o cutie de migdale.

— Sunt multe lucruri în joc. Nu doar viața mea.

Alia s-a simțit dintr-odată vinovată. Diana îi salvase viața, de două ori chiar. Oricât de tare și-ar fi dorit să ajungă cumva acasă, să doarmă o săptămână întreagă, să se uite la televizor și să-și scoată din cap că o cunoscuse pe fata asta, îi era datoare. Știa că trebuie să spună ceva, însă s-a mulțumit să-i arunce un tricou Dianei și s-o ia spre casă.

Diana a ridicat tricoul.

— Eu inimă NY?

— I love New York.

— Îmi dau seama.

— Nu, ție ți-am luat tricoul.

— E o afirmație prea categorică. Sigur, e un oraș fermecător, însă…

— Să nu se mai holbeze toți cretinii la sânii tăi, a zis Alia tare

când mai mulți băieți de vreo doișpe, treișpe ani și-au întins gâturile peste tejghea.

— Vrei să mă acopăr?

— Nu vreau să fac pe puritana cu tine, doar tu ai zis că mai bine nu atragem privirile. Nimeni nu pare să reziste la combinația asta magică de decolteu, piele, bronz natural și plete vâlvoi.

— Plete vâlvoi?

— Ca după… Of, lasă. Să zicem doar că pari desprinsă din fanteziile unui tocilar.

Diana s-a uitat repede la băieții care căscau mai departe gura.

— Doar au mai văzut sâni până acum.

— La o fată în carne și oase? Cine știe? Oricum par la fel de fascinați de fiecare dată.

Alia a aruncat două perechi de pantaloni de trening și încă un tricou în coș. I se făcea pielea de găină când își imagina cum e să porți pantaloni de trening vara la New York, însă nu prea aveau de ales.

— Alte haine?

— Crede-mă, dacă vrei să te ajut cu călătoria în Grecia, o să trebuiască să mă îmbrac mai bine.

— De ce?

— Tu poți să mergi pe stradă în… costumația asta, a zis Alia cu un gest vag din mână. Însă eu nu pot să arăt ca o tenismenă fără adăpost.

— De ce?

— Pentru că lumea se uită altfel la mine, s-a burzuluit Alia.

— Pentru că ești atât de scundă?

— Nu sunt deloc scundă. Ești tu uriașă. Nu, nu de asta, ci pentru că am pielea neagră.

S-a străduit să nu ridice tonul. N-avea chef să stea la discuții pe tema asta. Fusese groaznic când un profesor hotărâse să țină „un forum pe chestiuni de rasă” și mai mulți colegi de la Bennett s-au apucat să dezbată despre politicile afirmative sau, mai rău, au venit la ea să-și ceară scuze după ore.

Diana s-a încruntat, urmând-o pe Alia la casă.

— Am citit despre conflictele rasiale din istoria țării tale. Din câte am înțeles, sunt de domeniul trecutului.

Asta se încăpățânase să creadă și tatăl ei. Însă el nu știuse

cum e să trăiești în pielea soției sale sau a copiilor săi.

— Deloc. Continuă și în ziua de azi. Dacă nu mă crezi, uită-te la agentul de pază care ne tot suflă în ceafă. Când se uită la mine, lumea nu o vede pe Alia Keralis. Vede o fată de culoare cu probleme, în haine boțite, așa că hai să ieșim de-aici până nu ne ia cu „Ce faceți, doamnelor? Ați putea să-mi arătați ce-aveți în geantă?”

Și-au trântit cumpărăturile pe tejghea, la casă.

— Te-ai costumat cumva sau ce? a întrebat fata de la casă mestecând gumă. Ești vreo prințesă războinică?

— E atât de clar cine sunt? s-a strâmbat Diana.

— Arăți bine, a spus vânzătoarea. Doar că eu, una, nu mă dau în vânt după chestii din astea fantasy.

— Ei, poate n-ai cum să te prinzi dacă e fantasy sau nu? a mormăit Alia.

— Hă?

— Nimic. Am avut o zi lungă.

După ce au plătit cu mai multe bancnote din teancul gros al Aliei și paznicul le-a slăbit din vizor, Alia și-a pus în picioare șlapii cei noi, bucurându-se de lipăitul lor zgomotos pe linoleum.

Au ieșit încărcate cu sacoșe și au luat-o prin părculeț. Apoi Alia a ținut-o tot spre Alphabet City, unde era hotelul Good Night. Probabil că ar fi găsit hosteluri și hoteluri mai aproape, însă, cum nu avea telefon, nu voia să bată străzile și să ia la întrebări trecătorii. Auzea tot mai tare în minte vocea aia care-i spunea să meargă acasă.

— Ai mai tras aici? a întrebat-o Diana sceptică atunci când s-au văzut în fața hotelului, cu fațada lui murdară.

— Nu, a recunoscut Alia. Însă pe vremuri treceam mereu cu mama prin fața lui.

Avea amintiri tare frumoase cu mama ei la salonul lui Ebele de pe Avenue C, citind, ascultând ce discutau femeile sau uitându-se ore în șir la documentare despre tot felul de crime. După moartea părinților săi, Alia nu se simțise în stare să se întoarcă în micul salon fără mama ei, însă până la urmă nu avusese de ales, îi ajunsese părul în ultimul hal. Și nici nu avea chef să meargă într-un loc pe care nu-l cunoștea.

Nici nu-i spusese lui Jason. Îl întrebase pe Dez, șoferul, dacă știe adresa, iar el o dusese la Ebele fără să comenteze. Chiar se văzuse intrând fără probleme pe ușa cunoscută și nu o tulburase

deloc copertina viu colorată a salonului sau imaginea lui Ebele prin vitrină. Însă când a pus piciorul înăuntru, a auzit clopoțelul și a simțit mirosul dulceag de chimicale, n-a mai rezistat. Pe nesimțite, a bufnit-o plânsul, iar Ebele și Norah au îmbrățișat-o strâns și i-au dat șervețele.

Nu au făcut mare caz și nici nu s-au apucat s-o descoasă. Nu s-au apucat să debiteze prostii de genul „Totul are un rost pe lumea asta". Au dat drumul la televizor, au așezat-o pe scaun și s-au apucat să lucreze de parcă nu se întâmplase nicio nenorocire, de parcă viața Aliei nu se întrerupsese dureros. Salonul lui Ebele devenise un soi de refugiu pentru ea. De fapt, acolo își împletise părul cu nici două săptămâni în urmă, înainte să plece în călătorie. Se uitaseră la o groază de episoade din *Justice Served,* pentru că Norah făcuse o pasiune pentru poveștile cu ucigași în serie, iar când a ieșit pe ușă își simțea pielea capului parcă țintuită de os.

Alia trecuse atunci pe sub firma hotelului cu luna ei adormită, și-și pusese o dorință, ca de obicei, cu mintea la pregătirile de călătorie pe vasul Thetis și la evadarea ei din New York. Acum și-a ridicat privirea spre firmă și s-a strâmbat.

— Prostia asta de lună.

Hotelul arăta la fel de murdar și pe dinăuntru, pereții holului erau pătați de apă, iar linoleumul era jupuit.

Tipul care stătea cocoșat la recepție părea doar cu un an, doi mai mare decât Alia și purta un barbișon îngust, din acelea care îi lasă impresia de bărbie mânjită. Avusese trac când se gândea la partea asta, însă s-a străduit să pară calmă și sastisită, explicându-i tipului că li s-au furat bagajele în port.

— Nu știu, a zis el într-o engleză cu accent puternic – posibil rusesc, clar est-european. Se întâmplă multe rele pe lume. Trebuie multă grijă.

— Ei haide, a zis Alia încercând să-și exercite farmecul generos moștenit de la tatăl său. Chiar părem două tipe puse pe scandal?

Tipul a măsurat-o pe Diana din priviri de jos până sus.

— *Nie ne sme zaplaha,* a zis ea cu un aer solemn.

Alia s-a uitat lung la ea. Diana vorbea rusește?

Insul nu s-a schimbat deloc la față.

— Bani gheață, a zis el. O săptămână în avans.

O săptămână întreagă? Era Good Night o maghernița, însă le

ustura la buzunar. Nu-i nimic, și-a zis ea numărând bancnotele. *O să vezi tu cum ai putea să iei legătura cu Jason fără să te pui în pericol, iar atunci n-o să mai existe deloc problema banilor.*

Și ce te-ai face dacă n-ai avea în spate numele și averea familiei Keralis? Mai bine lăsa răspunsul pe altă zi.

— Se face curățenie în cameră după-amiază, a zis băiatul de la recepție dosind banii sub tejghea. Nu se gătește în camere. Nu se umblă la termostat.

A aruncat o cheie de metal pe tejghea. Pe brelocul din plastic roz scria 406, cu un marker negru.

— Pentru cheie pierdută plătiți amendă o sută de dolari. Apoi, privind-o printre gene pe Diana: Sunt cu ochi pe tine.

— Frate, a făcut Alia când urcau pe scări. Da' ce i-ai zis?

— I-am zis doar că nu suntem periculoase.

— Nu e deloc dubios, a spus Alia dându-și ochii peste cap. Cum de-ai învățat să vorbești rusește?

— Bulgărește de fapt și… nu prea înțeleg nici eu.

— Câte limbi mai știi în afară de astea două?

Diana a tăcut o vreme, de parcă făcea un calcul în minte.

— Cred că pe toate.

Mai ieri, Alia ar fi zis că nu se poate așa ceva, însă acum a trecut informația pe lista ciudățeniilor.

— Unde erai când m-am chinuit două ore cu tema la franceză? a bodogănit ea.

Desigur că Good Night nu avea lift, așa că s-au chinuit să urce patru etaje pe scări. Mă rog, Alia s-a chinuit. Diana a sărit sprintenă de pe o treaptă pe alta ca o căpriță absolut superbă. Au luat-o pe un coridor lung și igrasios spre camera lor, însă la început yala veche de sub clanță n-a vrut să cedeze.

După ce a înjurat vreo câteva minute, zgâlțâind de cheie, ușa s-a deschis. În cameră era un miros stătut de țigări și un covor care fusese poate verde-smarald la începuturi, însă acum căpătase o nuanță pe care Alia ar fi numit-o „culoarea bălților vara”. Pe un holișor îngust se ajungea la o baie minusculă, cu faianță albă, murdară, apoi la o cameră joasă, cu două paturi înguste și o noptieră ponosită între ele. Nu tu telefon, nu tu televizor, doar un calorifer în perete și un aparat de aer condiționat în fereastră. Alia a lăsat sacoșele jos și a apăsat pe un buton. Nimic.

— O laie „nu umbla la termostat”.

Deja transpirase.

Diana rămăsese în picioare în mijlocul camerei, încărcată cu sacoșe.

— Chiar puteți să trăiți așa? Fără să vedeți cerul? Fără lumina soarelui, fără culori?

— Păi, cam da, a răspuns Alia intrând în defensivă, cu toate că își făcuse și ea o listă de neajunsuri în sinea ei. Unii n-au încotro.

Diana a lăsat cu grijă greutățile pe pat.

— Probabil de-asta arată toată lumea așa de obosită. Mergeți prin tunele de cârtiță și trăiți îngrămădiți în cotețe de iepuri.

— Nu-i așa de rău, a zis Alia scoțând hainele curate și obiectele de igienă pe care le cumpăraseră.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă, a zis Diana. Pare destul de aranjat.

— Hmm, s-a mulțumit să zică Alia.

Oricât ar fi sărit în apărarea New Yorkului, unul din dezavantajele pasiunii sale pentru biologie erau informațiile pe care le deținea despre microbii ultrarezistenți și locurile unde se ascundeau paraziții și rozătoarele. Probabil că urma să se umple amândouă de ploșnițe.

— Hai să facem un duș și să găsim ceva de mâncare.

— S-ar putea să fie prea periculos să mai ieși pe străzi.

Alia a deschis o pungă de chipsuri Dorito.

— Ai văzut cât de aglomerate sunt străzile. N-o să pățim nimic. Și dacă se-apucă cineva s-o caute pe Alia Keralis, n-o să înceapă de-aici.

Și și-a îndesat un pumn de chipsuri în gură.

— Credeam c-o să luăm o masă bună.

— E un aperitiv, a zis Alia cu gura plină.

După ce a înghițit cu greu, a săltat produsele de baie și hainele curate.

— Mă duc prima la duș. Nu… ăă, nu te duce nicăieri.

Când a ajuns în baie, Alia și-a îngăduit să se uite o clipă în oglindă când se dezbrăca. Când a dat cu ochii de vânătăi, a întors privirea. Și-a aruncat la gunoi tricoul polo cu sigla programului de studii pe mare. Nu mai voia să-l vadă câte zile mai avea.

Țevile au scârțâit când a dat drumul la robinet, însă apa nu prea avea presiune. Insuportabil de încinsă și de transpirată cum era, Alia a dat robinetul de apă caldă la maximum și s-a

chinuit să se curețe cât mai bine de mizerie și sare. Avea umflături și vânătăi pe tot corpul. Avea coapsa plină de zgârieturi și julituri și o unghie de la picior strivită și înnegrită de sânge. Însă era în viață, îndurase atâtea, însă era în viață.

Deodată, au năpădit-o panica și jalea și n-a mai reușit să le țină în frâu. S-a sprijinit cu spatele de ușa de plastic a cabinei de duș și s-a pus pe un plâns greu, zguduitor, fără lacrimi. Nu își dorise să plângă așa. Nu era senzația de alinare pe care i-o dădea propriul ei pat și Nim făcând glume proaste întinsă lângă ea, cu o cutie de înghețată alături, însă trebuia să se mulțumească cu atât. A dat robinetul la rece ca să se răcorească, iar când a ieșit din baie după câteva minute, după ce s-a șters cu un prosop alb aspru și și-a tras pe ea pantalonii de trening ieftini luați de la magazin, parcă se simțea mai în largul ei.

— E rândul tău, i-a zis Dianei.

De cum a dispărut Diana în baie, Alia și-a pus pe umăr rucsacul roșu și a luat-o spre ușă. Știa că Dianei i se părea periculos să ia legătura cu Jason, însă trebuia să dea de fratele ei. Dacă cineva o luase pe ea în vizor, însemna că și Jason era în pericol, iar dacă avea în echipă pe cineva care le comunicase dușmanilor fundației unde se află Alia, atunci poate că Jason se încredea în cine nu trebuie. Reperase în parcare un telefon cu număr temporar în geanta lui Jason și reușise să-l strecoare în rucsac când se întorsese Diana cu spatele. Nu-i rămânea decât să iasă un pic, s-o sune pe Nim și s-o lase pe ea să pună la punct o întâlnire cu Jason fără să-i dezvăluie că Alia se întorsese în oraș.

Însă când a dat să pună mâna pe clanță, s-a oprit locului. Nu mai era. Yala era neatinsă, însă clanța de deasupra fusese ruptă cu totul. *Diana.* Probabil că lucrase cât fusese ea la duș. N-avea deloc încredere în ea. Bine, Alia chiar avusese de gând să plece, e adevărat.

— Nu contează, a mormăit ea rupând cu dinții o pungă cu ursuleți de gumă acrișori. Cum iese din duș, o să-i zic femeii ăsteia vreo două.

— Ce dorești să discutăm? i-a strigat Diana din baie, cu dușul pornit.

— Mă *auzi!* s-a mirat Alia, apoi s-a întins resemnată pe spate în pat. Nu contează. Sigur că mă auzi.

Alia și-a propus să nu adoarmă, ca să-i spună Dianei ce crede despre clanța care intrase în pământ, însă probabil că a furat-o somnul, căci s-a trezit de-abia când a simțit cum o scutură Diana. Avea părul ud și își trăsese pe ea tricoul cu „I love NY” și pantalonii gri de trening.

— Ce… a dat să zică Alia, însă Diana i-a astupat gura cu mâna și apoi și-a dus degetul la buze.

— Cineva încearcă să intre în cameră, i-a șoptit ea.

Alia a simțit că îi bate inima mai tare în piept.

— Camerista?

— Camerista are cheie. Și e cineva care pășește apăsat. Alia, a zis Diana, ne-au găsit.

Capitolul 8

— Rămâi locului, i-a zis Diana, regretând că se arătase atât de pornită împotriva armelor pe Themyscira.

— Dar cum au reușit să mă găsească? a protestat Alia înăbușit.

— Nu știm ce forțe lucrează împotriva ta. Nu vorbi și nu te mișca. Și dacă mi se întâmplă ceva…

Diana s-a întrerupt. Nu știa ce să spună mai departe. Mai bine o punea pe Alia să-i promită că o să încerce să ajungă singură la izvor. Însă nu era vreme de legăminte.

— …Fugi.

Alia a încuviințat, cu ochii mari.

Diana era desculță după duș. A luat-o fără zgomot pe holul îngust care dădea spre baie, simțind covorul aspru și neobișnuit sub tălpi. S-a furișat cât putea de încet când se apropia de capăt, simțind că-i bate inima nebunește în piept. Trebuia să se lupte – cu adevărat, nu ca la antrenamentele de la Arsenal.

S-a oprit și a așteptat. Liniște. Oare i se năzărise? Poate vreun alt vizitator încurcase camera, încercase cheia în broască și plecase după ce și-a dat seama că a nimerit unde nu trebuie.

Ușa s-a zgâlțâit iar ușor. Cineva încerca să spargă yala. A auzit un clic când a cedat sistemul de închidere. Nu mai avea timp să stea pe gânduri.

Diana și-a îndoit genunchii și a lovit ușa cu piciorul, tare, chiar în centru. Ușa s-a desprins din balamale și din spatele ei l-a auzit pe intrus scoțând surprins un țipăt când s-a trezit cu ușa peste el și s-a izbit de zid.

Era cineva vânjos, un bărbat tânăr, cam de înălțimea ei, lat în umeri. Avea reflexe iuți. Și-a revenit rapid și a luat poziție de luptă. Și-au dat târcoale încet, în lumina chioară de pe culoar.

Tânărul s-a repezit la ea și Diana l-a apucat de umeri, răsucindu-se într-o parte ca să-l azvârle la podea, odată ce-și luase elan, însă insul s-a repoziționat iute – avea reflexe, nu glumă – și s-a redresat. Era și neașteptat de puternic. Era ca și cum ar fi luat în mână un ulcior pentru apă și ar fi descoperit că nu e gol, ci plin – era o surpriză, însă putea să facă față fără probleme.

L-a apucat mai bine, înșfăcându-l de cămașă cu amândouă mâinile și izbindu-l de perete. Tencuiala s-a crăpat pe loc. Insul a

gemut, după care l-a aruncat la podea și l-a ținut acolo imobilizat, cu un braț sucit la spate și fața în jos, apăsându-se în tendoanele lui.

— Să știi că ți-o rup, l-a avertizat ea când s-a smucit în strânsoare. Nu mișca.

— Diana!

Alia stătea lângă ușa distrusă și se holba uluită la ei.

— Ți-am zis să stai în cameră.

— Diana…

— Situația e sub control. Au trimis încoace un asasin tare sfrijit.

Tânărul de la podea a mormăit și a încercat să se elibereze.

Când l-a tras zdravăn de braț, el a încremenit.

— Cine te-a trimis? l-a întrebat ea printre dinți.

Alia și-a dus palmele la gură și s-a aplecat de spate, tremurând, încât, o clipă, Diana a crezut că plânge, numai că ea râdea. O apucase cumva vreo criză de isterie?

— Diana, a zis ea cu greu, sfrijitul ăsta e frate-meu.

Diana s-a uitat la bărbatul pe care-l ținea imobilizat, cu fața vârâtă în covorul verde murdar de pe culoar.

— Ești… ești sigură?

— Destul de sigură, da, a zis Alia cu un hohot de râs.

Diana și-a mutat mâna, întorcând intrusul spre ea și imobilizându-l cu genunchii în timp ce îi cerceta chipul aprig. Arunca priviri mânioase, încordându-și un mușchi din falcă. Acum că-l vedea cu adevărat, nu i se părea că e îmbrăcat ca un asasin. Purta o cămașă albă, curată, din bumbac fin, descheiată la gât și cu mânecile suflecate în coate. Avea țeasta rasă, nu până la piele, și ochii întunecați, limpezi și pielea cafenie a Aliei. De fapt, dacă se uita mai bine, semănau izbitor de mult.

— De ce m-ai atacat? l-a întrebat ea.

— Tu m-ai atacat pe mine.

Diana s-a strâmbat. Așa era.

— Ei, atunci de ce ai încercat să intri peste noi în cameră?

Tânărul s-a zvârcolit sub ea, așa că s-a împins în el, punându-l iar la podea. O fi fost fratele ei, însă nu-i cunoștea intențiile.

— O căutam pe sora mea, s-a răstit el la ea printre dinți. Cine naiba mai ești și tu?

Alia și-a dres glasul.

— Poate ai face bine să-i dai drumul.

— Nu e niciun pericol. Nu-i fac nimic.

— Pun pariu că l-ai rănit pe viață în mândria lui și habar n-am ce vietăți se ascund în covorul ăla.

— Mai bine îl percheziționăm.

— Diana, e fratele meu. Lasă-l să se ridice de pe podea.

Diana s-a lăsat pe călcâie și s-a ridicat, dând drumul intrusului. I-a întins mâna, însă el nu a luat-o în seamă, ci s-a apucat să-și scuture brațul cu un gest care Dianei i s-a părut exagerat de teatral.

Intrusul s-a ridicat în genunchi și, cu o mișcare rapidă, a scos un pistol dintr-un toc fixat de gleznă, sărind în picioare.

— Chiar era bine să mă percheziționezi.

— Jason! a țipat Alia.

— Zic și eu. Dacă...

Diana nu mai văzuse un pistol decât în paginile cărților, însă învățase cum se dezarmează un atacator. A întins automat mâna și l-a izbit la punctul slab de la încheietură, încât Jason a scăpat arma și s-a trezit într-o clipă imobilizat, cu obrazul lipit de tencuiala peretelui.

— Ziceam și eu, atât! a spus Jason. Îți dădeam dreptate... cum te-o chema. Alia, nu vrei s-o iei de pe mine?

— Nu știu dacă e o idee bună. De ce porți pistol, Jason?

— Ca să mă pot apăra!

— Și ți se pare că funcționează?

Diana l-a smucit nu prea tare.

— N-am scăpat-o o clipă pe Alia din ochi. Cum ne-ai găsit?

— Portbagajul unde țin geanta de urgență are instalată o alarmă antifurt, a spus el. S-a declanșat când l-ai spart, deși habar n-am ce i-ai făcut amărâtei ăleia de mașini. Am întrebat paznicii dacă au văzut pe cineva venind sau plecând cu un rucsac roșu și și-au amintit de voi două.

— Bine, dar cum ai găsit hotelul?

— Mobilul din rucsac.

— Un telefon mobil?

— Da, a mormăit el. În toate gențile e câte un telefon cu număr temporar. Semnalul m-a condus încoace.

— Știai? a întrebat-o Diana pe Alia, iar vinovăția care i se citea pe chip a trădat-o pe loc.

Și-a amintit că Alia o pusese să vâre geanta înapoi în portbagaj. Oare o făcuse doar ca să se asigure că Diana se

întoarce cu spatele la ea? Trădarea o durea neașteptat de mult.

— Diana, trebuie să te rog să iei mâna de pe fratele meu. Din nou.

Diana i-a dat drumul fără chef, percheziționându-l de data asta. A hotărât să nu ia în seamă faptul că stătea atât de aproape de un bărbat – fie prieten, fie dușman – și i-a ignorat exclamația ascuțită când și-a trecut mâna peste coapsa lui.

— Ne-ai amenințat cu pistolul, i-a zis ea. E vina ta dacă te simți stingherit acum.

— Încerc să-i dau o lecție Aliei despre prudență, a protestat el.

— Am băgat la cap, frate. Chiar a meritat?

Diana s-a dat în spate și fratele Aliei s-a întors, îndreptându-și gulerul cămășii.

— Ești mulțumită? a întrebat-o el.

— Ușurată.

Se aștepta să înceapă iar cu acuzațiile, însă Jason s-a întors spre Alia, a făcut cei câțiva pași până la ea și a strâns-o tare în brațe.

— Am crezut… Am auzit că au pierdut contactul radio cu Thetis. Nu știam ce să cred.

— Sunt bine, a zis Alia, însă Diana i-a sesizat tremurul din glas.

Spre jena ei, se simțea profund invidioasă. I-ar fi plăcut și ei să găsească sprijin, să-i spună cineva că nu făcuse o greșeală îngrozitoare, că nu era de una singură.

Apoi Jason s-a desprins din îmbrățișare și a apucat-o pe Alia de umeri.

— Cum ai putut să fii așa de proastă?

— Ba nu sunt proastă, a zis ea dându-i mâinile de pe ea și încrucișându-și brațele pe piept.

— Ai idee câte griji mi-am făcut? Thetis a pierdut semnalul acum aproape o săptămână.

— O săptămână? a făcut Alia.

Diana a simțit o strângere de inimă. Trecuse o săptămână? Probabil că plecarea de pe insulă a durat mai mult decât au simțit ele. Hekatombaionul începea după răsăritul lunii noi pe cer, după solstițiul de vară – semiluna subțire și albă a lunii secerișului. Cât timp le mai rămânea?

— Când a fost ultima lună plină? a întrebat Diana.

Jason s-a uitat la ea de parcă își pierduse mințile.
— Cum?
— Îmi trebuie un calendar.
Jason s-a strâmbat și i-a întins un dispozitiv în formă de cutioară – telefonul lui, și-a dat seama.
A atins nesigură ecranul.
— Nu…
I l-a smuls din mână și a ciocănit de câteva ori în el cu vârful degetelor, apoi i l-a întins să vadă. Erau la sfârșitul lui iunie. Ecranul arăta că ultima lună plină fusese pe douăzeci iunie, ceea ce însemna că Hekatombaionul începea pe șapte iulie. Trebuiau să ajungă la izvor în mai puțin de o săptămână.
Jason și-a vârât telefonul înapoi în buzunar.
— Ai dispărut, i-a zis el Aliei. Au trimis echipe de salvare. Am crezut… s-a întrerupt el. Ce Dumnezeu, Alia, chiar am crezut că ai murit.
— N-am murit, Jason, mă vezi doar.
— Cum e posibil așa ceva? Mi-au zis că te-ai îmbarcat la Istanbul. Te-ai răzgândit cumva?
— Păi…
— Toate bune?
Bulgarul de la recepție gâfâia în capătul holului. Îi luase ceva timp să vină să vadă ce se întâmplă.
— Totul e minunat! a zis Alia.
— Absolut, a spus Jason.
— *Vsiciko e nared. Molia, varnete se kam zanimaniata si,* a spus Diana pe un ton cât mai liniștitor.
Bulgarul a scos un „hă” nu prea convins și a luat-o înapoi pe scări în jos.
— Mai e cazul să te întreb? a zis Alia.
— I-am zis doar că totul e în regulă și că mai bine își vede de treabă.
— Nu e deloc dubios, a zis Jason.
Diana a văzut-o pe Alia mușcându-și buza, ca să-și mascheze zâmbetul.
— Am spus ceva absolut rezonabil, s-a zbârlit ea.
— Hai să mergem în cameră până nu se răzgândește și se întoarce să arunce o privire pe-aici, a spus Jason. Ajută-mă cu ușa.
— Diana poate să… a început Alia, însă aceasta a clătinat iute

din cap.

Alia știa deja cât de puternică e, însă era mai bine ca Jason să știe cât mai puține despre locul de unde venea și ce era în stare să facă.

— Ce poate? a întrebat Jason opintindu-se deja să salte ușa dintr-o parte.

— Să ajute, a terminat Alia fraza pe un ton pierit.

S-au târșâit pe holișorul de la intrare și au proptit ușa după ei. Camera părea cumva mai mică și mai murdară, acum că sosise fratele Aliei. Chiar dacă se bătuse mai înainte, acum arăta impecabil aranjat, cu cămașa de un alb fără pată și un ceas masiv lucindu-i la mână. Putea să-l convingă pe băiatul acela să i se alăture? Putea s-o convingă pe Alia? Diana crezuse că o să aibă timp să-și pledeze cauza și să ajungă împreună în Grecia. Acum îi mai rămâneau doar câteva zile.

Jason s-a răsucit încet pe loc, trecând în revistă mobila sumbră din cameră și pungile de plastic cu dulciuri.

— Eu încerc să trag sfori în guvernul turc, iar tu dai petreceri în pijamale.

— Nu e deloc așa, s-a împotrivit Alia.

Jason și-a ridicat mâinile exasperat.

— Atunci cum e? Ce cauți în locul ăsta, Alia? Și cum ai ajuns aici?

Diana s-a așezat pe pat. Alia o mințise.

— Ai zis că n-o să-l suni.

— Ba n-am zis, a spus Alia.

— Dar știai c-o să-ți ia urma.

— Bănuiam doar.

— Ce mai contează? a întrebat Jason enervat.

S-a întors spre Diana ducându-și mâna la umăr de parcă încă îl durea.

— *Cine ești tu?* Și cu ce drept o împiedici pe sora mea să ia legătura cu mine?

Diana a simțit că-i sare țandăra.

— Am vrut s-o ocrotesc. Pe toți zeii, a exclamat ea înțelegând dintr-odată și a sărit din pat. Poate te-a urmărit cineva. Trebuie să plecăm imediat de aici.

— Pe toți zeii? a făcut Jason. Sunt mai mulți?

— Nu mă caută nimeni, a insistat Alia. Lumea mă crede moartă.

Jason a scos un mârâit.
— Îmi zice și mie cineva ce naiba se întâmplă?
Alia s-a foit nervoasă pe loc.
— Am putea să… ne așezăm doar un pic?
Jason s-a uitat la patul de lângă el, strâmbând ușor din buze. Apoi a măturat disprețuitor cu mâna un morman de dulciuri și s-a așezat pe marginea patului.
— Aveți ceva de băut? a întrebat uitându-se prin cameră.
— Niște suc acidulat încălzit? a zis Alia întinzându-i o sticlă de cola.
— Speram să ai ceva mai tare de-atât.
— Pe bune? a făcut Alia ridicând o sprânceană.
— Am douăzeci și unu de ani.
— De-abia împliniți.
— Și am încasat-o de la… persoana aici de față.
— Mă numesc Diana.
Jason a luat sticla din mâna Aliei.
— Diana și mai cum?
— Diana, prințe… a răspuns ea automat.
— Diana Prince, i-a tăiat-o Alia repede. O cheamă Diana Prince.
— Da, a zis Diana bucuroasă că o salvase, chiar dacă n-o iertase pe Alia. Diana Prince.
Alia s-a așezat pe celălalt pat și i-a făcut semn Dianei să stea lângă ea. Diana s-a așezat fără chef pe colțul patului, păstrând distanța.
Jason a luat o gură de cola.
— Zi-mi odată, Alia.
— A avut loc un accident.
Diana s-a uitat lung la Alia. Nu-și permiteau să fugă de adevăr.
— N-a fost un simplu accident.
Alia a răsuflat adânc.
— Bine, a fost o explozie la bordul lui Thetis. Cineva…
A șovăit o clipă – nu mai rostise niciodată cuvintele cu voce tare, și-a dat seama Diana. Nu protestase când i-a zis-o ea, se declarase cât de cât de acord, însă nu recunoscuse niciodată clar ce i se întâmplase.
— Cred că a încercat cineva să mă omoare.
Jason a trântit sticla cât colo.

— Ți-am zis să nu te duci. Știi câte amenințări primește fundația. Ți-am zis cât de periculos e să umbli fără pază.

Alia și-a lăsat ochii în podea.

— N-am crezut…

— Clar nu. Puteau să te omoare.

— Puteau. Dar m-a salvat Diana.

— Cum?

— Am zărit explozia de la mal.

— Și ai adus-o tocmai până-n New York?

— Părea cel mai sigur.

Jason și-a luat o expresie de amărăciune.

— Ei, măcar una din voi a rămas cu capul pe umeri.

— Nu-i deloc drept, a zis Alia încet.

— Drept? a spus Jason aplecându-se în față. Era să mori. Era să te pierd. După tot ce s-a întâmplat cu mama și tata…

— Nu…

— Dacă voiai atât de tare să pleci, trebuia să vorbești cu mine. Puteam să punem la punct o expediție.

— N-am vrut o expediție Keralis, a spus Alia sărind în picioare și apucându-se să dea ture prin camera neîncăpătoare. Am vrut să fiu o elevă oarecare. Un copil normal. Ca toți ceilalți.

— Noi nu suntem ca toți ceilalți, Alia. Familia noastră nu-și permite luxul ăsta.

Diana n-avusese de gând să deschidă gura. Nu era lupta ei. Însă nu s-a putut abține:

— A avut dreptate să încerce.

— Poftim? a zis Jason.

— Nu-i drept să-i ceri cuiva să nu-și trăiască pe deplin viața, a spus Diana. Nu poți să trăiești mereu cu teama în suflet. Fie îți iei viața în mâini, fie trăiești la întâmplare.

Jason a pironit-o cu ochi reci și mânioși.

— Au murit oameni. Alia putea să moară.

— Și dacă ar fi rămas la New York ar fi putut s-o atace.

Jason s-a ridicat în picioare.

— Nu știu cine te crezi, dar m-am săturat să mă facă o adolescentă cu ou și cu oțet.

Diana s-a ridicat și ea, pironindu-l cu privirea.

— Și dac-aș fi un bărbat de cincizeci de ani, tot n-ai avea dreptate.

Jason a înșfăcat rucsacul roșu și a luat-o spre ușă.

— Să mergem, Alia.

— Nu, i s-a pus Diana în cale.

— Dă-te din calea mea, a zis Jason cu acel mușchi din falcă zvâcnindu-i.

— Chiar tu ai zis că e în pericol. Dacă stă cineva cu ochii pe voi…

— Pot și eu să-i port de grijă soră-mii. Avem o echipă de pază numeroasă, sunt profesioniști.

— Și te încrezi în ei?

— Mai mult decât într-o străină în trening care m-a dat de pereți și vorbește bulgărește.

— Ia zi-mi, i-a spus Diana. Când te-a sunat Alia de la Istanbul, le-ai transmis unde și în ce situație se află celor din echipa de pază?

— Desigur. Am…

Jason s-a oprit și s-a făcut pământiu la față. Și-a trecut o mână peste față și a luat-o încet înapoi spre pat, lăsându-se greu pe el, cu o privire șocată.

— Jason? l-a strigat Alia.

— E vina mea. Trebuie să fi fost cineva din echipă… Însă nu înțeleg. Ce rost are să o atace pe Alia? Eu am legături mai strânse cu compania. De ce nu m-au luat pe mine în vizor?

Dianei îi era aproape milă de el.

— Războiul e altul de fapt, i-a spus ea blând. Știu, ai impresia că e în joc afacerea familiei voastre, însă adevărata țintă e Alia.

— Diana… a avertizat-o Alia.

— Ce vrei să spui? a întrebat Jason.

Alia a apucat-o pe Diana de braț.

— Las-o baltă.

— De ce?

— Pentru că nu pari în toate mințile când te-apuci să explici toate chestiile alea, i-a șoptit Alia enervată. Oracole, Fiice ale Războiului, izvoare fermecate…

— Ce-ai zis? a făcut Jason ridicând brusc capul.

— Nimic, a răspuns Alia. Niște aiureli New Age pe care le-a auzit Diana de la… rudele ei țăcănite.

— Ce știi despre Fiicele Războiului? a întrebat Jason.

Se ridicase iar și se uita foarte serios la ea.

— Ce știi *tu* despre Fiicele Războiului? a răspuns Alia uitându-se uluită la fratele ei.

— Am dat… peste o chestie în hârtiile alor noștri. După accident.

Auzindu-l, Alia s-a cutremurat ca lovită. S-a dat un pic mai în spate.

— Cum?

— A trebuit să trec în revistă toate actele lor. Aveau un seif în birou. Pot să-ți arăt.

— De ce nu mi l-ai arătat?

— Pentru că părea de-a dreptul absurd. N-am… Aveam destule pe cap după moartea lor. Nici nu-mi vedeam capul. Și erau așa niște grozăvii, tot felul de ciudățenii despre strămoșii greci ai tatei. N-am vrut să te împovărez cu asta.

— Cu ce anume? a întrebat Alia ridicând glasul, un pic înfricoșată.

— Cu stirpea ta, a spus Diana.

Îi trecuse supărarea. Îi părea însă rău. Își amintea când mergea la Panteonul Luptătoarelor de la Arsenal, trecând prin fața vitrinelor de sticlă, scăldată în lumina albăstruie din sală, de mână cu mama ei, care-i povestea despre amazoane, cu cât curaj se luptaseră, ce fapte mărețe înfăptuiseră, de unde erau, din ce familii sau popoare, la ce zei se închinau. *Care e povestea mea?* o întrebase pe mama ei. *Încă n-a scris-o nimeni,* îi răspunsese Hipolita zâmbind. Însă, cu trecerea anilor, Diana începuse să urască amintirea aceea, nevrând să știe că propria poveste începuse cu stângul.

— Jason? l-a întrebat Alia strângând din pumni.

— Sunt doar niște legende, Alia.

— Povestește-mi, i-a poruncit ea. Povestește-mi tot.

Capitolul 9

Jason s-a uitat la Diana, părând aproape neajutorat.

— Nu știu cu ce să încep.

Alia a scrâșnit din dinți. Nu era chiar supărată – bine, de fapt *era* supărată, supărată foc pe Jason pentru că avusese secrete față de ea – însă dorința de a afla tot ce știe era mai puternică decât aceea de a-l pocni în moacă.

— Începe odată, a zis ea stăpânindu-și cu greu furia, însă Diana a vorbit prima.

— Fiicele Războiului sunt urmașele Elenei din Troia.

Alia chiar că nu se aștepta la una ca asta.

— Elena, a repetat ea neîncrezătoare. Gen „Chipul care prin vraja sa a împânzit apele cu mii de corăbii” sau cum era?

— Nu prin vraja chipului ei, a spus Diana. Puterea Elenei nu stătea în frumusețea sa, ci în sângele său. Când se naște o Fiică a Războiului se anunță o epocă de zâzanie. Dacă Fiica Războiului moare înainte de Hekatombaion, în cel de-al șaptesprezecelea an din viață, nu va mai fi război. Însă dacă i se îngăduie să-și vină cu totul în puteri…

— Tu știu că ești convinsă de asta, a zis Alia ridicând mâinile, însă tu, Jason…

Dar Jason nu-și luase un aer batjocoritor, pufnind și strâmbându-se ca de obicei, încât îi venea să-i ardă una după ceafă, ci se uita la Diana foarte bănuitor.

— De unde știi toate astea?

Diana s-a fâțâit jenată.

— Asta se povestește… e o legendă pe care o știu de la neamul meu.

— Din ce neam zici că ești?

Ce mai conta? De ce o lua la întrebări acum?

— Jason, doar nu crezi așa ceva.

— Nu știu ce să cred. Ai noștri știau de… cum le zice prietena ta, Fiicele Războiului. Le ziceau și hap… nu mai știu cum.

— *Haptandrai,* i-a suflat Diana.

— Exact. Mai erau niște nume din mai toate țările.

— Părinții noștri erau oameni de știință, a protestat Alia. Și noi la fel. Astea sunt… niște superstiții acolo. Povești de adormit copiii.

Diana a clătinat din cap, fără niciun strop de enervare însă,

doar tristețe, chiar aproape milă.

— După toate câte ai văzut, cum mai poți să spui așa ceva?

Alia și-a lăsat privirea pe brățările de metal de la mâinile Dianei. Își amintea că le pipăise ceva mai devreme și i se păruseră tari și reci la atingere. Aievea. Numai că văzuse cum se mișca metalul mai înainte. Văzuse palate care n-ar fi trebuit să existe, cai fantomă. Trecuse prin inima unui uragan.

— Trebuie să existe o explicație, a spus Alia. Întotdeauna există. Chiar dacă oamenii de știință încă n-au descoperit nimic.

— Și ei abordaseră problema științific, a spus Jason. Au trasat arborele genealogic al familiei Keralis până în Grecia Antică, precum și arborii genealogici ai altor familii care se trăgeau din Elena, și au strâns informații despre viețile Fiicelor Războiului și rolul pe care l-au jucat în diverse evenimente din istoria lumii.

— Nu, a clătinat Alia din cap.

— Voiau să descopere ceva ce te-ar fi putut ajuta, pe calea științei.

— Chiar crezi toate astea?

— Poate, a zis Jason, ridicând mâinile. Nu știu. Ai văzut ce-i afară, Alia? Te-ai uitat la știri?

— Suntem în oraș de mai puțin de o zi, a zis Alia punându-și mâinile în șold. Am fugit să ne salvăm. Când să mă pun la curent?

— Ei bine, se petrece ceva și nu-i deloc a bună. Sigur ai văzut soldații care stau de pază la colț de stradă.

— Am crezut că e vreo alertă sau vreun atentat terorist.

— Atentate. Mai multe. În toată lumea.

Și-a scos telefonul, a bătut de mai multe ori în ecran și i l-a întins.

A parcurs titlurile articolelor de știri, împreună cu Diana, care îi citea peste umăr. *O tentativă de lovitură de stat. A izbucnit un nou război civil. Bombardamente intense. Tratative eșuate de pace. Se preconizează douăzeci de morți. Se preconizează sute de morți. Mii de morți.*

În toiul Marii Adunări ONU izbucnise o încăierare. Fusese convocată o reuniune de urgență a Congresului.

— E doar începutul, a zis Diana uitându-se cu ochi mari la ecran. Va fi din ce în ce mai rău. Dacă nu ajungem la izvor până la Hekatombaion, o să se umple paharul și se va ajunge inevitabil la un nou război mondial.

Prin față îi alunecau tot felul de imagini: bombe detonate în orașe necunoscute, case năruite, răniți întinși pe tărgi, un bărbat cu un pistol în mâna ridicată deasupra capului, care agita spiritele unei mulțimi de mii de oameni, strânse pe un câmp. Alia a dat click pe următoarea imagine – un filmuleț – și a auzit strigăte și țipete într-o limbă pe care nu o știa. A văzut o mulțime care năvălea peste o baricadă și polițiști în echipament de protecție deschizând focul împotriva unor manifestanți.

— Tu zici, spuse ea dregându-și vocea, tu zici că am făcut eu ceva.

— Nu e vorba că ai făcut ceva, a spus Diana.

— E vorba că sunt cine sunt? a zis Alia râzând răgușit.

Nici Diana, nici Jason nu păreau să-și găsească cuvintele.

— Oamenii se războiesc pentru că asta e calea lor, a încercat Diana. Tu ești doar…

— În documentele alor noștri mai figurează un cuvânt, a spus Jason. *Procatalysia.*

— Precatalizator? a întrebat Alia.

Părea o denumire științifică.

— Face trimitere la sensul vechi al cuvântului, a spus Jason. În greacă. A distruge. A face bucăți.

— *Procatalysia,* a șoptit Diana. Cea care se ivește înainte de distrugerea lumii.

Alia a strâns din buze. O năpădise o sudoare rece, parcă o strângeau hainele. Se temea că o să vomite. În timp ce parcurgea ororile de pe ecran, în minte i se perindau multe alte imagini. Revolta din Central Park când se dusese cu Nim la concertul ăla cu intrare liberă. Încăierarea care izbucnise la balul de la sfârșitul clasei a unsprezecea. Cum se certaseră Nim și Theo, doi oameni atât de veseli și prietenoși de felul lor, pe bancheta din spate când încercaseră să plece cu mașina în Maine. Certurile – atâtea certuri, despărțiri și acuzații care parcă să iscau din senin. Dezbaterile școlare care se preschimbau în atacuri. Profesorii care făceau brusc crize de nervi. Domnul Kagikawa chiar o pălmuise pe Kara Munro. Toată lumea rămăsese șocată. L-au concediat. Însă apoi au uitat totul și și-au văzut de viață.

Alia nu-și pusese nicio întrebare. Așa era viața și gata. De-asta îi plăcea să stea acasă și de-asta nu suporta mulțimile. Lumea era dușmănoasă. Poate regretase că nu reușea să-și facă

alți prieteni pe termen lung în afară de Nim, însă și-a spus că la colegiu o să-i fie mai bine. A stat mai mult singură și a ajuns să se convingă că asta prefera.

Însă oare pusese vreodată toate lucrurile astea cap la cap?

De la o vreme simțise cum creșteau tensiunile în jur și sperase că i-ar prinde bine o schimbare de peisaj, o ieșire din New York. Apoi, când se îmbarcase pe Thetis, situația rămăsese la fel de rea. Chiar în timpul cursei cu avionul spre Istanbul văzuse călători certându-se. Și iarăși auzise glasul acela în minte, îndemnând-o: *Du-te acasă. Ia-o de la zero.* Când ieșea în lume, se întâmplau numai lucruri urâte, scandaluri. Însă dacă nu era așa de fapt? Dacă numai în lumea *ei* era așa?

Pe ecran era imaginea unei femei care fugea dintr-o clădire în flăcări. În brațe ținea un copil fără vlagă. Avea hainele mânjite de sânge și gura căscată într-un urlet mut. *Eu sunt de vină.*

Alia s-a repezit spre baie, împleticindu-se pe lângă Jason și Diana. S-a prăbușit la podea, izbindu-se dureros cu genunchii de gresie, și a vărsat un lichid vâscos format din resturi de dulciuri și secreții biliare în vasul de toaletă.

Fiica Războiului. Procatalysia. Haptandra. Oricum i-ar fi zis, ei i se părea un sinonim pentru *monstru.* Nu prea-și amintea ce învățase despre Războiul Troian. Crezuse că e un mit, un poem străvechi. Crezuse că Elena era un simplu personaj de poveste. Poate asta și era. Și poate că Alia era și ea un personaj de poveste. Din ăia care omorau oameni. Monstrul care trebuia sacrificat.

— Al? a strigat-o Jason încet din ușă.

— Nu-mi zice așa, a mormăit ea în vasul de toaletă și a tras apa, să curețe tot ce scosese din ea.

— Alia…

— Chiar crezi că sunt… crezi că e adevărat? l-a întrebat ea fără să se uite la el.

Jason a rămas tăcut o vreme.

— Cred că ar putea fi… a răspuns el în sfârșit. Da.

— Pentru că asta credeau mama și tata?

— În parte. Unele dintre cercetările lor… Au angajat o echipă care cerceta locurile unde au avut loc bătălii în vechime, ca să descopere ce-a mai rămas din sângele vărsat acolo de eroi și regi străvechi și să extragă mostre biologice. Ei au crezut, Alia. Au crezut că pot să se folosească de aceste informații ca să facă

bine. Și au vrut să te apere de rele. Și eu am vrut.

— Atunci de la bun început…

— Familia noastră a primit întotdeauna amenințări. Dar…

— Dar știai că se putea să încerce cineva să pună mâna pe mine, să mă omoare înainte să, știi tu, să distrug lumea.

— Da.

Alia și-a îngropat fața în palme. Se simțea caraghioasă stând întinsă pe podeaua băii, cu coatele pe marginea vasului, însă nu-i venea să se miște din loc. Nu putea să uite femeia care fugea de incendiu. Parcă simțea copilul care atârna fără vlagă în brațele ei.

— Poate n-ar fi așa de rău.

A auzit pași și apoi l-a simțit pe Jason lăsându-se în genunchi lângă ea și cuprinzând-o cu brațul.

— Ba da. Mereu sunt războaie, Alia. Oamenii din generațiile în care nu s-a născut nicio Fiică a Războiului s-au omorât oricum din diverse motive. Și știi ceva? Omenirea a supraviețuit mai departe. Poate ai noștri au avut dreptate sau poate e doar o legendă, ce știu eu e că mi-au zis să am grijă de tine și așa o să fac.

Alia i-a dat brațul deoparte și s-a ridicat cu greu.

— De unde știi că poți?

A luat periuța de dinți, a stors o groază de pastă din miniflacon și s-a apucat să se spele, ca să scape de amăreala din gură.

— Cineva a aruncat în aer vasul pe care eram. Au omorât oameni nevinovați ca să dea în mine.

— Compania deține o cabană la nord, în Canada. E un loc sigur și izolat. O să mergem acolo și o să ne gândim ce se întâmplă și cum am putea să rezolvăm problema.

— Îmi pare rău, a zis Diana din hol. Nu pot să vă las.

Jason s-a răsucit spre ea.

— Dacă încerci să-i faci vreun rău…

— Mi-am pus viața în joc ca s-o salvez, a spus Diana. Am pus în joc tot ce aveam.

— Atunci sigur știi că trebuie să plece de aici dacă vrea să fie în siguranță.

— La Therapne se află un izvor, lângă străvechiul hotar al Spartei. Dacă Alia se va scălda în apele sale până să apună soarele în prima zi a lunii Hekatombaion, lumea nu va mai trebui

să sufere încă o epocă sângeroasă și ciclul Fiicelor Războiului se va întrerupe.

— Therapne? a întrebat Jason. În Grecia? Ai înnebunit?

— Alia, a zis Diana încet. Te rog.

Alia i-a întâlnit privirea în oglindă. Ea o trăsese din adâncuri. O readusese la viață. *Am pus în joc tot ce aveam.* Și dacă Diana avea dreptate? Dacă puteau să oprească totul? Dacă putea chiar ea să rezolve totul în loc să lase să izbucnească un alt război în lume?

— Nu, a spus Jason de parcă îi citea gândurile. Nici nu mă gândesc. N-am auzit de niciun izvor. Nu am dat de el în niciun dosar de-al părinților noștri.

— Izvorul chiar există, a spus Diana. Se află lângă Menelaion, locul unde a fost înmormântată Elena.

— N-am de gând s-o târăsc pe Alia și să-i pun viața în pericol până în celălalt capăt al lumii de dragul unui izvor vrăjit.

A fost rândul Aliei să ridice din sprânceană.

— Mă crezi apocalipsa în persoană, însă ideea unui izvor fermecat ți se pare ridicolă?

— E prea riscant.

N-o credea pe Diana, pe bună dreptate. Doar nu văzuse ce văzuse Alia, care nici nu mai știa ce e aievea și ce e născocire, ce e ficțiune și ce e adevăr. Și nici nu conta. Asta era realitatea în care trăia acum.

— E riscant, a spus ea. Însă îmi asum riscul.

— Cât de bine o cunoști pe fata asta? a zis Jason dând din mână spre Diana. Trebuie să avem grijă. Lumea…

— Nu vrea bani de la noi, Jason. Nu e reporter. Nu râvnește la averea mea. Mi-a salvat viața.

— Nu înseamnă că poți s-o ștergi în Grecia cu ea. Îți interzic…

Alia s-a întors și i-a vârât un deget în piept.

— Mai bine nu-ți termina fraza. Jason, ești fratele meu mai mare și te iubesc, însă e vorba de mine aici. Eu trebuie să trăiesc cu gândul că sunt cea mai mare ucigașă în masă a tuturor timpurilor dacă lucrurile o să evolueze în direcția pe care o bănuiești tu. Doar nu te aștepți să mă ascund în creierii munților.

— Alia, i-a zis el cu disperare în glas, nu tu ești responsabilă pentru toate astea. Mergem în Canada. Așteptăm să se termine totul. Apoi…

— Zi-mi dacă mă înșel, Diana, ne-a mai rămas o singură șansă, nu?

— Da, a răspuns Diana. Trebuie să ajungi la izvor înainte să apună soarele în prima zi a lunii Hekatombaion. După aceea…

— După aceea o să moară o groază de oameni.

— Nu mai e nicio săptămână până atunci! a zis Jason.

— Tu n-ai fost pe vasul ăla. Dacă nu eram eu, toți oamenii ăia ar fi încă în viață. O să-i am pe conștiință câte zile oi avea. Chiar nu vreau să am vreun Armagedon pe conștiință. N-ai decât să mă încui undeva, să mă oprești cum poți, însă n-o să mă las.

— Nu, a zis Jason tăind hotărât aerul cu mâinile. Le-am promis alor noștri. Nu știi…

— Ești sigur că ai cum să ne oprești? a zis Diana.

— Poftim?

Părea atât de indignat, că pe Alia era s-o bufnească râsul.

— Diana a măturat deja podeaua cu tine, a spus ea. Cred că o să reușească și a doua oară.

— Nu poți să hotărăști pur și simplu așa ceva, a zis el. Să pleci în lume cu cineva pe care de-abia îl cunoști. Ai *șapteșpe* ani.

— Și tu te-ai îmbătat cu șodou de Crăciun și ai dansat pe „Turn the Beat Around” cu peruca lui tanti Rachel pe cap, nu mai face atâta pe șeful.

— Ne-am înțeles că nu mai vorbim niciodată despre asta, i-a șoptit Jason furios.

— Jason, o fac și gata.

Pentru prima oară de la explozia de pe Thetis, Alia știa că decide pentru viața ei, în loc să fie dusă de valuri, însă adevărul era că aveau nevoie de ajutorul lui Jason ca să ajungă la timp în Grecia. I-a luat mâna în a ei și i-a strâns-o tare, încercând să-l facă să înțeleagă.

— Mama și tata și-ar fi dorit să încerc. Știu asta. Și tu știi.

Doliul pe care-l simțeau amândoi era ca un scut nedorit, un zid care-i despărțea de restul lumii. Uneori părea un obstacol de nepătruns, de parcă nimeni nu avea cum să știe vreodată prin ce trecuseră amândoi, cum era să ți se destrame lumea în chiar miezul ei.

Într-un târziu, l-a simțit cum o strânge de mână.

— Bine.

— Cum? s-a trezit ea zicând.

Jason nu era genul care să se răzgândească. Și catârii puteau

să ia lecții de la el.

— Ai dreptate, a zis el oftând. Ai noștri n-ar fi fugit de greutăți. Dacă ar fi putut să salveze vieți omenești. Mergem cu avionul companiei.

— Ai un avion? a întrebat Diana.

— Fata asta chiar își dorește tare mult un avion, a zis Alia mustăcind.

— Da, a răspuns Jason. O să ne însoțească echipa de pază.

— Nu știi în cine poți să te încrezi, i-a spus Diana.

— Echipa de la mansardă e de încredere. Dacă ne-ar vrea morți, am fi deja. Ne-au vegheat somnul la propriu.

— Pot s-o apăr eu pe Alia, a zis Diana.

— Desigur, s-a strâmbat Jason. O adolescentă care o păzește pe alta. Uite ce e, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru sora mea, numai că ești practic o străină. De-acum mă ocup eu de tot.

— Nu mă învoiesc.

— Nici nu ți-am cerut. Am o echipă de foști membri din trupele speciale. Sunt cei mai tari din domeniu și fără ei nu se poate. Dacă vrei să mergem la izvorul ăla, echipa de pază vine cu noi, s-a întors el spre Alia.

— Bine, a spus ea gândindu-se la tot ce implica acțiunea pe care urmau s-o întreprindă. Însă Diana vine și ea cu noi.

Diana a clipit, iar pe chip i s-a citit surprinderea. *Nici mama mea nu crede că pot să mă descurc singură.* Poate că amândouă se simțiseră subapreciate la viața lor.

— De unde ziceai că ești, Diana Prince? a întrebat-o Jason privind-o bănuitor.

— O insulă. Din Marea Egee. Sigur n-ai auzit de ea.

— Și nu ți se pare deloc dubios? a întrebat-o el pe Alia. O fată venită de nu știu unde îți salvează din pură întâmplare viața și tot din pură întâmplare știe și de chestia cu Fiica Războiului și de un izvor care te-ar putea lecui ca prin minune?

— Jason, putea să mă lase să mă înec. Cum ai zis și tu, dacă mă voia moartă, acum aș fi moartă. Fără ea nu se poate.

— Bine, și-a dat Jason ochii peste cap. Fă-ți bagajele. Te muți cu tot cu garda ta de corp la mansardă. Mâine plecăm în Grecia.

— Trebuie să plecăm acum, a spus Diana. Îndată.

— Ai vreun avion cu reacție?

— Nu, a zis Diana încrucișându-și mâinile pe piept.

— Atunci nu tu hotărăști când plecăm.

— Îmi dau seama de ce a plecat Alia în lume ca să scape de tine.

Alia s-a strâmbat jenată.

— Ba nu de-asta a plecat, s-a răstit Jason la ea.

— Lăsați-o baltă, s-a rugat Alia de ei.

— Fă-ți bagajele și gata, a zis Jason printre dinți și a trecut valvârtej pe lângă Diana.

— Nu uita de ușă…

S-a auzit un trosnet, apoi un potop de înjurături.

Hopa.

— E exact cum l-ai descris. Un șef care dă porunci, totul trebuie să fie ca el.

— De fapt nu e așa când ajungi să-l cunoști.

Diana i-a aruncat o privire sceptică în timp ce mergeau în cameră să-și strângă puținele bunuri.

— Bine, chiar este așa. Însă nu era așa pe vremuri.

Diana și-a vârât hainele de piele și lasoul auriu făcut colac într-o sacoșă de la magazin.

— Mulțumesc că nu i-ai zis lui Jason despre locurile alor mei. Neamul meu… știi că le place să trăiască izolat.

Alia a încuviințat din cap. Nu prea înțelegea ce reguli dictau în lumea Dianei, însă îi salvase viața și-i era datoare pentru asta. Nu i se părea cine știe ce să păstreze secrete unele ciudățenii din viața Dianei.

— Mulțumesc și că ai insistat pe lângă Jason să vin cu voi, a continuat Diana. Oricum aș fi venit, însă contează mult ce-ai făcut.

Alia și-a încolăcit o codiță pe deget.

— Da, apropo, a început ea, continuând după ce a tras aer în piept. Dacă nu ajungem la timp la izvor…

— Vom ajunge.

— Dacă nu ajungem, neapărat omoară-mă.

Capitolul 10

Omoară-mă. Diana a vrut să-și alunge cuvintele din minte de cum le-a rostit Alia. Și cu câtă nonșalanță vorbise. *A fost prea nonșalantă,* a hotărât Diana. Alia era speriată doar, cutremurată de tot ce aflase. Oricum nu mai conta nimic odată ce ajungeau la izvor.

Jason a dat rapid un telefon și le-a scos din hotel pe ușa din spate, în caz că supraveghea cineva clădirea. Măcar ajunsese s-o ia cât de cât în serios.

Străduța din spatele hotelului duhnea de nici nu-și dădea seama a ce – un iz de legume putrede amestecat cu mirosul de urină și fecale omenești, din câte bănuia, totul amplificat de arșița verii.

Au trecut prin spatele unei curățătorii ticsite cu șiruri mișcătoare de haine înfășurate în celofan, emanând un abur bine-venit după duhoarea de pe străduța dinainte. Apoi au traversat și s-au grăbit pe trotuar, spre o altă străduță, unde îi aștepta o mașină neagră elegantă.

— Bună, Dez, i-a strigat Alia șoferului când s-au urcat.

— Bună, Al.

Diana a observat că nu s-a apucat să-i corecteze porecla, așa cum făcuse cu fratele ei.

Mașina era răcoroasă și aerisită și Diana și-a îngăduit să-și tragă o clipă sufletul, simțind cum i se usucă transpirația pe piele. Se mira cât de comod era în interiorul vehiculului spațios și întunecat ca o peșteră, pe bancheta croită cu o precizie neegalată de mâna vreunei meșteșugare. Jason și-a turnat un pahar dintr-un bar dosit după un panou, iar Diana s-a uitat pe geam, la străzile care alunecau încet pe lângă ei, prin sticla ca fumul, care atenua sunetele de afară, preschimbându-le într-un murmur apăsat, mângâios. A tras adânc aer în piept, savurând mirosul de piele și încă ceva, deși n-ar fi știut să spună ce anume.

— Ce faci? a întrebat Jason dintr-odată.

Stătea în fața Dianei și se uita atent la ea.

— N-am făcut nimic.

— Amușinai mașina. Amușina mașina, a zis el întorcându-se spre Alia.

Diana a simțit că se îmbujorează ușor.

— Are o mireasmă plăcută.
— E mirosul de mașină nouă, a zis Alia surâzând. Cui nu-i place? Iar Jason e atât de exigent cu curățenia mașinii, că Betsy miroase la fel și acum.
— Betsy?
— Alia ține morțiș să boteze mașinile, a răspuns Jason dându-și ochii peste cap. Cum se face că Diana Prince, de unde o fi ea nu se știe, nu recunoaște mirosul de mașină nouă?
— Unde s-a născut ea n-au mașini, a răspuns Alia nonșalant. Sunt cam ca secta Amish.
— Amish, numai că fac instrucție militară?
Diana nu i-a luat în seamă înțepăturile.
— De ce nu putem să plecăm imediat la izvor?
— Diseară e reuniunea anuală a consiliului Laboratoarelor Keralis, urmată de recepția în cinstea finanțatorilor Fundației Keralis. Plecăm imediat după.
Diana s-a lăsat mai în față, uitând cu totul de mirosul încântător al mașinii.
— Vrei să rămânem la New York ca să mergi la o *petrecere?*
— Nu e o petrecere, e o recepție. Familia noastră este imaginea oficială a fundației. Dacă vrem să rămână și pe viitor, trebuie să particip. Și Alia ar trebui.
— La un eveniment public? a zis Diana ridicând fără să vrea glasul – nu-i venea să-și creadă urechilor.
— Nu e neapărat public. E un eveniment privat care va avea loc la Templul din Dendur.
— Deci e un fel de ritual sacru? s-a încruntat Diana.
Jason a luat o gură zdravănă.
— Unde-ai găsit-o pe fata asta? E o expoziție permanentă de la Muzeul Metropolitan de Artă. Tot timpul se organizează gale acolo.
— Gale, a zis Diana. Nu e un sinonim pentru *petreceri?*
— Ia stai, a zis Alia. Cum adică „dacă vrem să rămână și pe viitor”? O fundație Keralis fără familia Keralis?
Jason s-a lăsat pe spetează. Diana știa că tânărul nu era cu mult mai în vârstă decât Alia, însă avea un aer de oboseală care-l îmbătrânea oarecum.
— Tu nu iei parte la ședințele consiliului, Alia. Nu citești rapoartele. Fundația e atacată în presă de ceva timp. Profiturile companiei au scăzut. Consiliul nu ne ia în serios. Dacă vrem să

păstrăm moștenirea părinților noștri, trebuie să ne mobilizăm.

— Consiliul o să încerce să-ți pună bețe în roate, ca să nu preiei comanda, asta zici? a întrebat Alia.

— Michael își face griji, a recunoscut Jason părând tulburat. Una e să mă implic în acțiuni caritabile și alta e să preia un puști de douăzeci și unu de ani conducerea unei companii cu un capital de miliarde de dolari – nimeni nu prea-și dorește așa ceva.

— Cine e Michael? a întrebat Diana.

— Michael Santos, a răspuns Alia. Nașul nostru. A devenit directorul Laboratoarelor Keralis după ce părinții noștri... de la accident. Însă acum, că Jason a devenit major...

— Vrea să mă implic mai mult.

Alia și-a făcut de lucru o vreme cu tivul tricoului, apoi a zis:

— Ar fi atât de grav dacă ai mai lăsa o vreme compania în grija lui Michael? Ai putea să-ți termini studiile la MIT, apoi studiile postuniversitare...

— N-am nevoie de diplomă, i-a tăiat-o Jason. Am nevoie de un laborator.

Diana nu știa pe cine voia să convingă, pe Alia sau pe sine însuși?

— Și nu pot să ratez reuniunea de diseară, a continuat Jason. E foarte important să facem front comun amândoi la recepție.

— E absurd, a spus Diana. Alia n-are cum să meargă.

— De acord, a zis și Alia, spre surprinderea Dianei. Sută la sută.

— Refuzi doar pentru că nu-ți place să te gătești, a spus Jason strângând din buze.

— Aș zice că amenințările cu moartea sunt un motiv absolut îndreptățit să nu pun pe mine o rochie de seară.

— Oricum n-o să știe nimeni că vii, a spus Jason. Credeam c-o să fii la prostia aia de expediție pe mare...

— Nu era deloc o prostie, a mormăit Alia.

— Așa că lumea încă te crede plecată. Iar atacatorii care au aruncat în aer Thetis te cred pe fundul mării. Chiar n-o să se aștepte să iei parte diseară la o petrecere din New York. Nimeni n-o să se aștepte.

— Însă dacă va fi reperată... a început Diana.

— Va fi în avantajul nostru. Când o să se afle că Alia e la New York, noi deja o să fim la bordul avionului spre Grecia, iar ei o să

ne caute prin Manhattan. O să avem cea mai bună echipă de pază din domeniu. Alia, a zis el lăsându-se în față, știi că nu ți-aș propune niciodată așa ceva dacă n-ar fi absolut sigur.

— E adevărat, a recunoscut Alia cu jumătate de gură. E un crispat și jumătate.

— Sunt prudent, a corectat-o Jason.

Diana a studiat umerii și fălcile încordate ale lui Jason.

— Chiar pare foarte tensionat.

— Poate doar de când au început să mă atace baschetbaliste prin hoteluri, a zis Jason privind-o tăios.

— Dacă încerci să pătrunzi nepoftit în camera unei femei, nu te mira dacă mănânci bătaie.

— Ce bătaie? s-a indignat el. M-ai luat prin surprindere.

— Te-am făcut una cu podeaua.

— Ce-ar fi să terminați? a zis Alia. Trebuie să mă gândesc un pic.

Diana și-a încrucișat brațele pe piept și a rămas așa, cu ochii pe geam, impunându-și să studieze împrejurimile și să-și înăbușe vorbele care-i stăteau pe limbă. Cât de *arogant* era băiatul ăsta și cât de sigur de propriile puteri, întărite și de averea pe care o deținea. Poate că iritarea pe care o simțea pentru el îi sporea și din cauza puterilor Aliei. *Sau poate era pur și simplu un individ enervant.*

Mașina a ieșit de pe stradă și a luat-o printr-un pasaj subteran întunecos. Dacă Alia și fratele ei locuiau aici și se deplasau în vehiculul acela cu geamuri fumurii, un eventual observator care l-ar fi supravegheat de la distanță pe Jason n-ar fi avut de unde să știe că nu se întorsese singur acasă. Au trecut printre șiruri de mașini lucioase, mult mai elegante decât acelea pe care le văzuseră în cealaltă parcare.

— Casă, dulce casă, a zis Alia cu o expresie melancolică.

— Chiar dacă tu nu te bucuri de întoarcere, eu unul mă bucur că ești aici, a zis Jason încet.

Alia și-a studiat mâinile – Diana îi înțelegea tristețea. Alia plecase în căutare de aventuri și independență și dăduse peste eșecuri și suferință. Se întreba dacă și ea o să se simtă tristă când o să se întoarcă pe Themyscira. Dacă mai putea să se întoarcă vreodată. Nu voia să se gândească la eventualitatea asta. Tânjise să i se ofere o misiune eroică, iar eroii nu se lăsau chinuiți de dorul de casă. Mai bine se concentra pe sarcina de

acum: să o păzească pe Alia și să ajungă la izvor.

Șoferul a parcat în fața unor uși metalice discrete.

— Suntem în siguranță aici? a întrebat Diana când au coborât din mașină și Jason a apăsat pe un buton.

— Liftul merge doar până la mansardă, a spus Jason. Nimeni altcineva nu are acces la el.

Diana s-a uitat prudentă în jur când s-au deschis ușile și au pășit în cămăruță. Pe Themyscira aveau lifturi trase de scripeți, cu care transportau bunuri prea grele sau prea voluminoase. În afară de șirul de butoane din dreapta ușii, i se părea cam la fel, poate doar părea mai luxos. Pe jos era întins un covor, iar pereții erau acoperiți de oglinzi. O clipă, s-a privit în oglindă, văzându-și părul negru încă ud de la duș, tricoul șifonat și ochii albaștri un pic buimaci. Parcă nu era ea. Jason i-a întâlnit privirea în oglindă și și-a dat seama că iar o studia. Jason a scos o cheie din buzunar, a vârât-o într-o broască din panou și a apăsat pe M.

Liftul s-a scuturat și Diana a încercat să-și ia mai departe un aer nepăsător când au pornit iute în sus, deși a simțit un gol greu în stomac. Lifturile de pe Themyscira chiar nu erau așa.

A respirat adânc pe nas și a încercat să ignore senzația oribilă din măruntaie, concentrându-se să-și amintească ce spusese Jason despre siguranța liftului. Ce conta că accesul la mansardă era restricționat? Trebuie să existe și niște scări. Iar dacă erau puși pe fapte mari, puteau să arunce toată clădirea în aer cu explozive. Ce dacă mai mureau niște oameni dacă ar fi oprit un război mondial!

Peste câteva clipe, liftul s-a scuturat iar și s-au deschis ușile, dezvăluind vederii un coridor gigantic, înalt de două etaje. Printr-un luminator pătrundeau razele soarelui, scăldând o scară de lemn lustruit care se înălța pe lângă un perete lambrisat și podeaua cu dușumea din dale alb-negru, aranjate într-un mozaic spiralat.

Diana s-a încordat când a văzut doi inși solizi, în costume închise la culoare, postați lângă uși, însă aceștia au dat doar din cap, salutându-i pe Jason și Alia.

— Sunt Meyers și Perez, i-a zis Jason Dianei când au trecut mai departe. Au fost în forțele speciale ale Marinei și lucrează pentru familia mea de aproape un deceniu. Fie sunt de încredere, fie sunt cei mai mocăiți asasini de care am auzit vreodată.

Diana nu a răspuns. Din lecturile ei politice, știa că și cel mai credincios om putea fi corupt dacă se ivea ocazia favorabilă.

Au intrat într-o sufragerie spațioasă și o încăpere de zi care dădea pe o terasă cu dale de piatră cenușii, pătrate, mărginite de garduri vii bine îngrijite, dincolo de care se vedea o fâșie de cer senin, liber, care i-a ridicat pe loc moralul. De tavanul camerei de zi erau atârnate sfere colorate din sticlă ce dădeau impresia unei grădini subacvatice în floare când te uitai în sus. Era o locuință mult mai plăcută decât camera de la Good Night.

Jason a luat-o spre bucătărie, și-a lăsat cheile pe blat și a deschis ceva ce părea un frigider.

— Niște suc? a întrebat el.

Alia a încuviințat și Jason a pus trei pahare pe bufet, apoi o cană mare cu suc de fructe și un bidon cu lapte. Alia și-a turnat suc de portocale în pahar, apoi câțiva stropi de lapte deasupra și a împins paharul spre Diana.

— Încearcă-l, i-a zis ea. E delicios.

— E scârbos, a zis Jason turnându-și suc de portocale simplu în pahar.

Diana avea impresia că era un soi de ritual de bun venit pe care-l mai executaseră de mii de ori. A primit paharul oferit de Alia și a băut. Sfântă Demetra, chiar că era scârbos. Însă, cum nu voia să-i dea dreptate lui Jason, s-a silit să bea tot paharul și să zâmbească.

— Răcoritor, a bâiguit ea.

— Nu ne păcălești, a zis Jason ridicând din sprânceană. Vino să stai doar o oră la petrecere, i-a zis el Aliei sprijinindu-se de chiuvetă. O să dăm mâna cu lumea, o să facem frumos și apoi o să luăm elicopterul până la aeroport ca să vedem ce-i cu izvorul ăsta.

— Cât durează călătoria până în Grecia? a întrebat Diana.

— În jur de douăsprezece ore. I-am dat mesaj lui Ben, pilotul. O să zburăm la Kalamata. E la vreo două ore cu mașina de Therapne.

Dacă nu greșea, puteau să ajungă în mai puțin de douăzeci și patru de ore la izvor, cu multe zile înainte să se înalțe luna secerișului.

— Alia, trebuie neapărat, a spus Jason. Unii membri ai consiliului vor să îndrume Laboratoarele Keralis în direcția pe care o vor ei. Încă nu mi se opun pentru că știu că n-ar da deloc

bine. Și așa trebuie să rămână. Să le arătăm că o să ducem mai departe tradiția părinților noștri. Să le arătăm că… încă suntem o familie.

Alia își sucea paharul în mâini. Diana își dădea seama cât o afectau cuvintele lui Jason. Putea să-i respecte seriozitatea cu care se achita de obligații. Chiar dacă era un om autoritar și nesuferit.

— Tu ce zici? a întrebat-o Alia pe Diana.

Diana a strâns din buze. Știa că nu era deloc înțelept să meargă la petrecere, însă înțelegea și că Alia și Jason se confruntau cu propriile probleme. Voiau să-și vadă de viață după aventura aceea. Nimeni n-avea de unde să știe că o să vină Alia până când nu se ivea în rândul invitaților, iar dacă iscoadele ar fi dat de știre mai departe, ar fi putut să se retragă de la petrecere înainte ca dușmanii Aliei să treacă la fapte.

— O oră, a zis ea în sfârșit. Atât.

— Bine atunci, a zis Alia. Merg.

Pe chipul lui Jason s-a așternut un zâmbet larg, care-i săpa o gropiță în obrazul stâng și-i schimba complet înfățișarea.

— Mulțumesc.

— Vezi, Jason? a zis Alia zâmbindu-i și ea. Ai avea mult mai mult de câștigat dacă ți-ai pleda omenește cauza, în loc să iei omul cu „Fă ce-ți zic sau o să vezi tu".

— „Fă ce-ți zic sau o să vezi tu" e o formulă mult mai eficientă, a răspuns Jason încă zâmbitor, ridicând din umeri.

— Poate să vină și Nim?

Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Alia…

— Dacă nu vine Nim, o să apar în trening.

— Bine, s-a învoit Jason pufnind.

— Mobilul, a zis Alia cu un gest triumfător.

Jason i-a trântit telefonul în palmă cu o expresie resemnată.

— Vino, i-a zis Alia Dianei luând-o deja spre intrare, cu ochii la telefon și degetele mari ocupate.

Însă, când Diana a dat să o urmeze, s-a trezit cu Jason în cale. Căldura pe care o arătase el cu câteva clipe în urmă se topise de tot.

— Cine ești de fapt? a întrebat-o coborând glasul. Să știi că o să-mi pun oamenii să sape după orice informație despre tine, Diana Prince.

— N-au decât.
— Dacă te atingi de sora mea… a început el privind-o amenințător.
— N-o să-i fac niciun rău Aliei. Mi-am pus viața în pericol ca s-o aduc aici.
— Tot spui asta. Însă aș vrea să știu cu ce te alegi tu din povestea asta.
Cum de o întreba așa ceva când știa că erau atâtea lucruri prețioase în joc?
— Cu un viitor, a răspuns ea, deși știa că nu era doar atât.
Te văd prea bine, Fiică a Pământului. Văd că visezi la glorie.
Jason a izbucnit într-un hohot de râs sec, ca o bătaie de tobă.
— Nu știu ce ești, fie vreo habotnică, fie vreo șarlatană, și nici nu știu care din două e de preferat.
— Chiar nu poți să crezi că încerc să fac ce trebuie?
— Nu.
Diana s-a încruntat. Cum de ajunsese băiatul acela atât de cinic?
— Nu-mi trebuie nimic, nici de la Alia, nici de la tine, nu vreau decât să îndrept lumea pe o cale mai bună.
— Toată lumea vrea câte ceva de la familia Keralis. Întotdeauna. Numai Alia mi-a mai rămas pe lume. Dacă…
— Atunci poate ai face bine să n-o mai iei atâta de sus.
— Niciodată…
— De când te-am cunoscut îi tot poruncești ce să facă, îi zici că e proastă și îi iei în batjocură dorința de a-și urma visele.
— Doar o las să se ducă să caute aiureala asta cu izvorul, nu?
— O *lași?*
Jason a dat din mână disprețuitor.
— Nu e în stare să dea piept cu lumea. Alia a trăit doar în puf.
— A cui e vina? a zis Diana simțind că-și iese din fire. Nici nu-ți închipui cât de curajoasă și de îndârjită s-a arătat de când o știu.
— Și vă știți de mult timp, nu?
— Poate dacă te uitai mai bine și ascultai mai atent, n-ar mai fi simțit nevoia să te mintă.
Jason și-a încordat fălcile și s-a dat mai aproape.
— Habar n-ai cine sunt eu și cine e Alia de fapt, așa că tacă-ți gura și nu te pune cu mine.
— Fără mine ai fi pierdut.

— Dacă faci vreo mișcare cât de cât…

Diana s-a aplecat în față. Se săturase de amenințările băiatului. Cum erau cam de aceeași statură, nu i-a fost greu să-l privească în ochi.

— Ce-o să-mi faci?

— O să te distrug.

Diana a izbucnit fără să vrea în râs.

— Ce-i așa de amuzant? a mârâit el.

Cum putea să-i explice ca să înțeleagă? Oracolul îi arătase moartea mamei și a prietenelor sale în viziunea aceea. Nu se temuse de exil și de înec ca să ajungă unde era. Oricum, după ce dăduse piept cu marea conducătoare amazonă Tekmessa, și îi îndurase batjocura, n-avea cum să se teamă de un băiat muritor – indiferent de cât de bine făcut o fi fost el.

— Ești tu frumușel, Jason Keralis, însă deloc înfricoșător.

— Frumușel? a făcut Jason clipind.

— Ce face Jason, se poartă ca un măgar? a strigat Alia de undeva din mansardă.

— Da! i-a strigat Diana fără să-și ia privirea din ochii lui. Acuma mă scuzi.

L-a luat de umeri și l-a ridicat cu totul de la podea, dându-l deoparte din calea ei, cu un chițăit de surpriză din partea lui Jason.

Diana a plecat fără să se mai uite înapoi.

— Frumușel, atât? l-a mai auzit ea mormăind din spatele ei.

Capitolul 11

Când Diana a venit cu pași mari din bucătărie, Alia o aștepta la jumătatea scărilor de la intrare. Oare cum reușea să arate ca o regină în tricoul ăla sărăcăcios de la supermarket?

— Ce ți-a zis Jason? a întrebat-o ea. S-a purtat urât cu tine?

— Da, a răspuns Diana urcând scările după ea. Presupun că are intenții bune, însă, când văd cum se poartă, îmi vine să...

— Să-i înfigi un creion în stomac?

— Nu chiar, a zis Diana. Însă e într-adevăr enervant.

Mobilul a scos un bâzâit și Alia a început să țopăie, cu un mic strigăt de încântare.

— Vine Nim încoace!

— Ar fi bine să n-o vadă nimeni intrând în clădire.

Alia s-a oprit cu un picior pe treapta de mai sus. Uita mult prea ușor în ce situație se află de fapt. Parcă nu reușea să accepte în sinea sa realitatea, așa că recădea în obiceiurile de zi cu zi.

I-a trimis un SMS lui Nim, zicându-i să vină cu mașina și să urce cu liftul lor personal. Puteau să-l trimită pe Perez jos cu cheia.

— Nim e o persoană de încredere?

— Absolut. Însă hai s-o scutim de toată teoria cu Fiica Războiului și așa mai departe, bine?

Ajunsă în capul scării, Alia e ezitat o clipă. Voia cu disperare să meargă la ea în cameră, să se schimbe în hainele ei și să tragă un pui de somn. Însă s-a silit să o ia la dreapta pe coridorul presărat cu pătrate de lumină ce pătrundeau prin luminatoare și se așterneau pe dalele alb-negru ale podelei.

— Aici e alt model, a observat Diana.

— Da, gresia de la intrare compune imaginea unui fractal. Asta e o secvență ADN. Așa e când dau tocilarii de bani, a zis Alia ridicând din umeri.

S-a oprit în fața ușilor duble care duceau în biroul părinților ei, cu mâinile pe clanțe, apoi le-a deschis răsuflând adânc.

Pe vremuri fusese camera ei preferată din întregul apartament. Pereții erau ticsiți cu rafturi de cărți din același lemn ca scara în culori calde, cu excepția unui cămin care ocupa jumătate de perete. În fața grilajului rece se aflau o măsuță și două fotolii, iar pe cotiera unuia era o carte broșată, deschisă în

locul unde ajunsese Lina Keralis cu lectura. *Întâlnire cu moartea* de Agatha Christie.

— Mamei îi plăceau cărțile polițiste, a zis Alia atingând ușor cotorul cărții. Și romanele senzaționale. Îi plăceau enigmele. Spunea că o relaxează.

Diana și-a trecut mâna de-a lungul consolei de fier a căminului și apoi s-a oprit, luând o fotografie.

— Sunt părinții tăi?

— Cu Neil deGrasse Tyson între ei, a încuviințat Alia. Diana a pus cu grijă fotografia la locul ei.

— Încăperea aceasta e altfel decât restul casei voastre.

Era adevărat. Părinții amenajaseră restul mansardei într-un stil relaxat și aerisit, însă biroul părea o bibliotecă furată dintr-un conac englezesc de țară.

— Ai mei se dădeau în vânt după chestii din lumea veche.

— Ei, relativ veche, a mormăit Diana și Alia și-a amintit ce spusese – zidurile de pe insula ei erau vechi de trei mii de ani.

— Spuneau că toată ziua lucrează într-un laborator alb steril, așa că voiau să evadeze din lumea aia când se întorceau acasă.

Alia și-a pus iar mâna pe cotorul cărții de pe fotoliul mamei sale. Pe o măsuță joasă se aflau o carafă cu două pahare. Toate creau impresia unui prezent prelungit, în care părinții ei trebuiau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Alia știa că era un tablou cam bizar și absolut deprimant, însă nu se simțea în stare să închidă cartea.

— Nu-mi vine să cred că mama ar fi putut să-mi ascundă ceva atât de important, a zis ea.

— Poate n-a vrut să te simți altfel decât restul, a zis Diana. Poate a vrut să-ți ofere șansa de a fi în rândul lumii.

— Slabe șanse, a pufnit Alia și a luat-o spre biroul dublu la care lucrau de obicei părinții ei, față în față.

— Cum așa?

Alia s-a trântit pe vechiul scaun al tatălui ei și a început să se rotească în el, împingându-se în marginea biroului.

— Păi, eu și Nim suntem singurele fete de culoare din clasă și sunt doar zece ca noi în toată școala.

A schimbat direcția și a început să se rotească iar.

— Sunt o tocilară obsedată de științele naturii – și iar s-a rotit. Și-mi place mai mult să citesc decât să merg pe la petreceri. Așa că, da, n-am cine știe ce șanse să duc o viață normală. Și să

mă fi văzut cum arătam pe vremea când purtam aparat dentar.

— Aparat dentar?

— De îndreptat dinții? a făcut Alia arătându-i dantura. Știam eu, ai tăi sunt drepți și albi perlați de la natură.

A bătut cu degetele în birou.

— Știu că mama își ținea bijuteriile și alte chestii în seif, a zis ea, numai că nu știu unde e.

— Lângă broderia de Faith Ringgold e un panou, a zis Jason din pragul ușii.

S-a dus întins pe după birou și a deschis un panou instalat lângă broderia înrămată, dezvăluind un seif cu aspect masiv, încastrat în perete. Apoi a format un cod lung din taste și și-a lipit vârful degetului de un ecran roșu. Alia a auzit un huruit metalic slab, urmat de un clicăit. Jason a deschis ușița seifului.

— Poftim, a zis el întinzându-i Aliei un stick de memorie USB. Pe el sunt cam toate documentele. Le au și în versiune printată dacă preferi. Și asta, a adăugat el scoțând o cutie îngustă de metal din seif și punând-o pe birou.

— Ce e? a întrebat Alia uitându-se suspicioasă la cutie.

— Un document în care sunt trecute toate Fiicele Războiului de care se știe. Habar n-am de unde îl au și cum anume este transmis din familie în familie.

Alia a ridicat micul zăvor și a săltat capacul. Cutia conținea un pergament îngălbenit, făcut sul pe o bobină de lemn lustruit. Și-a lăsat o clipă mâna pe el, apoi și-a tras-o înapoi. Cât voia să știe de fapt?

Însă nu așa gândea un om de știință. Nu așa o învățaseră părinții ei să gândească.

A luat sulul de pergament din cutie și l-a desfășurat. Se așteptase să conțină un arbore genealogic, însă de fapt era un tabel cronologic. Rândurile așternute erau în mai multe limbi, cu nume și date scrise de multe mâini, cu diverse cerneluri, din care una, ruginie, părea să fi fost sânge.

Primele cuvinte erau în greacă.

— Ce scrie aici? a întrebat Alia arătând rândul cu degetul.

— Elena... au început Diana și Jason în același timp.

— Fiica lui Nemesis, a citit mai departe Diana. Zeița răzbunării cerești, născută cu războiul în sânge, prima dintre *haptandrai.*

— Stai așa, a protestat Alia. Parcă Elena era fiica lui Zeus și a Ledei. Știi, lebăda?

— E doar o poveste între altele. Se mai povestește și că Elena și frații ei au fost copiii lui Zeus și ai lui Nemesis, adoptați de Leda.

— Răzbunare cerească, a spus Alia. Sună… tare vesel.

— I se mai spunea și Adrasteia.

— Cea de neocolit, a zis Jason.

— Pun pariu că era o tipă de gașcă, a zis Alia încruntându-se. Ai mai pomenit cuvântul ăsta. *Haptandrai.*

— Are un sens cam ambiguu, a răspuns Jason încuviințând. Rădăcina cuvântului înseamnă „a aprinde” sau „a ataca”, însă și doar „a atinge”.

— Mâna războiului, a șoptit Diana.

— Te-ai apucat să înveți greaca pentru că tata era grec sau din cauza chestiei cu Fiica Războiului? a întrebat Alia uitându-se lung la Jason.

— Din ambele motive, a recunoscut Jason.

Alia nu se mira. Jason se arătase întotdeauna mai interesat de ramura Keralis a familiei decât de cea Mayeux.

— Nu ai tradus prea bine cuvântul totuși, a zis Diana. Rădăcina are și alte sensuri. „A prinde”, „a se lupta”, „a se împreuna”.

— *A se împreuna?* a chițăit Alia.

— Nu voiam să știu așa ceva, a zis Jason.

— Chiar are logică, a zis Diana ridicând din umeri. Elena nu a fost o simplă femeie și războiul poate izbucni din multe motive.

Alia n-avea chef să mediteze prea mult pe tema asta. S-a apucat iar să studieze pergamentul, desfășurându-l și mai mult. Se înșelase, deja nu mai părea un tabel cronologic, ci mai degrabă un fel de seismograf combinat cu o electrocardiogramă. Lângă numele fiecărei fete era trecut câte un grafic care marca incidența conflictelor, care creștea tot mai mult, ca niște coline care se preschimbau în munți, culminând în violențe care formau un lanț de creste ascuțite ce se întindea de-a lungul marginii de sus a pergamentului, până când linia cobora din nou.

— Evgenia, a șoptit Alia arătând cu degetul un nume înscris în pergament. Războiul peloponesiac. Se pare că a durat aproape șaizeci de ani.

— Mai mult, a zis Jason. A fost începutul prăbușirii democrației grecești.

— Livia Caprenia, a continuat Alia. Asediul Romei. Angeline de Sonnac, cea de-a Șaptea Cruciadă.

Și-a mutat degetul la întâmplare, de la o epocă la alta, de la o fată la alta, de la o tragedie la alta.

— Războiul de o Sută de Ani, Războiul Rozelor. Războiul de Treizeci de Ani. Oare au știut? a spus Alia cu voce tremurândă. Elena a știut că Războiul Troian a izbucnit din cauza ei, însă oare toate fetele astea au știut ce erau? Ce anume iscau prin simplul fapt că respirau?

— Poate, a răspuns Jason. Nu cred. De unde să știe?

— Cineva a documentat totul, a spus Diana.

Alia nu-și lua ochii de la pergament.

— Vai, Doamne. Primul Război Mondial. Al Doilea Război Mondial. Adică din cauza noastră s-au petrecut?

— *Nu,* a răspuns Diana, lăsându-și mâna pe umărul Aliei. Fiica Războiului este un catalizator, nu o cauză. Nu poți să iei asupra ta violențele oamenilor.

— Uite, a zis Alia cu un icnet, arătând agitată anul 1945.

Lângă an era inscripția: *Irene Martin. N. 1 decembrie.* Apoi urma seria de curbe mărunte, după tiparul celorlalte, la început domoale și distanțate, ca apoi să se înalțe neregulat și din ce în ce mai compact, atingând apogeul în 1962 și prăbușindu-se prompt. Inscripția alăturată consemna: *Irene Martin. M. 27 octombrie.*

— Ce s-a întâmplat în 1962? a întrebat Alia încruntându-se. Nu-mi amintesc…

— Nici eu nu știam, a zis Jason. A trebuit să mă documentez. Criza Rachetelor Cubaneze. Sovieticii și americanii au fost la un pas să declanșeze un război nuclear.

— Însă apoi a murit Fiica Războiului?

Atât Jason, cât și Diana i-au evitat privirea.

— A, a făcut Alia încet. N-a murit pur și simplu. A fost asasinată. Nici nu împlinise șaptesprezece ani, a zis ea ducându-și iar degetele la dată. Au găsit-o și au omorât-o pentru că știau că situația o să se agraveze din ce în ce mai mult.

— Alia, au fost războaie și după moartea Fiicei Războiului, a spus Jason. În Vietnam, în Cambodgia, în Balcani, nenumărate războaie în Orientul Mijlociu și în Africa.

— Însă cine știe cât de rău ar fi fost dacă Irene Martin ar fi trăit mai departe?

Alia și-a șters repede obrajii. De când plângea?

Diana a strâns-o de umăr.

— Ascultă-mă, a zis ea. O să ajungem la izvor și o să schimbăm totul.

— N-ai de unde să știi.

— Ba da. O să ajungem la izvor. O să punem capăt spiței și nu va mai exista nicio Fiică a Războiului, niciodată. Nicio fată nu va mai trebui să trăiască cu povara asta. Nici tu.

— Așa e, a zis Jason.

— Tu nici măcar nu crezi că există izvorul ăsta, a spus Alia trăgându-și nasul.

— Cred... Cred că orice început are și un sfârșit.

O sonerie a întrerupt liniștea din încăpere. Alia s-a uitat la mobil.

— A venit Nim.

— Du-te să te speli pe față, i-a zis Jason luându-i telefonul. O să-i deschidă Perez. O să mă asigur că luăm documentele cu noi pe avion, ca să le studiem pe drum. Ar trebui să vă luați amândouă câte o geantă cu voi. Alia, o să... a dat el să-i spună cuprinzând-o cu brațul.

Alia s-a desprins din strânsoare și s-a dat de lângă Diana.

— Las-o baltă, a zis ea ignorând expresia îndurerată a lui Jason și a luat-o spre ușă.

Nu-i venea să-i asculte cuvintele de încurajare. El nu avea ce să facă de fapt. Doar izvorul putea să îndrepte lucrurile.

A închis ușa, lăsându-l pe Jason în urmă, cu tot cu documentele și umbrele lungi pe care le lăsaseră părinții lor după moarte.

Capitolul 12

Diana a găsit-o pe Alia tolănită pe un pat cu baldachin îmbrăcat în cearșafuri albe ca neaua, într-o odaie spațioasă de la capătul coridorului. Modelul desenat în parchetul camerei înfățișa un soare uriaș, iar pe un perete era pictată priveliștea încețoșată a unui lac presărat cu nuferi roz pal.

— Monet, a zis Diana amintindu-și numele de la o lecție de istoria artei.

— Când eram mică îmi plăcea mult povestea „Prințul broscoi”, a zis Alia cu ochii în tavan. Mama nu prea se dădea în vânt după prințese, așa că ne-am învoit asupra unui iaz cu nuferi.

Însă Diana era deja captivată de priveliștea unui parc imens, care se vedea prin ferestrele late. Orașul părea transfigurat de la înălțime. Parcă s-ar fi uitat în caseta de bijuterii a mamei sale: vedea un oraș cu turnuri argintii, ascuțite, misterioase construcții din fier și ferestre care sclipeau ca niște pietre prețioase în soarele după-amiezii. Parcul avea o formă simetrică rigidă și era demarcat prin linii care arătau limpede unde începea el și se sfârșea orașul. Era ca o ușă ce se deschidea într-o altă lume în plin centru, un tărâm verde și bogat, separat pe toate laturile sale de restul, prin nu știu ce vrăji puternice.

Și în camera Aliei păreau să lucreze o mulțime de vrăji mărunte. Pe biroul ei erau teancuri de manuale și o mică clepsidră așezată lângă veioză, însă nisipul din ea părea înțepenit în partea de sus. Diana a scuturat-o, a răsturnat-o și a exclamat surprinsă.

— Nisipul se scurge în sus?

Alia a întors fără chef capul pe pernă.

— A, da. Din cauza densității lichidului dinăuntru, care înlocuiește aerul.

În colțul biroului era o fotografie înrămată: Alia și Jason când erau mici, stând pe un ponton, cu părul împletit în șiruri dese de codițe lipite de cap – Alia mai purta și o mulțime de clame de plastic. În spatele lor stătea cuplul pe care Diana îl văzuse în fotografia din birou: un bărbat cu un chip prietenos și aspru, cu ochii albaștri strălucitori și obrajii arși de soare și o femeie cu pielea cafeniu-închis și o claie de păr ca un norișor legată cu o bentiță roșie, veselă. Toți luaseră o poziție caraghioasă, flexându-și mușchii ca niște vlăjgani de comedie. Jason zâmbea

larg și deschis, săpând o gropiță adâncă în obrazul stâng. Poate nu degeaba zicea Alia că se schimbase mult.

— Ce sunt toate acestea? a întrebat Diana arătând spre un raft ticsit cu cutii ornamentale, aranjate frumos unele peste altele.

— E o chestie de tocilari, a gemut Alia.

— Zi-mi.

— Încerc să colecționez an de an de ziua mea câte un element care corespunde vârstei mele, cum a făcut Oliver Sacks. A fost un specialist din domeniul neuroștiințelor.

— Știu. Avem cărțile lui pe insulă.

— Serios? a întrebat Alia ridicând capul.

— Încercăm să rămânem la curent cu lumea de afară.

Alia s-a lăsat înapoi pe perne.

— Mda, păi, să sperăm că o să ajung la argon.

Diana a auzit pași pe scări și s-a încordat, pregătindu-se sufletește. Alia avea încredere în Nim, însă Diana nu-și îngăduia luxul ăsta.

Ușa dormitorului s-a dat de perete și înăuntru a intrat valvârtej o fată – era mai degrabă o vijelie în formă de om. Purta niște cizme decupate în vârf și legate cu șireturi până la genunchii încrețiți și o rochie de seară sclipitoare. Avea părul ras într-o parte, iar restul pletelor îi cădeau într-o șuviță neagră și linsă, care-i acoperea un ochi. Celălalt ochi era negru tăciune, încadrat într-un contur auriu, iar la urechea descoperită purta un șir de cercei de argint și cu pietre scumpe de la lob până sus de tot.

— Nu-mi vine să cred că ai rezistat, cât să fie, o săptămână întreagă în Turcia? Credeam că ai plecat în marea ta aventură, Alia. Că te-ai descătușat de tot ce te lega și…

Fata s-a întrerupt brusc când a dat cu ochii de Diana, care rămăsese la fereastră.

— Ce mama natură?!

— Poftim?

— Nim… a zis Alia cu o notă de avertizare în glas.

Fata a venit mai în față cu pași mari. Avea obrajii și umerii rotunzi, ca tot restul corpului.

— Poornima Chaudhary, s-a prezentat ea. Poți să-mi spui Nim. Sau cum vrei tu, sincer. Doamne, ce înălțime ai?

— Nim! s-a răstit Alia la ea.

— E o întrebare absolut rezonabilă. Trebuia să fac cercetări. Mi-ai dat mesaj că ne trebuie haine. Nim s-a agățat de un stâlp al baldachinului și a mormăit: Te rog, zi-mi că fata asta nu e o scârbă ca ultima cu care m-ai forțat să stau. Nu te supăra, i-a zis ea Dianei. Însă, în afară de mine, Alia se împrietenește cu cei mai oribili oameni din lume. Alea sunt vânătăi? a întrebat-o ea mijindu-și ochii. Ce naiba ai pățit în Turcia?

— Nimic, a răspuns Alia înfoindu-și pernele și sprijinindu-se în ele. Un accident de navigație. Au trebuit să scurteze expediția.

Diana s-a mirat cât de ușor mințea Alia. Însă și ea câte lacrimi nu ascunsese de Maeve? Unele chinuri trebuiau îndurate în singurătate.

Nim și-a încrucișat brațele pe piept, cu brățările clinchetindu-i.

— Arăți de parcă ai plâns.

— M-a dat peste cap decalajul de fus orar.

— N-ai stat așa de mult să resimți decalajul de fus orar.

— Am…

— Nu că mă plâng, a întrerupt-o Nim ridicând mâinile. E groaznic să stau fără tine toată vara în orașul ăsta oribil. Și ai adus un suvenir superb cu tine, a zis ea măsurând-o pe Diana din priviri.

Alia a aruncat cu o pernă în ea.

— Nim, nu mai flirta atâta. Ești aici pentru că ești stilista noastră de urgență.

— Când nu sunt eu stilista ta de urgență? Ai bani la grămadă, dar nu ești deloc șic. Nu-i așa? a întrebat ea întorcându-se spre Diana. Cine ești de fapt?

Diana s-a uitat în ochii isteți și curioși ai lui Nim, înclinând din cap. Aducea cu o rândunică sclipicioasă, cu obraji rotunzi.

— Diana, a zis ea zâmbind. Dar poți să-mi spui Diana.

— Vrei să ne ajuți sau nu? a întrebat-o Alia.

— Sigur că da. Îmi place la nebunie să-ți cheltuiesc banii, însă cum de te-a convins Jason să mergi la o petrecere?

— M-a luat tare, până m-am simțit vinovată.

— Tipic. Bine, fetelor, a zis Nim scoțând un metru de croitorie și deschizând un laptop, din câte și-a dat seama Diana, de pe biroul Aliei. Haideți la cumpărături.

— Nu putem să ieșim, a spus Diana, deși nu voia deloc să-i taie lui Nim entuziasmul. Deja riscăm prea mult.

Nim a scos o pereche de ochelari de plastic și și i-a pus pe

nasul ei cel mic.

— Ce zici acolo?

— Jason a înăsprit iar măsurile de siguranță, s-a grăbit Alia să-i explice. Am primit niște amenințări.

— Ce nebunie, nu? a întrebat-o Nim pe Diana. Îți închipui cum e să trăiești sub cheie?

— Haide, Nim. Și-așa nu prea am unde să mă duc.

— Alia, va veni și ziua când vom merge într-o groază de locuri, îmbrăcate într-o groază de haine, a zis Nim dând din mână. Nu-ți face griji, s-a întors ea spre Diana. Cumpărăturile vin la noi, nu noi la ele.

S-au strâns în fața calculatorului de la biroul Aliei – Nim tastând și Alia cu Diana ghemuite în spatele ei – și a urmat o oră de discuții alambicate și imagini care se perindau rapid pe micul ecran. Nim se pricepea la materiale și modă și, din câte se părea, o mai ajutase așa pe Alia. S-a apucat s-o măsoare pe Diana în timp ce o punea pe Alia la curent cu tot ce făcuse în ultimele două săptămâni, cursurile pe care le terminase la o școală pe nume Parsons și ce arșiță scârboasă fusese în oraș.

Diana ascultase mai mult în tăcere, dând din cap și simțindu-se bine să le audă sporovăind. Nim semăna un pic cu Maeve, doar că era ceva mai animată în veselia și îndrăzneala ei. Dianei îi amintea de rafturile colorate ale drogheriei, nuanțele țipătoare și electrice ale obiectelor, chiar și al dulciurilor. *Altfel dansezi când știi că n-o să trăiești la nestârșit.* Asta voise să spună Maeve? Bucuriile muritorilor aveau o notă de abandon care îi plăcea. Nu existau rezerve.

— Ești tare tăcută, a zis Nim uitându-se în sus la Diana suspicioasă și dându-se de lângă birou cu tot cu scaun. Doar nu fierbi în suc propriu pentru că am zis ce nu trebuia, nu?

— Deloc, a zis Diana mirată. De unde până unde?

Nim a ridicat din umeri, a scos telefonul și a mai trimis un mesaj cuiva cu numele de Agent Barney, din câte zărise Diana.

— N-o lua personal. Nu m-am înțeles niciodată cu prietenii Aliei. De obicei ne merge mai bine în două.

— Așa e, a zis Alia gânditoare, sprijinindu-se de raftul ei.

— Și suntem absolut încântătoare! a zis Nim. Deși Alia e super ghinionistă. I se întâmplă mereu ce nu trebuie. Pe bune, se țin belelele de ea ca de un magnet.

— Concentrează-te, i-a zis Alia arătându-i ecranul.

Însă Diana știa că toate clipele tensionate, toate neînțelegerile și toate prieteniile eșuate îi apăreau de acum într-o lumină nouă.

Diana s-a uitat țintă la Nim, care stătea cu capul înclinat într-o parte și își sugea gânditoare buza de jos, tot ciocănind în ecranul telefonului. Oare simțea vreo dușmănie față de ea? Nu i se părea. Se întrebase dacă neînțelegerile cu Jason avuseseră de-a face cu puterile Aliei, însă cu Nim părea să se înțeleagă bine. Oracolul îi spusese că prezența Aliei n-o îmbolnăvea deloc, așa că poate puterile ei n-o afectau pe Diana.

— Nim, te înțelegi bine cu Jason?

— Destul de bine – cine se poate înțelege așa grozav cu nesuferitul ăla? Nu-mi zice că-ți place de el, a făcut ea răsucindu-se în scaun și ducându-și mâna la piept.

Alia s-a dat cu capul de raft.

— Ai putea să termini?

— Fetele își pierd capul când îl văd pe Jason Keralis, a zis Nim fluturând din degete de parcă ar fi făcut o vrajă.

— Asta pentru că e miliardar, a spus Alia.

— Nu e vorba doar de bani, mai sunt și pomeții ăia ai lui și aerul rece. Mi s-au aprins de trei ori călcâiele după frate-tău până să mă prind că e un mare plicticos.

— Nu-mi zici cine știe ce secret, Nim. Pe vremuri îi șterpeleai tricourile.

— Și? a zis Nim încrucișându-și mâinile pe piept, un pic îmbujorată însă.

— Erau tricouri *murdare.*

Diana a strâmbat din nas, însă Nim n-a părut deloc jenată.

— Ce vreau eu să zic: majoritatea tipilor care se îmbogățesc de mici sunt fie băieți de bani gata oribili, cu nume care se termină în „al treilea”, fie întreprinzători libidinoși cu afaceri pe internet. Jason e sexy pentru că are imaginea aia de laborant trăsnit.

— Nu mi-aș fi închipuit, s-a burzuluit Alia.

— La fete sunt alte standarde în joc. Tipilor nu le pasă de creierul tău sexy.

— Doar nu vorbești serios, s-a îngrozit Diana.

— Chiar nu vorbește serios, a zis Alia aruncând cu o pernă în Nim. Nim, ești groaznică!

— Sunt super-tare. Nu e vina mea că trăim sub dictatura

patriarhatului. De ce nu-l iei la rost pe frate-tău că e nesimțit și iese numai cu supermodele și mondene?

— Ce-i un supermodel? a întrebat Diana.

Nim s-a uitat lung la ea.

— Ăă, Diana a învățat cu profesori particulari, a zis Alia.

— Unde, la capătul lumii?

— Are niște părinți super ciudați. Un fel de hipioți. Știi tu, fără televizor, doar postul de radio public.

Nim i-a luat mâna în ale ei.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

— Mă descurc, a răspuns Diana ridicând din sprânceană.

— Pe bune? a întrebat-o Nim cu o sinceritate atât de totală, că a izbucnit fără să vrea în râs.

Nim i-a luat și cealaltă mână, studiindu-i încheieturile.

— Oho, ce brățări tari. Sunt sudate, nu?

— Ăă, da.

— Nici nu se vede unde se îmbină bucățile. E o lucrare fenomenală. Din ce sunt? E un aliaj ceva, însă…

— Nim face bijuterii, a explicat Alia.

Nim i-a dat drumul la mâini.

— Nu zice că fac bijuterii. Sună de parcă vând obiecte împodobite cu paiete pe net. Eu sunt *artistă.*

— Bine, a zis Alia dându-și ochii peste cap, o să reformulez. Nim se pricepe foarte bine la haine și la tot ce ține de stil vizual și de-asta am invitat-o pe la mine, să ne critice la sânge.

— Mai sunt și o companie foarte plăcută.

— Așa e, a zâmbit Alia amuzată.

— De ce li se zice „super”-modele? s-a interesat Diana curioasă. Au cumva puteri?

— Hai că-mi place fata, a zis Nim izbucnind în râs. Da, supermodelele au puterea de a te convinge să cumperi chestii de care n-ai nevoie, ca apoi să te simți oribil în pielea ta.

Oare era adevărat?

— Și mie mi-ai zis așa, i-a spus Diana Aliei. Nu pare un compliment.

— Chiar e un compliment, a răspuns Alia azvârlindu-se pe pat. Nim face pe interesanta.

— Apropo, a zis Nim uitându-se la telefon. Marie ne-a ales niște haine. O să sosească peste vreo două ore. Pregătiți-vă să fiți date pe spate de atâta perfecțiune, a zis ea urcându-se în

pat și întinzându-se lângă Alia.

— Nu trebuie să arăt perfect, a zis Alia. Ajunge dacă sunt prezentabilă.

— Toarnă, toarnă, zoru-i mare, a început Nim întinzându-i degetul mic.

— Să vă fierbem la foc tare[3], a zis și Alia oftând și apucându-i degetul mic cu al ei. Ție probabil ți se pare caraghios așa ceva, nu? a întrebat ea întorcându-se spre Diana.

Diana nu prea înțelegea ce fel de ritual era acela, așa că a răspuns:

— Te referi la rochii? Vestimentația e importantă. Transmite ceva anume celor care te văd.

— Da! a exclamat Nim ridicându-și victorioasă pumnii.

— *Nuuu,* s-a văietat Alia îngropându-și capul în perne. Acum sunteți două contra mea.

— Și tu ai spus-o la magazin, i-a amintit Diana sprijinindu-se de birou.

— Una e să arăți respectabil și altceva să zici „Uită-te la mine!”

— Poate mai bine ai considera hainele un fel de armură, i-a sugerat Diana. Când luptătoarea se pregătește de bătălie, nu se gândește doar la ce e practic și ce nu.

Alia s-a întors pe o parte, cu o mână sub cap.

— Mi se pare că scopul principal ar fi să scapi cu viață.

— Da, însă îți mai propui și să intimidezi. O conducătoare de armată se îmbracă potrivit rangului. La fel și alergătoarele când se iau la întrecere.

— E adevărat! a zis Nim. Am citit că fotbaliștii joacă mai agresiv când se îmbracă în roșu și negru.

— Lui Nim îi plac faptele diverse, a zis Alia.

— Îmi place să fiu *informată.*

Diana a luat metrul de croitorie al lui Nim de pe birou și a început să și-l înfășoare pe deget.

— De unde vin eu… lumea e cu ochii pe mine din cauza mamei mele.

— Cine e mama ta? E cumva celebră?

---

3 Citat incorect din *Macbeth* de William Shakespeare. De fapt „Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare,/Foc și clocot la căldare.” În William Shakespeare, *Opere complete,* volumul 7, *Macbeth,* traducere de Mihnea Gheorghiu, București, 1988, Editura Univers, p. 300 (n. tr.).

— Ăă…
— Doar acolo, a intervenit Alia.
— În fine, a zis Diana, știu că lumea o să mă judece, așa că trebuie să fiu atentă cu ce mă îmbrac. Și mama la fel. Se pricepe de minune. Și nu e valabil doar în bătălii. Uneori totul pare o luptă continuă. Știți, și să stai la masă.
— Sau să mergi pe stradă, a zis Nim.
— Sau să reziști o oră la o petrecere, a zis Alia.
— E doar o oră, a zis Diana zâmbind fără să vrea. O să rezistăm.
Iar după ce se termină ora o să plece spre izvor și o să schimbe viitorul lumii.
S-a auzit un ciocănit și Jason și-a vârât capul pe ușă.
— Nu mai e mult și trebuie să plec la ședință. E trafic greu.
— Doar nu vii îmbrăcat așa la petrecere, a zis Nim.
Jason purta un costum ca acelea în care erau îmbrăcați oamenii de afaceri din metrou.
— Am zis c-o să mă schimb în smoching la birou, a zis el trăgându-se cam stânjenit de manșete. A, bună, Nim. Mă bucur că ai putut să ni te alături diseară.
— N-aș rata pentru nimic în lume, Jay-jay.
— Meyers și Perez o să vă conducă la petrecere. Dez o să fie la volan, însă i-am zis să facă rost de o mașină nouă. Dacă stă cineva cu ochii pe vehiculele noastre, nici n-o să-l vadă circulând.
Jason le-a întins o hârtie și Nim s-a grăbit să i-o smulgă din mână.
— În caz că aveți nevoie de el, sunați-l la numărul ăsta. I-am dat un telefon cu transmisie încifrată.
— Un telefon cu transmisie încifrată? a repetat Alia. Aveai așa ceva la îndemână?
— Alia, ce-ți zic eu întotdeauna?
— Că te uiți la reality show-uri doar ca să faci cercetări antropologice?
Nim a chicotit și Jason și-a dat ochii peste cap.
— Nu, a zis el. Bucură-te de tot ce e mai bun, însă pregătește-te pentru tot ce e mai rău.
— Inteligent, Jason, a zis Nim. Foarte inteligent. Ai observat vreodată cât de greu îți vine să te bucuri de ceva când te pregătești pentru ce e mai rău?

Jason a ignorat-o.

— Ne vedem la petrecere cu Theo la opt și jumătate. Nu întârziați.

— Vai, Doamne, vine și *Theo?* a făcut Nim. Chiar că trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

— Cum rămâne cu... drumul spre casă? a întrebat Diana șovăind.

— Totul va fi pregătit, a răspuns Jason dând din cap sever și a închis ușa.

— Mersi de invitație! a strigat Nim după el.

— Ai grijă să nu dai foc la ceva, s-a auzit glasul lui Jason prin ușă.

Nim a făcut o piruetă și și-a luat o poziție stilată.

— Doar la ringul de dans. Nu vă e foame?

* * *

În bucătărie le aștepta o cină rece și Diana și-a dat seama că exista un personal al casei, servitori care se mișcau aproape nevăzuți. Spera că nu degeaba conta Jason pe loialitatea lor și nu degeaba își asumau cei doi frați riscurile petrecerii. Oricum, se bucura că nu plecau imediat în Grecia. Odată întreruptă stirpea Fiicelor Războiului, Diana trebuia să se întoarcă acasă și să suporte consecințele. Cât aștepta avionul lui Jason, avea ocazia să se bucure câteva ore observând lumea muritorilor. Erau atâtea de văzut și, dacă era sinceră, recunoștea că nu-i displăcea deloc să fie Diana Prince, se simțea eliberată de propria origine și de amestecul mamei sale, aici fiind judecată doar pe baza propriilor cuvinte și fapte.

În timp ce își puneau mâncare în farfurii, strânse lângă blatul din bucătărie, Diana se întreba dacă Alia și Jason stăteau vreodată în sufrageria imensă sau dădeau vreo petrecere pe marea terasă. Ori își petreceau timpul doar în doi sau cu un prieten de încredere, în casa imensă, bântuită de fantomele părinților lor, luându-și mesele în picioare la bufetul din bucătărie, cu ochii la priveliștea minunată de la ferestre?

Diana se simțise tare singură pe Themyscira, însă și Alia trăia la fel de izolată de lume în orașul acela imens, poate mai mult decât ea. Efeseumul era un palat uriaș, însă fusese construit pentru a servi drept spațiu pentru reuniuni publice, unde lumea

venea în audiență la regină și unde se țineau lecții. Femeile aflate în serviciul Dianei și al mamei sale le erau prietene, mâncau și se antrenau laolaltă. Fiecare din ele lucra pentru binele Themyscirei, însă erau luptătoare, niciuna mai presus de restul. De aceea multe amazoane credeau că nu ar trebui să existe regină, ci doar un consiliu ales. Poate că misiunea aceasta avea să le ofere amândurora libertatea. Poate așa Diana va avea șansa să intre în sfârșit în rândul surorilor sale, iar Alia să-și trăiască viața cât de cât în pace.

— Ciudat, ai uitat să-mi zici că Theo Santos o să fie la petrecere, a spus Nim cu gura plină de brânză.

— Nu știam, a zis Alia.

— Mai bine-mi spuneai, ca să-mi dau seama cât de decoltată vrei să fie rochia.

— Dacă ai fi găsit o rochie decoltată.

— Cine e Theo Santos? a întrebat Diana alegând un ciorchine de struguri dintr-un vas.

— Mâna dreaptă a lui Jason.

— E un prieten de familie, a zis Alia.

— Un tip super sexos, doar că e deșirat și are zero sex-appeal.

— Chiar arată bine, la modul cel mai obiectiv, a protestat Alia.

— E un ratat și jumătate. O arde toată ziua pe-aici sau se joacă pe calculator în cine știe ce hrubă, ferindu-se să dea ochii cu oamenii.

— Ce-i așa de grozav să dai ochii cu oamenii? a zis Alia aruncând cu un morcov în Nim.

Când au sosit rochiile, Perez a coborât cu Nim să le ia. S-au întors cu două suporturi metalice încărcate cu huse mari, negre, atârnate de umerașe, pe care le-au cărat cu Meyers la etaj. Diana s-a simțit un pic vinovată când i-a văzut cum se chinuie pe scări, însă i s-a părut mai înțelept să nu-i ajute deloc.

De cum s-a întors în camera Aliei, Nim s-a apucat să desfacă husele și să le scoată de pe umerașe, dezvăluind metri de materiale și mărgele lucioase. Mai mulți saci mai mici conțineau cutii de pantofi și eșarfe transparente.

— Hai să terminăm odată, a oftat Alia.

— Sunt pe post de armură, nu? i-a zis Diana împungând-o cu cotul.

Alia s-a îndreptat de spate și s-a dus în baie, cu un maldăr de rochii.

— „Cei care merg la moarte te salută!”

— Nu știu de ce-mi mai bat capul, a mormăit Nim în timp ce o așteptau pe pat. Întotdeauna alege cea mai anostă rochie din toate, simplă și neagră. Dacă arată ca un sac, cu atât mai bine.

— Poate e mai ușor să te topești în peisaj decât să-ți faci griji ce crede lumea despre tine.

— Însă și asta e o alegere, nu? a zis Nim neașteptat de înțelegătoare. Lumea oricum o să se uite la tine. Oricum o să te judece, așa că fie te abții să zici ceva, fie le dai replica.

Diana avea impresia că Nim nu mai vorbea deloc despre Alia. Fata aceea micuță se îmbrăca aparte și vorbea pe un ton ferm. Însă impresia de siguranță de sine pe care o lăsa avea un aer vioi și tăios, ca o floare viu colorată protejată de spini.

— Ce crezi că vede lumea când se uită la tine?

— Tu ce vezi? s-a întors Nim spre ea.

— O fată sigură pe sine. Talentată și curajoasă.

Nim s-a lăsat pe spate, prefăcându-se că leșină.

— N-ai vrea să rămâi cu noi toată viața?

— Ce-ați zis atunci tu și Alia? a întrebat Diana încercând să-și amintească. Toarnă, toarnă, zoru-i mare... Trimitea la un citat din Shakespeare, nu?

— Știu că e caraghios, a zis Nim proptindu-se în coate.

— Ce înseamnă?

Nim a alunecat jos și s-a dus în cealaltă parte a camerei, unde se vedea un colaj de fotografii cu ea și Alia sprijinit de un scrin. A desprins o poză din cadru și i-a arătat-o: trei fete în mantii ferfenițite, cu tichii pe cap.

— Când eu și Alia eram în a noua, am primit roluri de vrăjitoare în *Macbeth,* noi și încă o elevă thailandeză, Preeda. Exact, din toată școala, au ales trei minoritare de culoare să joace vrăjitoarele. Când ne vedea lumea pe hol, se apuca să urle și să țipe de groază. Li se părea foarte haios.

Diana regretase întotdeauna că nu crescuse alături de alți copii, însă i se părea tare crud din partea lor.

— Și ce-ați făcut?

Nim a fixat poza la loc în colaj.

— Am intrat în joc. Ne-am apucat să hohotim, să facem cât mai urât în fiecare seară, și să ne greșim replicile. Toarnă, toarnă, zoru-i mare.

— Trage mare, a completat Diana zâmbind.

— Hai odată, Alia! a strigat Nim în ușa închisă a băii. Trebuie să-ți alegi una și deja știm că o să fie rochia neagră cu mâneci lungi, ca să faci pe profesoara înțepată…

Când s-a deschis ușa, Nim a rămas cu gura căscată.

— N-a ales rochia neagră, a observat Diana.

— Clar nu, a șoptit Nim.

Alia era îmbrăcată într-o rochie croită dintr-un soi de solzi aurii care luceau ca razele soarelui oglindite în apă – nu, ca razele soarelui oglindite în coiful unei războinice.

— Te-ai lovit cumva la cap în Turcia? a întrebat-o Nim uluită.

— Armură, a zis Alia zâmbindu-i larg Dianei și punându-și mâna în șold.

Capitolul 13

Întârziaseră destul de mult. Nim a prins jumătate din codițele împletite ale Aliei, formând o coroană întrepătrunsă de un lănțișor de aur, apoi și-a ales un combinezon mulat de culoarea granatului, în combinație cu niște pantofi cu tocuri înfiorător de înalte. Dianei i-a ales o rochie fără bretele, de culoare ultramarin. Materialul era foarte fin, însă prea rigid pe talie și mulat pe coapse, de parcă designerul nu se gândise mai deloc la confortul purtătoarei.

— Arată bine, a zis Alia. Elegant.

— Mi-aș fi dorit încă o fantă într-o parte, a zis Diana încruntându-se.

— Una e stilat, două, deocheat, a zis Nim.

— Una e degeaba, a răspuns Diana neînțelegând ce treabă avea deochiul. Două înseamnă că pot să alerg în ea.

— Covorul roșu nu e o cursă cu obstacole, a zis Alia, iar Nim i-a aruncat Dianei un săculeț argintiu îngust.

— Îmi trebuie ceva mai mare.

— De ce? a întrebat Nim. Poșeta aia plic ți se potrivește de minune.

Diana a scos lasoul din sacoșa de plastic.

— Trebuie să-mi țin lucrurile în ea.

Meyers și Perez urmau să transporte restul bunurilor în avion, inclusiv hainele de piele, însă Diana nici nu se gândea să se despartă de lasoul mamei sale sau de piatra inimii.

— Ce-i ăla? a întrebat Nim dând să apuce sfoara aurie. Din ce e făcută?

După o scurtă ezitare, Diana a lăsat-o să-și plimbe degetele pe materialul strălucitor.

— E un fel de moștenire de familie.

— Bine, e superb, însă nu poți să umbli cu el de parcă ai de gând să prinzi DJ-ul în laț.

— Sigur o să sară în ochi, a spus Alia.

— Stai așa, a zis Nim. Ia dă-l încoace.

— Ce vrei să faci? a întrebat-o Diana încruntându-se prudentă.

— Să-l mănânc, a răspuns Nim dându-și ochii peste cap. Nu-i fac nimic, crede-mă.

A întins frânghia pe birou, s-a așezat cu spatele la ele și a

început să lucreze fredonând. Nu peste mult timp, a sărit pe scaun arătându-le un guler-pelerină cu ochiuri mari și lucitoare. Era un fel de șal combinat cu un bolerou.

— Întoarce-te, copac magnific ce ești.

Diana s-a lăsat îmbrăcată de Nim în creația sa strălucitoare și s-a privit în oglinda de pe ușa șifonierului. Lasoul era rece la atingere și ușor pe umeri, însă lucea cu scânteieri aurii când se mișca, de parcă își agățase o ploaie de stele căzătoare pe umeri.

— Perfect, a oftat Nim fericită.

Chiar era. Era un veșmânt mai îndrăzneț și mai excentric decât purtase vreodată. Se simțea bine așa. Întotdeauna își lăsase vestimentația pe seama mamei sale, se lăsase purtată de dorința ei de a fi de-a locului, de a arăta ca o amazoană adevărată. Însă în seara aceea putea să arate cum dorea. A râs fără să vrea și s-a rotit pe loc, cu brațele întinse, urmărind cu coada ochiului cum scânteia materialul auriu. Se simțea transfigurată.

— Nim, a zis Diana fericită. Ești genială.

— Trebuie să recunosc că da. Însă neapărat să-ți prinzi părul. Gâtul trebuie să rămână dezgolit, în ton cu stilul.

Nim i-a răsucit părul și i l-a prins în coc, apoi s-au grăbit să coboare.

Meyers și Perez așteptau să le conducă la mașină și le-au însoțit în scurtul drum spre muzeu.

— Am ajuns, a zis Alia arătând cu degetul prin geamul întunecat.

Diana a zărit cum se profilau în depărtare niște ferestre înalte și arcuite, scăldate în lumină pe fundalul apusului.

Dez nu s-a oprit, ci a dat ocol clădirii, din câte a înțeles Diana, îndreptându-se spre o intrare mai ferită. Când mașina a tras pe dreapta, Meyers și Perez și-au dus mânecile la gură și au zis ceva scurt. Dianei i-a luat un pic să înțeleagă că purtau dispozitive de transmisie. Cei doi au ieșit primii, iar ușa era păzită de alți agenți, din câte vedea Diana, însă nu s-a desprins de Alia. N-avea de gând să se încreadă în ei doar pentru că lui Jason i se păreau de încredere.

Au intrat într-o sală înaltă, învăluită în umbre. Din depărtare îi ajungeau la ureche glasuri și acorduri muzicale. Și-a amintit cum adormea la palat în copilărie în zgomotul petrecerilor de

amazoane din curtea de jos. Muzeul îi dădea aceeași senzație acum – oamenii mari petreceau și se veseleau, în timp ce restul clădirii dormea.

Când a văzut cum se apropie doi inși, s-a postat în fața Aliei, ca să poată să le blocheze înaintarea.

— Am zis la opt, s-a auzit glasul lui Jason când a pășit în lumină. Tu...

Însă a amuțit de cum a dat cu ochii de Diana. În ochi i-a apărut expresia stranie pe care o zărise pe fețele bărbaților toată dimineața: privirea fixă și gura întredeschisă.

— Ce ți-am zis? a șoptit Nim. Doar știu ce fac.

Jason era în alte haine decât acelea în care-l văzuse după-amiază. Era tot la costum, însă era unul negru, elegant, cu reverele parcă din metal lustruit. Când și-a revenit, a afișat o expresie dezaprobatoare.

— Ați întârziat.

— Dacă vrei să arăți așa de bine ca noi, îți ia ceva timp, a zis Nim ridicând din umeri.

— Oricât v-ați strădui, a zis însoțitorul lui Jason, un băiat uscățiv cu pielea cafeniu-închis și o claie țepoasă și deasă de cârlionți pe cap, n-aveți cum să arătați mai bine ca mine.

— Ce surpriză, a zis Nim. Theo e nedespărțit de Jason. De parcă nici nu-și găsește ceva mai bun de făcut.

— Puteți să vă abțineți măcar în seara asta? a făcut Alia.

— Chiar așa, Nim, a certat-o Theo. Poartă-te mai matur. Nu vreau să-i sucești mințile tipei noi din trupă împotriva mea. Hei, tipa nouă!

— Theo, l-a avertizat Jason.

— Am zis doar „hei”! Nici măcar n-am salutat-o propriu-zis! Ce-are un „hei” acolo?

Theo Santos era un pic mai scund decât Jason și mult mai zvelt. Avea un costum strâmt, dintr-un material verde-închis, lucios de-ți lua ochii, și o expresie deschisă pe chip, părând mult mai tânăr decât prietenul său.

— Trebuie să mă corectez, a spus Theo vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor și ridicându-se pe vârfuri în pantofii săi ascuțiți. Arătați aproape la fel de bine ca mine.

— Slăbuț, a zis Nim. Ne trebuie un termen de comparație mai răsărit.

— În cazul ăsta, a zis Theo când au luat-o spre larma

petrecerii, încadrați de Meyers și Perez, Nim, arăți ca un desert delicios, o prăjiturică ambulantă probabil otrăvită.

— Atunci sper să-ți stau în gât, a zis Nim.

— Iar tu, s-a întors el spre Diana. Arăți ca o felie de papară presărată cu stele. Cine mai ești și tu?

— E o prietenă de-a Aliei, așa că las-o în pace, a zis Jason.

— Nu-l lua în seamă, a spus Theo. E prost dispus pentru că a rămas doar cu mine de braț în seara asta.

— Cred că ar trebui să fie mulțumit că apare în lume alături de tine, doar arăți cel mai bine dintre noi, i-a zis Diana.

— Oho, hai că-mi place, a hohotit Theo.

— De Alia ce zici? l-a întrebat Nim.

— Tacă-ți gura, Nim, i-a șoptit Alia.

Theo s-a uitat la ea peste umăr și i-a făcut vesel un semn aprobator.

— Și Alia arată foarte drăguț!

— Vai, îți mulțumesc, a mormăit Alia.

Au intrat într-o încăpere imensă, ticsită de lume și răsunând de larmă. Era o sală cum nu mai văzuse. Peretele opus era înclinat ca un versant de piramidă și compus doar din geamuri de sticlă prin care se vedea cum se lasă seara în parcul de afară. Invitații stăteau la marginea unui bazin dreptunghiular cu margini de granit sau strânși pe la mese împodobite cu orhidee albe și lumânări licăritoare. Însă sala expunea de fapt niște ruine, din câte și-a dat seama Diana: un portic imens de piatră care bănuia că dusese pe vremuri într-o curte interioară, precum și templul în sine, sprijinit pe coloane și acoperit de hieroglife.

Mama mea s-a născut înainte să existe clădirea asta de piatră, și-a zis ea în timp ce se alăturau mulțimii invitaților. *În lumea muritorilor, neamul meu apare în muzee și mituri. Legende. Obiecte de artă.* Hipolita și primele amazoane lăsaseră în urmă lumea cu mult înainte să se construiască templul acela. Diana s-a uitat la petrecăreții care beau și râdeau, cu cupele de vin la buze. *Viața e doar cât ar da un fluture din aripă, nici n-apucă s-o aibă în fața ochilor, că s-a și terminat.*

— Încăperea reproduce locul de origine al templului, a spus Nim cu ochii strălucitori când se îndreptau spre una din mesele înalte.

Lumea deja întorcea capul uitându-se după Jason și Alia și

făcându-le cu mâna să se apropie.
— Bazinul reprezintă Nilul, iar peretele de sticlă aduce cu malul fluviului.
— Știi ce nu ți-a cerut nimeni? i-a zis Theo. Să ne înșiri fleacuri.
— Du-te să-ți iei o cupă de șampanie, i-a zis Jason întorcându-se o clipă spre el.
— Așa ultimatum mai zic și eu, a spus Theo salutând militărește.
— Călătorie sprâncenată, a zis Nim când a plecat agale. Nu știu ce e cu tipul ăsta, însă îmi tot vine să-i dau brânci pe scări în jos.
— Eu cam bănuiesc ce e, a mormăit Alia.
— Și nici măcar nu s-a sinchisit să-ți facă un compliment ca lumea, a zis Nim urmărindu-l furioasă cu privirea pe Theo în timp ce se strecura prin mulțime.
— Nu-i nimic, a spus Alia, deși Diana bănuia că mințea.
— Mă bucur că v-ați dat interesul, a zis Jason țeapăn, uitându-se o clipă la Diana. Arătați toate bine.
— Ești foarte galant, a zis Nim. Noroc că ești bogat, altfel nu s-ar fi uitat nicio fată la tine.
Diana se aștepta ca Jason să-i răspundă tăios, însă pe chip i s-a lățit iar zâmbetul larg, cu gropița săpată în obraz.
— Uiți că sunt foarte arătos.
— Am putea să ne vedem odată de-ale noastre până nu mă trezesc vomitând în vreun ghiveci? a zis Alia dându-și ochii peste cap.
Jason și-a îndreptat manșetele, luându-și la fel de rapid aerul sobru de mai înainte.
— Da. Însă nu mai ai voie să-ți dai ochii peste cap o oră întreagă de-acum înainte, bine?
— Stai, mai trebuie să mi-i dau o dată peste cap. Nu poți să-mi interzici din senin. Bun, sunt gata, a zis ea după ce și-a dat ochii peste cap cu un aer exagerat.
Jason a surâs strâmb, de parcă încerca să se abțină.
— Vreau să zâmbești și să arăți de parcă încerci să te bucuri că ai venit.
— Nu așa ne-am înțeles.
— Alia…
Alia s-a îndreptat de spate și a afișat un zâmbet vesel.

— Așa mai merge?
— Mă cam ia groaza, dar bine.
— Stai așa, a zis Nim. Să te mai pudrez un pic.
În timp ce Nim îi aranja Aliei machiajul, Diana a profitat de situație, șoptindu-i lui Jason:
— Am văzut agenți de pază înarmați la ușile de est, sud și la intrare.
— Bine, dar...
— Sunt postați la distanțe prea egale de-a lungul peretelui.
— Doar nu sunt prost, a zis Jason. Am strecurat agenți de pază și în rândurile invitaților.
— Doi lângă bufet, unul lângă orchestră și cel puțin trei lângă perimetrul de vest.
— Cum naiba i-ai ochit? a întrebat Jason, clar înmărmurit.
Diana s-a încruntat. Doar era evident, nu?
— Îmi dau seama că poartă arme după cum le stau hainele. Și se mișcă altfel decât restul invitaților.
Jason a trecut mulțimea în revistă și Diana s-a întrebat dacă reușea să-și distingă propriii oameni între ceilalți.
— Fii cu ochii în patru, i-a spus Diana. Dacă eu îi văd, se poate ca și dușmanii noștri să-i vadă.
Se aștepta să se opună, însă Jason a încuviințat doar din cap.
— Ăă, și ați face mai bine să vă mișcați tot timpul, a zis Diana când un chelner din apropiere l-a îmbrâncit pe altul, dărâmându-i tava pe jos. Nu stați prea mult într-un loc.
Încă nu înțelegea cât de ample erau puterile Aliei și nici cum anume lucrau. Se întindeau până în alte lumi, însă păreau să aibă impact și în preajma fetei.
— Am înțeles, a zis Jason.
— Începem sau ce? a spus Alia. Îmi vine să te înec în vasul cu punci și s-o șterg de aici.
Jason a încuviințat și i-a întins brațul.
— Nu ne scăpa din ochi, i-a șoptit Dianei.
— O să încerc să nu-ți stau în cale, a mormăit și ea.
Jason s-a încordat, apoi l-a văzut surâzând iar dintr-un colț al buzelor. Era el autoritar și certăreț, însă măcar putea să se amuze de propria persoană și, poate, începuse să-și dea seama că Diana le putea fi folositoare. N-avea chef să se certe cu el până ajungeau o dată la izvor.
În următoarea jumătate de oră, Diana s-a plimbat printre

invitați însoțită de Nim, fără să-i scape din ochi pe Alia și Jason. Nu era deloc ușor. Încăperea era ticsită de lume, iar ecourile glasurilor în pereții de piatră îi zgâriau timpanele. Se simțea copleșită de mulțimea semnalelor pe care se chinuia să le descifreze. Reușise să identifice majoritatea oamenilor lui Jason, însă petrecerea în sine îi depășea puterile.

La prima vedere, nu părea să se deosebească prea mult de serbările de pe Themyscira. Veșmintele erau croite altfel, e drept, însă erau tot o mulțime de oameni în mătăsuri și satin, cu pahare în mână, unii plictisiți, alții însuflețiți. Însă felul în care se despărțea și se reunea mulțimea aceea i se părea ciudat. Mai întâi veneau bărbații să se salute între ei, în timp ce însoțitoarele așteptau mai în spate, iar de-abia apoi intrau și femeile în vorbă, dând mâna sau îmbrățișându-se cu ceilalți. Aici erau alte jocuri de putere, sub imperiul unor curenți nevăzuți, care învăluiau în primul rând bărbații.

Locul meu nu e aici. Gândul i-a răsunat sus și tare în minte, însă nu-și dădea seama cine vorbise atât de răspicat, ea sau Oracolul. Și l-a alungat. Peste o oră porneau spre Grecia. Mâine la ora serii deja ar fi ajuns la izvor, iar cu asta misiunea ei se sfârșea. Își putea îngădui să se bucure câteva clipe de locul nou în care se afla.

A observat că Nim mormăia tot felul de nume pentru sine.

— Știi pe toată lumea de aici?

— Nu, însă știu cine i-a îmbrăcat.

Și a înșiruit mai multe nume aparent italienești.

— Alte fapte diverse?

— *Informații.* Stilul este o modalitate de a transmite informații. Întreaga încăpere a fost concepută pentru a transmite mesaje pe care nici nu-ți dai seama că le-ai receptat. Liniile vizuale, dispunerea dalelor podelei.

— Tu vezi lumea altfel.

— E ușor să vezi. Mai greu e să fii văzută. De-asta încerc mereu s-o conving pe Alia să iasă mai mult, a spus Nim și a cules un crevete străpuns cu o scobitoare. Când am intrat la Bennett, oriunde m-aș fi dus, nu mă vedea nimeni. Bine, mă vedea. Și-ncă cum! Însă eram doar o puștoaică indiană bondoacă, care venea la școală cu mâncăruri ciudate.

— Și ce s-a schimbat? a întrebat-o Diana.

— Alia. A fost primul om care s-a uitat pe modelele mele și mi-

a zis că sunt bune. Chiar a purtat una din primele rochii pe care le-am croit la un bal. Era absolut oribilă.

Diana a râs fără să vrea, deși i se părea că-i stă în fire Aliei să facă una ca asta.

— Ea m-a sprijinit întotdeauna, a zis Nim, și m-a încurajat să nu mă las de modă.

— Dar familia ta?

— Te rog. Ei *trebuie* să-mi spună că sunt o creatoare bună. E treaba lor.

Diana și-a amintit cum îi spusese mama ei *Nu mă așteptam să câștigi.*

— Nu neapărat.

— Aoleu, ai tăi sunt o familie din aia de duri? Mie nu mi se pare OK.

— De ce? a întrebat-o Diana prudentă.

— Pentru că toată lumea se dă în vânt să ne spună tot ce nu putem să facem, că nu suntem în stare de mare lucru. Oamenii cu care stai în casă ar trebui să-ți țină partea. Doar oamenii care nu știu ce-i aia *imposibil* ajung să scrie istoria, pentru că numai ei nu se lasă bătuți.

În timp ce vorbea, aerul părea să se electrizeze în jurul ei. Diana a dat să-i spună că ar fi putut ajunge o mare conducătoare de armate, însă s-a răzgândit.

— Alia e norocoasă să te aibă ca prietenă.

— Ei, da, amândouă suntem norocoase. Nu prea mă suportă nimeni.

Alia le-a zărit de lângă bazin și s-a desprins de cuplul cu care făcea conversație împreună cu Jason, venind în grabă la ele de parcă se temea să n-o prindă Jason din urmă.

— Omorâți-mă, vă rog, a gemut ea. Mă dor obrajii de cât am zâmbit și mă chinuie degetele de la picioare în pantofii ăștia. Jur, n-a fost oră mai lungă de când mă știu.

— Vai, vai. Sunt la ditamai petrecerea și toată lumea vrea să mă cunoască, a spus Nim. Să nu te prind că zici ceva de pantofii ăia. Sunt desăvârșiți.

— Nu-mi dau seama dacă fratele tău e mulțumit sau nu, a spus Diana uitându-se la Jason, care asculta atent ce spunea cineva, aprobând însuflețit.

Părea în largul lui, relaxat, însă îi observa umerii încordați. Rămânea în gardă, neștiind de unde o să izbucnească atacul,

sigur însă că se va întâmpla.
— Nici lui nu-i plac petrecerile astea, nu?
— Ai observat? a zis Alia uitându-se prin mulțime. Nu-mi place deloc cum se poartă în asemenea ocazii. Parc-ar fi un actor într-o piesă. Zâmbește și face conversație, însă știu că nu se simte deloc bine.
— Apropo, a zis Nim luându-și o expresie acră, căci Theo tocmai venea la ele. N-am chef de aiurelile lui. Mă duc s-o invit pe Gemma Rutledge la dans.
— E cumva gay?
— Ce mai contează? S-a îmbrăcat de la Badgley Mischka. Vreau să-i studiez doar un pic rochia.
— Of, a făcut Theo venind cu două cupe pline de șampanie în mâini, am alungat-o pe Nim. Mare păcat. Pe bune, fata aia e din ce în ce mai rău.
— Nu te lega de Nim, i-a zis Alia strângând din buze.
— Sigur. Nici nu mă ating de ea.
— Ce faci cu șampania aia? Nu putem să bem încă.
Theo a luat o gură zdravănă dintr-o cupă.
— Doar n-o să mă trimiți și tu la plimbare.
Diana s-a uitat în direcția în care privea Theo și l-a zărit pe Jason discutând cu un grup de tineri foarte bronzați, cu părul lung și ciufulit într-un mod studiat. Râsetele lor stridente și dispunerea largă în spațiu îi aminteau de oamenii de afaceri de la metrou. Mai mult, priveau prin încăpere într-un anumit fel...
— Se uită în jur de parcă ar fi clădirea lor.
— Te-ai prins, ai? a zis Theo.
— Unii din ei au tați în consiliu, a spus Alia. Jason își face doar treaba.
— Pentru că s-a alăturat Legiunii Băieților Duri?
— Sunt cumva un club? a întrebat Diana.
— Cam așa ceva, a spus Theo. Iar Jason speră că dacă nu mă are pe mine prin preajmă o să uite că nu e alb ca ei și o să-l inițieze în ritualurile lor secrete.
Diana s-a uitat mai bine la Jason, amintindu-și ce-i spusese Alia – lumea o vedea într-un anumit fel. Poate nu degeaba se purta Jason cu atâta prudență.
— Știi ce, a zis Alia. Dacă te-ar chema Jason la el, n-ai avea de ales, chiar ar trebui să faci conversație cu tipii ăia.
— Cel mai probabil, aș discuta în silă despre fotbalul

american.

— Și despre pasiunea lor pentru Red Hot Chili Peppers.

— Termină, i-a zis Theo printre dinți.

— Și Dave Matthews, a continuat Alia amenințător.

— Ești un monstru, a zis Theo ridicându-și teatral mâinile deasupra capului.

— Și cum au fost la un concert Jimmy Buffett pe Myrtle Beach! a zis Alia amenințându-l cu degetul.

Theo s-a prăbușit cu capul pe masă de parcă era rănit de moarte.

— Salvează-mă, Tipa Nouă, a horcăit el. Ești singura mea speranță.

Diana n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau sau cine erau demonii invocați de Alia, însă a mutat o lumânare mai într-o parte, ca să nu-și ardă Theo mâneca sacoului.

— Poftim, a zis ea. Mă tem că pauza s-a încheiat, Alia, a urmat ea arătându-l din cap pe Jason, care se despărțise de prietenii lui și venea spre ei.

— Repede, ascundeți-mă sub bufet, a zis ea.

— Prea târziu, a spus Theo și s-a îndreptat de spate, luând încă o gură de șampanie.

— Deja vrei să mă răpești? l-a întrebat Alia pe Jason.

— Mi-ai făcut o promisiune.

— Alia! a tunat un glas de undeva și Diana l-a zărit pe Theo tresărind.

Un ins cu pieptul lat, îndesat, și cu barba sură s-a apropiat de masa lor, urmat de un alt bărbat. A cuprins-o pe Alia în brațe și s-a dat mai în spate să o studieze.

— Nu ne-am mai văzut de prea mult timp. Jason zicea că vrei să călătorești peste vară.

— Nu voiam să ratez întâlnirea cu o parte dintre finanțatorii Fundației, a spus Alia zâmbind.

Diana a rămas impresionată de naturalețea cu care mințea Alia, chiar dacă își dădea seama cu câtă ușurință se prefăcuse că vrea să meargă la izvor cu ea sau strecurase mobilul în geantă, știind că fratele ei o să-i repereze semnalul. *Nu uita,* și-a propus ea în minte. *Cu toate rochiile, veselia și starea ta de bine, nu uita că nu-i cunoști aproape deloc pe oamenii aceștia și că pot cât se poate de ușor să te amăgească.*

— Sunt încântat că ai venit și că te implici, a zis bărbosul. Să-l

fi văzut pe fratele tău mai devreme, la ședința consiliului. E un talent înnăscut.

— Am avut un profesor bun, a spus Jason, cu un aer mulțumit.

— Tatăl meu s-a priceput întotdeauna de minune să dea comenzi, a spus Theo sorbind din șampanie.

„Tatăl meu." Așadar, bărbosul era Michael Santos, tatăl lui Theo și nașul Aliei și al lui Jason. Pe lângă el, păreau incredibil de tineri.

Michael a râs pe sub mustață, însă ochii săi căprui nu păreau deloc veseli.

— Pot să contez pe Theo să mă țină cu picioarele pe pământ, a spus el și i-a întors spatele fiului său. Alia, Jason, dânsul e doctorul Milton Han. E un specialist de mare succes în domeniul reconstrucției mediului înconjurător și cred că ar putea conduce Laboratoarele Keralis într-o direcție interesantă.

Doctorul Han a dat mâna cu Jason.

— L-am cunoscut pe tatăl tău la MIT. A fost unul dintre cei mai inteligenți și mai inovatori gânditori pe care mi-a fost dat să-i întâlnesc.

— Vă asigur că îi vom duce mai departe tradiția.

— Am citit de curând despre unele cercetări fascinante în domeniul biocarburanților, a spus Alia. V-ați axat cumva studiile pe eliminarea sau convertirea deșeurilor cu ajutorul bacteriilor?

Doctorul Han a părut o clipă debusolat, de parcă nu mai dăduse ochii cu Alia până atunci.

— Convertire la modul ideal, însă s-ar putea să mai dureze.

— Nu te pune cu Geniala Alia Keralis, a mormăit Theo râzând discret.

Diana și-a amintit cuvintele lui Nim: *Mai greu e să fii văzută.* Nu-și dădea seama ce anume vedea Theo când se uita la Alia, însă clar era cu ochii pe ea.

În timp ce Alia și Jason făceau conversație cu doctorul Han, Diana l-a auzit pe Michael șoptindu-i lui Theo, cu ochii la cele două cupe de șampanie din mâinile lui:

— Văd că ai trecut deja la fapte.

— Doar tu îmi spui tot timpul să fiu mai silitor, a răspuns Theo și zâmbetul i-a pălit.

— Ce cauți aici? E un eveniment important.

— Am venit la rugămintea lui Jason, a răspuns el dând cupa pe gât. Știu că te șochează.

— Să nu cumva să ne faci de râs în seara asta, i-a șoptit Michael furios. Sunt prea multe lucruri în joc.

— O știi pe Diana? a spus Theo. Diana, ți-l prezint pe tatăl meu, Michael Santos. Salvatorul Laboratoarelor Keralis. E un strateg excelent, însă n-aș zice că știe să se distreze.

Michael nu l-a luat în seamă, întinzându-i mâna Dianei.

— Încântat de cunoștință. Ești cumva o prietenă de-a Aliei de la Bennett? De obicei își petrece timpul cu indianca aia mărunțică și durdulie.

— Nu-mi dau seama despre cine vorbiți, a răspuns Diana simțind că-i sare un pic țandăra. Știu doar de prietena ei Nim, geniala creatoare de modă.

Theo a ridicat radios cupa de șampanie rămasă.

— Nu vrei să iei o gură ca să mai uiți de gafă?

— Du-te de-aici, să nu te văd, i-a zis Michael printre dinți.

— M-aș duce, a răspuns Theo în gura mare trecând pe lângă tatăl său. Numai că i-am promis Aliei că o să dansez cu ea.

— Da? a făcut Alia uitându-se la el.

Theo a luat-o repede de mână și a făcut o plecăciune teatrală.

— Doar nu te-ai răzgândit, nu? M-ar lovi drept în inima mea simțitoare, a spus trăgând-o după el spre ringul de dans.

— E un băiat șarmant, a zis Michael râzând iar și uitându-se stânjenit la doctorul Han. Păcat că nu e silitor, ca Jason.

Însă Diana nu-l mai asculta, era atentă la Alia, care se pierdea în mulțime. Apoi Jason i-a întâlnit privirea, întinzându-i mâna.

— Mă scuzați, doctore Han, a zis el. Însă trebuie neapărat să dansez chiar acum.

Diana a ridicat surprinsă din sprâncene. Poate că nu toți muritorii erau atât de perfizi.

L-a luat pe Jason de mână și și-au făcut loc prin mulțime, spre ringul de dans. Diana și-a îngăduit să ofteze discret, ușurată, când i-a zărit pe Alia și Theo legănându-se în ritm în lumina reflectoarelor. Alia râdea, aparent în largul ei, însă Diana nu voia s-o scape din ochi, indiferent câți agenți postase Jason prin încăpere.

Jason a condus-o pe ritmul de dans și și-a strecurat mâna pe sub șalul auriu al lasoului, trăgând-o mai aproape, iar degetele i s-au lăsat ușor pe spatele ei dezgolit. Diana s-a încordat, apoi a roșit când și-a dat seama că observase.

— Trebuie să te ating dacă e să dansăm, a zis el părând

nedumerit.

— Știu, a răspuns Diana și nu i-a plăcut deloc propriul ton tăios. Pe la noi nu se dansează așa. Sau ca ei, dacă e să fiu sinceră, a adăugat ea când Alia a râs din nou, iar Theo a rotit-o pe loc și a dat-o un pic pe spate.

Îi făcea mai bine să se concentreze pe Alia și Theo decât pe distanța aproape inexistentă dintre corpul ei și al lui Jason. Cum de i se accelerase atât de tare pulsul doar pentru că stătea atât de aproape de altcineva? Oare se întâmpla pur și simplu pentru că era bărbat? E o *noutate,* și-a zis ea. Sau poate pentru că, în poziția aceea, cu mâna strânsă bine în a lui și respirând unul lângă altul, păreau gata să se îmbrățișeze. Sau să se ia la trântă. De ce nu puteau să mai încingă o luptă și gata? Fusese mai ușor așa. Și ar ieși învingătoare.

Când Jason și-a lipit mâna de spatele ei, aproape că s-a împiedicat.

— Ce faci? l-a întrebat ea mai enervată decât își dorise să se arate.

— Încerc să conduc.

— De ce?

Și-așa îi era greu să execute toate mișcările acelea ciudate în pantofi noi și rochia de împrumut, o mai sucea și el în toate direcțiile.

— Pentru că așa se face.

— E un răspuns foarte la îndemână.

— Poate, a zis el cu un râset surprins. Așa am învățat. Cred că altfel nu mă pricep să dansez.

Diana a simțit că se relaxează un pic.

— Îmi place când ești sincer, a zis ea și și-a dat seama că era adevărat.

— Când îmi pledez omenește cauza? a spus el părând amuzat.

S-a lăsat mânuită de mâna lui apăsată și de trupul lui înclinat, cel puțin o vreme. Dansul nu prea semăna cu lupta corp la corp, însă trebuia oricum să fii atentă când ți se vâra cineva în spațiul defensiv.

— Așa mai merge, a șoptit el. Data viitoare poți să conduci tu.

Care dată viitoare? i-a venit să-l întrebe.

Râsetele Aliei s-au înălțat deasupra mulțimii și Jason a învârtit-o pe Diana cu grație, strecurându-se printre celelalte

perechi pentru a nu-i scăpa din ochi pe Alia și Theo, care râdeau animați, ținându-se bine și rotindu-se amețitor în cerc. Theo avea clar un stil de dans mai spectaculos decât Jason.

— Nu prea o aud pe Alia râzând, a spus Jason.

— Bănuiesc că și ea ar spune la fel despre tine.

Jason a ridicat doar o idee din umeri.

— Poate. Ar trebui să cunoască mai mulți oameni, să se distreze mai mult, însă cu toate pericolele astea...

— Se distrează acum.

— Bine, nu vreau să se distreze prea mult, cel puțin nu cu Theo.

După schimbul pe care-l observase între Theo și tatăl său, nici Diana nu prea știa dacă era tovarășul ideal pentru Alia. Însă nu putea să ignore ce spusese Theo, cum că Jason nu-i dorea compania.

— Credeam că sunteți prieteni.

— Suntem. Însă Theo nu e un tip așa de... stabil. Îi pică tot timpul cineva cu tronc, parc-ar fi un puști pe toboganul cu apă. Pică, se duce la fund și după aia mai vrea o tură.

— Așa pare să gândească și tatăl lui.

— Știu, a zis Jason strâmbându-se. E prea aspru cu Theo, însă îi înțeleg frustrarea. Theo e foarte dotat. Se pricepe să scrie programe pe calculator și să spargă practic orice sistem de securitate. Doar că nu pare să-și dorească altceva decât să se joace toată ziua pe calculator.

— E atât de grav?

— Ar putea să câștige o groază de bani din asta, dacă aici băteai.

— Deloc, a zis Diana iritată.

— Mi se pare doar că ar putea să facă mult bine dacă și-ar pune în gând.

Jason a ridicat brațul și a împins-o pe Diana cu cealaltă mână pe spate, iar ea s-a rotit pe loc, într-un vârtej de lumini.

— Însă nici Alia, nici Theo nu vor să mă asculte.

— Nimănui nu-i place să i se spună ce să facă. Tu ți-ai ales viitorul. Alia merită aceeași șansă.

— Nu e pregătită. Se încrede prea ușor în oameni. De exemplu, în tine.

Iar începea? Era de înțeles să fie atât de prudent, însă se înșela amarnic când își judeca sora. Diana s-a tras puțin mai în

spate, ca să se uite ca lumea la el.
— Alia nu s-a încrezut în mine din naivitate. S-a bizuit pe mine pentru că n-a avut de ales.
— Iar acum, din fericire pentru tine, ai venit la noi acasă și la o petrecere unde au fost invitați unii dintre cei mai puternici oameni din New York.
— Nu e deloc o fericire pentru mine.
Jason a tras aer în piept cu un sâsâit și Diana și-a dat seama că îi strângea mâna mai să i-o strivească de furie. Jason a înșfăcat-o de talie și a tras-o mai aproape, privind-o intens.
— De ce ai venit aici, Diana Prince? Cum de știi să te lupți așa? Cum de mi-ai reperat agenții de pază?
Dianei îi venea să se desprindă din mâinile lui, însă a refuzat să se retragă, ci s-a aplecat spre el, apropiindu-și fața de a lui, încât gurile aproape li se atingeau. Jason a făcut ochii mari.
— Chiar crezi că o să-ți răspund la întrebări dacă mă bruschezi?
Jason a înghițit în sec, părând apoi să-și revină.
— De obicei mă pricep de minune să obțin tot ce vreau.
— Cred că te-ai obișnuit ca lumea să-ți zică tot timpul da.
— Așa să fie?
— Însă habar n-ai cât de mult îmi place să zic nu.
Jason a surâs din colțul buzelor și gropița aceea i s-a ivit o clipă în obraz, iar pe Diana a invadat-o o neașteptată senzație de triumf.
— Ți se pare că sunt un tip autoritar, a zis el și s-a mișcat cu ușurință, trăgând-o pe Diana după sine.
— Da.
— Insensibil?
Jason a mai făcut un pas lin și sigur pe sine, lipindu-și ușor coapsa de a ei în timp ce alunecau prin mulțime.
— Da.
— Un mic tiran?
I se părea un pic exagerat, însă a încuviințat oricum.
— Se prea poate, a râs Jason și a învârtit-o pe loc, profitând de mirarea ei.
Luminile din încăpere s-au rotit odată cu ea și muzica s-a înălțat parcă prin podea când a tras-o înapoi în orbita lui.
— Știu ce crede lumea despre mine. Știu că nu sunt amuzant ca Theo sau fermecător cum erau părinții mei. Nu-mi vine ușor

să fac tot ce fac. Însă mai știu și că mă lupt pentru ceva valoros și bun.

Diana îi invidia certitudinile și convingerea cu care vorbea.

— Cum poți să fii atât de sigur? l-a întrebat.

— Pentru că știu ce-ar însemna să pierd totul. Alia vrea să-l las pe Michael să muncească și eu să mă distrez. Nu înțelege cât de rapid putem fi separați de opera părinților noștri, fără să ne mai putem recâștiga vreodată dreptul la ea.

Diana și-a amintit cum stătea mama ei la masa din curtea Iolandă și vorbea cu un șir întreg de amazoane una după alta, în ședințe, dezbateri și cine interminabile, în timp ce Diana tot aștepta să-i acorde câteva clipe din timpul ei. *Nu pot să las impresia că-mi ignor responsabilitățile,* îi spusese ea. *Trebuie să fiu în primul rând regina amazoanelor și abia apoi mama ta.* Diana nu înțelesese niciodată de ce și nici nu voise. *Nu poți s-o lași pe Tek?* o întrebase ea. Hipolita clătinase din cap. *Dacă Tek se ocupă de tot, amazoanele o vor considera pe ea regina lor, și pe bună dreptate. Eu trebuie să fiu aceea, Diana. Iar într-o bună zi, când o să mă satur de muncă și de coroană, va fi rândul tău.*

— Ce-i? a spus Jason. Îmi dau seama că vrei să-mi spui ceva, așa că zi odată.

Diana s-a uitat în ochii lui.

— Când călărești, calul se obișnuiește să-ți simtă mâinile pe frâie și să asculte de ele. E periculos să lași frâiele pe mâna altcuiva prea mult timp.

Pe chipul lui Jason s-a citit o clipă tulburarea.

— Exact, a spus el și a învârtit-o din nou pe loc, doar că, de data asta, când a tras-o spre el, i-a simțit șovăiala.

— Ce e? a întrebat ea uitându-se peste umăr la Alia. S-a întâmplat ceva?

— Alia e bine, a răspuns Jason. Totul e bine. Doar că numai tu…

A simțit cum i se încordează mușchii umerilor sub mâna ei când Jason a ridicat din umeri aproape iritat.

— Toată lumea îmi spune mereu să mă relaxez.

Crispat. Enervant. Îl caracterizaseră și ea, și Alia pe Jason. Însă poate că era atât de îndârjit pentru că nu-și permitea să nu fie.

— Michael sigur te înțelege, și-a dat ea cu presupusul, însă Jason s-a încruntat și mai tare.

— Părinții mei aveau pur și simplu încredere în Michael. Uneori îmi fac griji că au avut prea mare încredere în el.

S-a uitat vinovat la ea și Diana și-a dat seama că putea fi primejdios să dansezi cu cineva. Muzica, luminile, îmbrățișarea aceea amânată. Îți venea prea ușor să te destăinui, să uiți de lumea care te aștepta dincolo de ultima notă a cântecului.

— Nu e cinstit. Familia noastră îi datorează mult. Însă...

Diana s-a uitat la Alia și la Theo, care o rotea iarăși amețitor pe ring.

— Însă? l-a îndemnat ea să continue.

— O mulțime de oameni aveau mult de câștigat de pe urma morții părinților mei. Michael nu a dat crezare teoriilor conspiraționiste. A pus la punct o anchetă amănunțită, care nu a revelat nimic dubios. Șoselele erau ude. Părinții mei se certau.

— Însă tu crezi că mai e ceva la mijloc.

— Nu înțelegi, a zis Jason și a tras aer în piept. Se certau din ce în ce mai mult.

Deși încăperea era încinsă, Diana a simțit că-i îngheață umerii.

— Crezi că s-a întâmplat din cauza Aliei?

— Nu știu. Dacă puterea ei...

— Pe tine nu pare să te afecteze deloc, a protestat Diana. Te-ai împrietenit fără probleme cu Theo. Te mai împungi cu Nim, însă păreți să țineți sincer unul la altul.

— Însă dacă ai noștri erau afectați? Dacă... dacă nu se certau din cauza problemelor profesionale sau pentru că nu se mai iubeau? Dacă... Nu știu.

— Sigur că știi, a zis Alia.

Stătea chiar lângă ei, în rochia din solzi aurii, cu Theo alături, ținând-o încă de talie. În ochii mari și înfricoșați i se citea limpede suferința.

— Crezi că eu i-am omorât.

— Alia, nu, nu asta am vrut să zic...

— Atunci ce-ai vrut să zici, Jason?

Diana se detesta pentru purtarea ei nesăbuită, pentru că uitase de sine, antrenată de întrebările lui Jason.

— Eu... eu doar... s-a bâlbâit Jason. Nu...

— Așa credeam și eu.

Alia s-a întors pe călcâie și a luat-o la fugă prin mulțime.

Theo a clătinat din cap uitându-se la Jason ca la un străin.

— Cum ai putut să zici așa ceva?

— E complicat, s-a răstit Jason la el. N-ai cum să înțelegi.

Theo s-a cutremurat de parcă îl lovise.

— Probabil că nu, a zis el încercând să dea nepăsător din umeri.

— Trebuie să mă duc după ea, a zis Jason. Nu e…

— Nu, a zis Diana. Mă duc eu.

— Sunt fratele ei…

Iar eu știu cum e să te simți ca o nelegiuită pentru simplul fapt că exiști.

Nici n-a apucat Jason să-și termine fraza, că Diana s-a și întors și s-a grăbit să-și facă loc prin mulțime.

— Alia! a strigat-o ea strecurându-se printre oameni.

Alia s-a împleticit un pic, însă nu s-a oprit. Când a ajuns într-un ungher liber din celălalt capăt al sălii, s-a sprijinit de perete, s-a descălțat și și-a luat pantofii într-o mână, în timp ce cu cealaltă își ștergea lacrimile care-i picurau pe obraji.

Diana și-a amintit cum ieșise Alia din baie în cămașa de zale aurie, cu spatele drept și fruntea sus, ca o regină, și i-a părut rău că se pierduse ceva atât de frumos.

S-a apropiat încet, temându-se să n-o ia iar la fugă. S-a oprit în tăcere lângă ea, la perete, și au rămas mult timp așa, fără să spună nimic, cu ochii la invitați, în penumbra străfulgerată când și când de lumini colorate. Șovăia, neștiind de unde să înceapă, însă Alia a vorbit prima.

— De ce nu m-au trimis undeva? a spus ea și pe obraji i-au picurat din nou lacrimile. Dacă părinții mei știau cine sunt, de ce nu m-au trimis în altă parte, ca să nu le fac rău?

Măcar era un început.

— Nu ai de unde să știi dacă tu ai provocat accidentul sau nu.

— Așa crede Jason.

— Jason vorbea ca să se ușureze un pic. Nu dă vina pe tine. Te iubește.

— Cum să nu dea vina pe mine? a zis ea plângând. Eu dau vina pe mine.

Diana s-a chinuit să-și găsească cuvintele, neștiind cum să o consoleze mai bine, însă nu-i veneau în minte decât vorbele pe care le șoptise pentru sine când simțea că insula devenise neîncăpătoare, iar înțepăturile lui Tek o dureau prea tare.

— Nu noi am ales să ne naștem. Nu noi am ales cine suntem,

putem să alegem doar cum anume vrem să trăim.

— Zi-mi că nu ți-ai dorit deloc să nu mă fi salvat, a zis Alia clătinând mânioasă din cap. Amândouă știm că trebuia să mor în naufragiu.

Oare Oracolul nu spusese la fel? Aproape că-i dăduse crezare atunci, însă acum nu mai voia să creadă.

— Dacă te-ai fi înecat atunci, dacă ai muri acum, ar fi doar o chestiune de timp până s-ar naște următoarea Fiică a Războiului. Dacă ajungem la izvor…

— Și ce dacă ajungem la izvor? a întrerupt-o Alia furioasă, coborând glasul când și-a atras privirile curioase ale unei femei într-o rochie de tafta neagră; s-a desprins de perete, întorcându-se spre Diana și sfredelind-o cu ochii ei negri, strălucitori. Și ce dacă mă vindecă, mă purifică sau mai știu eu ce? Asta n-o să-i readucă la viață pe doctorița Ellis, pe Jasmine și pe ceilalți din echipajul de pe Thetis. N-o să-i readucă la viață pe părinții mei.

Diana a tras aer în piept și a luat-o pe Alia de umeri, încercând disperată să o convingă.

— De când sunt… de când sunt, lumea s-a tot întrebat dacă merit să trăiesc. Poate că nu merit. Poate nici tu, nici eu n-ar trebui să existăm, însă suntem în viață. Ni s-a oferit o șansă și poate nu e o simplă coincidență. Poate că noi două avem menirea de a pune capăt acestui ciclu al violențelor. Împreună.

Alia o privea în ochi, așa că spera că o aude așa cum trebuie.

— Părinții tăi credeau că pot să-ți preschimbe puterile, moștenirea de sânge a Fiicei Războiului, în ceva bun. Dacă mergi la izvor, e o altă cale de a te achita de această promisiune a lor.

Alia și-a îngropat fața în palme de parcă încerca să-și pună zăgaz lacrimilor.

— Diana, jură-mi că dacă nu reușim și se întâmplă ceva o să pui capăt lucrurilor. Nu vreau ca întreaga lume să devină un infern din cauza mea.

Diana și-a luat mâinile de pe ea. *Neapărat omoară-mă.* Sperase că se pripise când îi spusese așa ceva, că fusese doar într-o stare de șoc și o să-și ia gândul.

— Nu pot. Nu… nu pot să săvârșesc un omor.

— M-ai salvat din naufragiu, i-a zis Alia hotărâtă. M-ai scos de pe insulă. Doar nu te aștepți să trăiesc cu toate astea pe conștiință.

Diana a simțit că o ia greața. Dacă făcea un asemenea legământ ar fi negat tot ce învățase vreodată. Că viața e sfântă. Că exista mereu o șansă, chiar și când violența părea de neabătut. Însă Alia trebuia să se întărească pentru a rezista mai departe, așa că poate numai această speranță sumbră avea s-o ajute.

— Atunci o să încheiem un pact, a zis Diana deși nu-i plăcea deloc să vorbească așa. Tu te învoiești să te lupți din toate puterile să ajungi la izvor.

— De acord. Și dacă nu e de-ajuns?

— Atunci, de dragul lumii, o să-ți iau viața, a zis Diana trăgând aer în piept. Însă trebuie să-mi promiți.

— Îți promit.

— Nu, nu vreau o promisiune de-a muritorilor. Vreau un legământ de amazoană.

— Ce anume? a făcut Alia cu ochii mari.

— Acesta e neamul meu, de femei născute în bătălii, menite să se conducă singure. O să ne legăm cu cuvintele lor. Te învoiești?

Alia a încuviințat și Diana și-a dus mâna făcută pumn la inimă.

— Sora mea de luptă, îți sunt scut și sabie. Cât mai respir eu, dușmanii tăi nu-și vor afla pacea. Cât mai trăiesc, voi lupta pentru cauza ta.

Alia și-a dus și ea mâna la inimă și a repetat cuvintele, iar Diana a simțit cum le învăluie și le unește puterea legământului. Nu se mai legase de nimeni astfel și se putea să ajungă o ucigașă. Însă a privit-o mai departe pe Alia, cu o hotărâre implacabilă.

— Bine, a zis Alia răsuflând înfiorată. Hai să-l găsim pe Jason și să ne cărăm de aici.

Chiar atunci, aerul din jur a răsunat sfârtecat. În urechile Dianei a răsunat un răpăit asurzitor. Recunoștea sunetele din viziunea pe care o zărise în apele Oracolului. Erau focuri de armă.

Capitolul 14

Diana a acoperit-o pe Alia cu corpul ei, azvârlindu-se cu ea în brațe la podea, în timp ce zgomotul îngrozitor al gloanțelor răsuna în încăpere, asaltându-i simțurile. Viziunea era nimic pe lângă vacarmul acela.

— Alia, a dat ea să spună, însă cuvintele i s-au pierdut cu totul într-un bubuit ca de tunet.

Marele zid de sticlă s-a spart și s-a prăbușit la podea, într-o cascadă de cioburi.

Diana a acoperit-o mai departe pe Alia cu corpul ei, simțind cum cioburile o înțeapă pe spate și pe umeri ca niște viespi, în țipetele ascuțite ale oamenilor din jur.

Bărbați în armuri negre coborau pe frânghii în sală prin spărtura din peretele de sticlă. S-au lăsat la podea lângă bazinul cu apă, în timp ce invitații se împrăștiau urlând, gonind spre ieșiri, în detunăturile de armă.

Diana a tras-o pe Alia la adăpostul unei mese.

— Trebuie să ieșim de aici.

— Ceilalți… a protestat Alia.

Bărbații veneau spre ele din cealaltă parte a galeriei, îmbrâncindu-i pe invitații care le stăteau în cale și cercetând cu lanternele chipurile celor căzuți.

Clar căutau pe cineva – cineva pe care nu-l voiau în viață – și Diana și-a dat seama că nu le mai rămânea prea mult timp.

În nări simțea izul de sudoare rece venind de la invitații îngroziți, iar în piept, bătăile accelerate ale inimii, de parcă tocmai se trezise din somn. A început să deșire șalul pe care i-l împletise Nim din lasou. N-avea timp să-l desfacă. Singura ei armă era inutilă.

— Nu putem să stăm aici la podea, a zis Diana luându-și de pe umeri frânghia înnodată și legându-și-o în jurul taliei, ca să n-o încurce. Trebuie să ajungem cumva la uși.

— Nu-i văd pe ceilalți, a zis Alia uitându-se pe furiș pe deasupra mesei. Nu putem să plecăm fără ei.

Deși inima îi bătea nebunește, mintea Dianei era limpede și trecea în revistă tot felul de strategii, ca apoi să le respingă, își întipărea în minte dispunerea încăperii și calcula pozițiile atacatorilor. Ceilalți invitați se chinuiau să iasă la grămadă prin cele două ieșiri, îmbrâncindu-se și împingându-se îngroziți, însă

bănuia că soldații deja baricadaseră coridoarele de acces și urmau să închidă ușile. De cum încerca cineva să evadeze prin spărtura din peretele de sticlă, îl secera un glonț. Diana a cercetat terasa largă și umbrită de deasupra bazinului, unde știa că stăteau ascunși lunetiștii.

În podeaua placată cu granit s-a înfipt un glonț, chiar lângă masă, stârnind un norișor de pulbere. Diana s-a întrebat ce ravagii ar face gloanțele în propriul corp, însă nu mai avea timp să-și bată capul cu asta. Trebuia s-o ducă pe Alia într-un loc sigur.

— Diana! s-a auzit un strigăt stins în larma din încăpere, venind din cealaltă parte a templului.

Jason și Theo se ghemuiseră după o altă masă. S-a uitat la Jason și i-a făcut semn din cap spre spatele templului. Era singurul loc din sală care putea fi apărat de la adăpost. Dacă reușea s-o ducă pe Alia acolo, ar fi avut timp s-o găsească pe Nim și poate chiar să pună la punct un plan de evadare.

— O s-o caut pe Nim, a zis ea. Însă trebuie să ajungi cumva în spatele templului ăluia. Nu putem să stăm cu mâinile-n sân până ne înconjoară.

— Bine, a zis Alia. Bine.

Însă Diana nu-și dădea seama dacă o ascultă sau nu. Alia gâfâia ușor, cu ochii holbați și pupilele dilatate.

— Când o să număr până la trei vreau să te rostogolești la dreapta și să te ascunzi după masa de alături, ai înțeles? Așa o să reușim. Când zic eu „trei” tu te pui în mișcare, nu șovăi, că nu mai e timp. O să ajungi până la Jason și Theo.

— Promite-mi c-o s-o găsești pe Nim.

— Voi lupta pentru cauza ta, a zis Diana.

Alia a clipit de parcă legământul i se ștersese din minte, cu toată groaza care o apucase.

— Bine, a zis ea și a apucat-o pe Diana tare de încheietură. Ai grijă.

Diana a zâmbit sumbru fără să vrea. Îi era frică, însă mai simțea și un val de euforie. Confruntarea cu Jason de pe coridorul hotelului fusese o încăierare copilărească. Acum urma marea bătălie. Dintr-odată nu-i mai venea deloc să stea cu grijă. Oare asta însemna să fii amazoană? Tăișul sabiei se tocea dacă o lăsai prea mult de izbeliște. Era gata să-și ascută arma.

— Așteaptă până număr la trei, a spus ea ghemuindu-se la

podea. Unu – și s-a proptit cu mâinile de picioarele mesei. Doi – i-a făcut semn din cap Aliei. Trei!

A așteptat s-o vadă pe Alia azvârlindu-se la podea și rostogolindu-se, apoi a răsturnat masa într-o parte, în zornăit de veselă. În tăblie au răsunat gloanțele. A smuls picioarele de metal ale mesei, a apucat tăblia de margini și a azvârlit-o din toate puterile.

Tăblia s-a răsucit în aer ca un disc uriaș și s-a prăvălit în grupul de soldați care venea în atac, însă Diana n-a mai stat să se uite cum se prăbușeau pe jos. A sărit după următoarea masă, ciocnindu-se fără pic de grație de Alia, cu o ploaie de gloanțe în urmă.

— Încă o dată! a urlat ea.

Alia s-a rostogolit și Diana a azvârlit cu masa, plonjând apoi la podea, urmărită de rafala gloanțelor. A gemut printre dinți când un glonț i-a atins în treacăt umărul – părea mai degrabă o arsură decât o rană de sabie.

Diana a auzit tropotul bocancilor în podea.

— Vin să ne înconjoare. Nu sta pe loc! i-a poruncit Aliei.

Însă era prea târziu – un soldat se postase la stânga lor. L-a văzut cum a ridicat arma și a tras. S-a azvârlit în fața Aliei și a simțit în braț și în coaste ploaia de gloanțe. Era o durere cum nu mai cunoscuse niciodată, în trup îi reverberau parcă niște lovituri năprasnice de ciocan, niște pumni de foc care-i tăiau respirația cu fiecare glonț, în urechi i-a răsunat un țiuit ascuțit când un glonț s-a izbit de o brățară de la mână și s-a uitat în jos. Nu se vedea nici măcar o zgârietură. Însă ricoșase în metal…

— Te-au nimerit? a gemut Alia de sub ea. Ești rănită?

— Sunt bine, a răspuns ea.

Însă nu era chiar adevărat. Deși nu sângera deloc, pete roșii îi năpădiseră pielea și o durea tot corpul, de parcă încasase o bătaie cumplită. Poate că o amazoană în deplinătatea puterilor ar fi rămas neatinsă de gloanțe. Însă Diana știa deja că nu mai voia să încaseze niciunul.

Cu un clic, soldatul din stânga lor a montat o nouă magazie la armă și s-a pregătit să tragă din nou. Atunci s-a auzit o detunătură de armă și în coapsa soldatului s-a ivit o rană rotundă și neagră, iar insul s-a prăbușit la podea urlând și ținându-se de picior.

Jason a scos iute capul de după peretele templului, cu pistolul

pe care îl ținea în tocul de la gleznă în mână, și i-a făcut repede semn din cap.

— Alia, trebuie s-o iei la fugă spre templu. Du-te la Jason. Te acopăr eu, a spus Diana.

— Cum? a strigat Alia. Nu ai nicio armă.

Eu *sunt arma,* și-a zis ea.

— Du-te.

— N-o să te las să te omoare aici.

— Alia, fugi!

Alia a luat-o la fugă. De data asta, Diana a rămas locului după ce a azvârlit masa. *E nebunie curată,* a urlat un glas în sinea ei, însă deja trăgeau zece soldați în ea.

N-a mai stat pe gânduri, ci s-a mișcat de la sine. Timpul părea să se scurgă mai lent în timp ce o ploaie de gloanțe agita aerul. Nu semăna cu nicio luptă de pe la antrenamente sau încăierare simulată – cumva, o știa prea bine. Mușchii i s-au pus în mișcare de la sine, mânați de instinct. Nu mai simțea nicio durere când s-a repezit în plină viteză la bărbații aliniați în fața ei, respingându-le gloanțele. Proiectilele înscriau dâre argintii în aer sub ochii ei, lovindu-se cu un răpăit straniu și melodios de brățări, ca o rafală torențială de ploaie pe un acoperiș de tinichea.

A făcut o tumbă prin aer și a aterizat în picioare, zărind cu coada ochiului scânteile pe care le scoteau brățările izbite de o altă ploaie de gloanțe. Auzea sunetele de trăgaci apăsat și păcănitul tuburilor de metal ale cartușelor care cădeau pe podea și simțea în nări un miros acru și încins – mirosul prafului de pușcă, și-a dat ea seama.

— Ce naiba? a auzit pe cineva strigând când a intrat în șirul bărbaților, rupând linia de tragere și azvârlindu-i prin aer, în mesele care mai rămăseseră în picioare.

A simțit cum o înșfacă soldații care rezistaseră asaltului, iar acum se repeziseră buluc la ea, s-o doboare la podea. Erau ușori ca niște surcele în mâinile ei. I-a azvârlit cât colo – unul din ei s-a izbit de porticul templului atât de tare, că stâlpul de piatră s-a zguduit.

Asta îmi sunteți? a tunat un glas în sinea ei. *Niște lași care se agață de armele lor? Haideți, atâta puteți?*

Diana a auzit un sunet ascuțit, ca țiuitul de artificii. Dincolo de bazinul cu apă un bărbat se pregătea să tragă cu ceva în ea. Era

un obiect mult mai mare decât restul armelor, iar țeava avea o gură largă și urâtă.

— Diana, lasă-te la podea! i-a urlat o voce.

Nim. Era întinsă la podea, pe locul orchestrei, cu instrumentele acum abandonate în jurul ei. Avea chipul brăzdat de lacrimi, rimelul gros care îi încadra ochii i se întinsese pe obraji, iar lângă ea, pe podea, se vedea o femeie blondă, drăguță, într-o rochie sofisticată, care zăcea nemișcată.

A cuprins-o un val de panică atunci când țiuitul cel ascuțit a atins apogeul. Simțea în mușchi nevoia de a plonja la podea, de a scăpa, de a o lua la goană. Însă și-a ascultat instinctul de luptătoare pe care și-l perfecționase în nesfârșitele lecții din Arsenal, care îi curgea în vine odată cu sângele mamei sale și binecuvântarea zeilor – chemarea de războinică ce nu ezita vreodată. Nu avea scut, însă avea să-și facă.

Podeaua era placată cu dale imense de granit. Și-a lipit mâinile de ea și și-a vârât degetele în spațiul îngust dintre două dale, fără să țină seama de durere, săltând una de la locul ei.

Bărbatul a tras cu arma lui cât toate zilele. Diana a zărit o străfulgerare albastră, orbitoare și a simțit o izbitură care-a azvârlit-o în spate, la pământ, făcându-i pulbere scutul de granit din mâini. S-a izbit de perete, cu un icnet grav, apoi a lunecat la podea. Într-o clipă a fost iar în picioare, cutremurată de forța loviturii. Ce-a mai fost și asta?

Diana a auzit iar tiuitul acela electric când s-a reîncărcat arma, însă acum soldatul o îndreptase spre templu. L-a reperat în minte pe Jason, care se chinuia să conducă mai mulți invitați la adăpost, deslușindu-i glasul poruncitor în haosul din încăpere. Pe Alia n-o vedea, însă era probabil în spatele templului, lângă Theo.

Diana știa că nu mai are timp să-l oprească pe trăgător. S-a uitat în jos la dalele încastrate în podea. Avea nevoie de întăriri. Poate că puteau să-i servească drept oaste. Cu un salt în față, spre soldat, s-a aruncat cu toată puterea la podea, izbind-o cu piciorul și pumnul. Dalele s-au săltat de la locul lor ca mișcate de un curent seismic, iar trăgătorul cu arma electrică a scos un țipăt, simțind că îi joacă pământul sub picioare, apoi s-a răsturnat.

Diana a țâșnit spre el, i-a smuls arma din mâini și a rupt-o în două. Insul s-a târât mai în spate de-a bușilea, cu ochii holbați

de groază.

Apoi a scos pistolul din tocul de la brâu și a tras, însă Diana deja îi ghicise mișcarea după poziția umerilor și respinsese gloanțele cu brățările care-i zăngăneau ca două talere ce acompaniau un dans sângeros. Un glonț i-a ricoșat din brățara dreaptă și s-a înfipt în coapsa trăgătorului, care a urlat de durere. Diana l-a înșfăcat de guler.

— Ce mai ești și tu? a gemut el.

I-au venit vreo sută de replici în minte, însă l-a ales pe cel mai ușor.

— O turistă.

Și l-a azvârlit în bazin.

Diana a mai smuls două dale de granit de pe marginea bazinului, s-a dat în spate și le-a azvârlit în lunetiștii de la balcon. Semăna cu exercițiul de pe vremuri în care dărâma ținte de lut laolaltă cu surorile sale amazoane. Numai că țintele de aici icneau și gemeau în loc să se facă țăndări.

Soldații de lângă ea își reveneau încet, ridicându-se în picioare. Diana a luat-o la fugă spre Nim și a înșfăcat-o sub braț.

Aceasta a țipat, însă din fericire nu s-a zvârcolit. Diana nu știa dacă apucase să o vadă, dacă apucase cineva să o vadă în acțiune, luptându-se cum nici ea nu știuse că e în stare să se lupte, însă n-avea timp acum de așa ceva.

A auzit iar piedicile armelor ridicându-se. De data asta era pregătită pentru rafala care o aștepta. S-a azvârlit la podea, cu grijă să n-o rănească pe Nim în cădere, și s-a rostogolit până au ajuns în spatele templului. Alia a cuprins-o pe Nim și a strâns-o tare în brațe, iar amândouă s-au pus pe plâns, cu o nouă rafală de împușcături răsunând în aer.

— Ai reușit, a zis Jason răsuflând ușurat.

A izbutit să tragă de două ori de după baricada pe care și-o înălțase din mai multe mese, iar atunci Diana a văzut că reușise să adăpostească destui invitați în spatele templului. Unii dintre ei se împingeau în ușile sălii, încercând să le spargă, însă măcar scăpaseră de gloanțele lunetiștilor.

Diana s-a ghemuit lângă ceilalți oameni lipiți la grămadă de zidul templului. Nu mai rezistau mult. Pe chipuri li se citea frica, iar Alia se agăța cât putea de Nim și Theo. Jason privea în jur cu ochi cercetători, încordându-și fălcile. Era singurul care părea gata de luptă.

— O să arunce templul în aer, a spus Diana ridicând glasul în larma împușcăturilor.

— Elicopterul… a dat să zică Alia.

— Era pe acoperiș, i-a tăiat-o Jason clătinând din cap.

Soldații se lăsaseră pe frânghii de sus. Acoperișul era sigur compromis.

Împușcăturile s-au oprit.

În liniștea nefirească din jur, Diana i-a auzit pe soldați vorbind între ei cu glasuri înăbușite sau strigăte. Vorbeau în altă limbă decât Alia și Jason, însă o înțelegea. *Germană,* și-a dat ea seama, repetau întruna cuvântul *Entzunderin.* Declanșatoarea. Poate vorbeau despre bombe, însă Diana bănuia că se refereau la Alia.

— Pun la cale o bombă, a zis ea.

— Vor să arunce în aer muzeul? a întrebat Nim zăpăcită.

— Ce se întâmplă? a zis Theo scuturând din cap. Ce vor de fapt?

— O să vă explicăm când scăpăm de aici, a spus Jason.

— *Dacă* scăpăm de aici, a spus Alia. Fără elicopter…

— Și dacă aș trimite avionul încoace? a zis Jason încruntându-se.

— Unde să aterizeze? a întrebat Theo. Nu poți să-l pilotezi pe acoperiș. Ne trebuie o pistă.

— Peluza Mare, a propus Nim.

— E mult de mers până-n parc, a zis Alia.

Jason a arătat cu capul spre ușile încuiate.

— Mai întâi să ieșim de aici.

— O să ieșiți, a spus Diana. Fac eu cumva să ieșiți.

Jason și-a mișcat degetul pe telefon, apoi l-a dus la ureche și a rostit rapid câteva fraze.

Diana nu știa dacă se poate ateriza acolo, însă trebuia să spere că o să scape cu viață, nu doar Alia, ci și oamenii care se îmbrăcaseră cât mai elegant și veniseră să bea și să danseze. Îi simțea gata să se stingă, ca luminițele pâlpâitoare ale unor licurici ținuți într-un vas de sticlă.

— Ben o să vină încoace, a zis Jason. Trebuie să ajungem în parc.

Slavă tuturor zeilor. Mai aveau o șansă. Însă singura cale de ieșire era spărtura din zidul de sticlă de la stânga, care îi lăsa descoperiți. Diana nu putea să apere pe toată lumea și totul se

putea sfârși cu un singur glonț nimerit la momentul și locul potrivit. Nu putea să îngăduie asta. Le trebuia o baricadă cât toate zilele. Și-a pus mâna pe zidul de piatră al templului și s-a întrebat dacă are destulă forță să ducă la capăt tot ce-i venise în minte să facă.

— Pot să vă țin la adăpost cât o luați spre peretele de sticlă. Ne vedem jos.

Alia a apucat-o de braț, privind-o cu teamă.

— Nu vii cu noi?

— Au închis aici restul invitaților. N-o să las oameni nevinovați să moară.

— Diana…

— Rămâi cu Jason, o să aibă grijă de tine.

— Sunt prea bine înarmați, a zis Theo. N-o să reușești.

— Stați ghemuiți la podea. Când vă fac semn, repeziți-vă spre colțul cel mai apropiat al zidului de sticlă.

— Cum o să știm… a început Alia.

— Credeți-mă, o să știți. Templul o să se prăbușească și atunci trebuie să fiți de partea cealaltă.

— Măcar ia ăsta, a spus Jason întinzându-i pistolul.

Diana a ridicat din sprânceană. Nu se temea de bărbații aceia, ci doar de răul pe care puteau să-l facă altora și n-avea de gând să se atingă de jucăriile lor urâte.

— O să-ți ignor insulta, Jason Keralis. Mișcați-vă.

De cum au luat-o din loc, Diana s-a proptit cu umărul de peretele templului. S-a împins cât putea în pietrele străvechi, încordându-și mușchii greu încercați și simțind cum o doare tot corpul izbit înainte de ploaia de gloanțe. S-a înfipt bine în podeaua de granit și și-a adunat toate forțele, până și pe acelea pe care nu știa dacă le are. Dacă doar atâta putea și nu mai reușea să-i apere? *Nu.* Nici nu voia să se gândească. A tras aer în piept și s-a încordat și mai tare, gemând de efort și simțind cum i se despică rochia.

— E ultima dată când mai port ceva fără bretele, a mormăit ea.

Templul a pârâit slab. Diana a șoptit o scurtă rugă înălțată zeițelor, implorându-le să-i ceară iertare lui Isis în numele ei, apoi *s-a împins.* Piatra s-a cutremurat sub palmele ei.

— Acum! a strigat ea.

Templul s-a prăbușit cu un huruit infernal, stârnind un nor

imens de praf în încăpere. Diana a împins cu picioarele în față, iar mormanul imens de pietre s-a deplasat gemând de-a lungul podelei, acoperind colțul de nord-vest al peretelui de sticlă – era o baricadă numai bună împotriva soldaților, cât timp evadau Alia și ceilalți.

Însă acum invitații se izbeau urlând de ușile blocate. Îi trebuia un berbec. Atunci a zărit o coloană prăbușită din templu. Era imensă, de o greutate neregulată și aspră la atingere, însă a reușit s-o ridice în brațe. Nu știa cu ce înțepeniseră soldații ușile, însă avea de gând să le spargă.

— Dați-vă la o parte sau vă strivesc! a poruncit ea și s-a repezit spre uși, mirată și ea de tonul autoritar pe care și-l luase. *Ei,* și-a zis ea, *mi-a prins bine s-o aud atâția ani pe Tek dând ordine în stânga și-n dreapta.*

Porunca ei a părut să-și facă efectul și mulțimea s-a grăbit să se dea la o parte.

A apucat bine coloana și a izbit-o tare în uși, care s-au deschis cu un bubuit cumplit, risipind mormanul de saci cu nisip înălțat în spatele lor de atacatori. Diana s-a trezit năpustindu-se pe coridor, trecând pe lângă mai mulți inși uluiți în armuri. A dat drumul coloanei, care s-a izbit de perete.

Invitații au dat buzna afară, spre soldații nedumeriți, în timp ce Diana încerca să oprească năvala, împingând lumea înapoi spre sala templului. Unul din soldați i-a ieșit în cale cu pistolul ridicat.

— De care parte lupți? a întrebat-o el poruncitor.

Avea părul blond, aproape alb, tuns foarte scurt. L-a înșfăcat cu o mână de gât și cu cealaltă de braț și a dat cu el de perete, dezarmându-l.

— Dă-te din calea mea.

A dat să treacă mai departe, însă el a prins-o de braț.

— Ne luptăm pentru binele lumii, s-a rugat el de ea. Oprește-o. Fiica Războiului trebuie să moară înainte de luna secerișului. Nici nu știi ce grozăvii o să izbucnească altfel.

— E doar o fată care merită o șansă, a spus Diana întrebându-se dacă nu cumva își pleda și propria cauză.

— Prețul e prea mare.

— Cine te crezi să hotărăști așa ceva?

— Tu cine te crezi? i-a întors-o soldatul.

Diana s-a uitat în ochii lui albaștri, neclintiți. Avea dreptate.

Era în joc viitorul lumii. În alte împrejurări, poate că ar fi fost aliați.

— Spune-i conducătorului tău, orice ar fi, că există o altă cale, i-a spus ea. Există un leac și o să-l găsim.

— Ești nebună, i-a zis el. Fiica Războiului trebuie oprită cu orice preț.

Poate era nebună, însă alesese deja. Diana l-a împins iar pe soldat în perete.

— Atunci opriți-ne dacă puteți.

A luat-o la fugă mai departe, grăbindu-se să ajungă la peretele de sticlă.

— Arunc-o în aer! l-a auzit strigând. Dacă nu reușim să punem mâna pe Fiica Războiului, măcar să punem mâna pe garda ei de corp.

De undeva a auzit un mic țăcănit, ca și cum apăsase cineva pe un buton și se aprinsese un fitil. S-a aruncat prin aer peste ruinele templului și a plonjat prin spărtura din peretele de sticlă. Din spate a răsunat o explozie cumplită și a simțit un val de aer încins, care a proiectat-o în față. Brațele i s-au rotit prin aer, purtată cum era de suflul exploziei, mult prea rapid și mult prea departe.

Capitolul 15

Alia se împleticea pe East Drive, simțind că-i ard plămânii tot ferindu-se din calea mașinilor care circulau pe stradă la acea oră, ca în fiecare sâmbătă seară, în scrâșnete de frână și sunet de claxoane ascuțite pe care de-abia le observa în starea de panică și agitație în care se afla. Simțea mâna lui Nim în a ei și caldarâmul care-i rănea tălpile goale. Apoi au ajuns de partea cealaltă și au luat-o la fugă prin parc. Dintr-odată s-a împiedicat și a căzut, dând cu piciorul de iarba verde și moale.

În spatele lor a răsunat un bubuit și Alia s-a întors, apucând să vadă o flamă înflorind ca o corolă nimicitoare în peretele muzeului, înainte ca petalele să se închidă la loc și explozia să se potolească.

Diana.

Nim o trăgea de braț. Jason urla. Le-a poruncit picioarelor s-o ia din loc, însă nu reușea să-și ia ochii de la sala dinspre care veneau și care ardea acum distrusă, luminată de reflectoarele exterioare ale muzeului, de parcă nu prinsese nimeni de veste ce se întâmplă. Însă deja auzea sirenele și vedea oamenii trăgând pe dreapta. Unde era Diana? Dacă reușise să iasă, de-acum ar fi trebuit să-i urmeze, să traverseze strada. Însă nu era nicăieri. Poate nu scăpase cu viață. Poate că zăcea sfârtecată în ruinele templului. Poate o luaseră prizonieră.

— Alia, trebuie să ne mișcăm. *În clipa asta,* i-a zis Jason apucând-o de încheietură și trăgând-o după el.

Alia s-a mai uitat o dată peste umăr și apoi au luat-o la goană printre copaci, năpustindu-se spre terenurile de baseball. Jason tocmai urla în telefon când le-a apărut în față Peluza Mare.

Alia a auzit dintr-odată un huruit ascuțit, zguduitor și Jason a ridicat repede mâinile.

— Stați!

— Ce mama naibii?! a făcut Nim când un avion cu reacție le-a zburat huruind deasupra capului, incredibil de aproape, atingând vârfurile copacilor cu roțile.

Au ridicat toți mâinile, împroșcați cu norișori de praf și pietricele. Avionul a aterizat pe vasta și pustia Peluză Mare, stârnind o ploaie de pământ în urmă când roțile i s-au înfipt în sol și s-a clătinat periculos.

— Oare are destul loc? a întrebat Theo.

— Peluza Mare măsoară peste douăzeci de hectare, a spus Nim.

— Iar mă iei cu mărunțișuri din astea? a urlat el. Mă interesează doar dacă are unde să aterizeze.

— Mă pricep la paradele de modă, nu la alea aviatice, i-a întors-o Nim, deși glasul îi tremura.

Micul avion a încetinit când se apropia de copacii de la margine.

— N-o să reușească, a spus Jason.

Alia și-a dus mâinile la gură.

Însă avionul a mai alunecat puțin și s-a oprit la câțiva metri de copaci.

Theo a scos un chiuit când avionul a executat o întoarcere foarte strânsă.

— Haideți, le-a zis Jason.

În timp ce goneau pe peluză, Alia s-a mai uitat o dată în urmă, spre copaci, însă parcul era scufundat într-o beznă mută.

Avionul era vopsit în albastru și auriu, cu emblema Laboratoarelor Keralis – un K auriu încadrat de o cunună de lauri – pictată într-o parte. Alia mai zburase de câteva ori cu el. Când s-au apropiat a zărit brazdele adânci pe care le săpase avionul în peluză.

Ușa laterală a avionului s-a deschis și apoi s-a lăsat și scara mobilă. Un bărbat robust și roșcovan s-a aplecat în afară, întâmpinându-i cu mâna întinsă.

— Mi se pare că aici se circulă mai bine decât pe aeroportul JFK, nu? a zis el.

Ben Barrows. Era pilotul familiei de mulți ani. Din câte-și amintea Alia, era fost militar de meserie.

Jason i-a împins de la spate în sus pe scări și apoi în avion.

— Cum de ai reușit, Ben?

— Cu ceva talent, tupeu și al dracului de mult noroc, a răspuns el. Mă scuzați, copii.

— Tocmai am scăpat de gloanțe, a zis Theo lăsându-se moale pe o banchetă din zona din față a avionului. Suntem noi sensibili, dar nu cred că ne-ai șocat cu limbajul tău.

— Acum trebuie să vă instalați în scaune și să vă puneți centurile ca să decolăm. Toată lumea.

— Poți să ne scoți de aici? a întrebat Jason.

— Da, însă o să fie mai greu să decolăm. A fost afectat

sistemul de roti.

— Cât de greu?

— O să mă descurc. Însă trebuie s-o ștergem de-aici, până nu ne ia Comandamentul de Apărare Aerospațială în colimator. Am anunțat aeroportul Teterboro că trebuie să aterizez de urgență, însă o să observe repede că n-am mai ajuns pe Laguardia. Dacă nu decolăm de-aici una-două, o să rămânem blocați pe coastă.

— Puneți-vă centurile, le-a ordonat Jason. Ben, ia-ne de-aici.

Ceilalți s-au conformat, instalându-se pe rândul de scaune din spatele banchetelor.

Ben a dat să apuce mânerul de la ușă, însă Alia l-a luat de braț.

— Nu, a zis ea. Nu putem s-o lăsăm aici, Jason.

Ben a ezitat, uitându-se când la Alia, când la fratele ei. Jason i-a arătat cu degetul un loc liber.

— Alia, mișcă-te o dată pe scaun. Doar ai văzut explozia…

— Nu plecăm fără ea.

— Ben, a zis Jason. Haide.

Alia a dat să se pună în fața lui Ben, însă Jason a luat-o de umeri, trăgând-o cu de-a sila de lângă ușă și instalând-o pe scaun. Ben a tras de mâner și ușa s-a închis încet.

Jason o ținea într-o strânsoare de fier.

— *Alia,* a zis el furios. Diana a încercat să te apere. Toți încercăm să te apărăm. Trebuie să plecăm chiar acum, altfel n-o să mai prindem o nouă zi.

Avionul a luat-o din loc zgâlțâindu-se și Alia și-a dat seama că Ben se întorsese în carlingă.

De afară s-a auzit o rafală de gloanțe.

— Hei, a făcut Nim.

Alia s-a împins în Jason și, când a văzut că nu se urnește, s-a întors și l-a mușcat de mână. Tare.

Jason a scos un țipăt de durere și Alia s-a desprins de lângă el, trecând repede pe lângă Theo și Nim, ca să se uite pe geamul lui Nim, aproape căzând în nas pe când avionul rula pe terenul denivelat, prinzând viteză.

Diana gonea pe Peluza Mare, cu rochia albastră ferfenițită și pletele negre fluturându-i pe spate. Din pădure a țâșnit atunci un grup de soldați care o urmăreau de aproape.

— Jason, vine! a strigat Alia.

Jason a apucat-o iar de braț, încercând s-o tragă înapoi, pe

când avionul lua mai departe viteză, iar Theo și Nim se țineau zdravăn de scaune.

— Oamenii ăia pe tine te caută, Alia. Ca să te omoare.

Voi lupta pentru cauza ta.

— Learjet N-535T, s-a auzit o voce prin stație, am trimis unități de urgență la locul accidentului aviatic. Rog raportează în ce stare sunteți.

— Ben, dacă decolezi ești concediat! a urlat Alia.

— Nici nu poate să te concedieze! a replicat Jason.

— El mă plătește, a strigat Ben peste umăr.

— Alia, trebuie să plecăm! a zis Jason.

— Diana! a strigat Alia în zadar cu nasul lipit de geam. De parcă o auzise, Diana a început să fugă și mai tare.

— Mamă, a zis Theo, ce mai aleargă fata asta.

Parcă zbura, nu alta, cu pașii ei imenși. Alia a observat că rochia îi era pârlită și pielea îi era plină de pete roșii, însă în rest părea teafără și nevătămată.

Alia s-a sprijinit cu o mână de perete și s-a uitat la Jason.

— Deschide ușa, i-a ordonat ea.

— Nu putem să oprim, Alia. Nu ne ajunge pista.

Avionul accelera tot mai tare, smucindu-se.

— Avem nevoie de ea ca să ajungem la izvor! a insistat Alia.

Atunci a observat. O clipă, pe chipul lui s-a citit scepticismul. Jason se învoise să meargă la izvor pentru ca Alia să nu-și piardă speranța, însă el unul nu crezuse nimic.

— Jason, dacă nu deschizi ușa, o să-mi pun eu cumva capăt zilelor înainte de luna nouă. Jur pe viața părinților noștri.

S-a cutremurat de parcă îl pălmuise. Aproape că i-a părut rău, însă dacă numai așa îl putea convinge să asculte de ea…

— La naiba, a înjurat Jason.

S-a dus întins la ușă și a coborât mânerul. Imediat, a răsunat o alarmă.

— Nu știu ce faceți acolo, în spate, s-a auzit din boxe vocea hârâită a lui Ben, însă căpitanul aeronavei vă roagă să terminați odată.

— Diana! a strigat iar Alia.

Ușa s-a deschis mai larg, ca o scoică, lăsând să năvălească înăuntru aerul nopții. Alia vedea terenurile de baseball bine luminate și pe Diana gonind spre avion.

I-a strigat ceva, însă nu-și dădea seama ce. Își tot vântura

brațele în aer.

— S-a întâmplat ceva, a strigat Alia, dându-și seama cât de ridicol de banal suna.

— Nu, amețito, a zis Theo. Îți face semn să te dai la o parte.

Theo s-a săltat din scaun și a tras-o din ușă chiar când Diana a făcut doi pași imenși și a sărit, zburând prin aer ca o rachetă. A plonjat pe ușa avionului, ghemuindu-se în aer, și s-a izbit tare de banchetă. O rafală de gloanțe a ciuruit peretele avionului.

Jason a ridicat mânerul și ușa a glisat încet la locul ei. Alia a simțit că i se întoarce stomacul pe dos când avionul a început să decoleze. S-a trezit împleticindu-se în spate și s-a ciocnit de Theo, mai să-i cadă în poală.

Jason a împins-o pe un scaun și s-a aruncat pe locul de lângă ea, în timp ce avionul se desprindea de la pământ, luând altitudine.

Alia a auzit un trosnet îngrozitor și avionul s-a zdruncinat. *Roțile,* și-a dat ea seama. Atinseseră vârfurile copacilor. În timp ce avionul plana deasupra parcului, a îndrăznit să arunce o privire pe geam. Dacă își sucea gâtul, încă mai deslușea terenurile de baseball și oamenii rămași pe Peluza Mare distrusă.

Alia a clipit, încercând să vadă mai bine. O clipă i se păruse… Însă nu se putea. Oare se lovise iar la cap? Oare avea vedenii din cauza fricii și adrenalinei? I se păruse că vede gonind spre soldați un fel de car de luptă tras de patru cai negri imenși, mânați de un vizitiu într-un coif cu creastă, care lucea în lumina reflectoarelor de pe peluză. Alia s-a scuturat ca să se dezmeticească. Trebuia să doarmă ca lumea. Trebuia să doarmă ca lumea o lună întreagă.

— Learjet N-535T, nu ai autorizație de decolare, s-a auzit vocea din stație. Raportează în ce stare sunteți.

Ben a închis stația și pârâitul paraziților a amuțit.

— Cel mai probabil sunt în stare să mă reprofilez cât de curând, a zis el. Toată lumea e în regulă, acolo, în spate?

— Tu să-mi zici, Ben, a spus Jason.

— Deocamdată rămâne de văzut. Dacă Baza Aeriană Barnes s-a pus în mișcare, o să aflăm imediat, când ne doboară din câteva focuri.

Alia a înghițit cu noduri. Când s-a uitat pe geam, a zărit luminile orașului, apoi întinderea neagră și nesfârșită a

Atlanticului. Oare o să-și vadă moartea cu ochii? A încercat să respire, să-și potolească bătăile inimii. Cabina s-a cufundat în tăcere, nu se auzea decât huruitul motoarelor, căci toată lumea aștepta întrebându-se ce fel de proiectil zbura spre ei prin întuneric chiar în clipa aceea.

Atunci a observat că Jason, care stătea lângă ea, rămăsese cu buza crăpată după luptele prin care trecuseră, iar mâneca sacoului aproape i se rupsese de tot. Theo își sprijinise capul de speteaza scaunului din față și stătea cu ochii închiși. Nu știa dacă se ruga sau dacă îl furase somnul. Lângă el, Nim stătea și se uita în gol drept în față. Rimelul i se întinsese la ochi și avea combinezonul pătat de sânge. Respira sacadat, pradă panicii, iar pieptul îi tresălta. Își dorea s-o poată cuprindă cu brațul și să-i spună că totul va fi bine. Însă era o minciună. Nimic nu era bine. Poate n-avea să mai fie vreodată bine.

Diana se trăsese pe bancheta crem și stătea țeapănă pe ea, ținându-se zdravăn cu mâinile. Alia și-a dat seama că nu mai zburase probabil niciodată cu avionul. Rochia i se transformase într-un fel de costum șifonat de patinatoare. Materialul era negru-carbonizat la margini și doar lasoul încolăcit în jurul taliei arăta la fel de imaculat ca atunci când plecaseră la petrecere. Avea pielea presărată cu pete rozalii.

Unde au nimerit-o gloanțele, și-a dat seama Alia. Rănile se vindecaseră deja.

Alia știuse că Diana e o femeie puternică și că insula ei era cumva vrăjită, însă asta era cu totul altceva. Diana azvârlise mese prin aer ca pe niște discuri. Sărise într-un avion în mișcare. Scăpase cu viață dintr-o explozie și dintr-un atac armat, alegându-se doar cu câteva cucuie și julituri.

Theo a râs clătinând din cap – un sunet straniu în tăcerea care se lăsase în cabină.

— Dă-o naibii, Jason. Chiar că dai niște petreceri monstru.

Nim și-a îngropat fața în mâini. Jason se uita lung la Diana.

— Ce mai e și femeia asta? a mormăit el încet, doar pentru urechea Aliei.

Amazoană. Născută în bătălii, menită să se conducă singură. Însă nu putea dezvălui un secret care nu-i aparținea.

— Nu știu nici eu, a zis Alia. Însă mă bucur că e de partea noastră.

Capitolul 16

Au stat tăcuți până s-a auzit vocea lui Ben din boxe.

— Puteți să vă mișcați în voie prin cabină, stimați confrați infractori. Suntem în afara oricărui pericol.

Alia a răsuflat din rărunchi, iar Jason i-a strâns liniștitor mâna.

Theo și-a desfăcut centura de siguranță și a luat-o împleticindu-se spre barul avionului, amplasat lângă banchete. Nu aveau parte de turbulențe atmosferice, însă Alia nu avea de ce să-l critice că se ținea cu greu pe picioare.

— Deja te pui pe băut? l-a întrebat Nim, cu o expresie mohorâtă pe fața plânsă.

— Nu, a răspuns Theo, o să-mi văd *mai departe* de băut.

— Theo, l-a avertizat Jason.

— Ce-ar fi să vă relaxați? a zis Theo. Vreau niște bere de ghimbir. Mersul cu avionul îmi dă stomacul peste cap, plus că era să mor, ceea ce nu ajută deloc.

Aliei i-a venit să râdă, însă se temea că, din contră, o să se pună pe plâns. Se simțea dărâmată și epuizată, acum că adrenalina i se retrăgea din corp, însă și recunoscătoare. Theo era în viață. Nim era în viață. Alia reușise iar să scape cu zile. Cu toții supraviețuiseră. Poate avea dreptate Diana – le era sortit să supraviețuiască și să ajungă la izvor.

Alia știa că trebuia să stea de vorbă cu ei, însă voia un răgaz să se adune și să se spele. Avionul avea un duș în dotare, așa că și-a luat mica trusă de voiaj de la coada avionului, unde era depozitat și rucsacul Dianei, și s-a dus în baie, să-și lepede solzii aurii.

Apa era destul de fierbinte, însă n-a stat prea mult. A ieșit de sub duș și s-a uitat în oglindă. Avea tăieturi și julituri proaspete pe tot corpul și știa că o să-i mai apară câteva vânătăi după trântele și căzăturile pe care le încasase în timpul zborului. Îi ieșiseră bășici la degetele de la picioare după ce purtase pantofii ridicoli aleși de Nim.

Când s-a uitat la mormanul de stofă fină, aproape au copleșit-o iar toate evenimentele din noaptea aceea și din ultimele zile, însă și-a alungat panica. Mai era o zi și se termina totul.

Alia și-a tras pe ea blugii pe care și-i împachetase și un tricou vechi și uzat, pe care era imprimat un dublu helix, primit cu ani în urmă într-o tabără de științe. Încruntându-se la imaginea din

oglindă, și-a amintit o încăierare care izbucnise la picnicul de închidere din anul acela. I se păruse haios, ca și colegilor ei. Îi dăduseră titlul de „Marea bătălie a tocilarilor". Însă când încăierarea s-a potolit și s-a restabilit cât de cât pacea, Alia a auzit ce discutau doi instructori. Un angajat era să stranguleze mortal un băiat, iar cineva incendiase sala de mese. Spre norocul lor, focul nu se întinsese. După incidentul acela, tabăra nu s-a mai redeschis niciodată.

La vremea respectivă, evenimentul nu fusese decât un fapt divers șocant despre care putea să discute cu colegii ei de tabără și o poveste pe care putea să le-o depene părinților ei și lui Jason. Însă acum și-a amintit fețele părinților ei când au ascultat-o povestindu-le de toată încăierarea aceea și cum se uitaseră unul la altul. De atunci înainte familia și-a petrecut verile călătorind sau la una din reședințele proprii. Nu a mai mers niciodată în tabără.

Alia nu prea știa ce să facă cu rămășițele rochiei sale superbe, așa că a făcut-o ghem și a îndesat-o la fundul genții. Nim sigur ar fi fost oripilată de gestul ei, însă nu suporta s-o mai vadă. Când își amintea cât de fericită și optimistă se simțise în ea prima oară, imaginându-și cum o s-o admire Theo, o furnica pielea de rușine. Acum i se părea prostesc și chiar periculos. Diana avea dreptate: urmăritorii ei nu se lăsau deloc. Clar aveau destule resurse pe care să le pună în joc – pe viața unor oameni nevinovați îmbarcați pe un vas din Marea Egee, iar acum chiar sub ochii unora dintre cei mai bogați membri ai înaltei societăți newyorkeze.

Alia și-a desfăcut lănțișorul frumos de aur dintre codițe, și-a tras tenișii în picioare și s-a mai uitat o dată în oglindă. Fiica Războiului. Oare moștenise puterile Elenei pe linie paternă? Odată ce primise numele de Keralis? Nu mai conta. Era și fiica mamei sale. Când plecase de la New York și se îmbarcase pe Thetis fără permisiunea lui Jason, în expediție, crezuse că și-a atins limitele propriului curaj, însă se înșelase amarnic. Își pusese în joc doar o frântură din curajul cu care era înzestrată. De atunci avusese parte de un naufragiu în care fusese gata să se înece și de un atac armat, și totuși era încă în viață, rezistase cu brio. Voia să se asigure că nici o altă fată nu mai trebuia să trăiască vreodată cu blestemul acela. Și știa că totul se datora educației pe care o primise de la mama ei. Chiar dacă fusese

prudentă din fire, mama ei nu-și dorise o fiică umilă. *Privește-i în ochi,* o învățase ea. *Arată-le cine ești.* De câte ori era întrebată *de unde* e de fapt. De câte ori vreun coleg nou de la Bennett se interesa dacă intrase cu o bursă sportivă. *Privește-i în ochi.*

Alia și-a mai amintit și cum stătea în biroul de la mansardă și mama ei îi vâra un ac în vena de la braț, umplând o seringă cu sângele ei. „Facem niște analize, atâta tot”, îi spusese mama ei apăsând cu puțină vată pe înțepătură și fixându-i apoi un plasture, cu o sărutare pe obraz. Alia nici nu-și bătuse capul vreodată cu asta.

Părinții ei crezuseră că moștenirea Aliei se putea preschimba într-o binecuvântare, că puterile teribile care zăceau în ea puteau fi puse în slujba unui țel mai nobil. Nu apucaseră să-și ducă munca la bun sfârșit, însă Alia putea măcar să se asigure că alegerea lor de a o ține în viață nu va avea repercusiuni grave asupra întregii lumi.

— Sunt Alia Mayeux Keralis, a zis ea surprinsă să se audă vorbind cu atâta fermitate. Și o să opresc un război.

Și-a legat codițele în vârful capului și s-a întors în cabina din față. Theo se lungise pe o banchetă. Nim stătea mai departe aplecată, cu capul în mâini. Alia s-a așezat lângă ea și a împins-o încet cu umărul.

— Ești bine?

— Nu, a răspuns Nim fără să-și ia palmele de la ochi.

— Gemma…

— A murit sub ochii mei, a zis Nim, evitând mai departe să se uite la ea. Nu, nu-i adevărat. Totul s-a întâmplat prea rapid ca s-o văd de fapt. Stăteam pur și simplu de vorbă. Îi admiram fluturașii de pe rochie. Mă uitam la culoarea și numărul mărgelelor. Mă gândeam că Gemma e drăguță, însă… – a scos un suspin – drăguță, însă plicticoasă. Apoi lumea s-a pus pe urlat. Am auzit împușcăturile. Am încercat să ne lăsăm la podea. De ce-au tras în ea?

— Nu cred că a fost intenționat, a spus Alia.

Nu cred că le-a păsat. Nu prea o știuse deloc pe Gemma Rutledge, însă i se păruse o fată destul de drăguță. Toți oamenii cu care se plânsese că trebuie să vorbească i se păruseră destul de drăguți. Oare câți fuseseră răniți? Uciși? Și-a amintit înverșunată promisiunea Dianei că misiunea lor avea un țel anume, că totul ar fi avut un sens dacă reușeau să ajungă la

izvor.

— Avem un duș, a spus Alia. Și niște haine din dotarea Laboratoarelor Keralis dacă vrei să te schimbi.

Nim s-a îndreptat de spate și s-a frecat la ochi cu dosul mâinii ca un copil trezit dintr-un somn adânc.

— Nu vreau să mă schimb. Vreau să știu ce se întâmplă. Ce-a fost asta? a întrebat ea rugătoare. Cum de Jason era înarmat? De cine fugim? Și cum ai putut să faci tot ce-ai făcut? s-a întors ea spre Diana.

Diana stătea picior peste picior pe banchetă și-și deznoda metodic lasoul. Nu a răspuns, doar s-a uitat la Alia, așteptând.

— Ei bine? a spus Theo lăsându-și paharul cu bere de ghimbir pe abdomen. Cred că e cazul să întrebăm ce naiba se întâmplă. Chiar dacă tocmai Nim s-a trezit să întrebe.

— Taci odată, a spus Nim. Ce cauți aici de fapt? Dacă tatăl tău n-a mai scăpat cu viață de la petrecere?

— Tata nu mai era acolo.

— Cum? a făcut Jason.

Dispăruse la coada avionului și tocmai apăruse, în blugi și tricou. A lăsat un morman de pantaloni de trening pe un scaun și s-a apucat să caute prin trusa de prim ajutor.

— Taică-meu a întins-o, a spus Theo. A zis că trebuie să-l sune cineva de la Singapore sau așa ceva. La fix, nu?

— Când s-a întâmplat?

— Nu știu, a spus Theo. Mi-a spus să plec cu el. O să te faci de râs, Theo, taca, taca, taca. Ca de obicei. A fost cu puțin înainte să fugă Alia de lângă noi și să înceapă tipii cu împușcăturile.

Alia a simțit un val de răceală cuprinzându-i stomacul. Oare era o simplă coincidență? Când s-a uitat în ochii lui Jason, și-a dat seama că și el se întreba. Oare Michael era implicat în toată povestea asta? Dacă știa de ea? Se purtase cu amândoi ca un părinte, însă nu era tatăl lor. Poate că se arătase dispus să săvârșească sacrificiul refuzat de părinții Aliei.

— Nu mai faceți atâta pe îngrijorații, a spus Theo. O să-l sun când aterizăm.

— Nu! au exclamat amândoi în cor.

— De ce? a întrebat Theo ridicând din sprâncene.

Jason și-a dus degetele la rădăcina nasului.

— E foarte important să nu afle nimeni unde suntem sau încotro mergem.

— Bine, a spus Nim. Nicio problemă. Ce-ar fi să ne ziceți de ce?

Jason și Alia s-au străduit să răspundă la toate întrebările lui Theo și Nim. La început i-au asaltat: cine i-a atacat? De ce? Erau niște teroriști? Ce anume voiau? Era legat de fundație? Însă când Jason le-a explicat cu calm că oamenii aceia aveau alte planuri, care o vizau în principal pe Alia, Nim și Theo au amuțit.

Jason a lăsat deoparte trusa de prim ajutor și le-a arătat o parte din documentele pe care le printase, o copie a pergamentului și un laptop cu documentele de pe stick. Unele documente aveau bucăți mari de text tăiate, iar altele păreau incomplete, însă se înțelegea mesajul.

Alia avea impresia că s-a trezit goală în Times Square. Toată povestea părea mai puțin trasă de păr acum, că o prezenta Jason, mai ales că avea și documentele ca dovadă.

Însă era și mai rău. Se consolase cu gândul că Theo o s-o considere mereu doar o puștoaică enervantă, însă dacă de-acum o s-o vadă ca pe un monstru? Iar Nim îi fusese alături ca prietenă orice se întâmplase, numai că „orice” nu însemnase să aducă cu sine sfârșitul lumii.

Când Theo a ridicat într-un final ochii din documentele lui Jason, s-a uitat atent la Diana.

— Dar tu? Ce amestec ai în povestea asta? Mă gândesc că ești un super soldat de-al guvernului.

— Un... ce?

— Știi tu... gen, o asasină creată în vreun laborator genetic.

Diana și-a încordat pumnii încleștați pe frânghia lucitoare din poală.

— Nu sunt o asasină, a spus ea cu atâta convingere, că și-a înălțat bărbia cu un aer aproape regal.

Însă Alia era încă pătrunsă de cuvintele legământului dintre ele. Diana era în stare să-l îndeplinească.

— Bine, bine, a zis Theo. Ești în vreo trupă de femei bionice ninja.

— Nu am nici pregătire de ninja, a spus Diana și a urmat, cu ochii la lasou: Neamul meu se pregătește de război.

— De ce?

— Pentru că oamenii nu pot să trăiască fără să se lupte între ei, așa că știm că va veni și ziua când va trebui să luăm și noi parte la lupte.

— Bine, dar tot ce ai făcut tu… a început Nim.

— Sunt mai puternică și mai rapidă decât… oamenii obișnuiți, cum ar veni. Toate surorile mele sunt.

— Deci ești în stare să reziști la gloanțe de parcă ar fi niște înțepături de țânțari, să dărâmi temple și să scapi cu viață din explozii distrugătoare? a întrebat Nim.

Diana a deschis gura, apoi a închis-o, de parcă nu prea știa ce să răspundă. În clipa aceea nu mai părea fata curajoasă și sigură pe ea care îi rănea nonșalantă în orgoliul lor pe băiețașii la costum din metrouri. Părea zăpăcită, un pic pierdută. Ca o fată care întârziase prea mult la o petrecere și nu mai avea cum să ajungă acasă.

— Dacă e să fiu sinceră, nici eu nu prea știu ce sunt în stare să fac, a spus Diana. N-am mai făcut așa ceva până acum.

— Ei bine, înveți al naibii de repede, a mormăit Jason scoțând din trusă bandaje și ceea ce păreau a fi folii cu aspirină.

Aliei i-a venit să se întindă și să-i tragă una. Știa că își dorea să primească dovezi concrete, însă Diana le salvase viața. Merita să-și păstreze secretele pentru sine dacă voia.

— Să zicem că aș crede toată povestea, a zis Nim. Ce se întâmplă mai departe?

— Ajungem la izvor, a spus Diana.

— În Sparta, a spus Theo, unde sunt tipii ăia în chiloți de piele care se tot agită și urlă.

— Pe-asta n-am mai auzit-o, a zis Diana. Însă în Sparta s-a născut și a copilărit Elena și acolo i s-au închinat credincioșii după moarte.

Aliei i se părea ciudat.

— Elena a avut credincioși? Am crezut că toată lumea o ura.

— Destui oameni o urau. Însă Elena nu a fost doar femeia care a stârnit Războiul Troian. A fost mamă, soție și o fată printre altele, pe vremuri. Se povestește că participa la întreceri de alergări pe malul râului Eurotas. Și că ieșea învingătoare, a continuat Diana cu un surâs.

Era ciudat să și-o imagineze pe Elena înainte să devină *Elena.*

— Mormântul ei e în Therapne? a întrebat Alia.

— Exact, a spus Diana. Poartă numele de Menelaion, însă înainte i se spunea Mormântul Elenei. *„Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihnește Elena”*

— Bun, a zis Nim bătând darabana în genunchii uzați ai

combinezonului, atunci trebuie doar să ajungem la izvor înainte să pună băieții răi laba pe Alia.

Alia mai că a înălțat o rugă de mulțumire cât toate zilele pentru că Nim luase o atitudine atât de practică și nici măcar nu încercase să se arunce din avion. Însă, dacă tot ziceau lucrurilor pe nume, era mai bine să meargă până la capăt.

— De fapt, a zis Alia, nu știu dacă sunt neapărat băieții răi.

— Au aruncat în aer toată Aripa Sackler a Muzeului Metropolitan, a spus Nim. Sunt niște monștri.

— Sau poate nu se omoară după obiecte de artă, a zis Theo luând o gură de bere.

— Sunt niște oameni în stare de orice ca s-o vadă pe Alia moartă, a zis Jason sever. O mulțime de oameni și-au pierdut viețile din cauza lor.

— Corect, a spus Theo încet. Scuze.

Jason nu se înșela, însă Alia mai știa și că fiecare din ei avea propriile metode de a face față cum puteau temerilor și groazei.

— Din câte înțeleg, a spus ea arătând spre laptopul de pe banchetă, o mulțime de oameni se ocupă cu depistarea și eradicarea Fiicelor Războiului…

— Adică a ta, a spus Theo.

— Da, a mea. Și pe bună dreptate.

— Cum să aibă dreptate atâta timp cât încearcă să te omoare? a întrebat Nim dându-și șuvița neagră de la ochi.

— Ei nu știu de izvor, a oftat Alia. Încearcă doar să oprească un război mondial. Așa că, în ochii lumii, sunt niște oameni buni – persoanele de față se exclud.

— Atunci e perfect, a spus Theo ridicându-se în capul oaselor.

— Cum așa? a zis Jason încrucișându-și brațele pe piept.

— Noi suntem răii! E mai tare să fii de partea răului. Poți să te îmbraci în negru și să stai singur și trist în bârlogul tău malefic. Oricum fetele se dau în vânt după băieții răi.

— Hai că ești nătărău, i-a zis Nim.

— Nu e vina mea că n-ai pic de viziune, i-a răspuns Theo ducându-și degetul la tâmplă.

Nim a dat să-i răspundă, însă i-a tăiat-o Alia:

— Hei! Ați observat vreodată cât de bine vă înțelegeți când nu sunt eu de față?

— Nu-i adevărat, a spus Theo. Niciodată nu ne-am înțeles.

— Ia gândiți-vă. Când te duci acasă te-apuci să te plângi că n-

o mai suporți pe Nim?

— Păi... a început Theo, apoi a ezitat – până și cârlionții lui aveau un aer gânditor. Păi, nu. Doar când...

— Doar când sunteți cu mine. Așa că mai bine-ați lua o pauză când vă mai vine să vă omorâți între voi și retrageți-vă fiecare într-un colț al ringului. La propriu, luați un pic de distanță de mine sau unul de celălalt.

Theo și Nim s-au uitat cu scepticism unul la altul.

— Vedeți? a zis Alia. Amândoi mă credeți nebună, așa că deja aveți ceva în comun.

— Ce vor zice ai voștri de atacul de la muzeu? a întrebat Diana.

— Nu prea știu, a spus Jason pe un ton obosit. La ora actuală se întâmplă o mulțime de chestii rele în toată lumea. Probabil că o să dea vina pe teroriști că au atacat fundația din cauza politicii sale internaționale. Am mai avut parte de amenințări și de probleme la mai multe sedii de peste hotare.

— Însă nimic atât de grav, a spus Theo.

— Nu, a zis Jason. Nu s-a soldat niciodată cu victime.

— Avem idee cine ar putea fi băieții ăștia buni? a întrebat Nim.

— Vorbeau în germană, a zis Theo. *Ich bin ein* arunc muzeul în aer.

Jason a răsfoit un teanc de documente.

— Există mai multe organizații internaționale care se ocupă cu depistarea liniei genealogice a Fiicelor Războiului. Pe vremuri erau și mai multe, însă fie au devenit subterane, fie s-au desființat. Ar fi Ordinul Sfântului Dumas, precum și o formațiune mai mică numită Das Erdbeben, care avea înainte sediul în Hamburg, însă nu prea poți să știi care grup e real și care e pură ficțiune.

— Gloanțele alea mi s-au părut cât se poate de reale, a spus Nim.

— Însă de ce tocmai acum? a întrebat Alia. De ce au așteptat aproape să răsară luna nouă ca să încerce să mă... elimine?

Jason s-a foit stânjenit în scaun, studiindu-și mâinile.

— Cred că s-ar putea să fie vina mea.

— Măcar nu e vina *mea* atunci, a zis Theo.

Alia a așteptat și, după ce și-a plimbat degetul mare peste genunchi, Jason a zis:

— Părinții noștri încă nu digitalizaseră o parte din documentele vechi. M-am gândit că e bine să am duplicate la toate documentele, să le am la dosar. Așa că le-am scanat pe toate în…

— Pe un calculator de la Laboratoarele Keralis? a întrebat Theo părând sincer îngrozit pentru prima dată de când începuseră să discute. Măcar ai folosit un program de încifrare?

— Da, a spus Jason. Oricum avem tot felul de informații confidențiale pe serverele alea. Cercetări. Informații interne. Ar fi trebuit să fie în siguranță.

— Însă cineva din companie putea să detecteze ceva cunoscut, a spus Diana. Un singur cuvânt, o singură referință și gata.

— Îmi pare rău, Al, a spus Jason, părând de-a dreptul îngrețoșat. Eu n-am crezut cu adevărat tot ce scria acolo, așa cum au crezut ei. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

Alia a oftat. Cum putea să se supere pe el pentru ceva ce nici nu ar fi fost în stare să înțeleagă?

— Nu știu dacă să-ți ard una că ai fost așa neghiob sau să dansez de bucurie că tu ai încurcat borcanele de data asta.

— Ai putea să-i arzi una în timp ce dansezi de bucurie, a propus Nim.

— Un sfat practic, a zis Alia. Îmi place.

— Practic, a repetat Diana gânditoare. Se poate ca toate organizațiile astea să facă schimb de informații chiar acum. Ar fi o strategie bună. Din câte înțeleg din pergament, monitorizarea și identificarea Fiicelor Războiului nu a fost deloc o sarcină ușoară. Primul asasinat înregistrat în documente a avut loc în epoca modernă. Nu se poate să fie o simplă coincidență.

— Ca de atâtea alte dăți, e vina internetului, a zis Theo.

— Ce e cu fragmentele de text cenzurate? a întrebat Alia luând un dosar în mână. Avem vreo versiune completă pe undeva?

— Eu n-am găsit, a clătinat Jason din cap. Cred că la un moment dat ai noștri s-au apucat fiecare să facă săpături pe cont propriu. Nu prea știu.

— Bun, atunci mergem în Grecia, găsim izvorul și cu asta am rezolvat-o, a spus Theo umplându-și iar paharul.

Așadar n-aveau de gând să fugă mâncând pământul. Aliei îi venea să-l îmbrățișeze pe Theo. Cam mai tot timpul, de fapt.

— Theo, nu trebuie să-ți pui viața în joc, a zis Jason. Nici tu, Nim. O să-i spun lui Ben să ne lase pe o pistă abandonată de lângă aeroportul din Araxos, în loc să aterizăm pe aeroportul din Kalamata. Pot să aranjez o cursă înapoi de acolo…

— Termină, a zis Nim ridicând mâinile. Dacă oamenii ăștia sunt în stare să arunce în aer un perete al Muzeului Metropolitan doar ca să pună mâna pe tine, atunci sigur știu și de noi. Cum apărem iar în peisaj, cum o să ne ia pe sus ca să afle unde te-ai dus.

— Bine gândit, a spus Diana. Nu ne mai permitem să-i subestimăm pe oamenii ăștia.

— Bine atunci, a zis Jason gândindu-se mai bine. O să găsim un adăpost sigur. Un loc păzit…

— Ce-o să faci, o să ne pui bine la păstrare într-o livadă de măslini? a întrebat Theo indignat.

— Mă gândeam la un hotel, a spus Jason.

— Las-o baltă. Dacă ai fi în locul meu, ai sta la soare bând *ouzo* dacă m-ai ști în pericol?

— Nu, a recunoscut Jason.

— Atunci vin cu voi.

— Și eu, a spus Nim.

— Exclus, a clătinat Alia din cap. Ai văzut cu cine avem de-a face. Pot să te rănească. Poate chiar să te omoare. N-aș suporta.

— Știu, a zis Nim. Ar fi o pierdere grea atât pentru tine, cât și pentru întreaga lume. Însă ești cea mai bună prietenă a mea. Și, sincer, mai bine mă împușcă decât să stau o săptămână cu Theo într-o cameră de hotel.

Alia știa că ar face bine să se împotrivească. Să le spună să se ascundă, să-l asculte pe Jason, să se asigure că sunt la adăpost. Însă, cu toate pericolele care îi pășteau și cu ciondănelile lor neîntrerupte, își dorea să-i aibă alături. Ea și Jason erau atât de neconsolați, încât Theo și Nim le deveniseră ca o a doua familie – o familie iubitoare, săritoare și, alteori, absolut nesuferită.

— Crezi că ar putea fi în siguranță cu noi? a întrebat Alia uitându-se la Diana.

— Nu știu, a răspuns Diana sincer, spre recunoștința Aliei. Însă nici să-i lăsăm undeva singuri nu mi s-ar părea o idee prea bună. Dacă ar pune mâna pe ei…

N-a mai trebuit să-și ducă ideea la capăt. Dacă Theo și Nim ar ajunge prizonieri, poate ar nimeri pe mâna băieților cu adevărat

buni. Sau poate ar nimeri pe mâna vreunei grupări care n-ar avea deloc scrupule să facă uz de tehnici de tortură.

Chiar nu-i plăcea deloc, însă nici nu aveau de ales.

— Bine. Puteți să veniți. Însă hai să încercăm să n-o dăm prea rău în bară.

Nim a întins mâna și i-a strâns-o tare pe a Aliei.

— Nu-l pune pe Theo să promită imposibilul.

Fie că luase în serios avertizarea Aliei, fie că era pur și simplu bine dispus, Theo s-a mulțumit doar să ridice paharul cu bere de ghimbir, zâmbind larg.

— Să închinăm în cinstea răilor, a zis el.

Capitolul 17

Diana tânjea să-și îndepărteze de pe piele orice urmă a bătăliei pe care o dusese. Părul îi mirosea a fum, la fel și rămășițele rochiei de pe ea. De câte ori trăgea aer în piept retrăia iureșul atacului, priveliștea cumplită a celor căzuți, strigătul de luptă care-i răsuna încă în vene.

Cu toate că încă nu se obișnuise să călătorească prin aer, a părăsit cu greu bancheta moale și liniștitoare și a luat-o spre dușuri. După ce s-a spălat, s-a îmbrăcat în hainele de piele pe care le luase în sac, legându-și la șold lasoul făcut colac. Știa că în Grecia lumea o s-o ia la ochi, însă urma să se miște repede și măcar se simțea mai în largul ei îmbrăcată în amazoană. În eventualitatea unui nou atac, își dorea să profite de acest avantaj, ca de oricare altul.

O vreme a parcurs documentele pe care le luase Jason cu el, rămânând tot timpul cu spatele la geam. Nu-i plăcea să se uite la întunericul de afară și să-și vadă propriul chip oglindit în sticlă. Nu-i plăcea să-și amintească realitatea în care se afla, purtată în viteză prin aer de o mașinărie alcătuită din metal, plastic și încrederea cu totul neîntemeiată a muritorilor în propriile inovații tehnice. Poate s-ar fi simțit altfel dacă ar fi pilotat ea avionul, căci nu-i plăcea deloc să fie la mâna altcuiva, chiar dacă Ben îi inspira încredere prin comportamentul și experiența sa militară.

Într-un sfârșit, și-a simțit ochii tot mai grei. S-a ghemuit pe bancheta moale, legănată de sunetul motoarelor, și a ațipit. În vis se făcea că era din nou pe câmpul de luptă din apele Oracolului. Auzea împușcături de armă, și-a dat seama acum, văzând în jur ruinele înnegrite ale unui oraș necunoscut și mormane de cadavre. Doar că de data asta Tek a stat și s-a uitat la ea în timp ce fiara cu cap de șacal îi smulgea beregata.

Diana s-a trezit sufocată, cu mâinile la gât, parcă simțind colții lungi ai monstrului înfipți în carne.

În cabina avionului se lăsase liniștea. Oare cât dormise?

De sub acoperitoarele geamurilor se strecura lumina și Diana și-a dat seama că reușiseră să prindă soarele din urmă.

Alia se ghemuise pe banchetă, lângă Nim, iar Theo, pe cea din fața lor. Jason era la coada avionului. După ce au adormit fetele, Diana l-a văzut pe Theo turnându-și în pahar o băutură care

sigur nu era bere de ghimbir. N-a zis nimic, însă s-a întrebat dacă o făcea din obișnuință, oboseală sau vreun motiv mai sumbru. Oare îl bănuia pe tatăl său că ar fi un complice în atacul de la muzeu? Oare purta chiar el vreo vină? Nu voia să-l suspecteze de ceva atât de grav pe un apropiat de-al lui Jason și al Aliei, iar Theo se arătase sincer surprins și nedumerit de identitatea Aliei ca Fiică a Războiului. Însă Diana nu avea încredere în propriile instincte când venea vorba de muritori și înșelăciunile lor. În lumea aceea se simțea de parcă bâjbâia prin beznă, întrezărind doar când și când adevărul – o clipă se prindea de ceva, apoi se împleticea căutând următorul punct de sprijin.

Alia își mișca globii oculari pe sub pleoapele lăsate și Diana s-a întrebat dacă s-o trezească sau nu. Nu părea să viseze ceva frumos. Se încruntase în somn și ținea zdravăn un dosar la piept.

Proiectul „A doua naștere”. Așa își intitulaseră părinții Aliei cercetările pe care le desfășuraseră cu sângele Aliei. Cele mai multe informații proveneau din documente și artefacte moștenite de familia Keralis din generație în generație, legende de familie și săpăturile unor anchetatori particulari pe care-i angajaseră pentru a investiga alți urmași ai Elenei. Dețineau fotografii care prezentau diverse șantiere arheologice oficiale sau finanțate chiar de ei pe locul unor bătălii din antichitate, expediții de scufundări pe coasta Egiptului și până în adâncurile Mării Negre. Din câte se părea, fondaseră un departament secret al Laboratoarelor Keralis care desfășura cercetări din domeniul arheogeneticii și, dacă la început investigaseră stirpea Fiicelor Războiului, era limpede că îi preocupaseră nu doar descoperirile având la bază biologia Aliei, ci și ADN-ul – sau mai degrabă ADN-ul străvechi – al eroilor și monștrilor pe care ajunseseră să-i considere mai mult decât o simplă legendă.

Diana parcursese o mulțime de pagini pe ecranul laptopului. Îi luase un pic să se obișnuiască și îi lipsea senzația concretă a hârtiei sub degete, însă absorbise cu nesaț fluxul de informații care i se derula în fața ochilor. Imaginile înconjurate de diverse însemnări se perindau pe ecran: Ahile cu faimosul său scut în mână, Hector dăruindu-i sabia lui Aiax. Enea. Odiseu. Frații Elenei, legendarii Dioscuri, însă mai erau și alte imagini, ilustrații și machete care-i dăduseră frisoane pe șira spinării: Minotaurul

cu coarnele sale imense în labirintul din Knossos; regina Lamia, monstrul marin mâncător de copii; Scila cea cu șase capete și trei șiruri de colți ca de rechin; uriașii canibali din Lamos; himera care scotea foc pe bot. Oare ce experimente bizare desfășuraseră soții Keralis? Nu doar documentele o îngrijorau, ci și fragmentele cenzurate și paginile lipsă.

A studiat imaginea Echidnei de pe ecran – era mama tuturor monștrilor, pe jumătate femeie, pe jumătate șarpe. Pe margini erau însemnări lungi pe tema unei posibile terapii genetice și extracții de ADN, precum și o listă de locuri unde se putea afla peștera Echidnei, unde se credea că murise. Diana s-a cutremurat. *Nici nu mă mir că visez urât.*

Jason s-a întors chiar atunci de la coada avionului. Nu se știe cum, dar părea la fel de scorțos și în blugi și tricou, de parcă ar fi fost la costum. A luat două sticle de apă de la bar și i-a oferit una Dianei, apoi s-a așezat pe locul din fața ei și s-a aplecat spre ea, cu coatele pe genunchi.

— Îți datorez niște scuze, a spus el fără să se uite la ea, sucind sticla de apă în mâini. Ți-ai riscat viața ca s-o salvezi pe Alia. Să ne salvezi pe toți. Fără tine n-am fi scăpat cu viață de la muzeu.

Jason s-a oprit să tragă aer în piept.

— Și cred că ar mai trebui și să-mi cer scuze că a venit de la început la petrecere. Încerc să am grijă de Alia. Încerc să am grijă de moștenirea Keralis. Și nu prea-mi merge prea bine cu niciuna.

— Faci tot ce poți.

— Mă flatezi, a zis el surâzând neașteptat.

— Îmi pare rău, a zis Diana zâmbind și ea fără să vrea. Am uitat cât se cocoloșesc oamenii de aici între ei.

Jason a izbucnit într-un hohot de râs pe care și l-a înăbușit repede când Alia s-a foit în somn.

— Eu n-aș zice că ne cocoloșim.

— Ai greșit. Ți-ai recunoscut greșeala. Te respect pentru asta. Nu ar fi de niciun folos să ne mințim singuri minimalizând repercusiunile alegerilor pe care le-am făcut și nici deznodământul lor.

Jason s-a lăsat pe speteaza scaunului privind-o pieziș.

— Ai dreptate. Doar că nu sunt obișnuit să… mi se vorbească atât de tranșant.

— Pentru că ești bogat și arătos? a zis Diana amintindu-și cum îl descrisese Nim pe Jason.

— Exact, a spus el afișându-și surprinzătorul zâmbet cu gropița din obraz. Ai mei mi-au tot depănat poveștile alea în copilărie, a continuat el arătând spre laptopul deschis lângă Diana, pe banchetă. Am crezut că sunt doar atât. Legende cu zei, monștri și eroi.

— Eroi?

— Tezeu…

— Un răpitor.

— Hercule…

— Un hoț.

— În fine, știi despre ce vorbesc, a zis Jason ridicând din sprâncene. În cărți sunt considerați eroi.

— Cred că eu am ascultat alte legende în copilărie.

— Poate, a zis el. Când am mai crescut, am dat uitării toate poveștile alea și m-am apucat să citesc benzi desenate. Îți pui o pelerină și te duci să salvezi fata.

— Care fată?

— Fata. E întotdeauna o fată.

— Clar nu am crescut cu aceleași povești, a pufnit Diana.

Zâmbetul a reapărut.

— Îți plăcea vreo poveste în mod deosebit? a întrebat-o el.

— Probabil că povestea despre Azimech, steaua binară.

— Nu o știu.

— Nu e prea palpitantă, a zis ea – nu era adevărat, însă nici nu voia să-i destăinuie povestea. Îmi mai plăcea o altă poveste, cu o insulă, a început ea alegându-și cu grijă cuvintele. Un dar încredințat de zei luptătoarelor îndrăgite și totodată un tărâm pe care nu se putea vărsa niciun strop de sânge. Mi-a plăcut povestea.

— Asta sigur e o născocire.

Iar își luase tonul arogant care o zgândărea atâta pe Diana.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu poate să pună definitiv capăt războaielor. Sunt un fapt inevitabil.

— Poate în lumea voastră.

— În orice lume. Nu războiul e problema, ci felul în care a ajuns omenirea să ducă războaie.

— Îmi închipui că, pentru cei care cad în luptă, toate

războaiele sunt la fel, a spus Diana încrucișându-și brațele pe piept.

— Însă acum totul a devenit mult mai ușor, nu? a zis Jason arătând iar spre laptop. În vechile legende, războiul era un viteaz care venea pe câmpul de luptă cu sabia în mână. Era un monstru ce trebuia înfrânt. Însă acum? Nu mai e nici măcar un general în fruntea armatelor sale. Războiul înseamnă drone, depozite de arme nucleare și atacuri aeriene de la distanță. Un tip care poate să șteargă un sat întreg de pe hartă doar apăsând pe un buton.

Diana știa ororile la care trimiteau asemenea cuvinte, învățase despre toate tehnicile prin care se nimiceau între ei muritorii.

— Cam așa vorbește și mama, a recunoscut Diana. Ea spune că oamenii fac din viață un lucru de nimic.

— Și din moarte.

— Ți-e teamă de moarte? l-a întrebat Diana curioasă.

— Nu, a răspuns Jason. Dacă e o moarte onorabilă. Pentru ceva în care cred. Părinții mei… a început el șovăind. Laboratoarele Keralis nu sunt doar o simplă moștenire. Atâta timp cât prosperă ele, și ei trăiesc mai departe cu numele lor.

Jason chiar își însușise vechile povești și legende. Vechii greci își imaginaseră la fel viața de apoi.

— Să rămâi în amintirea lumii este un fel de nemurire.

Jason a privit-o pătrunzător, surprins.

— Exact, a zis el. Asta-mi și doresc pentru ei.

— Și poate și pentru tine însuți?

— E o prostie? a întrebat el, părând pentru prima oară nesigur pe sine. Să dorești să-ți dovedești propria valoare?

Dianei nu i se părea deloc o prostie.

Nici n-a apucat să deschidă gura, că din boxe s-a auzit glasul lui Ben.

— Am pătruns în spațiul aerian al Greciei și ne pregătim să aterizăm. O să fim la sol în Araxos în aproximativ douăzeci de minute. Preconizez o aterizare dificilă, așa că vă rog să vă puneți centurile și să vă țineți mătăniile la îndemână.

Farmecul care învăluise coconul adormit al cabinei s-a destrămat.

Jason s-a mișcat și chipul i s-a golit de expresie.

— Nu mai avem mult.

Alia și ceilalți s-au întins căscând. Nim era de nerecunoscut în treningul cu însemnele Laboratoarelor Keralis și fără urmă de machiaj pe chip. Theo a pleoscăit din buze și și-a trecut mâna peste claia brunetă. Purta tot pantalonii de la costumul lucios, însă își scosese sacoul și cravata și își pusese un tricou cu emblema Keralis.

— Am ajuns? a întrebat Alia cu glasul îngălat de somn.

— Mai avem un pic, i-a zis Jason.

— Ce facem după ce aterizăm? a întrebat Theo și s-a dat jos de pe banchetă, trântindu-se pe un scaun și punându-și centura de siguranță peste mijloc.

— Ben o să ne lase lângă Araxos. Va trebui să găsim pe cineva să ne ducă în sud, însă de acolo mai avem de mers doar vreo patru ore cu mașina până la Therapne. Am fi ajuns mai repede dacă aterizam în Kalamata, însă mi s-a părut un aeroport periculos de circulat.

— Oricum, a zis Alia, o să ajungem în câteva ore la izvor.

S-a uitat la Diana, transmițându-i un fior din nerăbdarea ei.

Diana s-a întins și și-a mișcat maxilarele, ca să scape de apăsarea pe care o simțea în urechi.

— N-ai mai zburat niciodată cu avionul? a întrebat Jason.

— Nu. Am…

Brusc, în cabină a răsunat o alarmă.

— Ce-i asta? a întrebat Nim agățându-se de brațul Aliei.

— Treceți la locurile voastre amândouă, *acum,* le-a poruncit Jason.

— Ce se întâmplă? a întrebat Nim în timp ce se grăbeau să-și ocupe locurile în rândul din spatele lui Theo.

— Am întâmpinat o problemă, a spus Ben din boxe, iar glasul de obicei calm avea o notă de neliniște.

— Avionul e dotat cu sistem de avertizare timpurie, a spus Jason.

— Cineva trage în noi? a zis Theo neîncrezător.

— Bănuiesc că nu avem cum să ripostăm? a întrebat Alia.

— Ne lipsesc asemenea dotări, a răspuns Jason apucându-se de mânerele scaunului.

— Lansez rachetele de semnalizare, a anunțat Ben.

Diana a ridicat apărătoarea de la geam. Cu un pocnet, pe cerul după-amiezii s-au ivit două străfulgerări puternice, urmate de două dâre albe de fum. O clipă, a zărit ceva zburând prin aer

spre racheta din stânga, apoi s-a auzit un bubuit.

Micul avion s-a scuturat și s-a aplecat ca o jucărie.

Theo a scos o înjurătură. Alia a țipat. Avionul s-a redresat. Racheta luminoasă păcălise proiectilul exploziv, însă alarma nu s-a oprit.

Jason și-a desfăcut centura din poală și s-a repezit la coada avionului, revenind peste câteva clipe cu mai multe parașute, din câte și-a dat seama Diana. Văzuse piloți înecați care purtau asemenea echipamente.

— Nu se poate, a zis Alia cu ochii mari și panicați.

— Pune-ți-o, i-a ordonat Jason dându-i una. Doar ai mai sărit din avion.

— Când ai făcut tu opșpe ani, ce prostie! a zis Alia, însă deja căuta curelele hamului.

— Ascultați, a zis el aruncându-le parașutele lui Nim și Theo, apoi încă una Dianei. Puneți-vă ochelarii de protecție. Acum ne aflăm la vreo trei mii de metri deasupra solului. Când o să coborâm sub două mii, o să sărim. La intervale de cinci secunde. Numărați cu grijă, ca să nu vă ciocniți unii de alții.

— *Ai meu Deus,* a făcut Theo.

— Și tu? l-a întrebat Alia.

— Ben are o parașută în carlingă. O să sărim împreună. Imediat ce săriți, luați o poziție stabilă, pe burtă, și eliberați parașuta mare. Încercați s-o luați împotriva vântului și pregătiți-vă să vă rostogoliți la pământ de cum aterizați.

— Nu se poate să se întâmple așa ceva, a zis Nim fixându-și hamul.

— Ba se poate, a zis Alia, cu un glas surprinzător de ferm. Dar o să scăpăm cu bine.

— Minți, a gemut Nim.

— Sunt optimistă, a replicat Alia.

Pe chip i se citea teama, însă a reușit să zâmbească.

— Când ajungeți jos, nu plecați nicăieri. Parașutele sunt dotate cu sisteme de localizare. O să vă găsesc, a zis Jason punând o clipă mâna pe umărul Dianei.

S-a auzit un zăngănit puternic și avionul s-a clătinat ușor.

— Ce naiba a mai fost și asta? a zis Theo punându-și hamul.

— E ceva pe avion, a zis Diana uitându-se în tavan.

— Se aud pași sau... a început Alia și chiar atunci ușa avionului s-a deschis în forță și în cabină a răsunat un huruit

asurzitor.

Erau fixați cu centurile de scaune. Toți în afară de Jason.

Cât ai clipi din ochi, Diana a simțit că scapă parașuta din mâini și l-a zărit pe Jason făcând ochi mari.

— Nu! a țipat ea.

S-a întins să-l prindă, dar era prea târziu. Vidul creat în aer l-a săltat ca pe o păpușă și l-a aspirat din avion, pe cerul de afară.

Alia urla. Theo și Nim strigau. Diana a rămas cu ochii la locul unde se aflase Jason cu doar câteva clipe înainte. *Viața e doar cât ar da un fluture din aripă.*

Doi inși în armuri negre au sărit înăuntru pe gaura căscată în latura avionului, prinși cu cabluri de spate, și au luat-o spre ei.

Diana și-a desfăcut centura și s-a năpustit la bărbații în armuri, care s-au clătinat în spate, periculos de aproape de ușa deschisă. A simțit țeava unui pistol în coaste, iar soldatul a apăsat pe trăgaci.

A urlat simțind cum îi sfâșie gloanțele măruntaiele și o clipă a văzut negru în fața ochilor. Soldatul de deasupra ei i-a pus pistolul în tâmplă. Diana nu știa dacă o să supraviețuiască la una ca asta și nici nu voia să afle.

Cu un urlet de furie, s-a smuls din strânsoare și l-a împins cu toate puterile pe soldat, care s-a ciocnit de tavanul avionului și a căzut moale la podea.

Diana s-a ridicat în picioare, cu o mână la coaste, și a simțit că-i îngheață sângele. Celălalt soldat o ținea pe Alia. A sărit din avion cu ea în brațe, în vreme ce fata a urlat ceva în vânt.

— Nici să nu te gândești, a zis Diana printre dinți.

Și-a desprins lasoul din șold și, sprijinindu-se de marginea zimțată a ușii, a azvârlit din toate puterile funia în urma soldatului. Lasoul s-a întins cât ai clipi prin aer, desenând un arc sclipitor, o limbă de flăcări aurii pe cerul albastru.

Lațul i-a cuprins laolaltă pe Alia și pe soldat și i-a strâns bine când Diana a tras tare. Săltat înapoi în avion, soldatul s-a lovit cu capul de marginea de jos a ușii și s-a prăbușit inert înăuntru, împreună cu Alia. Nim și Theo s-au repezit la ei, trăgând-o pe Alia, care se lupta să se desprindă din lasou, ca să scape de soldat.

Diana a scuturat nodul, care s-a desfăcut singur. O clipă, s-a sprijinit de peretele avionului, gâfâind. Simțea cum se vindecă – un fel de fior rece care-i trecea prin carne. Rana din coaste se

închisese, dar încă se resimțea în urma durerii și a senzației propriului sânge prelins pe degete. Cel puțin nu îi rămăsese niciun glonț în corp.

Chiar atunci, alarma s-a auzit și mai insistent.

— Un nou proiectil, a anunțat Ben din boxe, pe un ton surprinzător de calm.

Avionul a cotit brusc la stânga și s-au prăbușit toți pe scaune.

Un soi de tunet a despicat aerul și avionul s-a scuturat zdravăn, explodând cu un sunet teribil. Apoi s-a lăsat o liniște ciudată – alarma și motoarele amuțiseră. O vreme s-au prăbușit prin aer, apoi un motor s-a trezit iar la viață și Ben a reușit să redreseze avionul din cădere.

— Copii, e timpul să părăsiți în ordine aeronava, a zis el în stație. Nu mai am cum să pun pasărea în cuib.

Diana s-a ridicat în genunchi și a tras-o pe Alia după ea.

— Du-te.

— Nu ai parașută… a început Alia.

Ben s-a ivit în ușa carlingii, cu parașuta fixată pe umeri.

— Putem să sărim împreună, a zis Ben. O iau cu mine.

De deasupra s-a auzit un nou zăngănit și apoi pași grăbiți spre ușă. Cine erau indivizii aceștia? Cum de reușeau să se miște așa? Diana știa doar că nu aveau de gând să renunțe până când n-o vedeau pe Alia moartă.

— Mai avem doar o șansă, a zis Diana. Eu le blochez calea și voi săriți. Nu mai stăm la discuții. Ben, treci în spatele meu, lângă ceilalți.

— S-avem pardon, doamnă, a zis Ben trăgând piedica pistolului, pușcașul marin nu se ascunde după fusta unei muieri.

Pe ușă a năvălit un grup de soldați în negru.

— Acum! a strigat Diana.

S-a repezit la soldați, împreună cu Ben. A auzit împușcături și a simțit arsura unui glonț care i-a atins coapsa, apoi a dat piept cu un soldat și cu încă unul.

Erau soldați puternici, mai bine echipați și instruiți decât cei cu care se luptase la muzeu. Poate că dușmanii Aliei își dăduseră seama cu cine se pun.

Durerea din coaste îi stânjenea mișcările, însă trebuia neapărat să-i ducă pe Alia și pe ceilalți la loc sigur. Când a aruncat o privire rapidă spre ușă, a văzut-o pe Nim sărind cu un țipăt ascuțit, apoi fata a dispărut. Theo deja nu mai era în avion.

Alia i-a întâlnit privirea și și-a dus pumnul la inimă. *Sora mea de luptă.* Apoi a sărit cu ochii strâns închiși.

Cu un icnet, Diana a înșfăcat o încheietură lată, simțind cum se frâng oscioarele, și a lovit tare cu piciorul. Soldatul s-a prăbușit urlând, însă un altul o înșfăcase deja din spate.

Diana l-a văzut îngrozită pe Ben prăbușit pe o banchetă, cu ochii goi, holbați, și pieptul ciuruit. Curajul nu te păzea de gloanțe, nici măcar dacă erai pușcaș marin.

Acum o înșfăcaseră doi soldați, imobilizându-i mâinile la spate. Unul din ei și-a înfipt pumnul în rana încă nevindecată din coaste și Diana a țipat străfulgerată de o durere sufocantă.

— Am auzit de tine, a spus unul din soldați de sub casca neagră, venind spre ea cu un cuțit cu lama zimțată în mâini. Am auzit că ești rezistentă la gloanțe. Să vedem ce-o să faci când o să-ți scot inima din piept.

Diana a zărit cu coada ochiului ceva mișcând pe fundal, însă creierul a refuzat să accepte ce se vedea. Era cineva agățat de aripa avionului.

Jason era agățat de aripa avionului.

Imposibil. Niciun muritor nu avea asemenea puteri. Și totuși, l-a văzut cu ochii ei cum se trage peste margine și se năpustește înapoi în avion.

Jason s-a împins în soldatul cu cască, doborându-i cuțitul din mână și, cât ai clipi din ochi, i-a și sucit gâtul.

Nu se poate.

Soldații au pus mâinile pe pistoale și au dat să-l împuște pe Jason, însă Diana i-a înșfăcat pe amândoi și i-a dat de pereții avionului. Ambii au picat fără vlagă la podea.

Diana și Jason s-au privit o clipă nemișcați, în avionul care se prăbușea cutremurându-se.

— M-ai mințit! a strigat ea în vântul șuierător.

Jason s-a aplecat și a desprins parașuta din spatele lui Ben, fixându-și-o pe umeri.

— La fel cum m-ai mințit și tu, a zis el întinzându-i mâna. Merită să mori pentru așa ceva?

Diana l-a luat de mână și Jason a tras-o spre sine.

— Ține-te bine, i-a zis el și cerul i-a înghițit pe amândoi.

Capitolul 18

Groaza a izbit-o pe Alia ca un val în cădere. Pământul îi ieșea în întâmpinare, în timp ce își storcea creierii să-și amintească ce învățase la lecția de parașutism de la ziua lui Jason, înșirând doar o listă cu nume de oase din scheletul uman – oasele pe care urma să și le rupă cât de curând.

Deslușea tot mai clar pământul, în nuanțe de verde, gri și maro, muchii și umbre, pâlcuri de copaci. Bâjbâia cu degetele pe clame și pe tot felul de piese metalice fixate pe umeri.

A încercat să ia poziția pe care i-o descrisese Jason, simțindu-și corpul greu și extrem de stângaci. Jason. A văzut cum îl înșfacă vântul și-l suflă pe ușă afară din avion. Totul s-a întâmplat atât de repede. Disperarea îi apăsa pieptul ca un pumn, iar înlăuntru i se închegase un nod de frică, jale și uimire.

În urechi nu auzea decât vântul și bătăile puternice ale inimii. După ce făcuse atâta pe dura cu Diana, cerându-i s-o omoare pentru a restabili pacea în lume, acum nu-i venea în cap decât: *Nu vreau să mor.* A apucat mânerul de la șold și a tras tare. S-a auzit un soi de zbârnâit. Trăsese de șnurul care nu trebuia, sigur asta era, o încurcase rău de tot. Apoi s-a trezit săltată în aer, smucindu-se tare. A scos un icnet ascuțit ca un behăit, simțind cum îi intră hamul în coapse, frânându-i căderea. Avea impresia că-și lăsase umerii și pelvisul undeva în înaltul cerului.

S-a silit să cerceteze cu atenție terenul. Știa că trebuie să găsească o porțiune plată, fără copaci, și să cotească într-acolo. A tras ușor de clame, doar de probă. Lumea de sub ea i se părea străină și misterioasă. Recunoștea hambare, case, terenuri agricole. Trebuia să repereze un câmp întins. A tras ușor de clame, cotind la stânga, apoi la dreapta, încercând să încetinească.

După ce a plutit o clipă peste un râu scânteietor, s-a trezit prea aproape de pământul care gonea sub ea. Și-a îndoit picioarele și s-a izbit dureros de sol, rostogolindu-se în față, dusă de mișcarea parașutei. A simțit cum i se sucește glezna și se freacă cu spatele și coapsele de bolovani. S-a ghemuit cu genunchii la piept și s-a rostogolit. Pânza parașutei s-a umflat în vânt, trăgând-o după ea, apoi s-a lăsat la pământ. Alia s-a oprit într-un final, alunecând pe loc.

A rămas întinsă pe o parte, încercând să-și tragă sufletul și să-

și repună în mișcare creierul copleșit de valul de adrenalină. S-a extras din centurile și hamul încâlcite. Glezna stângă îi zvâcnea de durere. Spera totuși că nu era ruptă. S-a chinuit să se ridice în fund, însă își simțea corpul ca un jeleu neînchegat. Se afla la poalele unui deal terasat, acoperit cu prelate și plase împotriva eroziunii.

Când a auzit un zumzăit ascuțit, a ridicat ochii spre cer, zărind o dâră de fum – avionul se prăbușea rotindu-se prin aer. A dispărut după un lanț de coline, apoi s-a auzit un bubuit puternic, care a zguduit pământul. S-a trezit țipând când a zărit dâra de fum negru care se înălța la orizont.

Pe cer se deslușea o siluetă mișcându-se, urmată de cupola străvezie a unei parașute. Să fie Diana? Ben? Un atacator?

Alia s-a chinuit să se ridice. Jason spusese că parașutele sunt dotate cu sisteme de detecție. *Jason.*

— Alia! s-a auzit vocea lui Nim.

Nu mai auzise sunet mai încântător în viața ei. Când s-a întors, a văzut-o pe Nim venind împleticindu-se spre ea și s-a săltat cu greu de la pământ. Au șonticăit una spre alta până s-au întâlnit și Alia a luat-o pe Nim în brațe, dorindu-și s-o poată ține așa, la piept, în siguranță, pentru totdeauna.

— Ai văzut unde a aterizat Theo? a întrebat Alia.

— Nu, a spus Nim. S-a întâmplat prea repede.

Alia a simțit că i se pune un nod în gât de frică.

— Hai să urcăm pe deal, a zis ea. Poate se vede mai bine de acolo.

Alia s-a sprijinit de Nim și s-au cățărat împreună printre prelate și plase, cât de repede le duceau picioarele fără vlagă. La vest Alia nu vedea decât panglica de safir a mării. La est se întindeau doar câmpuri cultivate.

— Acolo! a zis ea arătând parașuta care plutea spre pământ, deasupra unui teren cultivat cu cereale.

Sigur erau Ben și Diana. *Sigur.* Au coborât împleticindu-se în vale, pe celălalt versant – Alia șchiopăta un pic, sperând că durerea o să-i mai treacă pe măsură ce mergea, iar Nim și-a suflecat până la umeri mânecile tricoului cu emblema Keralis. Era după-amiaza târziu, însă soarele încă ardea puternic.

Aliei îi venea să se lase pur și simplu la pământ, să-și îngroape capul în mâini și să se pună pe urlat. În fața ochilor îi tot apărea chipul lui Jason în timp ce dispărea pe ușa avionului.

Nu te opri, s-a îndemnat singură. Mergi tot înainte. *Dacă te oprești, o să te ia gândurile.*

Au ocolit un gard viu crescut la întâmplare și atunci parcă a auzit niște voci.

— Seamănă cu… a început Nim ridicând repede capul.

— Nu se poate, a zis Alia, însă ar fi recunoscut vocea fratelui ei oriunde ar fi fost.

Mai ales când era furios.

— Nu-ți datorez nicio explicație, a strigat Jason. De când te știu tot minți și te fofilezi ca să scapi de întrebările mele.

— Niciun om de rând n-ar fi putut să facă ce-ai făcut tu, a replicat Diana.

Alia a ieșit de după tufiș și a văzut-o pe Diana dând ture pe câmpul presărat cu maci și pe Jason întins la pământ, chinuindu-se să se descâlcească din centurile parașutei. Era în viață. Era bine. Nu-i păsa cum și de ce, doar că era și gata.

— Ajută-mă să-mi dau asta jos, i-a zis el Dianei.

— Descurcă-te singur, i-a tăiat-o Diana.

Alia s-a uitat la Nim.

— Vă deranjăm cumva? a întrebat.

Jason și Diana au întors în același timp capul și au văzut-o.

— Alia! au strigat amândoi.

Diana s-a năpustit cu pași mari la ea, a luat-o în brațe și a învârtit-o prin aer ca pe un copil.

— Ai scăpat! a zis ea și a cuprins-o pe Nim pe după umeri, trăgând-o spre ea. Ați scăpat.

— Mă ajută și pe mine cineva să scap de-aici ca să-mi îmbrățișez naibii sora? a făcut Jason gemând de enervare.

— Da, te ajut eu, matahală morocănoasă ce ești, a zis Alia cu lacrimi în ochi, șonticăind spre el.

Jason a tras-o spre el și a strâns-o zdravăn.

— Am crezut că te-am pierdut.

— Și eu.

— Îți ștergi cumva mucii de tricoul meu?

— Probabil, a zis ea fără să-i dea drumul. Cum naiba ai ajuns jos?

— E o poveste lungă, a oftat Jason. O să-ți spun tot, numai că acum tre’ s-o luăm din loc. Atacatorii care ne-au doborât avionul au sigur trupe la sol.

— Ben a reușit să sară înainte să se prăbușească avionul? a

întrebat Nim.

— Nu, a clătinat Jason din cap.

— S-a arătat curajos în moarte, a zis Diana.

— Însă tot a murit, i-a replicat Alia.

Încă o moarte de om pe conștiința ei, și un motiv în plus să ajungă o dată la izvor.

După ce s-au chinuit puțin, au reușit să-l descâlcească pe Jason, deși Diana nu s-a apropiat de el, stând cu brațele încrucișate pe piept și fălcile încleștate. Jason a tras de o fâșie din pâslă a unei curele, în spatele căreia era ascuns un ecran. A tastat un cod din câteva mișcări și pe el a apărut un ciorchine de buline verzi, lângă limbile unei busole electronice.

— Noi suntem aici, a zis Jason mărind imaginea cu degetele.

La sud-est a apărut o altă bulină verde.

— E Theo, a zis Alia.

— Sau parașuta lui, cel puțin.

— Nu vorbi așa, a zis ea arzându-i un pumn în braț.

Au luat-o încotro le arăta busola, traversând câmpul cu maci și luând-o printr-o livadă de măslini, cu șiruri nesfârșite de copaci noduroși. Lumina după-amiezii târzii arginta frunzele verzi-cenușii, încât crengile păreau muiate în spumă de mare.

— Vai, Doamne, a zis Nim oprindu-se brusc, cu ochii îngroziți.

Alia s-a uitat și ea și l-a văzut pe Theo atârnând inert de crengile răsucite ale unui măslin, ca o păpușă spânzurată de sfori.

— Nu, a zis Alia. Nu.

Era vina ei. Era ca și cum îi sucise gâtul cu mâinile ei.

Apoi Theo a dat o dată din pantoful cu vârf ascuțit, punându-și în mișcare un genunchi, coapsa și mâna. Alia s-a agățat de brațul lui Nim, copleșită de un val de ușurare.

— E în viață! a exclamat ea de fericire.

— Știam eu că n-am cum să scap așa ușor de el, a zis Nim, deși zâmbea.

Diana l-a privit cu atenție pe Theo, care se smucea tot.

— Ce face acolo?

— Probabil se crede pe stadion, a oftat Jason.

— Sau poate pe ringul de dans? a adăugat Alia înclinând din cap.

— Așa se bucură ai voștri că au scăpat cu viață? a întrebat Diana încruntându-se.

— Ce faci acolo, Theo? i-a strigat Alia.

Theo a încercat în zadar să se desprindă din curele.

— Alia? a strigat el. Voi sunteți?

A dat neputincios din picioare prin aer. Era la doar câțiva metri de pământ, însă nu erau nimica toată.

— Parcă ar fi o podoabă de brad îndrăcită, a zis Nim. Doamne, cine l-a pus să se îmbrace în pantalonii ăia?

Aliei îi plăceau de fapt pantalonii. Era cumva nerespectuos să admire fundul cuiva pe care îl crezuse mort cu doar câteva clipe în urmă?

În doi timpi și trei mișcări, Diana s-a cățărat în copac și a tăiat curelele parașutei. Theo s-a prăbușit moale la pământ, uitându-se în sus la ei.

— Hai să nu mai facem absolut niciodată așa ceva, bine?

— Ne-am înțeles, a zis Jason întinzându-i mâna.

L-a tras pe Theo spre el și l-a îmbrățișat scurt, bătându-l pe spate.

Aliei îi venea să-i potopească mutrița caraghioasă cu sărutări, însă n-ar fi îndrăznit să facă așa ceva decât după alte câteva sărituri din avion.

— Cum de ne-au găsit? a întrebat Nim. De unde au știut că mergem în Grecia?

— Nu știu, a zis Jason. Se poate să fi reperat avionul prin satelit. Poate că au așteptat să vadă unde vrem să aterizăm și, când am apărut în vizor…

— Au tras în noi, a încheiat Theo.

— Probabil au văzut unde s-a prăbușit avionul, a spus Diana. Trebuie să ne mișcăm. Dacă n-au aflat că am scăpat încă, vor afla curând.

— Bine, dar unde ne aflăm? a zis Nim. Și încotro s-o luăm?

Theo a scos telefonul.

— Nu! a zis Alia și i l-a doborât din mână pe jos.

— Hei!

— Poate așa ne-au găsit de fapt, a spus Nim.

— Chiar crezi că poate să mă monitorizeze cineva cu chestia asta? a zis Theo părând aproape jignit. Dacă se apucă cineva să-l repereze pe Theo Santos, o să creadă că fac plajă pe Praia de Toque. Mi-aș dori eu…

— Și eu mi-aș dori, a zis Nim.

— Mai are cineva telefon? a întrebat Jason.

— A rămas în poșetă, la petrecere, a zis Nim clătinând din cap.

— N-am primit niciun telefon nou, a zis Alia. Iar Diana n-are telefon.

— N... n-are telefon? a făcut Theo ducându-și mâna la piept. Cum reziști?

Diana l-a privit pe Theo de sus, parcă imitând-o pe Nim.

— Port încălțăminte practică și evit crengile măslinilor.

— Foarte dur, a zis Nim zâmbind larg. Și foarte adevărat.

— *Șșș, a* făcut Theo adresându-se pantofilor săi ascuțiți. A glumit doar.

— Nu deschide telefonul încă, i-a zis Jason.

— Bine, a răspuns Theo. Oi fi tu bun la biologie, dar nu te pricepi deloc la tehnologie. Minunea asta nu poate fi detectată de nimeni.

Într-un final, Diana le-a propus s-o ia spre sud-est, cu soarele la apus în spate. Ore în șir au traversat livezi de măslini și câmpuri agricole, șonticăind tot înainte, căzuți pe gânduri. S-au ținut departe de drumuri și de casele și fermele oamenilor, cu Theo în frunte și Nim la coada grupului – cei doi nu păreau în stare să se oprească din ciondănit, cu tot pericolul care-i păștea. Alia îi mai vedea din când în când uitându-se mânioși unul la altul.

Când Diana, când Jason mergeau în recunoaștere mai în față, iar pe la apus, când s-a întors Diana, i-a anunțat că se aflau la marginea unei așezări care purta numele de Thines.

— Credeți că ne-am îndepărtat destul? a întrebat Alia.

Nu voia să se plângă, însă o dureau picioarele și era frântă de oboseală. Deși glezna părea s-o asculte, de-abia aștepta să ia o pauză.

— Oricum s-a făcut prea întuneric, a zis Jason. Trebuie să ne adăpostim undeva peste noapte.

— Mi se pare prea primejdios să tragem undeva, a zis Diana. Ceva mai în față parcă am văzut o clădire părăsită.

— Cum de n-ai obosit deloc? a mormăit Nim.

Alia a zâmbit. Mai că se obișnuise cu energia inepuizabilă a Dianei.

— E de-a dreptul enervant, nu?

Au urmat-o pe Diana încă un kilometru prin livezi, au traversat albia secată a unui pârâu cu bolovani ce păreau albi în noaptea

care se lăsa încet și apoi iar printr-o livadă de măslini. Alia zărea când și când printre copaci câte o fereastră luminată sau conturul unei clădiri. La un moment dat au trecut atât de aproape de o casă, că a văzut pe fereastră ecranul albăstrui al unui televizor ce lumina o cameră de zi. Parcă s-ar fi uitat printr-un portal deschis spre o altă lume. Cum de se întâmpla ceva atât de banal când ei fugeau ca să scape cu viață? S-a bucurat când au lăsat în spate livezile îngrijite și au urcat o colină joasă, printr-un hățiș de copaci și tufișuri care-i adăposteau de minune.

Într-un sfârșit au ajuns la o clădire care părea să fi fost o bisericuță abandonată cu mult timp în urmă. Era atât de bine dosită într-un pâlc de chiparoși și copaci prăbușiți, că era să treacă pe lângă ea. Nu le rămânea decât să spere că urmăritorii o s-o apuce spre fermele din zonă și n-o să se apuce să-i caute pe coclauri.

Alia a pipăit peretele, lângă ușă, și a dat peste un mic felinar atârnat într-un cui ruginit.

— Mai are un pic de ulei, a zis ea.

După ce au mai bâjbâit un pic, au găsit o cutie de chibrituri dosită într-o cutie de tinichea dintr-o firidă.

— Fă flacăra mică, i-a zis Jason.

Alia a aprins fitilul și a întors cheița de bronz ca să micșoreze cât mai mult flacăra. În lumina slabă se vedeau pereții albi, mai sus o cupolă smălțuită în albastru, iar jos podeaua de pământ. În altar fuseseră depozitate la grămadă diverse unelte agricole și strane putrezite, însă era destul loc liber.

— Putem să rămânem aici peste noapte, a spus Jason.

— Ne-am îndepărtat destul de ferme? a întrebat Diana.

— Așa cred.

— Poposim aici?

— Da.

— Bun, a zis ea.

Dintr-o singură mișcare, și-a desfăcut lasoul din șold și l-a prins pe Jason de umeri cu el.

— Acum ia zi-mi, Jason Keralis, cine ești de fapt?

Capitolul 19

Diana a strâns bine lasoul și, o clipă, funia a lucit parcă în lumina slabă din biserică. Jason s-a împleticit, însă s-a redresat repede, smucindu-se în laț ca un pește în undiță. Cu toate că-l văzuse în acțiune în avion, tot nu-i venea să creadă că era atât de puternic.

— Diana! a țipat Alia.

— Aoleu! a făcut Theo.

— Din ce e chestia aia? a întrebat Nim.

Diana nu i-a luat în seamă.

— Cine ești? l-a întrebat ea poruncitor. Ce ești?

— Sunt cine am zis că sunt de la bun început, a răspuns Jason printre dinți.

— Cum ai reușit să te agăți de aripa avionului, când zbura atât de repede? Cum ai reușit să te ții? Ce ești tu, Jason Keralis? Zi.

Jason a mârâit înfuriat, încordându-și mușchii, cu tendoanele de la gât umflate la maximum. Însă nu avea cum să reziste puterii lasoului.

— Ce-a pățit? a întrebat Theo agitat. Ce-i faci?

— N-are nimic, a spus Diana, deși nu era tocmai sigură. Lasoul îl silește să spună adevărul.

— Și eu sunt un urmaș al Elenei și al lui Menelau, la fel ca Alia, a zis Jason strâmbându-se.

Sigur că da, doar era fratele Aliei, însă asta nu explica deloc puterile cu care era înzestrat.

— Un Fiu al Războiului?

— Nu... altceva, a zis el de parcă îi scotea cuvintele cu cleștele. Am sânge de erou. Sângele lui Menelau și al regilor dinaintea lui care au domnit în Sparta. Părinții mei m-au ajutat să-mi ascund puterile.

— De ce nu ne-ai zis? l-a întrebat Alia.

Diana știa că își face griji pentru fratele ei, însă părea și supărată.

— Ai noștri n-au vrut să afle nimeni, a spus Jason. Am fi fost toți în pericol.

— Ți-ai ținut forțele în frâu când ne-am luptat la hotel, a spus Diana când și-a dat seama ce se întâmpla.

— Toată viața mi le-am ținut în frâu, a mormăit Jason printre

dinți. Acum dă-mi drumul.

— Lasă-l, a zis și Alia. Nu e bine ce faci.

Diana l-a sfredelit din priviri, însă a slăbit strânsoarea frânghiei.

Jason s-a eliberat de lasou, azvârlindu-l cât colo ca pe un șarpe.

— Ce naiba e chestia aia?

— Un obiect de mare trebuință în Lumea Oamenilor, a zis Diana trăgând de lasou. Ai mințit de la bun început. Pe toată lumea.

— De parcă tu ai fost extraordinar de deschisă! a zis el arătând-o cu degetul. Apari așa, din neant. Scapi doar cu niște julituri din ploaia de gloanțe. Poți să-mi faci praf cei mai buni agenți de securitate.

— Nu mi-am ascuns deloc darurile, a răspuns Diana. Tainele pe care le ascund nu sunt doar ale mele.

— Și crezi că cu asta ai scăpat? a zis Jason pufnind dezgustat și a ieșit cu pași mari pe ușa bisericii, cu o ultimă privire peste umăr. Dacă ții atâta să știi adevărul, ce-ar fi să oferi la rândul tău ceva?

Și cu asta s-a făcut nevăzut în penumbra amurgului.

Alia a dat să se ducă după el, însă Theo și-a lăsat mâna pe umărul ei.

— Mai bine îl lași un pic. Jason nu suportă să simtă că a pierdut controlul situației.

— N-ar fi trebuit să faci asta, i-a zis Alia Dianei. N-ar fi trebuit să-l forțezi cu chestia aia.

Diana a făcut funia colac și și-a pus-o la șold, încercând să-și mai potolească mânia. Alia avea dreptate. Poate și Jason. Însă mai era și ipocrit. O tot bătuse la cap să-i smulgă informații și în tot timpul ăsta își ținea ascunse puterile.

— Ei, a făcut Theo rupând tăcerea, acum știu de ce m-a bătut întotdeauna la baschet.

— Te-am văzut jucând baschet, Theo, i-a zis Alia privindu-l cu scepticism. Te-a bătut pentru că joci ca o cizmă.

— Mă pricep la chestiile de bază, s-a apărat Theo cât se poate de demn.

— Iar eu sunt regina Olandei, a pufnit Nim. Însă totul se leagă acum, a zis ea uitându-se în direcția în care plecase Jason. Alia, a fost vreodată bolnav de când îl știi?

— Nu, a răspuns Alia clătinând încet din cap. N-a lipsit nici măcar o zi de la școală. Nu și-a luat nici măcar o zi liberă. Am crezut că e doar… nu știu. Pur și simplu Jason. Nicio răceală nu îndrăznește să se atingă de el.

— Și când transpiră, miroase a conuri de pin, a zis Nim.

— *Poftim?* a făcut Alia uitându-se repede la ea.

— De ce crezi că-mi plăceau atâta tricourile lui murdare? a zis Nim roșind, cu o ridicare din umeri. Miroase a pădure, numai că sexy.

Jason chiar mirosea plăcut. Aproape la fel de bine ca o mașină nou-nouță. Însă Diana nici nu se gândea să zică așa ceva.

— Ești o scârboasă, a zis Alia icnind dezgustată.

— Sunt sinceră, a răspuns Nim pufnind.

— Ei, oricum, o să fac mai departe mișto de apa lui de colonie, a zis Theo.

Era aproape noapte.

— Ar face bine să nu se ducă prea departe, a zis Diana oftând.

— Mă duc eu, s-a oferit Theo.

— Excelentă idee, a zis Nim. Poate pici într-un șanț.

Alia a scos din buzunar dispozitivul de monitorizare a parașutelor.

— Poftim, i l-a întins ea lui Theo. Face destulă lumină. Poți să folosești ecranul pe post de lanternă.

— Mai bine l-aș folosi pe post de sendviș. Când ne mai aruncăm așa dintr-un avion, amintește-mi să iau o pungă de covrigei cu mine.

— Avem măsline cu duiumul, a zis Alia arătând spre livadă.

— Am putea s-o gătim pe Nim și s-o servim la masă, a mormăit el ieșind pe ușă.

— Aș fi delicioasă, a zis Nim trecându-și mâna prin părul negru.

Diana s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să se ducă ea după Jason, nu Theo, însă știa că nu e pregătită să-și ceară scuze și nici el să o asculte. Oricum trebuia să rămână cineva cu Alia.

Măcar se simțea în stare să-și ceară sincer scuze de la altcineva.

— Îmi pare rău că mi-am ieșit din fire, a zis ea încet.

— Și eu sunt supărată pe el, a zis Alia răsuflând prelung. Însă mă bucur atât de tare că e în viață, că uit repede de supărare.

Poate că și asta o deranja de fapt, că trecuse prin clipele

acelea de groază, când Jason dispăruse sub ochii ei și crezuse că era pierdut. Și-a amintit soldații rămași în avion, Gemma Rutledge, pe care nici n-o cunoscuse, o fată blondă, în rochie de gală, zăcând moartă lângă Nim. Și-a amintit pieptul găurit de gloanțe al lui Ben. Nu mai murise nimeni cunoscut până atunci. Nici pe Ben nu apucase să-l cunoască, și totuși pierderea o apăsa dureros, știind că un om atât de curajos și plin de umor nu mai exista.

Jason avea dreptate. În lumea aceea, moartea era un lucru de nimic.

S-au întins să se culce pe pământul tare și gol. Theo s-a întors într-un târziu să le anunțe că Jason era primul de pază.

— N-are decât să stea îmbufnat, a zis el ridicând din umeri și s-a întins pe-o parte lângă Nim și Alia.

Diana nu putea încă să se încreadă în Theo. După ce ceilalți au început să respire adânc, adormiți, Diana a ieșit pe furiș din biserică și a luat-o fără zgomot printre copaci, prin hățiș, până când l-a zărit pe Jason profilat în întuneric. Stătea cu spatele la ea și cu capul ridicat spre stele. Părea cioplit în piatră, o statuie înfățișând un erou din vechime care dăinuia încă, pe când în jur se întindeau numai ruine. Sau poate doar un băiat însingurat, care își ținea de urât uitându-se la stele. Oare cum se simțise cât trebuise să se ascundă de toată lumea, chiar și de sora lui, care îi era cea mai bună prietenă?

Nu l-a întrebat. S-a întors fără să scoată niciun sunet și a luat-o înapoi spre biserică. S-a întins lângă Alia și s-a cufundat într-un somn adânc, fără vise.

Jason a trezit-o cândva după miezul nopții. N-a zis nimic și Diana a plecat la fel de tăcută să stea de pază, iar el s-a culcat pe jos în biserică.

Și-a petrecut câteva ceasuri lungi singură cu gândurile ei și cântecul de greieri, însă, într-un sfârșit, cerul a început să se lumineze și zorii cenușii s-au prelins în livada din vale. Diana a pornit spre biserică, dornică s-o ia la picior. A împins ușa putredă și a văzut-o pe Alia dormind liniștită pe-o parte și Jason, pe spate, încruntat de parcă și-ar fi arătat dezaprobarea până și în vise.

Nim însă stătea aplecată deasupra lui Theo, cu mâinile înfipte în beregata lui. Theo se agăța de brațele ei, roșu la față de la

sângele care-i năvălise în obraji.

— Nim! a strigat ea.

Fata a întors capul, însă creatura care se uita la ea nu era Nim. Avea ochii goi, pletele erau o coamă noptatică, presărată cu stele, iar din spinare îi răsăriseră aripi de vultur de un negru murdar. Imaginea dinaintea ochilor Dianei a pâlpâit și apoi s-a topit.

Diana s-a repezit la Nim, a doborât-o de pe Theo și s-a rostogolit cu ea pe podeaua bisericii.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jason trezindu-se buimac, odată cu Alia.

Însă Theo deja se ridicase în picioare, tușind și icnind sufocat. Cu un urlet, s-a năpustit la Diana și Nim.

Cât ai clipi din ochi, Jason a sărit de la locul lui și l-a înșfăcat pe Theo de brațe, imobilizându-l.

— Termină! i-a poruncit el. Încetează.

Theo se zvârcolea în strânsoare.

— O omor pe scârba aia mică…

— Mai bine mureai în avion! a strigat Nim țipând și scuipând în strânsoarea Dianei, care încerca să nu-i facă vreun rău. Nici nu trebuia să fii aici! Ești un neisprăvit, așa cum spune tatăl tău că ești!

— Vacă grăsană, urâtă și pro… a mârâit Theo.

Jason i-a astupat gura cu mâinile, amuțindu-l cu forța.

— Tacă-ți naibii gura, Theo.

Diana a luat-o pe sus pe Nim și a azvârlit-o pe umăr, auzind-o cum icnește nemulțumită, cu respirația tăiată – era tare măruntică. Măcar așa nu mai striga blestemății în gura mare. Însă Nim nu s-a potolit deloc, tot mârâind și zbătându-se până au ajuns într-un pâlc de chiparoși situat la câteva sute de metri de biserică.

Diana a trântit-o în iarba aspră.

— Nim, a zis Alia, care le urmase. Ce naiba ai?

— Am… a gâfâit Nim. Am…

Și-a descleștat pumnii, părând dintr-odată îngrozită.

— Mi-a venit să-l omor, a zis ea moale și a izbucnit în plâns. Chiar am încercat să-l omor.

— E din ce în ce mai rău, nu? a zis Alia uitându-se la Diana.

Diana a încuviințat. Poate din cauza grozăviilor din ultimele zile sau poate pentru că mai era puțin și răsărea luna nouă,

Theo și Nim resimțeau mai puternic influența Aliei. Un lucru însă era sigur: nu le mai rămânea prea mult timp.

— Trebuie să-i ținem cumva despărțiți, a zis Alia.

— Doar n-o să mă lăsați aici, a spus Nim ștergându-și lacrimile.

Alia i-a întins mâna.

— Nu asta propuneam, tocilară mică. Însă trebuie să facem ceva, altfel o să vă omorâți între voi.

— Va trebui să-i ținem departe unul de altul cât mai mult posibil, a spus Diana.

— Mă simt mai bine când sunt cu tine, a zis Nim.

Alia a ridicat din sprâncene.

— Adică îți place când te duce o fată drăguță în spate ca pe un sac de făină?

Nim și-a înfipt mâinile în șolduri.

— Vorbesc serios. Cum m-a smuls de lângă Theo, mi-am simțit mintea mai limpede. Doar că mi-a mai luat un pic să mă potolesc de tot.

— Se poate, a spus Diana. Ții minte că ți-era mai bine pe insulă, când erai cu mine?

— Bine, a spus Alia. Însă trebuie să stăm cu ochii pe ei. Nu vreau să-i am pe prietenii mei pe conștiință, să se omoare…

Diana a zărit o mișcare în livada de măslini din vale.

— Tăcere, a șoptit ea.

Printre copaci se mișcau siluete întunecate. Erau încă destul de departe, de-abia dacă-i vedea de acolo, însă se apropiau, așa că Diana a șoptit o rugă de mulțumire că nu le auziseră pe ele trei discutând. Trebuia să fie mai cu grijă. Toată lumea.

Diana le-a făcut semn Aliei și lui Nim s-o urmeze și au luat-o cât mai pe furiș spre biserică.

— Poate nu ne caută pe noi? a șoptit Nim.

— Da, a șoptit și Alia, cel mai probabil vor să culeagă măsline cu puștile alea.

Theo și Jason stăteau pe jos lângă ușă. Theo s-a uitat pieziș la ele când se apropiau, însă când Diana și-a lăsat mâna pe umărul lui a părut să se relaxeze un pic.

— Mai mulți bărbați înarmați vin spre biserică, a zis ea.

Jason s-a ridicat imediat de jos.

— La naiba, a făcut el. Trebuie s-o ștergem de aici.

— Ne trebuie o mașină, a zis Alia.

— Dacă stau de pază pe șosele? a zis Jason clătinând din cap.

— Așa e, a spus Diana. Poate au blocat drumurile. Mai bine mergem pe jos până ne îndepărtăm mai mult de locul unde s-a prăbușit avionul.

Au șters cât au putut urmele nopții petrecute în biserică și apoi au coborât în grabă versantul de sud al dealului, ținându-se la distanță de șosea, și au luat-o la fugă pe câmpuri deschise, prin livezi din care și-au cules micul dejun și pe o pășune uscată, cu o capră costelivă, care i-a alungat cu un behăit mânios când treceau pe lângă ea. Au găsit o curte micuță, cu rufe jilave întinse la uscat, iar Nim și Theo au schimbat tricourile cu emblema Keralis cu un maiou de in și o cămașă bleumarin.

În noaptea dinainte o ținuseră spre est, însă acum au luat-o iar spre coastă, unde ar fi putut să se piardă mai ușor printre turiștii din campinguri și de pe plaje, în hainele lor ciudate. Pe când urcau un lanț de culmi domoale, Diana a zărit întinderea strălucitoare a Mării Ioniene. Albastrul acela îi amintea mai mult de casă decât cenușiul mohorât al Atlanticului, însă nici nu se compara cu coasta Themiscyrei. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de casă de când trecuse în Lumea Oamenilor, și totuși se simțea mai departe de ea ca oricând.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, Theo, a auzit-o dintr-odată pe Nim, în timp ce se uitau cu toții la mare.

— Îmi pare rău că te-am jignit, a spus și Theo fără să-și ia ochii de la mare. Nu ești nici grasă, nici urâtă.

— Sunt grasă, Theo, a zis Nim aruncându-i o privire, dar arăt mult prea bine pentru un amărât ca tine.

— Adică pentru un neisprăvit ca mine, a zis Theo surâzând o clipă.

Diana îi admira pentru că se arătau dispuși să uite de supărare. Știa că amândoi se simțeau jigniți.

Au pornit mai departe, încercând să-i țină pe Theo și Nim la distanță unul de altul, însă fără să-i piardă din ochi, în caz că nu reușeau să facă pace de tot. Ceea ce-i convenea de minune Dianei, pentru că așa nu trebuia să-l aibă pe Jason lângă ea. Nu vorbiseră deloc din noaptea dinainte, iar Diana oscila între convingerea că așa era mai bine pentru toată lumea și redactarea unor scuze potrivite, în gând.

Și-a potrivit pașii după ai lui Theo, care-și scosese cămașa nouă și și-o făcuse turban în jurul capului, dezvelindu-și umerii

maronii pistruiați.

— Theo? a început ea.

— Da, barosano?

Diana a ridicat din sprâncene auzind porecla.

— Azi-dimineață, când Nim a…

— …încercat să mă omoare?

— Da. Ai văzut cumva… ceva ciudat?

— Adică un soi de fiară hidoasă cu aripi, ca din iad?

Diana nu știa dacă să se simtă ușurată sau mâhnită.

— Exact.

— Da, am văzut-o, a spus Theo, cutremurându-se cu toată arșița soarelui. Când m-am uitat în ochii ei, păreau… de când lumea și mi-am dat seama că…

— Ce? l-a îmboldit Diana.

— Că era mulțumită. Nu, încântată de-a dreptul.

S-a cutremurat, scuturându-și brațele de parcă încerca să-și alunge imaginea din minte.

— Avea aripi, ochi negri și mai ce?

— Părul vâlvoi, bine, nu era de fapt păr, parcă te uitai în beznă, iar la gură era mânjită cu aur.

Diana nu observase petele aurii de la gură. A simțit că i se pune un nod în stomac.

— Aur de la mărul discordiei. Era Eris, zeița vrajbei.

— O *zeiță*?

Diana a încuviințat, simțind că i se întoarce stomacul pe dos gândindu-se la ce însemna asta. Învățase de mică să se închine zeițelor insulei, să le aducă jertfele potrivite și să rostească rugile cuvenite. Știa că se puteau arăta foarte darnice, însă și cumplite la judecată. Însă de văzut, nu mai văzuse niciun zeu până atunci și știa că de obicei nu se arătau deloc muritorilor.

— E o zeitate a războiului. Iscă vrajbă și se hrănește din nefericirea pe care o naște în lume.

Theo s-a cutremurat iar.

— Parcă în mintea mea era un cor de voci care mă întărâtau. O uram pe Nim. Aș fi omorât-o dacă aș fi apucat. Nu eram doar mânios, mi se părea cât se poate de drept să fac așa ceva. Și doar nu-mi place deloc să mă bat de felul meu! a zis el clipind.

— Mai sunt și altele, a spus Diana. Algeele cele bocitoare, a recitat ea. Ate, care aduce cu sine distrugerea, Limos, zeița descărnată a foametei. Zeii frați Fobos și Deimos.

— Frica și Groaza, a spus Jason ajungându-i din urmă.

— Și Keres, spiritele morții.

— Cu ce se ocupă mai exact? a întrebat Theo.

— Mănâncă leșurile războinicilor pe moarte.

— Poate mai bine nu ne oprim nicăieri la prânz, a zis el strâmbându-se.

— Se poate să fie atrase încoace de puterile Aliei? a întrebat Jason.

— Nu mai știu ce se poate și ce nu, a recunoscut Diana.

Era un gând care-i făcea frică.

A luat-o cu pași mari în recunoaștere. Trebuia să se gândească puțin și își dorea să stea o vreme departe de muritori, de neînțelegerile, foamea și nevoile lor.

Peisajul îi amintea de anumite regiuni ale Themyscirei, însă n-aveai cum să uiți că erai în Lumea Oamenilor. În depărtare se auzea huruitul mașinilor, în aer se simțea mirosul de combustibil ars, în urechi auzea bâzâitul și păcănitul liniilor telefonice. Mai presus de orice, în chiar zbaterea sângelui care-i curgea în vine, încă simțea durerea și îngrijorarea surorilor sale de pe insulă. Nu îndura să le știe suferind din cauza ei, însă nici nu putea să nege bucuria pe care i-o trezea legătura dintre ele, care îi reamintea cine și ce este ea de fapt.

Chiar o văzuseră pe Eris? Zeii războiului îi bântuiseră de mică coșmarurile. Erau dușmanii păcii, mai groaznici decât orice monstru obișnuit, pentru că puterile lor nu erau colții ascuțiți și forța fizică fantastică, ci darul de a îmboldi soldații să comită cele mai cumplite atrocități, de a îneca simțirea și mila războinicilor în groaza și furia care-i cuprindeau, astfel încât erau în stare de fapte nemaiînchipuite. Și dacă Jason avea dreptate și veneau toți încoace, în lumea muritorilor, atrași de războiul care îi pândea?

Cu cât treceau orele, arșița se întețea și grupul se mișca tot mai greu. Aproape de amiază, Diana a observat că Alia de-abia se mai ține pe picioare, iar Nim avea ochii împăienjeniți de oboseală. S-a dus la coada grupului, să discute cu Jason.

— Nu mai rezistăm mult. Va trebui să facem rost de o mașină, cu tot riscul blocajelor.

— De acord, a spus Nim peste umăr. Sau va trebui să mă lăsați la marginea drumului.

— Bine atunci… a început Theo și Alia a azvârlit cu o măslină

în el.

— Nu putem să evităm la nesfârșit drumurile, a spus Diana. Așa o să ajungă din ce în ce mai departe cu căutările. Oricum n-avem cum să trecem Munții Taygetos pe jos înainte de luna nouă.

— Am putea să-i ocolim? a întrebat Theo.

— Doar dacă am face cale întoarsă spre nord, a zis Alia clătinând din cap. Therapne e înconjurată de lanțuri muntoase atât la est, cât și la vest. E unul din motivele pentru care spartanii au putut să se apere fără probleme.

Diana a zâmbit surprinsă și Jason s-a uitat gânditor la Alia.

— Cum de știi atâtea despre subiectul ăsta?

— Am citit mult în avion. Voiam să mă documentez despre Elena. Și originile ei.

Alia și-a șters fruntea asudată și s-a uitat la Diana.

— Îți dai seama că tocmai ai propus să furăm o mașină?

— Am propus să *împrumutăm* o mașină, a corectat-o Diana. Proprietarul ar putea fi despăgubit cumva, mă gândesc.

Theo și-a scos portofelul din buzunarul din spate.

— Am douăzeci și șase de dolari la mine, plus un cupon la o cafenea. Data viitoare o să-mi ofere un cappuccino pe gratis.

— Stați așa, a zis Jason. Știe vreunul să conducă?

— Eu am mai condus, a zis Theo. O singură dată.

— Era o mașinuță de golf, a zis Alia.

— Și ce? Avea patru roți și făcea *vruum.*

— Ai intrat într-un copac cu ea.

— Te asigur că era un copac băut.

— Liniștiți-vă, a spus Nim. Eu știu să conduc.

— Unde-ai învățat să conduci? a întrebat-o Alia neîncrezătoare.

— Unde învață toți țăranii din Long Island să conducă.

— Avem o șoferiță, a zis Diana plină de speranță. Ne mai trebuie doar mașină.

— Știți că asta-mi dă dreptul să aleg ce ascultăm în mașină, a zis Nim când au luat-o mai departe pe câmp.

— Mai bine te las să mă calci, ce zici? a gemut Theo.

Le-a luat ceva să găsească o mașină, mai mult decât speraseră. Multe dintre fermele din vecini nu păreau dotate cu cine știe ce mijloace de locomoție în afară de căruțe trase de

măgăruși, biciclete și, ca unică excepție, un camion pus pe butuci cu multă vreme în urmă.

Tocmai se apropiau de o fermă promițătoare, cu Jason în frunte, când acesta le-a ordonat brusc:

— La pământ.

S-au lăsat pe burtă în iarbă chiar când ieșeau doi bărbați pe ușa din față a casei.

— Polițiști? a șoptit Alia.

— Nu păreau înarmați ca niște polițiști obișnuiți.

Inșii erau îmbrăcați în niște uniforme albastre neidentificate, numai că purtau puști lungi și hidoase, care semănau cu ale atacatorilor, din câte își amintea Diana.

— Sunt înarmați până-n dinți, ce mai, a zis Theo.

— Te miri? a întrebat Jason.

— Că se plimbă prin satele grecești cu puști semiautomate la ei? Un pic.

— Nu s-au jenat să ne atace nici măcar într-un muzeu din New York, a spus Jason. De ce-ar avea scrupule tocmai aici? Știu că sunt prea multe lucruri în joc.

— Ar putea fi și influența Aliei la mijloc, a spus Diana, care crește apetența pentru violență.

— Ce ironie, a zis Nim.

— Nu e propriu-zis ironie, a zis Theo.

— Chiar trebuie să-ți reamintesc că era să te gâtui azi-dimineață, fraiere?

— Hai să ne mișcăm, s-a grăbit Alia să intervină.

După ce s-au asigurat că bărbații plecaseră, au dat ocol casei, unde au descoperit un grajd dărăpănat. Pe partea care nu se dărâmase încă era un cal care necheza închis într-o boxă. Pe cealaltă parte, sub acoperișul aproape prăbușit, acoperit cu o prelată, erau parcate două vehicule: o camionetă cu portbagajul ridicat care părea să aibă piese lipsă și o mașină caraghioasă, cu o formă rotunjită ca de mărgea, de culoarea mandarinei.

— O să trecem munții într-un Fiat? a zis Theo clătinând din cap.

— Nu arată prea... solidă, a zis Diana uitându-se suspicioasă la mașină.

De fapt, aducea mai degrabă cu o poșetuță drăgălașă de-a lui Nim decât cu un vehicul adevărat.

— Nu prea avem de unde alege, a spus Alia. Doar dacă vreți

să ne încercăm norocul cu calul.

— Nu prea mă dau în vânt după armăsari pursânge, a zis Theo.

Diana s-a uitat oftând la calul care-i privea cu ochi negri și netemători. I-ar fi plăcut să meargă călare, însă știa că aveau nevoie de mașinuță ca să se deplaseze rapid.

— Bun… a zis Alia. Știe careva cum se fură o mașină?

— Am putea să pătrundem în casă, a zis Nim. Ca să luăm cheile.

— E cineva acasă, a zis Alia. Dacă ne prinde?

Nim și-a dat părul din ochi.

— Păi, sunteți genii în ale științei. Nu puteți să uniți două fire acolo și gata?

— Suntem biologi, a zis Jason, nu electricieni.

— Atâta știți să vă scuzați.

Theo a rămas de data asta rezervat. Se uita tăcut și gânditor la mașină.

— Pot eu, a zis el încet. Însă trebuie să-mi lăsați telefonul pe mână.

— Exclus, a zis Jason.

— Ți-am zis că n-au cum să-l repereze, a zis Theo.

— Nu contează…

— Știi ceva, aș putea să vă fiu de ajutor dacă m-ați lăsa.

Theo părea nonșalant, însă Diana i-a simțit emoția din glas și dintr-odată i-a părut rău pentru băiatul slăbuț din fața ei. Știa cum e să te subestimeze toată lumea. Însă oare era de încredere? Dacă ar fi avut de gând să le facă vreun rău sau să le dea de știre răpitorilor unde se află, ar fi avut destule ocazii până atunci.

S-a uitat la Jason și i-a făcut discret semn din cap.

— Lasă-l să încerce.

— Bine, a zis Jason răsuflând adânc.

— Bine? a făcut Theo.

— Da, a spus Jason ceva mai convins. Haide.

Pe chipul lui Theo a apărut un surâs mulțumit, mai timid decât se așteptase Diana.

— Bine atunci.

A scos telefonul din buzunar și s-a apucat să ciocănească rapid în ecran, zicând:

— Dac-ar fi fost o mașină veche, s-ar fi zis cu noi. Nu tu

Bluetooth. Nu tu *wireless.* Însă acum totul s-a digitalizat, nu? Mașinile sunt tot un fel de calculatoare modificate pe roți.

— Și ai un mobil magic acolo sau ce? a zis Jason încă sceptic, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Mobilul ăsta nici nu poate fi vândut legal în unele țări, pentru că are un soft atât de puternic, încât poți să ghidezi lansatoare de rachete cu el. Tot așa pot să-mi accesez și desktopul prin intermediul unui IP fals pe care l-am construit clandestin pe net.

— Bine, bine, a zis Jason. Slavă măritului mobil.

— Mulțumesc, a spus Theo. Poți să-i trimiți cadouri în bani ca să te scuzi. Bun, nu trebuie decât să copiem semnalul pe care-l transmite cheia mașinii pentru a debloca portiera. Mașina nu se sinchisește deloc dacă avem cheie sau nu.

— La fel și creierul uman, a spus Alia. Când vedem ceva, reacționăm pe baza unor stimuli fie reali, fie artificiali. În fond, totul se reduce la un ansamblu de impulsuri electrice.

— Fulgerul divin, a zis Diana.

— Ha? s-a încruntat Alia.

— Chiar că „ha”, a zis și Theo cu ochii în ecranul micuț, pe care-și mișca degetele mari cu o viteză amețitoare.

— Mi-am amintit de Zeus când te-am auzit, a spus Diana ridicând din umeri. Este zeul fulgerelor și trăsnetelor, însă ceea ce spuneai tu despre cum ne funcționează mintea, prin impulsuri electrice… E un alt mod de a-i descrie puterile.

— Fulgerul divin, a repetat Alia. Știi, e un concept fundamental despre gândire. Când îți vine o idee extraordinară chiar la fix, se zice că ți-a trăsnit ceva prin minte.

— Sau când ești uluit se zice că ai rămas ca trăsnit din senin, a adăugat Nim.

— Iar când te simți atras de cineva, a spus Jason surâzând din colțul gurii, se zice că se lasă cu scântei.

Cu toate lungile tăceri de dimineață și supărarea care nu-i trecuse încă, Diana s-a bucurat să-l vadă zâmbind iar.

— Exact, a spus ea întorcându-i fără să vrea surâsul.

— Sunteți gata pentru fulgerul divin? a întrebat Theo ridicând telefonul.

— Hai odată, l-a îndemnat Nim nerăbdătoare.

— *Pac!* a făcut el apăsând un deget pe ecran.

Nimic.

— A, stați așa, a zis el patinând iar cu degetul pe ecran, apoi și-a dres glasul: Voiam să zic: *ceac-pac!*

Și a împuns zdravăn ecranul cu un deget. Portiera a scos un țăcănit încântător.

— Vă rog, nu aplaudați. Acum motorul…

— Stai, a zis Jason. Hai s-o împingem până la drum și s-o pornim după aia.

Diana a ridicat din sprânceană. Chiar era prins în jocul lui.

— Chiar trebuie s-o împingem? N-ar fi mai rapid și mai discret s-o…

Cât ai clipi din ochi, au și săltat mașina deasupra capului, Diana apucând din față și Jason din spate.

— Poate nici nu mai e nevoie să conducă Nim, a spus Theo gâfâind din spate, cu ceilalți. Pot să ne ducă Jason și Diana pe sus.

— Nu mă face să te leg de capotă, a mormăit Jason.

Au dus în fugă mașina peste câmp, până pe drumul de țară ce ducea la fermă, unde au lăsat-o.

Au așteptat lângă mașinuță să se urce Nim la volan. Aceasta și-a tras scaunul cât mai în față, ca să ajungă la pedale cu picioarele ei scurte.

— Bun, să începem.

— Când ai condus de fapt ultima dată? a întrebat Alia.

— Așa ceva nu se uită, a spus Nim flexându-și degetele.

— Gata? a întrebat Theo.

— Stai, i-a zis Diana și și-a pus mâna pe umărul lui.

Habar n-avea ce putea să facă prin intermediul micului său calculator, însă îl voia cât mai relaxat, în caz că nu-i trecuse dușmănia pe care o simțea pentru Nim. Judecând după privirea rușinată pe care i-a aruncat-o Theo, gestul era bine-venit.

Theo și-a mai plimbat o clipă degetele pe ecran și mașina s-a trezit huruind la viață.

Theo a executat un dans care părea să-i pună spinarea la grea încercare și a înconjurat victorios mașina.

— Cine e regele?

— Nu ai absolut deloc gust, i-a șoptit Nim Aliei privind-o cu tâlc.

— În fine, a făcut Alia. Pușcă!

Diana a apucat-o pe Alia și a culcat-o la pământ, sub mașină, la adăpost, și s-a ridicat apoi, cu brățările în poziție, gata să facă

față atacului. Ceilalți au rămas locului, privind-o lung.

— Ăă, Diana, a zis Alia săltând capul de după Fiat. E doar o expresie americană.

Diana a simțit că-i arde fața.

— Desigur, a spus ea ajutând-o pe Alia să se ridice și scuturând-o de praf.

Jason părea derutat, iar Theo se prăpădea de râs.

— Firește. Ce înseamnă?

— Când strigi „Pușcă!” Înseamnă că alegi să stai lângă șofer.

— Cum așa?

— Așa e regula, a spus Alia.

— Își are originea în Vestul Sălbatic, a spus Nim. Pe diligențe aveau vizitii și încă un tip care stătea lângă el pe capră, cu o pușcă în mână, în caz de atac.

— Sau în caz că se apuca cineva să debiteze fleacuri din astea și trebuiau să-l omoare pe loc, a spus Theo.

— Du-te și stai în fața mașinii.

Le-a luat ceva să negocieze unde să stea fiecare. Până la urmă Jason s-a așezat pe scaunul din față și Diana a nimerit în spate, înghesuită între Alia și Theo, aproape cu genunchii la gură – așa putea să-i sară în apărare Aliei dacă era nevoie și să-i țină cât se putea de separați pe Nim de Theo.

Pentru a economisi bateria telefonului lui Theo, necesar pentru controlul mașinii, s-au uitat pe harta învechită din torpedou, luând-o pe o rută care părea să ducă în sud, cotind pe drumuri lăturalnice și înguste. Așa se mai trezeau din când în când blocați în spatele unei căruțe trase de catâri care de-abia se mișca sau mai erau nevoiți să oprească pentru a face loc de trecere câte unei turme de capre crăcănate.

Deși erau pe fugă, Diana mai că se bucura să mai ia o pauză după goana amețitoare a mașinii, cu Nim la volan.

— Conduce cu totul altfel decât Dez, i-a șoptit ea Aliei, amintindu-și nostalgică mersul lin al mașinii negre de oraș prin trafic.

Theo a scos un geamăt când Fiatul a trecut hurducându-se peste un dâmb, rămânând o fracțiune de secundă suspendat cu roțile în aer.

— Poate vrea să mă omoare încet, și-a dat el cu presupusul, părând cam verde la față.

Au dat drumul la radio, tot schimbând posturile până au găsit

un buletin de știri. Alia și Jason nu prea știau greacă, însă Diana a înțeles tot. Crainicul a pomenit diverse conflicte din toată lumea, o nouă tentativă sângeroasă de lovitură de stat, amenințări pline de mânie lansate de diverși lideri mondiali și, într-un final, avionul prăbușit.

— Epava avionului nu a fost încă identificată, a tradus ea. Există mai multe victime, ale căror trupuri neînsuflețite au rămas de asemenea neidentificate.

Trupuri neînsuflețite. Și-a amintit iar de Ben. Și ce-i spusese Jason despre dăinuirea în amintire. Măcar atâta putea să facă pentru pilotul care o apărase cu atâta curaj.

— E doar o chestiune de timp până identifică aeronava, a spus Jason cu ochii la peisajul care se derula la geam.

— Toată lumea o să ne creadă morți, a spus Theo.

— Vai, Doamne, a făcut Nim. Ai mei probabil că-și fac o groază de griji. Știau că am mers cu voi la petrecere.

Diana s-a întrebat pentru prima dată ce-și închipuise mama ei când și-a dat seama că fiica sa lipsea de pe insulă. Oare o jelise? Se mâniase pe ea? Poate nici nu va mai apuca să-și justifice faptele.

— O să-i vezi curând, a zis ea strângând-o ușor de umăr.

— Mda, a zis Nim cu un glas cam tremurător.

— Taică-meu o să fie tare dezamăgit când o să afle că n-am murit, a spus Theo.

— Nu-i adevărat, a spus Jason.

— Și nu e frumos să spui așa ceva, a adăugat Alia, care părea să se resimtă după niște răni mai vechi.

Theo și-a plimbat degetul pe materialul lucios de pe genunchi.

— Ai dreptate.

— Știa cineva că ne-am suit în avionul ăla? a întrebat Nim cotind atât de brusc, că a nimerit pe banda opusă și a trebuit să tragă de volan.

— Nu-mi dau seama, a spus Jason relaxându-și încet-încet pumnul încleștat pe mânerul portierei. N-am redactat niciun act oficial când am plecat din New York.

— Însă o să se afle că e avionul companiei Keralis, a spus Alia.

— Nu-i nimic, a spus Jason.

— Dar consiliul director…

— Consiliul o să facă ce are chef să facă, a spus Jason scorțos. Compania o să supraviețuiască oricum. Părinții noștri au clădit

Laboratoarele Keralis pe baza inovațiilor lor. Dacă ne dau afară, o să inovăm mai departe.

Diana nu-și dădea seama dacă vorbește din convingere, însă pe ea una o convinsese. În cuvinte i se simțea o hotărâre de fier.

Nu se vedea niciun polițist prin zonă și niciun semn că ar fi fost urmăriți, însă Diana a rămas vigilentă în timp ce o luau în zigzag spre sud. Au oprit o singură dată să facă plinul Fiatului și au așteptat în mașină cu ochii la Jason, care s-a dus să plătească, însă, după gesturile mânioase ale vânzătorului, se părea că nu primește dolari americani. Jason i-a întors spatele, cu pumnii încleștați, părând în culmea mâniei, iar o clipă Diana a crezut că o să-l lovească. Însă Jason doar și-a desfăcut ceasul de la mână și i l-a întins.

— A fost al tatei, a spus Alia încet.

Vânzătorul și-a schimbat pe loc atitudinea. Cât a făcut Jason plinul, el s-a dus în mica prăvălie și s-a întors cu brațele încărcate cu pungi de chipsuri, sucuri acidulate și un bidon mare cu apă, pe care le-a îndesat pe geamul coborât al mașinii. Diana nu știa dacă apa e de băut sau de turnat în radiatorul mașinuței după drumul prin munți. Peste câteva clipe erau iar pe șosea.

Jason a rămas cu ochii la drum și Diana a observat cum și-a dus o clipă mâna la încheietura rămasă goală.

— Jason, a încercat Alia.

— Lasă, a făcut el clătinând scurt și categoric din cap.

Au mers mai departe în tăcere, însă după ce a mai gonit câțiva kilometri, Nim a tras pe dreapta, lângă mai multe mașini parcate – șoferii erau probabil mai jos pe plajă.

— De ce-am oprit? a întrebat Diana.

Mai aveau timp până la apusul zilei următoare să ajungă la izvor, însă s-ar fi simțit mai bine dacă puneau cât mai multă distanță între ei și urmăritori.

— Mai bine schimbăm plăcuțele, a spus Nim. Plăcuțele cu numărul mașinii. Tipul de la benzinărie o să-și amintească de noi. Nu vrem să se afle că circulăm cu un model Fiat dispărut.

— Sau am putea să mai *împrumutăm* o mașină, a propus Theo.

— Nu, a spus Nim. Dacă furăm o mașină o s-o declare dispărută la poliție și așa o să apărem iar în baza oficială de date și o să știe încotro am luat-o. Însă la plăcuțe nu se uită nimeni. O să fim departe de-aici când o să observe, asta dacă o

să observe.
Alia s-a aplecat în față și a îmbrățișat-o strâns cu tot cu scaun.
— Ești genială.
— Cât de mult mă iubești? a zis Nim radioasă.
— Mult.
— Cât de mult? a mârâit Nim printre dinți.
Diana a văzut-o cum îi înfige degetele adânc în carnea brațelor. Se preschimbaseră în gheare negre, pornind din două brațe musculoase. În mașină s-a răspândit un miros greu – duhoarea de colb și descompunere.
— Dacă m-ai iubi m-ai lăsa să-l omor. M-ai lăsa să-i omor pe toți.
— Nim! a țipat Alia încercând să se smulgă.
— Dă-i drumul!
Jason a înșfăcat-o pe Nim de încheietură și s-a tras ca ars, cu mâna parcă însemnată cu fierul roșu.
— Te văd prea bine, Fiică a Pământului, a spus Eris.
Ochii săi negri și goi i-au întâlnit pe ai Dianei în oglinda retrovizoare.
— Tu și surorile tale ne-ați scăpat prea mult timp printre degete.
Diana a dat să se azvârle în față, însă Theo a prins-o de braț.
— Vine și vremea noastră, a zis el și atunci Diana și-a dat seama că nu era Theo.
Era alb ca ceara la față, iar dinții îi erau niște cioturi ascuțite, îngălbenite, mânjite de sânge. Pe cap avea un coif negru și scâlciat, cu un chip de gorgonă pictat pe creștet.
Cu un mârâit, Diana l-a azvârlit din mașină, țintuindu-l la pământ.
— Alia, coboară! a urlat Jason.
Diana a auzit zgomotul portierei și pașii Aliei, care o luase la goană.
— Fobos, a spus Diana privindu-l în față, cum stătea sub ea, întins la pământ.
Zeul fricii. Țintuise un *zeu* la pământ.
Când nu zâmbea cu dinții săi ascuțiți ca niște țepușe din os, era un bărbat destul de frumos.
— Te vedem prea bine, amazoană. Nu vei ajunge în veci la izvor. Vine războiul. Venim să vă răpunem pe toate.
Îi simțea puterile pătrunzându-i în trup și semănându-i groaza

în creier. Inima îi bătea nebunește, iar pe frunte îi apăruseră broboane reci de transpirație. Dăduse greș, în fața mamei sale, a surorilor sale, a propriei conștiințe. Le condamnase la moarte. O panică dezlănțuită, nebunească i-a sfâșiat pieptul. Nu mai putea să respire. *Fugi,* i-a poruncit mintea. *Ascunde-te.* Nu voia decât să asculte de porunca aceea și să fugă cât o țineau și încotro o duceau picioarele, undeva unde putea să-și lase fruntea la pământ și să jelească. Îi venea s-o strige în gura mare pe mama ei. Mama ei. S-a luptat cu groaza care o cuprinsese, agățându-se de imaginea Hipolitei, regina războinică și nesupusă.

— Noi suntem mai puternice, a gemut Diana. Pacea e mai puternică.

— Dac-ai crede cu adevărat ce spui! a zis el zâmbind și mai larg. Îți închipui câte plăceri ne așteaptă? Mai că-ți simt suferința pe limbă… E tare dulce.

Și-a lungit sfârșitul frazei cu încântare, șfichiuind obscen din limbă.

Nimic nu e aievea, și-a zis ea. *Nu s-a întâmplat nicio nenorocire. Încă mai avem timp să ajungem la izvor. Frica e o simplă amăgire.*

Îi trebuia ceva aievea, ceva indestructibil și adevărat, care să contrabalanseze frica mincinoasă pe care i-o isca Fobos. Diana a luat lasoul de la șold și i-a îndesat colacul de frânghie aurie pe gât. Fobos a scos un urlet ascuțit, zornăitor, care parcă i-a sfredelit țeasta.

— Ieși, i-a poruncit ea printre dinți.

— De unde să ies? a întrebat Theo disperat, luptându-se să-i dea brațele la o parte. Zi-mi și am șters-o de-aici.

Diana s-a tras mai în spate. Theo s-a ridicat în capul oaselor, cu un aer amețit și chipul plăcut, omenesc, pe care i-l știa. Diana a scuturat din cap, tot clipind din ochi, tremurând din tot corpul după valul de groază care o invadase.

S-a ridicat în picioare și a dat ocol Fiatului. Nim plângea în hohote, însă își revenise. Jason avea arsuri urâte pe mâini și pe antebrațe, dar se putea vedea cum începeau să se vindece. Sângele regesc părea să facă minuni. Alia rămăsese nemișcată la câțiva metri mai încolo, îmbrățișându-se strâns, cu pieptul tresăltându-i.

Diana simțea cât de vulnerabili erau muritorii din fața ei și,

pentru prima oară, nici ea însăși nu se mai simțea invulnerabilă.

— Trebuie să mergem, a zis Alia.

Își ținea brațele încrucișate strâns pe piept, de parcă se temea că altfel s-ar putea dezintegra, însă glasul îi era categoric, neabătut.

— Nim, poți să conduci?

Nim a încuviințat din cap, zdruncinată.

— Diana, ai putea să te apuci să schimbi plăcuțele cu Theo?

— Alia… a început Jason.

— O să ajungem la izvor. Dacă n-ar ști că o să reușim nu s-ar chinui atâta să vâre spaima în noi.

Zeii nu se poartă niciodată așa, și-a zis Diana, însă n-a spus nimic. Amazoanele erau nemuritoare. Nu aveau noțiunea minutelor, orelor și nici măcar a anilor, ci a secolelor. Iar zeii? Erau eterni. Simțiseră chemarea Aliei și se deșteptaseră ca niște jivine din hibernare, cu burțile lipite de șira spinării. Parcă încă-l mai auzea pe Fobos miorlăindu-se: *Îți închipui câte plăceri ne așteaptă?* Cu câtă voioșie o zgândărise Eris când îi spusese: *Tu și surorile tale ne-ați scăpat prea mult timp printre degete.*

Diana l-a săltat de jos pe Theo, care zăcea gâfâind pe spate, și s-a apucat să-și facă de lucru, de teamă că Alia îi va citi adevărul pe chip. Știa doar că Fobos și Eris nu-și făceau nicio grijă. Se arătaseră siguri pe sine și trufași. Și tare flămânzi. Alia le simțise nerăbdarea, nu neliniștea.

Diana înțelegea acum ce implica de fapt războiul acela și cât de groaznic era legământul pe care-l făcuse. Dacă nu ajungeau la izvor, va trebui să se achite de teribila ei sarcină și să o ucidă pe Alia ori, dacă nu, să trăiască cu conștiința faptului că a lucrat în slujba zeilor hulpavi, gata să devoreze întreaga lume, oferindu-le propriile ei semene pe tavă.

Capitolul 20

Epuizați și zguduiți, și-au văzut de drum. Făcuseră față gloanțelor, rachetelor și avionului avariat. Pe lângă toate acestea, și-a zis Alia, era altceva să știi că forțele care se aliaseră împotriva ta nu erau doar niște oameni obișnuiți ceva mai bine instruiți și înarmați decât tine, ci și niște zei în toată regula care încercau să te facă praf.

O vreme Diana și Jason și-au tot pasat harta, pentru a stabili cea mai bună rută spre Therapne. Puteau să câștige ore bune dacă o luau spre est, tăind pe un drum național principal, însă cel mai probabil, drumurile din zona aia erau monitorizate cel mai atent. În loc de asta, au stabilit să o țină spre sud, unde era un drum de munte plin de serpentine care o lua prin creierii Munților Taygetos. Era o zonă accidentată, fără așezări, frecventată doar de turiștii avizi de peisaje frumoase. Culmile ascuțite și stâncoase îi ascundeau mai bine de punctele de observație aeriene.

Când soarele a coborât la orizont, Nim a încetinit. Când puteau, mergeau cu farurile pe fază lungă, însă uneori, când mai ratau vreun indicator, erau nevoiți s-o ia înapoi, așa că îi cam apuca somnul. Nim a început să caște tot mai des. Au lăsat geamurile și au dat radioul tare. Jason îi tot întindea sticle de suc dulce, acidulat din provizii, însă fără efect.

— Îmi pare rău, a spus ea. Dacă nu opresc curând o să adorm la volan.

— Nu-i nimic, a zis Alia blând.

Știa că Diana era nemulțumită de kilometrii parcurși, însă mai știa și că Nim trăsese cât putuse. Toți trăseseră. Dacă zeii avuseseră de gând să-i sperie, nu reușiseră.

Coborau pe versanții de la est ai unui lanț de coline înalte, iar când au ajuns pe un platou, Nim a cotit cu grijă, ieșind de pe șosea, și a parcat după un pâlc de plopi rămuroși, într-un hățiș care ascundea mașina de ochii celor de pe șosea.

— Poposim aici peste noapte, a spus Jason. Dacă pornim devreme mâine o să ajungem la Therapne cu mult înaintea apusului.

— Trebuie, a zis Diana. În zori răsare luna nouă și începe Hekatombaionul.

Nim a apăsat pe un buton și motorul mașinii a amuțit, apoi a

stins farurile.

— Avem păturile pe care le-a luat Diana de la fermă, a spus Jason. Doi oameni pot să doarmă în mașină.

— Sau am putea să dormim toți în mașină, a spus Theo. Nu că m-aș teme de întuneric, pentru că nu mă tem.

Nim și-a încleștat mâinile pe volan.

— Nu știu dacă e o idee prea bună. Să nu se întoarcă... amicii noștri.

Au deschis portierele Fiatului și au coborât, trăgând în piept aerul parfumat. Stelele străluceau puternic, argintând coroanele copacilor. Diana a făcut o fandare pentru a-și întinde picioarele lungi și Alia a compătimit-o. Până și ea se simțea țeapănă după ce stătuse atâtea ore înghesuită în mașină, pentru Diana fusese probabil tare chinuitor.

— Auziți? a zis Theo. Se aude o apă curgând.

Au luat-o printre copaci și tufișuri, în direcția sunetului, și au nimerit pe o stâncă lată. Alia a respirat adânc, alinată de frumusețea peisajului.

O cascadă. Două cascade, de fapt. Una alimenta o albie mică, situată chiar alături, iar cealaltă se prăvălea de pe stânci, formând un văl alb, vaporos, într-o albie lată și întunecată de la vale.

Theo a luat o piatră și a azvârlit-o peste buza stâncii. A străpuns suprafața apei cu un pleoscăit răsunător, iscând cercuri argintii care s-au destrămat la mal.

— Pare destul de adâncă.

— Uite, a zis Nim. Un clopot.

Avea dreptate. Un clopot vechi de fier atârna de o bară metalică înfiptă între pietre.

— Cred că e o peșteră mai încolo, a zis Alia. Dar ce e cu clopotul?

— Se poate să fi fost peștera unui pustnic, a spus Diana. Misticii...

Însă s-a întrerupt auzind chiotul lui Theo, care a trecut în fugă pe lângă ei, gol-pușcă, și s-a azvârlit de pe stâncă. S-a auzit un pleoscăit asurzitor și s-au repezit toți pe margine, de unde l-au văzut ieșind din spuma apei, scuturând din cap ca un dulău.

Chiar l-am văzut pe Theo Santos gol-goluț? s-a întrebat Alia. *Să nu cumva să te pui pe chicotit,* și-a ordonat în gând, însă îi venea tare greu, când în minte îi rămăsese fixată imaginea lui

Theo, cu fesele luminate de stele.

— Vești bune! le-a strigat el de jos. Apa e destul de adâncă!

— Și-a pierdut orice control, a spus Nim.

— Cum a reușit să se dezbrace atât de rapid? s-a încruntat Diana.

— N-avem timp de-așa ceva, a mormăit Jason.

— Nu știu, a zis Alia. Oricum trebuie să facem popas și apa aia ne face cu ochiul.

Voia să uite măcar o clipă grozăviile pe care le văzuseră. Voia să se știe doar o fată obișnuită, plecată în călătorie, chiar dacă era o amăgire trecătoare.

— Alia…

— Jason, sunt obosită, nădușită și ursuză.

— Îmi amintești de trei pitici din Albă-ca-Zăpada, a spus Nim. Patru pitici ar fi prea mult pentru tine.

— Sunt jumătate om! a strigat Theo de jos. Și jumătate pește!

— Oricum, a spus Alia înghiontindu-l cu umărul pe Jason, trebuie să ne bucurăm și noi de ceva.

— Are dreptate, a spus Diana. N-avem cum să mergem mai departe, așa că nu se poate spune că ne pierdem timpul.

Și-a desfăcut curelele maioului de piele și l-a tras peste cap.

— Ce faci? a chițăit Alia încercând să nu se holbeze la ea. De ce-a făcut toată lumea brusc alergie la haine?

— Credeam că vrei să înoți, a spus Diana desfăcându-și sandalele și trăgându-și în jos pantalonii.

— Ești… ești… a început Jason și s-a uitat la cer, la stânci și undeva peste umărul Dianei. Ești goală-pușcă.

— Nu era și Theo la fel? a întrebat Diana încruntându-se.

— Nu… Adică…

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Diana, punându-și mâinile în șold, ca și cum s-ar fi pregătit să facă un număr de majorete.

— Sigur că nu, a spus Nim. Jason, Alia, tăceți odată. M-am aruncat dintr-un avion. O zeiță a războiului m-a luat în posesie. Merit să fiu fericită măcar un pic.

— Am crezut ceva, a bălmăjit Jason. Am crezut un crez…

— Mai bine ai înota și tu, i-a zis Diana. Poate ai făcut insolație.

Le-a întors spatele, a luat-o cu pași mari spre marginea stâncii și și-a ridicat brațele, încordându-și mușchii, cu pletele lucioase revărsate pe umeri.

— Haideți! i-a chemat Diana veselă și a sărit, într-un arc

perfect, cu pielea lucindu-i ca luminată de un clar de lună tainic.

De jos a răsunat un pleoscăit.

— Ar trebui să-mi exfoliez mai des pielea, a spus Alia.

— În viața mea n-am fost mai fericită ca acum, a spus Nim.

Jason nu mai părea în stare să spună altceva.

Au înotat mai bine de o oră. Alia crezuse că Jason n-o să li se alăture, însă, într-un final, s-a aruncat și el din vârful cascadei, afundându-se în apă cu un pleoscăit deloc caracteristic.

Cu toate râsetele și refrenul din „Don’t go chasing waterfalls” fredonat fără oprire de Theo, Alia își dădea seama că toți se purtau cu grijă, Nim și Theo se țineau la distanță unul de altul, iar Diana și Jason nu-i scăpau din ochi. Însă avea dreptate: simțiseră nevoia să se întâmple ceva bun, iar acum, făcând pluta, alinată de liniștea apei, cu puzderia de stele deasupra capului, părând să întruchipeze însăși natura timpului, se bucurau în sfârșit de ceva foarte bun.

A doua zi aveau să ajungă la izvor. Oare o să-i simtă altfel apele pe piele? Oare o să știe că în lăuntrul ei s-a produs o transformare ireversibilă?

Când toată lumea s-a îmbibat de apă până s-a zbârcit, Diana a fugit la deal după îmbrăcămintea ei de piele, întorcându-se cu hainele lor și o pătură de la mașină. Cum se îndepărtaseră de drum, nu părea primejdios să facă focul și, după ce au strâns destule lemne uscate, Diana le-a aprins fără probleme.

— Dacă cercetașele ar fi arătat ca ea m-aș fi înscris și eu, a șoptit Nim.

— Și ai fi purtat uniforma aia verde?

— Mai bine nu, a zis Nim icnind dezgustată.

Diana spunea că în pădure erau destui iepuri și s-a oferit să meargă la vânătoare, însă Nim era vegetariană și nu erau în halul ăsta de flămânzi încât să se apropie atâta de natură. Au dat gata cam tot ce mai aveau din gustările cumpărate de la benzinărie și s-au încălzit la foc.

— Sunt absolut frântă, a spus Alia într-un târziu. Însă nu știu dacă o să pot să adorm.

— Eu și Theo o să dormim sub cerul liber la noapte, a spus Jason. Luați voi mașina.

— Știu că n-o să vă placă deloc, a spus Diana. Însă am face bine să-i imobilizăm pe Theo și Nim.

— N-am nimic împotrivă, a spus Nim. Chiar nu mai vreau să-mi intre arătarea aia în cap.

Theo a încuviințat cutremurându-se.

— Putem să-l legăm pe Theo cumva cu pătura, a spus Jason. Poți s-o imobilizezi pe Nim cu lasoul?

Diana și-a trecut degetele pe colacul de frânghie de la șold.

— Nu e pentru așa ceva. Știu oameni care au înnebunit după ce au stat înfășurați prea mult în el.

— Cum așa? a întrebat Alia.

— Nimeni nu vrea să privească adevărul în față prea mult timp. Nu rezistă.

— Sunt convinsă, a spus Nim. Jason mai avea un pic și rămânea fără scăfârlie.

— Nim! a făcut Aria.

Chiar trebuia să zgândărească ursul?

Însă Diana l-a privit atunci în față pe Jason și i-a zis:

— Am greșit. Nu ar fi trebuit să încerc lasoul pe pielea unui tovarăș împotriva voinței sale. Jur că n-am să mai fac asta.

Jason s-a uitat în ochii ei și Alia a simțit că asistă la o discuție între patru ochi.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Mi-ai oferit ocazia, însă am fost prea laș.

Apoi a continuat, parcă amintindu-și că stăteau toți la foc:

— Ar fi trebuit să vă zic tuturor. Părinții noștri aveau teoriile lor despre cauza forțelor mele, spuneau că s-a transmis din generație în generație, sărind cumva peste tata, însă... n-am crezut niciodată de fapt în așa ceva.

— Atunci chestia aia, a zis Nim arătând spre lasou, chiar te silește să spui adevărul?

— Da, a zis Diana.

— L-ai mai folosit vreodată? a întrebat-o Jason.

— Nu, a recunoscut ea.

— Și dacă n-ar fi mers? a zis el ridicând din sprânceană.

— Voiam să aflu adevărul și tot l-aș fi scos cumva, a zis Diana surâzând.

— Însă de unde e? a întrebat Nim. Cum l-ai confecționat?

— Nu eu; Atena l-a țesut la un fus lucrat în focul Hestiei, cu fire din scoarța primului copac al Gaiei.

Cu doar câteva zile în urmă, Alia ar fi izbucnit în râs, însă după ce avusese de-a face cu doi zei ai războiului dușmănoși, nu

prea-i mai venea să pufnească.

— Mare chestie, a zis Theo. Probabil se găsește și pe eBay așa ceva.

— Pe ce coastă e acest eBay de care zici? a întrebat Diana[4].

Theo a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Bună întrebare, a zis el.

— Cum ar veni, e o super-fibră organică, procurată de la un producător local, a zis Nim. Atena e zeița războiului, nu?

— E zeița războiului, dar și a cunoașterii, iar căutarea cunoașterii e totuna cu…

— Căutarea adevărului, a spus Jason.

Diana a încuviințat.

— Ca orice adevăr, lasoul nu poate fi nici schimbat, nici distrus. Cred că de asta a fost o armă bună contra lui Fobos. E adevărat, iar groaza pe care o insuflă el nu e.

— Nimic nu e indestructibil, a spus Nim.

Diana a încolăcit un capăt pe braț și pe celălalt l-a azvârlit în foc, stârnind o jerbă de scântei.

Alia a icnit surprinsă, însă lasoul nu a luat foc. A rămas neatins de flăcările care-l înconjurau, perfect vizibil, ca o piatră într-o apă limpede.

Diana l-a tras înapoi și i l-a întins lui Nim.

— Vezi? a zis ea.

— Nici măcar nu e cald, a zis Nim cu un țipăt.

— Hai să încercăm, a spus Theo.

— Să sărim în foc? a spus Nim. N-ai decât.

— Lasoul, *Nim.*

— Nu e o jucărie, a spus Diana.

— Ei, haide, a zis Theo. Fiecare să răspundă la o întrebare. Cum ne-am juca de-a adevăr și provocare.

— Nu știu ce să zic… a spus Alia.

— Te rog? a implorat-o Nim.

— Te aliezi cu Theo?

— Sunt curioasă! Iar Jason a scăpat cu bine.

— Nu te pune cu așa ceva, a spus Jason clătinând din cap. Am simțit lasoul pe pielea mea și zău că n-o să-ți pice bine.

— Adică tu ai rezistat ca un tip super-dur ce ești, iar noi nu suntem în stare? a spus Theo.

Își luase un ton nonșalant, însă Alia îl simțea tensionat.

---

4 Bay are și sensul de „golf“ (în engl. în orig.) (n. tr.).

— Nu asta am vrut să spun.

— Haide, Diana, a zis Theo. Hai să încercăm.

Diana a șovăit și Alia s-a întrebat dacă știa că Theo își pusese cam toată mândria în joc.

— Bine, însă doar o clipă, a spus Diana și Alia a răsuflat încet ușurată.

— Eu prima! a strigat Nim.

— Bine, dar eu... a protestat Theo.

— Am zis „prima”, așa că după Legea Sfântă eu sunt prima.

— N-ai decât, a zis Theo dându-și ochii peste cap. Sper să-ți facă terci creierașul.

Diana a înnodat un laț în lasou, mușcându-și buza.

— Ești sigură?

— Bagă, a zis Nim dând din cap.

Diana i-a petrecut lasoul peste cap, strângând-o de umeri.

Dintr-odată, ochii lui Nim s-au golit de orice expresie, privind în gol. S-a îndreptat de spate, cu bărbia relaxată și moale.

— Nim? a strigat-o Alia.

— Ce dorești să afli? a răspuns Nim cu un ton ciudat de ceremonios.

— Ăă... ce s-o întrebăm? a făcut Alia. Repede!

— Nu știu, s-a încruntat Diana. N-am mai văzut pe nimeni reacționând așa.

— Ai copiat la ultima lucrare la istoria Statelor Unite? a întrebat Alia.

— Sistemul e corupt. Era de datoria mea să-l sabotez.

— Glumești, nu? a zis Alia.

— Trebuie să spun *adevăăăărul,* a zis Nim. Trebuie să-ți iei gloss de buze în mai multe *culoooori.*

Alia i-a tras un pumn în braț.

— Hai că ești groaznică.

— Sunt minunată. Vezi? E adevărat. Nu-mi vine să cred că m-ai întrebat ceva atât de plicticos. Sigur că am copiat la lucrarea de la istorie. Domnul Blankenship e un profesor oribil. Dacă tot vrea să mă plictisească de moarte, trebuie să se aștepte să copiez la prostia lui de lucrare.

— Și ce voiai să te întreb? Tu ai mânjit dulapul Aliciei Allen cu cremă de ras?

— Da, însă doar pentru că m-a sărutat la petrecerea din toamnă și după aia s-a purtat de parcă nici nu s-a întâmplat și

m-a făcut „lesbi” de față cu prietenii ei.
Nim și-a dus mâinile la gură.
— Vorbești serios? a făcut Alia uitându-se lung la ea.
— N-am... n-am vrut să spun, a zis Nim părând un pic panicată. Am...
Pe frunte i-au apărut broboane de transpirație și a început să respire precipitat.
Diana a eliberat-o din strânsoare.
— Îmi pare rău! Te-am avertizat.
Nim s-a cutremurat din tot corpul.
— A fost tare ciudat.
— Alicia Allen? a zis Alia. Pe bune? Mi-ai tot zis ce tipă groaznică e. Ce mutriță de nevăstuică are.
— De fapt, e destul de OK, s-a strâmbat Nim, când nu stă cu amicii ăia nasoi ai ei. Nu știu. Nu prea găsești fete interesate la noi în școală, bine? Nu se înghesuie lesbienele la ușa mea.
— E rândul meu! a zis Theo.
Jason a luat un băț și a scurmat în foc cu el.
— E o idee proastă. Mai bine ne oprim.
Theo s-a dat mai aproape în genunchi și a rămas ghemuit în fața Dianei, cu spatele la foc.
— Sunt gata.
Alia i-a văzut pe Jason și Diana uitându-se unul la altul. Jason a clătinat doar o idee din cap. Chiar se aștepta să nu pățească Theo ceva? Sau se temea să nu spună Theo ceva?
Diana s-a gândit o clipă, apoi i-a trecut lațul peste cap.
Alia și-a stors mințile să găsească vreo întrebare ridicolă. Știa ce vrea să-l întrebe, însă n-ar fi îndrăznit nici dacă ar fi fost între patru ochi. *M-ai considerat vreodată ceva mai mult decât surioara enervantă a lui Jason? Ai fi în stare?* Simțea că-i ard obrajii numai când se gândea la asta.
Nici n-a mai apucat să-și pună ordine în minte, că Nim a întrebat:
— Tu sau tatăl tău le-ați transmis informații nemților care au dat atacul la muzeu?
— Nim! a zis Jason tăios, însă Diana nu a tras de lasou.
— Sigur că nu, a răspuns Theo părând șocat. Habar n-am avut de așa ceva.
— Dar tatăl tău? l-a întrebat Nim fără mănuși.
— Nu! a strigat Theo.

Alia a simțit că i se desface un mic nod de sub coaste.
Theo și-a smuls frânghia de pe umeri și a aruncat-o cât colo.
— Cum ai putut să gândești una ca asta?
— Toți ne-am gândit, a spus Nim. Tatăl tău a dispărut tocmai la fix.
Theo s-a îndreptat de spate, privindu-i jignit, cu ochii mari.
— Chiar ați crezut că aș putea să am vreun amestec? Ai crezut că aș fi de partea unor oameni care vor să-ți facă rău? a întrebat el întorcându-și ochii îndurerați spre Alia.
— Nu! a zis Alia clătinând frenetic din cap. Doar…
Ce crezuse? Că e agentul distrugerii. Că Theo și tatăl lui ar avea de ce să-i dorească moartea.
— În echipa de pază a lui Jason s-au infiltrat spioni, a spus Diana blând. Laboratoarele Keralis au informatori printre angajați. Nimeni nu mai știa ce să creadă.
— Dar tu, Jason? a întrebat Theo.
Jason și-a trecut mâna peste față.
— Ai fi putut să furnizezi informații fără să-ți dai seama.
— Deci nu sunt rău, doar nepriceput?
— Theo… a început Jason, însă Alia se aștepta să zică ceva ce ar fi înrăutățit și mai tare situația.
— E rândul meu! a strigat ea și toată lumea s-a uitat la ea. Cu lasoul, a continuat ea. Pune-mi-l, Diana.
— Pe bune? a zis Jason.
Diana era nehotărâtă, însă probabil că i-a ghicit implorarea din priviri, căci a ridicat exasperată din umeri, zicând:
— Bine.
— Minunat! a făcut Alia cu un entuziasm forțat. Doar o singură întrebare. Nim, ajută-mă, a șoptit ea.
— Nicio grijă, i-a răspuns Nim discret.
— Ești sigură? a întrebat-o Diana.
Absolut deloc. De ce nu găsise o altă modalitate să schimbe subiectul? *Un dans interpretativ. Ce ziceți de echipa Mets?* Chiar avea de unde alege.
Și-a luat un aer calm cât i-a trecut Diana cu grijă lasoul peste umeri. Era rece la atingere și a simțit că o cuprinde o liniște ciudată. Și-a dat seama că se teme de lasou pentru că se teme de toate. Că se teme de lumea din jur, pe când Theo, Nim sau Jason nu păreau să se teamă ca ea. Că o iubește pe Nim, însă o și invidiază pentru ușurința cu care comunică cu cei din jur. Că

se teme că Nim o să se sature de ea, n-o să mai vrea să fie prietene și o să se aventureze în lume cu altcineva mai palpitant. Că Nim n-o s-o ierte niciodată pentru suferințele pe care le îndurase în ultimele zile. Că Alia pur și simplu nu merita să se preocupe atâta lume de ea. Toate aceste adevăruri i-au trecut prin minte într-o fracțiune de secundă, cu o claritate teribilă. Fiecare minciună pe care și-a zis-o vreodată, oricât de măruntă i-a apărut în minte, dezvăluindu-i adevărul urât, însă mai puțin apăsător, acum că îl vedea.

A văzut-o pe Nim gata să o întrebe ceva, însă Theo i-a luat-o înainte:

— Care e cea mai jenantă chestie pe care ai făcut-o vreodată?

— A, știu, a zis Nim ușurată. A leșinat la ora de gimnastică.

Alia a dat să încuviințeze, însă s-a trezit spunând:

— I-am scris lui Theo o scrisoare de dragoste.

— Cum? a țipat Nim.

— *Cum?* s-a răstit Jason.

— A, a făcut Theo părând destul de uluit.

Sau era oripilat? Nu-și dădea seama.

Diana s-a aplecat să-i scoată lasoul.

Aliei îi venea să nege totul pe loc. A dat să spună „Am glumit”, însă s-a trezit spunând fără să vrea:

— Când aveam treișpe ani. Pe hârtie roz, din setul pentru prințese, pe care am stropit-o cu spray de parchet cu aromă de lămâie, pentru că n-aveam parfum. I-am strecurat-o într-un manual.

Nu se mai simțise atât de groaznic de când se știa, nici măcar în ultimele zile, când trecuse prin toate experiențele alea aproape mortale. Diana i-a tras lasoul peste cap, însă Alia nu mai avea răbdare. Și-a eliberat codițele din funie și s-a ridicat, cu obrajii încinși.

O să mor pe loc, și-a zis ea uitându-se când la strâmbătura de pe fața lui Nim, când la expresia crispată a lui Jason și când în ochii albaștri și îngrijorați ai Dianei. La Theo nu voia să se uite. Pentru că nu se aștepta să se deschidă pământul sub ea și să o înghită, cum ar fi fost frumos. De câte ori avea să-l vadă urma să-și amintească sentimentul umilitor de acum, așa cum se întâmplase și în lunile de după incidentul cu scrisoarea.

Theo avea pe atunci cincisprezece ani și era un băiat costeliv și absolut perfect, după care i se aprinseseră călcâiele, așa cum

și putuse să jure că o să se întâmple. Theo bombănea singur în portugheză când își făcea temele, iar Alia nu mai văzuse niciodată pe cineva mai adorabil.

În seara în care Alia semnase cu o înfloritură scrisoarea și o strecurase în manualul de matematică al lui Theo, se simțise în al nouălea cer până când s-a întors în camera ei. După care a intrat în panică. A dat fuga înapoi în camera de zi, însă Theo era deja la masă și nu mai avea cum să recupereze biletul. Într-un final își strânsese manualele, și le vârâse în geantă și plecase, în timp ce Alia rămăsese locului, făcându-se că conjugă verbe în franceză, simțind că o să vomite dintr-o clipă în alta. A încercat să-și ia scrisoarea a doua zi după ore, însă, când a frunzărit manualul de matematică, aceasta dispăruse.

Alia n-avea să uite niciodată jena oribilă și îngrețoșată care o apucase atunci, mai ales că o retrăia chiar acum.

Theo nu spusese niciodată nimic, însă a observat că avea grijă să nu rămână niciodată singur cu ea undeva. Sau poate își închipuise ea. Alia n-avea cum să fie sigură, însă atâta s-a chinuit să se poarte normal în lunile care au urmat, că se simțea extenuată. Apoi Theo a plecat în vacanța de vară la São Paulo cu tatăl său, iar Alia și Jason au rămas în Martha’s Vineyard, ceea ce a mai liniștit-o. Numai că, la întoarcere, Theo crescuse cu vreo cincisprezece centimetri și tenul i se curățase de cele câteva coșuri pe care le avea înainte. Parcă nici nu mai era om. Pe când ea arăta neschimbată.

Alia și-a netezit acum tricoul jilav.

— Așa deci, a făcut ea. Ce moment absolut oribil.

— Alia, a zis Theo ridicându-se. Chiar nu contează. Sincer, de fapt, e o chestie tare.

Theo, care o ignorase și o tachinase până atunci… acum o compătimea?

— Noapte bună! a ciripit ea cu o veselie forțată și a pornit împleticindu-se pe cărare, fără să ia în seamă glasul Dianei, care o striga.

A urcat rapid dealul, cu lacrimile în gât. Nu era doar jena. Nu era doar amintirea pe care i-o trezise. Mai erau toate celelalte lucruri, toate părerile urâte pe care și le făcuse despre sine, care îi răsunau în cor în minte. Lasoul era un fel de oglindă care-ți ștergea toate iluziile pe care ți le făceai ca să reziști zi de zi, tot eșafodajul cu care te susțineai singură. Rămâneai doar tu. Cu

sânii prea mici. Cu fundul prea mare. Pielea prea pământie. Prea tocilară, prea ciudată, prea tăcută în lume. În strânsoarea lasoului își dăduse seama că se bucură de neînțelegerile dintre Theo și Nim, pentru că Nim era mai haioasă, mai curajoasă și mai interesantă decât putea să fie Alia vreodată. Nim era o sferă superbă de foc, pe când Alia era un tăciune aprins, jarul de la fund, pe care nu-l vedea nimeni, în fascinația flăcărilor. La gândul că Theo ar putea să se uite într-o zi la Nim și s-o vrea, s-o aleagă pe ea, Alia simțise că-i urăște un pic pe amândoi, ceea ce i-a sporit și mai mult ura de sine.

Alia s-a urcat pe bancheta din spate a Fiatului și s-a culcușit lângă portieră. Încă se mai vedeau stelele pe geam, însă acum se simțea neînsemnată pe lângă ele.

După o vreme a auzit-o pe Nim deschizând portiera și urcându-se la volan.

— Ești trează? a șoptit ea.

— Da, a răspuns Alia.

N-avea chef să se prefacă.

— Ce ți-a arătat?

Alia s-a uitat repede la Nim. Stătea cu spatele la ea și cu ochii la parbriz. Poate era mai ușor să discute așa, pe întuneric, fără să fie nevoie să se privească în ochi.

Alia și-a sprijinit iar capul de geam.

— Că sunt o tipă meschină, geloasă și rea. Dar ție?

— Că sunt o lasă.

— E ridicol. Ești cel mai curajos om pe care-l cunosc. Ai venit la bal îmbrăcată în pantaloni scurți și bretele.

— Îmi stătea bine.

— Cum spuneam.

Alia a auzit-o pe Nim foindu-se în scaun.

— Am eu gura mare, însă n-am venit niciodată cu vreo fată acasă. Nu le-am făcut nici cel mai vag apropo alor mei. Mi-e teamă că o să distrug totul.

Alia a clipit surprinsă. Își închipuise că Nim avea de gând să le spună alor ei despre orientarea ei doar când o să se simtă pregătită. Erau una dintre cele mai iubitoare familii din câte știa.

— Nu cred că e adevărat.

— Nu contează dacă e adevărat sau nu. Așa mi se pare mie.

Alia a ezitat, vârându-și unghiile în carnea palmei.

— Să nu mă lași, bine?

Nim s-a răsucit în scaun și și-a dat șuvița de păr de pe față.

— Cum?

Alia s-a silit să se uite în ochii lui Nim.

— După ce o să ajung la izvor, totul o să se schimbe. N-o să-mi mai fie așa de frică să ies în oraș. O să mă port mai frumos. O să merg la mai multe petreceri. Ce vrei tu.

— Alia, nu contează dacă o s-o arzi pe la petreceri în hale sau dacă o să stai la tine în cameră studiind formațiuni multicelulare, așa cum știu că-ți place. Noi două o să dăm piept cu lumea împreună.

— De ce?

— Pentru că ceilalți sunt nașpa, știi că e adevărat, nu-ți trebuie niciun lasou.

Alia a zâmbit larg, despovărată un pic de rușinea și durerea din suflet. A închis ochii, simțind dintr-odată că s-ar putea s-o ia somnul până la urmă.

— Alia, a auzit-o pe Nim șoptind.

— Hmm?

— Nu te supăra, dar asta e cea mai nasoală vacanță din viața mea.

— Ți-am zis că mai bine mergeam la Marele Canion, a mormăit Alia, apoi a copleșit-o oboseala și s-a lăsat furată de apele adânci ale somnului.

Capitolul 21

Diana a acoperit rămășițele focului cu pământ și l-a bătătorit bine, ca să nu se reaprindă, tot întrebându-se dacă n-ar trebui să-și ceară scuze de la Alia. După ce Alia o luase iute la deal, rămăseseră uitându-se unii la alții multă vreme, într-o tăcere încordată, până când Theo se ridicase stângaci de lângă foc.

— N-ar trebui să mă… s-a întrebat el cu voce tare.

— Nu, a spus Nim. Las-o să-și revină și apoi poartă-te ca și cum nu s-a întâmplat.

— Bine, dar…

— Are dreptate, a zis Diana, deși și ei îi venise să o urmeze pe Alia.

Și ea avusese parte de destule umilințe când se ținuse după mama ei și după surorile sale amazoane, mereu greoaie, mereu la coadă, mereu respinsă de ele, care vedeau lumea altfel decât ea. Când se simțea atinsă în mândria ei, n-avea chef să-și amintească toate eșecurile prin care trecuse. Își dorise să fie doar ea pe stânci. Să fie singură până când i se mai alina durerea și putea să și-o alunge cu totul.

— Las-o în pace.

— Ți-a trimis o scrisoare de *dragoste?* a zis Jason uitându-se în sus la Theo cu o sprânceană ridicată.

— N-a fost cine știe ce chestie.

— Cum de n-ai pomenit niciodată de asta?

Theo și-a vârât mâinile în buzunare.

— Era doar un copil. N-am vrut să se rușineze.

— De ce-ai întrebat-o tâmpenia aia? a mormăit Nim iritată.

— Am crezut c-o să zică ceva caraghios, a spus el ridicând din umeri mai să-și atingă urechile, nu știu, că a băut prea mult punci cu fructe și a vomitat în pat când era în tabără.

— E un exemplu foarte specific, a zis Diana.

— Da, bine, i se poate întâmpla oricui. Nu era vorba că ne odihnim? Mâine e marea zi? Baia rituală de purificare?

— Mă duc la mașină, a zis Nim. Știu că Alia are nevoie de singurătate, însă dacă mai rămân mult pe-aici o să mă străduiesc cât pot să-l înec pe Theo în iaz.

Nim a luat-o la deal, însă, în timp ce ridicau pungile de chipsuri și sticlele de suc golite și stingeau focul, Diana se gândea tot la Alia. Deși se povesteau multe și mărunte despre

puterile lasoului și n-avea cum să știe ce se putea întâmpla, se simțea vinovată.

Muritorii nu trebuiau să-și facă de lucru cu așa ceva – mama ei s-ar fi supărat foc dacă ar fi aflat că Diana s-a jucat cu o armă sacră ca să-și amuze amicii. Deși își închipuia că numai de asta nu s-ar fi mâniat mama ei, după tot ce făcuse până atunci. Și-a plimbat degetul mare peste sforile aurii și lasoul a licărit la atingere. Îi lăsa o impresie ciudat de caldă, de parcă ar fi fost un alt tovarăș de călătorie. Locul lui nu era într-o vitrină de sticlă, în sala rece. Odată, citise că unele podoabe își pierdeau luciul dacă nu le purta nimeni. Cumva, simțea că brățările, lasoul și chiar piatra inimii din buzunar nu erau daruri menite să fie ținute sub cheie.

Când a ridicat ochii, și-a dat seama că Jason o studia.

— La ce te gândești? a întrebat-o el.

— De ce mă întrebi?

Diana s-a ridicat, și-a șters mâinile de pantaloni și au luat-o pe cărare.

— Speră că te gândești la el, a zis Theo râzând.

Jason l-a înghiontit ușor, de era să-l izbească de un copac.

— Hei! a făcut Theo. Învață să comunici!

Diana l-a cercetat rapid pe Jason. Avea maxilarele și umerii încordați ca de obicei. Oare chiar asta se întrebase când o văzuse pe gânduri? Sau așa era Theo și pace, cum spunea Alia?

— Mă întrebam ce ne aduce ziua de mâine, a spus Diana dregându-și glasul. Nu cred că o să dăm de izvor și gata. Nu știm ce ne așteaptă.

— Sigur că știm, a spus Theo dând o creangă deoparte. O să ajungem la izvor, Alia o să se vindece și apoi o să ne ciondănim ce dans să executăm în cinstea victoriei.

— Mă bucur că ești optimist, a spus Diana.

— Și eu îți admir talentul de a ridica o mașină deasupra capului ca pe o jucărie, plus că mai arăți și al naibii de bine, i-a răspuns Theo cu o plecăciune.

— Nu știu de ce, dar am senzația că n-o să fie așa de ușor cum zici tu, a spus Jason.

— Pentru că pui mereu răul înainte.

— Pe când tu îți zici mereu că o să se rezolve de la sine sau o s-o dreagă altcineva până la urmă?

— Ești nedrept.

— Vorbesc serios, Theo. Dacă iese un dezastru, n-ai cum să dai restart sau să te depliezi sau cum se zice.

— Repliezi. Mă bucur că-ți pasă, deși până acuma m-ai crezut trădător.

— Theo… a încercat Jason.

Theo l-a bătut pe spate.

— Înțeleg, bine? însă ai un pic de încredere în mine. Voi doi sunteți familia mea. Mai mult decât taică-meu. Oricum, dacă nu eram eu, acum am fi trecut munții pe catâr.

— Măcar catârul n-ar fi așa de vorbăreț, a remarcat Jason.

— Și ar mirosi ceva mai bine, probabil, a zis Theo.

Chiar era așa de simplu? Glume, o mână pe spate și gata, venea iertarea, fără nicio scuză de nicio parte? Îl văzuse pe Jason nemulțumit de nepăsarea lui Theo, pe Theo iritat de ușurința cu care îl ignora Jason. Însă erau în stare să evite orice discuție și să-și vadă mulțumiți de viețile lor. Băieții erau creaturi tare ciudate.

Diana i-a lăsat pe Jason și Theo să-și ridice tabăra improvizată în luminișul din fața mașinii. Când s-a uitat pe geamul Fiatului, a văzut că Alia și Nim moțăiau deja. Nu-i venea deloc să le trezească.

— Îmi pare rău, a șoptit ea când s-a strecurat înăuntru și a legat-o pe Nim la mâini cu două șosete înnodate.

— Nu-i nimic, a zis Nim somnoroasă. Maică-mea mi-a legat cu scotch mănușile de bucătărie la mâini când aveam vărsat de vânt.

Diana nu prea înțelegea ce legătură avea gătitul cu bolile infecțioase, însă a mormăit politicoasă.

S-a foit pe scaunul din față, încercând să-și găsească o poziție comodă și ascultând liniștea nopții. Voia să doarmă, însă nu avea loc în mașină și nu reușea să-și potolească gândurile. Poate i-ar face bine să alerge un pic.

S-a dat jos din mașină, încercând să nu facă zgomot. La capătul luminișului cineva sforăia tare – după timbrul vocii, părea să fie Theo. Diana s-a întins, apoi a luat-o spre stânci, ca să asculte iureșul cascadei și să cerceteze terenul, în căutarea unei cărări.

S-a mirat să-l vadă pe Jason stând cu spatele la ea, cu ochii la apă. Își dăduse jos tricoul, poate ca să-l lege pe Theo cu el, și pielea îi era presărată cu stropi fini din apa cascadei.

S-a întors iute, parcă simțindu-i prezența.

— Scuză-mă, i-a spus ea. Nu te spionam. N-am reușit să adorm.

Mă rog, poate că-l spionase un pic. Îi plăcea să se uite la el. Așa era cu mai toate fetele, parcă o auzise pe Nim spunând așa ceva.

— Nici eu, a spus el. Theo sforăie.

— Am auzit.

Jason și-a întors privirea spre cascadă.

— Dacă n-o să meargă?

Diana nu l-a mai întrebat despre ce vorbește.

— Oracolul n-a mințit.

— Atunci poate s-a înșelat. S-a mai întâmplat să se înșele oracole.

— Nu acesta.

Jason s-a sprijinit de bolovanul de lângă clopot și și-a încrucișat brațele pe piept.

— Dacă am fi continuat jocul, ai fi participat și tu?

— Cu lasoul? Nu știu. Dar tu?

— Nici nu mă gândesc, a zis el răsuflând scurt.

Diana s-a lăsat și ea pe bolovan, lângă el.

— Am fost sinceră adineauri. Îmi pare rău că te-am pus la încercare cu lasoul.

Jason a ridicat din umeri și mușchii i-au jucat alene pe sub piele.

— Am ținut mult timp în secret cine sunt și ce pot să fac. M-am obișnuit să mă ascund de lume.

— N-ar fi trebuit să mă vâr cu de-a sila în sufletul tău. Adevărul pe care-l spui de bunăvoie e prețios în felul lui.

Jason și-a lăsat capul pe spate, privind stelele.

— Când eram mic, părinții mei au observat că sunt mai puternic și mai rapid decât ceilalți copii. Și că îmi plăcea să mă bat. Puțin a lipsit să nu devin bătăuș. M-au învățat să mă stăpânesc, să am grijă să nu rănesc pe nimeni.

Însă uneori simt în vene dorința de a-mi pune la încercare puterile, de a arăta ce pot să fac.

Diana a încercat să-și ascundă mirarea. În Lumea Oamenilor învățase să se aștepte exact o asemenea purtare. Și totuși Jason își conștientiza propria sete de violență pe care o moștenise din stirpea Keralis. Se străduise din greu să și-o țină în frâu.

— De asta ții atât de mult să nu-ți pierzi niciodată controlul?

— De asta. Plus că așa am fost crescut. Mama ne-a învățat pe mine și pe Alia că averea nu ne poate proteja decât într-o anumită măsură. Lumea o să se aștepte să dăm greș, să le demonstrăm că nu ne merităm poziția.

— Știu cum e, a recunoscut ea.

Jason s-a uitat neîncrezător la ea.

— Așa zici? Pentru mine și Alia e o capcană. Trebuie să fim tot timpul mai buni decât restul. Trebuie să fim tot timpul cu un pas în față. Însă cu cât ești mai puternic, cu cât ai mai multe realizări în spate, cu atât lumea vrea să te pună la respect. Te termină, a zis el dându-se încet cu creștetul de piatră. Iar dacă trebuie să fii tot timpul cu ochii în patru, nu mai e loc pentru cine știe ce realizări mărețe.

Poate că nu înțelegea totuși atât de bine. Pe insulă, Diana știuse întotdeauna că orice eșec era judecat foarte aspru, însă mai știuse și că nimeni nu i-ar fi negat realizările, că dacă ar fi reușit să alerge, să se lupte și să gândească mai bine decât restul, surorile sale ar cinsti-o pentru victoriile sale.

Diana l-a împuns cu cotul în braț.

— Nu a fost o prostie. Ce mi-ai spus atunci în avion. Toți ne dorim să prindem gustul măreției.

— Și dacă vrei mai mult decât să guști? a întrebat Jason întorcându-se spre ea.

A simțit că-i bate inima mai repede auzindu-l.

— Cât mai mult?

— Nu știu, a zis el uitându-se iar la stele. Muști o dată. Muști de două ori. Cum îți dai seama că te-ai săturat?

Te văd prea bine, Fiică a Pământului. Văd că visezi la glorie.

— Atunci, dacă-ți dorești să conduci Laboratoarele Keralis, moștenirea părinților tăi…

— Moștenirea lor, a repetat Jason cu un râs amar. Știi că mi-ar plăcea cumva să cred că accidentul în care au murit părinții noștri s-a petrecut din vina Aliei și a puterilor ei?

Diana a respirat adânc și Jason a privit-o cu ochi întunecați, strălucitori.

— Ce zici de adevărul ăsta? a zis el. De-asta am insistat atâta pe lângă Michael să facă cercetări. Îmi doream să existe o conspirație, o explicație, un motiv anume. Nu e o prostie să-ți dorești realizări mărețe, însă atunci am făcut o prostie. Așa

gândește un țânc.

Cum e să suferi o pierdere atât de mare într-o singură noapte? Cine n-ar încerca în locul lui să pună ordine în lucruri, să-și mențină cumva controlul?

— Ți-ai dorit ca moartea lor să aibă un sens, a spus ea. Nu e nimic greșit în asta.

Jason s-a desprins de bolovan și s-a dus la marginea stâncii.

— Am vrut să reclădesc lumea. Așa cum o înțeleg eu.

Și-a încrucișat brațele pe piept, rămânând conturat din profil pe fundalul cerului, și Diana și-a amintit cum l-a văzut stând singur în livadă, o santinelă de piatră, mereu de veghe.

— Încă mai vreau.

— De-asta vrei să menții controlul asupra companiei.

Jason a înclinat din cap și s-a întors încet la bolovan.

— De ce am impresia că vorbesc mai mult eu când discutăm?

— Pentru că sunt o ascultătoare foarte bună? a remarcat ea.

— Uite cum facem, a zis el pufnind. Hai să încercăm douăzeci de întrebări. Dacă-mi răspunzi, o să te iert pentru chestia cu lasoul.

— Douăzeci e prea mult, a zis ea dând din mână.

— Zece.

— Trei.

— *Trei?* a făcut el șocat. E nimica toată.

Diana își închipuia ce voia s-o întrebe și era gata să-i spună adevărul despre cine și ce era ea – poate nu tot adevărul, dar măcar o parte. Doar îi smulsese informații cu forța. Putea să-i ofere și ea ceva.

— În povești apare mereu cifra trei, a spus Diana ridicând din umeri. Trei dorințe. Trei întrebări.

Jason a oftat și s-a așezat iar lângă ea pe bolovan.

— Bine. Dar trebuie să-mi spui adevărul.

— Pe cât pot.

Jason și-a frecat mâinile nerăbdător.

— Așadar, Diana Prince, ai cumva un iubit care te așteaptă acasă?

Diana a râs. Chiar nu se așteptase la asta.

— Nu.

— O iubită?

— Nu. Îți dai seama că nu te pricepi deloc la jocul ăsta. Ai irosit două întrebări.

— Bine, dar…

— Asta e regula. Mai ai o întrebare, Jason Keralis.

A așteptat. Știa ce-o s-o întrebe.

— Bine, a zis el. Care e povestea de care-mi spuneai, cu steaua binară?

Diana s-a îndreptat de spate surprinsă. Chiar n-avea de gând s-o întrebe de unde e? Din ce neam se trage?

— Ți-ai amintit?

— Da, și mi-am dat seama că n-ai avut deloc chef să-mi spui ce-i cu ea.

— Sunt așa de transparentă? s-a strâmbat ea.

— Poate sunt eu un ascultător foarte bun. Haide. Zi-mi povestea.

Diana s-a sprijinit de stâncă, ascultând cum bătea vântul printre crengile pinilor. Era un altfel de secret. Deja recunoscuse că era povestea ei preferată. Nu voia să se facă de râs.

— Știi unde e Ursa Mare? l-a întrebat ea studiind bolta înstelată.

— Carul Mare adică? a zis Jason. Sigur.

— Dacă urmărești curba Ursei Mari, o să dai peste steaua Arcturus, a zis ea arătându-i pe cer. Iar mai departe o să vezi steaua cu numele Cornul sau Azimech. E una dintre cele mai strălucitoare stele de pe cer.

— N-ai cum să n-o vezi.

— Numai că are un secret.

— Ceea ce nu e deloc o idee bună, a zis el țâțâind.

— Absolut deloc, l-a aprobat ea. De fapt, sunt două stele care se rotesc în jurul unui unic centru de gravitație, atât de aproape una de alta, că nici nu se pot desluși. Se povestește că o mare războinică pe nume Zoraida a jurat să nu se dăruiască decât cuiva absolut pe potriva ei. Însă nimeni nu reușea s-o învingă în luptă.

— Presupun că acum intră în scenă eroul.

— Eroul poveștii e Zoraida. Însă chiar s-a ivit un pretendent care și-a propus s-o câștige, un bărbat pe potrivă de mândru și de puternic. A jurat s-o învingă, chiar cu prețul vieții, așa că, la revărsatul zorilor trandafirii, cei doi s-au înfruntat în luptă, Zoraida cu securea ei credincioasă în mână și Agaton cu spada sclipindu-i ca razele dimineții.

Diana a închis ochii, recitând pe de rost povestea.

— Chiar de la început și-au dat seama că erau pe potrivă de puternici și toată valea a răsunat de loviturile cu care s-au potopit între ei în iureșul luptei. Și s-au tot luptat așa ceasuri întregi, apoi zile. Zoraida și-a făcut țăndări securea în mănușa de zale, pe când Agaton și-a frânt sabia în scutul Zoraidei, și tot s-au luptat mai departe, căci niciunul nu voia să se recunoască înfrânt.

— Cine a ieșit învingător? a întrebat Jason.

— Niciunul, a zis Diana deschizând ochii. Sau amândoi. Depinde cum privești lucrurile. Tot luptându-se, au ajuns să se respecte tot mai mult. Așa s-au îndrăgostit unul de celălalt, doar că nu erau doar pe potrivă de puternici, mai erau și pe potrivă de încăpățânați. Au murit îmbrățișați și, cu ultima suflare, s-au promis unul altuia. Zeii i-au ridicat la cer și acolo vor rămâne de-a pururi, amândoi la fel de strălucitori, stăpâni pe crâmpeiul lor de noapte, într-o singurătate trufașă.

— *Asta-i* povestea ta preferată? a zis el ridicând din sprâncene a nedumerire, așa cum știa că-i e felul.

— Da, a zis ea pe un ton defensiv.

— E de-a dreptul sumbră. Te dai cumva în vânt și după Romeo și Julieta?

— N-aș zice, a pufnit Diana. Îi prefer pe Benedick și Beatrice.

— Bine, dar nu au o poveste fatidică!

— Nu trebuie neapărat să fie o poveste fatidică.

— Dar e un avantaj?

— E o poveste de dragoste cu final tragic, a zis Diana ridicând din mâini.

— Chiar că e tragic.

— E romantic. Și-au găsit un partener pe măsura lor.

De când ascultase prima oară povestea Zoraidei, Diana rămăsese fascinată. Părea să reprezinte întregul pericol și farmec al Lumii Oamenilor. Cum era să-ți dorești atât de mult să fii cu cineva, și totuși să rămâi credincioasă credințelor tale? Dacă Agaton i-ar fi câștigat inima, oare i-ar fi cedat sau și-ar fi respectat jurământul? Poate că povestea era într-adevăr *un pic* melodramatică, însă o îndrăgea la fel de tare oricum. Când s-a întors, Jason o studia iar.

— De ce nu m-ai întrebat despre insulă? a zis ea. De unde vin?

Jason a zâmbit, cu gropița lui din obraz.

— Adevărul pe care-l spui de bunăvoie e prețios în felul lui. Apoi, arătând din cap valea, a continuat: Cât de departe ți se pare vârful muntelui?

— Hai să aflăm, a zis Diana zâmbind larg.

Au luat-o râzând la goană în josul pantei, pe lângă iaz, prin pădurea de argint.

Diana l-a depășit cât ai clipi, a sărit peste un buștean și s-a strecurat pe sub o creangă joasă, cu inima tresăltându-i de fericire când vedea cum i se deschide pădurea în fața ochilor. Apoi a țâșnit dintre copaci pe un versant nisipos de deal, pe care a patinat mai degrabă decât să gonească, stârnind sub tălpi o avalanșă de pietricele pe coasta colbuită. De undeva din spate a auzit chiotele lui Jason, care de-abia se ținea după ea, însă părea să se distreze de minune.

Acum erau pe teren deschis, pe colinele joase, presărate ici, colo cu bolovani și ierburi pitice agățate de peticele aspre de granit ale pantei. A auzit pașii egali ai lui Jason, care a apărut brusc lângă ea, potrivindu-și ritmul după al ei. *Nu se mai ascunde deloc,* și-a dat ea seama. A râs atunci, iar zâmbetul lui a strălucit o clipă în întuneric.

Diana a alergat fără nicio grijă mai departe. *Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.*

Sandalele îi lipăiau pe pământ, iar stelele se roteau deasupra, pe cer. Nu i-a mai păsat dacă se obosea sau nu, dacă muntele era prea departe sau prea înalt. A alergat doar, îmboldită de pașii lui Jason, ca un copoi care vânează un cerb, doar că nu simțea nicio frică, doar euforie. Nu trebuia să-și facă griji că va pierde și ce însemna asta și nici nu trebuia să se poarte ca o prințesă. Nu mai contau decât cursa, dorința ei de a învinge și euforia de a-și simți inima gonindu-i în ritm cu a lui, în timp ce săreau peste albia pietroasă a unui pârâu și începeau să urce panta abruptă a crestei și să-și facă loc prin hățișul ghimpat, printre pinii înmiresmați, până când... iată-l, un drumeag vechi, săpat de căruțe, aproape năpădit de buruieni și sfârtecat de rădăcini noduroase.

Diana a chiuit victorioasă când a luat-o pe drumeag, gonind spre vârful cu pâlcuri rărite de copaci cu trunchiuri încovoiate și sucite de vânturi. Aduceau cu niște femei înlemnite într-un dans nebunesc, cu pletele atârnându-le peste chipuri, în transă, și cu spinările arcuite în extaz sau încovoiate rugător, un cortegiu de

dansatoare care o întâmpinau pe Diana, conducând-o spre vârf.

Aleargă mai departe, îi șopteau ele, *iată ce-o să pățești dacă iți ingădui să prinzi rădăcini undeva.* Însă nu așa aleseseră să trăiască surorile Dianei? Legate de un loc anume, la adăpost, tăiate de trecerea timpului, pentru a se pregăti de un război care poate nu va veni nicicând?

Cotind, a zărit vârful crestei chiar în față – un mic sanctuar aproape de pisc, cu o Fecioară Maria înconjurată de flori veștejite, pachețele cu dulciuri și ofrande mărunte. Diana bănui că aici existaseră întotdeauna sanctuare, locuri sfinte unde se rosteau numele zeilor și se înălțau rugi sub bolta nesfârșită și neagră.

A iuțit și a întins și mai mult pașii, a trecut chiuind pe lângă sanctuar, ca apoi să atingă vârful muntelui, cu brațele ridicate victorios.

Jason a urcat și el din urmă, alergând mai alene pe ultimii metri. S-a încovoiat din mijloc, râzând întretăiat, cu mâinile pe genunchi.

— Nu-i frumos să te dai mare, a gâfâit el.

— Mai bine am fi pus rămășag, a zis Diana zâmbind larg.

S-a uitat în vale, spre crestele din depărtare ale Muntelui Taygetos și lumea zugrăvită în negru și argintiu, cu bolta înaltă și înstelată deasupra. Părea să se întindă la nesfârșit, nezăgăzuită de nicio mare sau obstacol, o lume pentru care aveai nevoie de o sută de vieți omenești ca s-o cercetezi. Însă, când aveau să ajungă la izvor, Diana va trebui să lase toate aceste zări în urmă.

— Ei, cred că nu prea sunt bun de Agaton, a zis Jason. De-abia dacă am reușit să te ajung din urmă.

— Te-ai descurcat, a zis ea înclinând reticentă din cap.

— Da? a făcut el, deși Diana știa că nu asta o întreba de fapt.

Jason părea argintat de stele când s-a întors spre ea din profil.

— Da, a zis ea trăgând aer în piept.

Jason s-a aplecat în față și Diana s-a simțit atrasă de gravitația lui, de forma buzelor sale, de liniile desenate de mușchii săi în mișcare sub piele. Buzele lui s-au lipit de ale ei, calde și netede, ca prima prună văratică, plesnind de sevă, și atunci a simțit cum crește în lăuntrul ei o foame ca o viță mustind de viață, care i se răsucea din adâncul vintrelor. Jason și-a strecurat mâna în părul ei și a tras-o mai aproape. Însă, cu

toată forța și iuțeala lui, îl simțea întru totul muritor, vremelnic ca o sărutare, o scânteie prinsă o clipă în căușul palmelor. Nu avea cum să reziste timpului. Astfel că și-a îngăduit să-i simtă bătăile aprinse ale inimii, văpaia pielii încinse și strălucirea aprigă de-o clipă a unei vieți ce avea să se stingă mult prea curând.

Capitolul 22

Alia s-a trezit în zori, în cântec de păsări, întâmpinată de luna în primul pătrar ivită la orizont – o semilună zveltă și desăvârșită. Luna secerișului. Începuse Hekatombaionul. *Mai e puțin,* și-a reamintit ea. *Nu mai trebuie decât să ajungem la izvor înainte de apus.*

Fie că ideea de a-i lega pe Theo și Nim peste noapte fusese inspirată, fie că zeii războinici se apucaseră să hărțuiască pe altcineva, nimeni nu părea să urle în gura mare sau să comită vreo tentativă de omor. Diana și Jason se treziseră deja și strânseseră pe o piatră ce le mai rămăsese din mâncare, iar acum discutau pe unde s-o pornească spre Therapne și cum își propuneau să dea de izvor odată ajunși. Stăteau unul lângă altul, cu umerii aproape atingându-se, aparent fără urmă din animozitatea care mocnise între ei de când se întâlniseră la hotelul Good Night. *Poate că nici n-a fost animozitate de fapt,* s-a gândit rotindu-și capul pentru a-și dezmorți gâtul înțepenit. *Îh.* Nu voia să știe dacă Jason se dădea la prietenele ei. *Deși n-ar fi chiar o combinație rea.*

Alia a lăsat-o pe Nim să picotească mai departe în scaunul coborât din față și s-a dus să se spele pe față și pe mâini în albia de sus a cascadei. Când a auzit un fluierat vesel venind de pe cărarea cotită, și-a dat seama că se apropia Theo, fredonând o melodie pe care n-o știa. Nici n-a mai apucat să se întoarcă și s-o ia la goană, că Theo a și apărut de după colț, în pantalonii lui lucioși și ponosiți și cămașa albastră furată, care părea să fi rămas fără mâneci. Căra bidonul plin cu apă în brațele sale slăbănoage, iar când a văzut-o s-a oprit locului. Claia de cârlionți părea să se fi trezit înaintea lui.

— Bună, a zis el.

Oho, nu e deloc un moment penibil.

— Salut, a zis Alia străduindu-se să-și ia un ton normal. Cum ai dormit?

— Bine, bine. Tu?

— Minunat, a zis ea și a luat-o mai departe spre cascadă.

Floare la ureche. Doar câteva ore înghesuiți în mașină și gata. Nicio problemă.

A auzit un bufnet înfundat, urmat de sunetul pașilor lui și și-a dat seama că lăsase jos bidonul și se grăbea s-o ajungă din

urmă. Ar putea să-și vâre capul sub apă și să-și țină respirația până pleacă el.

— Uite ce e… a început el.

— Theo, nu știu ce vrei să-mi spui, dar sigur o să ne fie și mai greu. Nu mai contează. Aveam treișpe ani. Făcusem o mică pasiune.

— Pentru că am ochii aurii ca marea la apus?

O clipă, Alia a rămas nedumerită, apoi și-a amintit totul dureros de bine. *Ai ochii aurii ca marea la apus. De mii de ori aș putea să mă înec în ei.* Scrisoarea aia oribilă.

— Vai, Doamne, a gemut Alia. Speram că n-ai citit-o de fapt.

— Am citit-o, a zis Theo zâmbind larg.

— În fine, a trecut o veșnicie de-atunci, a zis ea râzând stânjenită. Am scris vreo zece scrisori din astea. Printre altele, lui Zac Efron.

— A, a făcut el părând chiar un pic dezamăgit. Păcat. A fost cel mai drăguț compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

Alia și-a amintit toate fetele cu care-l văzuse pe Theo în ultimii ani.

— Sigur.

Theo și-a trecut mâna peste cârlionți.

— Mai ții minte ce mi-ai scris?

— Nu chiar. De câte ori încerc să-mi amintesc fără să vreau, mă ia așa o jenă, că trebuie să mă opresc, altfel mi-e să nu sufăr vreun anevrism.

Theo și-a cercetat pantofii de gală ascuțiți. Erau tociți iremediabil, cu modelul de pe lateral, în carouri întretăiate, prăfuit.

— Ai zis că sunt deștept și că lumea nu se prinde uneori de glumele mele pentru că nu le merge mintea.

— Pe bune?

În fine, avusese dreptate. Își amintea cât suferise când Michael îl necăjea pe Theo sau când colegii de școală ziceau că e un ciudat și un caraghios. Când au mai crescut, lumea a părut să-și dea seama că gusturile lui Theo în materie de muzică, haine și restul nu erau ciudate, ci mai degrabă interesante. Când văzuse cum se topeau fetele după el, se simțise ca o hipsteră ciufută. *Am știut că e un tip cool înainte să vă prindeți voi.*

— Ai spus că semăn cu crevetele pistol, a spus Theo.

— Vrei să mă duc să mă înec sau ce? a zis Alia închizând ochii.

— Nu, a fost ceva fantastic. Crevetele pistol, ziceai tu, e mititel, numai că poate să dea din clești atât de zgomotos, că…

— Că se-aude mai tare decât un motor cu reacție, a continuat Alia. Da, țin minte. În anul ăla mă pasiona biologia marină.

— Exact, a spus Theo entuziasmat. Sperie peștii mai mari pocnind din clești, cum ar veni, însă tu ai zis că reușește să supraviețuiască făcând hărmălaie, nu pierzându-se în peisaj.

— Cum de-ți amintești toate astea?

Theo a zâmbit strâmb, și-a vârât mâinile în buzunare și a țopăit pe călcâie.

— Încă o mai am.

— Pe bune?

— Mi-a prins bine să-mi amintesc de ea, a zis el ridicând din umeri. Când nu-mi mergea prea grozav.

— Dacă ți-a plăcut atâta, de ce n-ai zis nimic? a întrebat Alia încrucișându-și brațele pe piept.

— Pentru că mi-ai scris și multe aiureli cu pupici și din astea, a zis Theo dându-și ochii peste cap, și mai erai și surioara de *treișpe* ani a prietenului meu. Am crezut c-o să sari pe mine când ne uitam la televizor și o să mă ceri de bărbat. Pe bune, mi-ai înșirat pe juma’ de pagină o listă de dovezi că eram suflete pereche. Printre care și faptul că ne place ketchupul.

— Ei, taci, a făcut Alia îngropându-și capul în mâini.

— O groază de obsesii nebunești, destule metafore super alambicate.

— Bine, ajunge. Du-te și lasă-mă să mor de jenă în pace.

— Bine, dar asta vreau să zic, că-mi pare rău că te jenezi de scrisoarea aia.

Alia a ridicat din sprânceană.

— Bine, nu-mi pare chiar rău, pentru că ești destul de adorabilă când te apucă jena, numai că mi-a plăcut foarte mult scrisoarea aia. Mi-ai zis că-ți plac pentru că nu sunt deloc ca ceilalți și chiar mi-a prins bine la vremea aia.

— Atunci… mă bucur, cred? a zis Alia neștiind ce altceva să spună – un pic de jenă nu strica nimănui. Oricum, trebuie s-o iei din loc.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fac ceva.

— Da, să ajungi la izvor!
— Nu, a zis ea simțind că-i iau foc obrajii. Să fac *ceva.*
— M-am cărat, a zis Theo făcându-i un gest de încurajare.
A luat-o înapoi pe cărare, însă, când a luat bidonul de jos, Alia l-a strigat.
— Hei, Theo!
— Da?
— În seara petrecerii de la muzeu cum de-ai complimentat pe toată lumea în afară de mine?
— Pentru că mi s-a făcut creierul terci când te-am văzut în rochia aia aurie, a zis el zâmbind larg.
— Sigur, a spus ea dându-și ochii peste cap.
Theo a făcut doi pași și s-a oprit.
— Alia? a strigat-o el.
— Ce-i, Theo?
— Știi, în seara aia, la petrecere? Arătai ca o comoară ascunsă.

Alia a ajuns destul de târziu la mașină, mai degrabă pentru că nu reușea să-și șteargă zâmbetul cât toate zilele de pe față, iar când s-a întors în sfârșit în luminiș, Diana dădea ture dintr-o parte în alta, iar Jason părea prost dispus. A deschis portiera Fiatului, făcându-le semn să se urce, iar Alia ar fi putut să jure că dacă ar mai fi avut ceasul la mână, ar fi bătut nerăbdător în cadran.
Și-au reluat locurile din ziua trecută, înghesuiți în mașină: Nim la volan, Jason pe scaunul din dreapta, iar restul în spate, Diana vârându-se la mijloc, între Alia și Theo, ca umplutura fantastic de aspectuoasă a unui panini presat. Alia se simțea aproape vinovată că are atâta loc să-și întindă picioarele în spatele lui Nim, mulțumindu-i în gând prietenei sale bondoace.
Au hotărât să o ia prin Trecătoarea Langadha, conform planului, iar peste câteva ore treceau pe la marginea orașului Kalamata, oprind doar ca să facă plinul – după unele tratative ceva mai relaxate de data asta, după ce a coborât Diana să vorbească cu vânzătorul –, ca apoi să continue călătoria pe drumul de la est, printre lanțuri deluroase.
Nu peste mult timp, și-au dat seama de ce evitau localnicii drumul acela. Se răsucea ca o panglică subțire în jurul colinelor stâncoase, încât într-o parte aveau peretele de piatră cenușie și

aspră, iar de partea cealaltă era o prăpastie abruptă, ce dădea într-o râpă des împădurită.

Când coteau iar strâns pe serpentine, Alia se chinuia să-și țină greața în frâu. Pe unele porțiuni, drumul se reducea la o singură bandă și nu se vedea dacă vine cineva din față sau cu ce viteză. Chiar și când drumul avea două benzi de circulație, era atât de îngust, încât Fiatul trepida de câte ori îi depășea cineva în viteză. Alia își explica în minte fenomenul prin diferențele de presiune dintre cele două vehicule, însă principiul lui Bernoulli, deși justifica tremurul acela, nu-i liniștea cu nimic teama că un șofer mai neglijent i-ar putea izbi de peretele muntelui sau i-ar putea prăvăli în hău.

— E un drum din vechime, a spus Diana uitându-se pe geamul din dreptul Aliei. Telemah a trecut pe aici cu carul său când a mers de la palatul lui Nestor în Sparta, pentru a se întâlni cu Menelau.

— Menelau? Soțul Elenei adică? a întrebat Alia.

— Pun pariu că Telemah nu a rămas blocat în trafic în spatele unui autocar cu turiști, a mormăit Nim claxonând tare.

— Hei, a făcut Jason. Ai uitat că nu vrem să atragem atenția asupra noastră?

— Nicio grijă, a zis Nim claxonând sacadat. Nimeni. Nu-mi. Dă. Vreo. Atenție.

Într-un final, autocarul a reușit să tragă pe dreapta și Nim l-a depășit în trombă, timp în care Alia s-a agățat de brațul Dianei, cu ochii strâns închiși.

— Nim, a icnit ea, știu că sunt viețile noastre în joc, dar dacă nu ajungem cu bine la destinație, chiar n-o să mai conteze deloc.

— Nicio grijă! a zis Nim virând cu atâta entuziasm, că toată lumea s-a smucit spre stânga.

Trebuiseră să renunțe la aerul condiționat pentru ca mașina să răzbească la deal și, odată scăpați din norișorul de gaze de eșapament al autocarului, Alia a scos capul pe geam și a tras adânc aer în piept.

Cu toate eforturile pe care le făcea să-și controleze impulsul de a vomita, creierul ei înregistra frumusețea împrejurimilor, pâlcurile dese de pini, crestele zimțate și piscurile răsucite ale trecătorii. În unele locuri stâncile se bolteau deasupra drumului ca un val înghețat înainte să se spargă, în vreme ce în altele

drumul se îngusta de tot, iar mașina trecea printr-un soi de șanț îngust, săpat grosier în piatră. Constructorii nu lăsaseră cine știe ce spațiu pe margini când tăiaseră în piatră. Alia avea impresia că Fiatul încăpuse pe gâtlejul unui monstru gata să hârâie din clipă-n clipă pentru a și-l degaja.

— Am trecut pe lângă prăpastia Kaiadas, a anunțat Jason când au depășit în trombă un indicator.

— Ce anume? a făcut Alia.

— Acolo își azvârleau spartanii dușmanii ca să nu-i mai găsească nimeni. Se spunea că ar fi fără fund.

— Da, și copiii, a zis Theo. Dacă erau nemulțumiți de nou-născuții familiei.

— Groaznic, a zis Alia.

— Aveau o cultură marțială, a zis Jason. Alte priorități.

— Deci nu te deranjează că aruncau la gunoi orice exemplar uman care nu era perfect, așa ca tine? l-a întrebat Theo dându-i un bobârnac în ureche.

— Zic doar că erau alte timpuri.

— Niște timpuri barbare, s-a înfiorat Nim.

— Iar acum trăim într-o lume mult mai bună sau ce? a întrebat Jason.

— Avem toalete conectate la canalizare, a dat Nim un exemplu.

— Antibiotice, a zis Alia.

— Telefoane inteligente, a zis Theo.

— Tocmai asta zic și eu, a spus Jason. Antibioticele au dus la crearea unor noi tulpini de super-bacterii. Am ajuns să depindem atât de mult de telefoane, că nici nu ne mai sinchisim să ne informăm pe cont propriu, din curiozitate.

— Nu-mi vine să cred că vorbești așa de urât despre științe, a zis Alia aplecându-se să-i dea una peste braț.

— Deloc! a zis Jason ridicând mâinile în defensivă. Spun doar că toate lucrurile astea care ne-au ușurat viața își au prețul lor. Gândește-te ce impact a avut tehnologia asupra războiului modern. Cât curaj îți trebuie ca să lansezi un atac cu rachete doar uitându-te la ecranul unui calculator?

— E adevărat, a zis Diana. Sunteți asasini eficace.

— Sigur, a spus Alia amintindu-și toate progresele pe care le făcuseră părinții ei în Laboratoarele Keralis, chiar și evoluția Proiectului a Doua Naștere. Însă mai suntem și medici eficace.

— Ceea ce iarăși își are costurile sale, a zis Jason. Suntem din ce în ce mai slabi cu fiecare generație care se naște. Nu mai suntem în stare să ne adaptăm și să prosperăm fără cârja vaccinurilor și a terapiei genetice.

— Doamne, Jason, a făcut Theo dând un șut în scaunul acestuia, ce spartan ai devenit dintr-odată.

— E o chestiune de biologie, a zis Jason. Nu e vorba de bine sau rău aici.

— Da, OK, a zis Theo lăsându-se în speteaza banchetei, știu prea bine că aș fi nimerit primul în prăpastie. În cultura lor marțială, spartanii nu se dădeau în vânt după niște tocilari sfrijiți în fașă.

— E un mit, a spus Diana.

Alia nu mai știa ce înseamnă asta.

— Ca Fiicele și zeii Războiului adică?

— Nu, de fapt, unul dintre cei mai faimoși poeți spartani a fost orb din naștere. Au avut un rege cu un picior deformat. Știau că nu doar forța contează în luptă. Poveștile cu bebeluși lăsați să moară sunt pură propagandă ateniană.

— Hei, a făcut Nim. Știți ce-au zis spartanii când persanii le-au cerut să lase armele și să se predea?

— Nu, a zis Theo. Dar sigur a ieșit cu urlete și o scenă de luptă în ralanti.

— *Molon labe,* a zis Jason.

— „Veniți să le luați”, a tradus Diana cu glas jos.

— Ha! a exclamat Theo. Nu doar știe-tot le știe pe toate.

Nim a virat vertiginos.

— Theo, cred că avem timp să facem o oprire la văgăuna fără fund.

Veniți să ni le luați. Alia se întreba dacă Diana se aștepta la vreo bătălie pe ziua aia. Oare se temea? Sau se simțea ca o violonistă înainte de concert, dornică să-și arate talentele?

— Alia, a zis Theo fără s-o ia în seamă pe Nim, ce-ți dorești să faci mai întâi după ce o să te purifici de chestia cu războiul?

Alia a deschis gura, apoi a ezitat o clipă.

Cu toată groaza și disperarea cu care-și dorea să ajungă la izvor, nu apucase să-și închipuie ce urma.

— Crezi c-o să mă simt altfel? a întrebat-o pe Diana.

— Nu știu, a răspuns Diana, însă cred că lumea se va simți.

— Adică o să ne luăm toți de mâini și o să ne apucăm să

cântăm balade folk? a râs Theo.

— Pare destul de neplăcut, a zis Diana.

— Ei, haide! a făcut Theo. Pace, dragoste. Era Visătorului.

— Vărsătorului, l-a corectat Nim.

— Chiar așa vă imaginați că arată pacea? a întrebat Diana clar amuzată. Parc-ar fi o piesă proastă într-un singur act.

— Nu, nu, nu, a zis Theo. E sigur un musical.

— Vai, Doamne, a gemut Nim.

— Când luna e nu știu ce, nu știu ce, a început să lălăie Theo.

— Theo, tacă-ți gura, a zis Nim încleștându-și mâinile pe volan.

— Și Juuupiter poartă nădraaaagi…

— Theo! s-a răstit Nim la el. *Taci odată.* Vine ceva din spate.

Alia s-a sucit să se uite pe geamul din spate. Un camion semnaliza din farurile mari.

— Poate vrea să treacă.

Însă chiar atunci camionul a accelerat și a intrat în bara din spate a Fiatului, proiectând mașinuța în față, iar toată lumea s-a pus pe țipat.

Când s-a uitat iar în spate pe geam, Alia a zărit ochii negri și goi ai șoferului, care rânjea schimonosit, cu buzele răsfrânte pe chipul hâd, încadrat de un coif în formă de cap de leu. Imaginea camionului s-a destrămat și Alia a văzut în locul său un car tras de patru cai uriași, cu ochii roșii ca sângele și copitele imense, scoțând scântei pe asfalt. A cuprins-o frica. Trebuia neapărat să coboare din mașină.

Diana i-a luat mâna de pe mânerul portierei.

— Nu te lăsa copleșită de teamă. E Deimos, a zis ea cu glas jos, deși Alia îi vedea pupilele dilatate și broboanele de transpirație de pe frunte. Zeul groazei. Geamănul lui Fobos. Nim, trebuie să încetinești.

Șoferul din spate a claxonat prea tare, asurzind-o pe Alia. Sunetul ținea în el trâmbițele războiului și țipetele muribunzilor.

Camionul a accelerat huruind și a intrat iar în bara din spate. Cu un zgâlțâit, mașina a patinat până pe banda stângă, mai să se ciocnească cu o mașină care venea din față.

Nim a tras tare de volan, revenind pe banda dreaptă, și a apăsat pe accelerație, ca să ia distanță.

— Ce fac acum? a zis ea cu un glas înecat, tremurător.

Alia îi vedea groaza de pe chip în oglinda retrovizoare și

mâinile albite pe volan.

— Încetinește, i-a ordonat Diana.

— Se tot înfige în fundul meu! a urlat Nim.

— Ascultă de Diana. N-o să încerce să ne omoare, a zis Jason încleștându-și pumnii, cu încheieturile degetelor ca niște steluțe albe. Încetinește. Doar nu vor să moară Fiica Războiului.

— Fă așa, Nim, i-a zis și Alia, deși vocea din minte îi urla să fugă cât putea, cât mai departe de monstrul din spatele lor. Fă așa, a repetat strângând-o de umăr, deși nu-i venea deloc.

Nim a scos un scâncet stins, și-a relaxat degetele pe volan și a ridicat piciorul de pe pedala de accelerație. Mașina a încetinit.

Camionul a claxonat iar și Alia și-a acoperit urechile. Huruitul motorului și tropotul copitelor se auzeau mai departe. Camionul se mutase pe cealaltă bandă și mergea în paralel cu mașina lor.

— O să ne împingă în perete! a țipat Theo.

— Trebuie să oprim, a zis Jason.

— Nu pot! a gemut Nim. Sunt mașini în spate.

Oameni nevinovați la volanul mașinilor lor. Oare ce vedeau? Un Fiat micuț, plin cu turiști, care tot încetinea și accelera la întâmplare? Un camion care încerca să-i depășească? Sau mai grav? Dacă Nim oprea mașina, ceilalți șoferi poate apucau să încetinească și să oprească și ei în siguranță sau poate se prăvăleau de pe coastă, în hăul trecătorii.

Micul autovehicul părea scuturat de huruitul carului de luptă, tropotul precipitat al copitelor se auzea ca niște obuze detonate, zuruitul roților părea o rafală asurzitoare de gloanțe.

Theo a izbucnit în râs și Alia l-a văzut pe Fobos așezat lângă Diana. Fobos a început să izbească cu picioarele scaunul lui Jason, pradă unei veselii sălbatice, iar Diana a încercat să-l imobilizeze cu un braț. Fiatul a țâșnit în față.

— Nim, *încetinește*! a țipat Alia.

Nim a chicotit răgușit drept răspuns, cu claia înstelată de păr licărindu-i, iar Erin a călcat pedala de accelerație și s-a luat la întrecere cu carul de luptă.

Deimos a plesnit rânjind din biciul negru lung și încolăcit, care-i lucea în mână ca o viperă alunecoasă. Carul i-a depășit huruind, îndepărtându-se cale de vreo două mașini, apoi a cotit pe banda lor, unde a oprit în scrâșnet de roți, iar Alia a văzut atunci cum remorca se sucește, patinând într-o parte, punându-se de-a curmezișul drumului. Aveau să intre în ea.

A dat să urle. Jason a apucat de volan și l-a tras tare spre dreapta. Fiatul a ieșit tresăltând de pe șosea, în direcția unui drum secundar, și a patinat scrâșnind din roți pe gudron, ca apoi să o ia clătinându-se prin tufișurile care zgâriau parbrizul cu crengile lor. Alia și-a dat seama că Diana o acoperea de-acum cu corpul ei, apoi a auzit un bubuit zgomotos.

Li se găurise un cauciuc. Mașina a încetinit și s-a oprit apoi cu un zornăit.

Aerul parcă încremenise și s-a lăsat o tăcere stranie, de-a dreptul țipătoare, sau așa i s-a părut Aliei, până când sunetele obișnuite ale lumii au revenit încet-încet: gâze, ciripit de păsări, propria respirație accelerată.

Jason se proptise cu mâinile în parbriz și respira adânc, cu nările fremătându-i și ochii închiși. Theo și-a sprijinit capul de dosul scaunului lui Jason, mormăind:

— Ce rahat, ce rahat, ce rahat.

Diana era palidă la față, cu ochii ei albaștri holbați. I-a dat codițele Aliei la o parte de pe față.

— Ești bine?

Alia a reușit să dea din cap.

Nim s-a împins în portieră, apoi s-a împleticit vreo doi pași și s-a lăsat în genunchi să vomite.

Alia s-a chinuit să deschidă portiera. Nu reușea să-și miște degetele ca lumea. Diana s-a aplecat să-i deschidă. Alia s-a dat jos după Nim, simțind că i se înmoaie picioarele. O clipă, lumea s-a înclinat cu ea și a crezut că o să leșine. Apoi s-a trezit lângă Nim, tremurând din tot corpul alături de ea, strângând-o în brațe.

Când a auzit cum se deschid portierele, s-a uitat cu greu în jur. Se aflau într-o văgăună nu prea adâncă, presărată cu măslini. Avuseseră mare noroc că nu s-au ciocnit de vreun copac, distrugând mașina.

— Deci n-au vrut să ne omoare de fapt, ai? a zis Theo lăsându-se în portiera Fiatului.

— Nu degeaba au oprit camionul acolo, a zis Diana.

A cotrobăit prin portbagaj, apoi i-a adus bidonul cu apă lui Nim, lăsându-se lângă ea în genunchi ca să i-l întindă.

— Bea, i-a zis ea blând.

Jason dădea târcoale de colo colo, cu ochii cam rătăciți.

— Au vrut să ne pună bețe-n roate. Știau că e un drum aici.

Ne-au scos intenționat de pe șosea.

— Carul, a zis Alia buimacă. Am zărit un car de luptă când decolam de pe Peluza Mare. Cred că era de-al lor. Cred că ne-a ajutat să ne îndepărtăm ținând soldații la distanță, ca să scăpăm cu viață.

Nim a luat puțină apă, și-a clătit gura, a scuipat pe pământ, a mai luat o gură și s-a șters.

— Avem roată de rezervă?

— Nim… a zis Alia.

Nim nu era în niciun caz pregătită să conducă mai departe.

— Avem roată de rezervă? a repetat Nim înverșunată.

— Da, a zis Theo uitându-se în portbagaj. Avem.

— Atunci apucați-vă de treabă, a zis ea făcându-le semn Dianei și lui Jason. Unul din voi poate să ridice mașina pe post de cric ca să schimbăm rapid roata.

Diana și-a lăsat mâna pe umărul lui Nim.

— Nim, sigur ești în stare? Deja ai dovedit cât de puternică ești.

— Eu și Alia am tot avut de-a face cu bătăuși din ăștia, a zis Nim clătinând din cap. Dacă scârboșii ăștia își închipuie că o să ne sperie în așa hal, că o să uităm să ne apărăm, o să vadă ei.

Nim a ridicat degetul mic de la dreapta și Alia i l-a strâns cu al ei, apoi a ridicat mâna stângă și, după ce a șovăit câteva clipe nedumerită, Diana i-a prins degetul mic cu al ei și i-a oferit lui Nim degetul mic de la cealaltă mână.

— Faceți pe vrăjitoarele acuma? le-a strigat Theo cărând roata de rezervă pe umărul său osos.

— Toarnă, toarnă, zoru-i mare, a zis Nim ferm, zâmbind.

Alia a strâns bine cu degetele mici de la mâini și a simțit cum Nim și Diana îi răspund la fel.

— Să vă fierbem la foc tare, au răspuns ele în cor.

Capitolul 23

Nu s-au mai întors în trecătoare, ci au luat-o pe drumuri lăturalnice. Fie pentru că Deimos și ai lui îi speriaseră, fie pentru că aveau doar trei cauciucuri bune, Diana se bucura că Nim nu mai conducea atât de energic și se mișcau cu o viteză moderată. Fiatul încasase câteva lovituri zdravene, iar bara din spate era îndoită și vopseaua veselă, portocaliu-roșcată, era zgâriată pe laturi, însă motorul îi huruia mai departe cu nădejde. Fiatul și Nim păreau două suflete pereche, micuțe și neobosite.

Curajul omenesc nu se asemuia cu vitejia amazoanelor. Înțelegea acum. Oricât de bănuitoare și batjocoritoare s-ar fi arătat mama și surorile sale când venea vorba de lumea muritorilor, Diana nu putea să nu-și admire tovarășii de călătorie. Duceau vieți violente, nesigure și fragile, însă se luptau oricum să trăiască, agățându-se de speranța că scurtul lor popas pe pământ avea să conteze cumva. Era o credință ce merita să nu se piardă.

Când lăsaseră trecătoarea în urmă, o luaseră pe un drum mai lin, ce ducea în valea întinsă și verde a râului Eurotas, mărginită de culmile îndepărtate ale Munților Parnon. Părea un drum modern, cu benzi late și curbe largi, care-i purta înapoi spre civilizație. Priveliștea pe lângă care treceau părea ciudat de nepotrivită: case pătrățoase, cu antene TV pe acoperișuri și mașini lucioase trase pe aleea din față, aproape lipite de ruine de piatră prăbușite sau de zidurile crenelate ale vreunei mănăstiri străvechi.

Nu erau nici la oraș, nici la țară, însă într-un târziu au trecut printr-un orășel cu palmieri groși presărați prin curțile hotelurilor din piața centrală. Șiruri de portocali mărgineau zidurile albe ale caselor, iar aerul era încărcat de mireasma dulce a fructelor coapte.

Apoi au luat-o mai departe, accelerând pe platouri cu livezi de măslini împrejmuite cu garduri de metal, pe lângă o biserică placată în teracotă, din blocuri de piatră ce luceau aurite, ca terasele de pe Themyscira, ajungând pe o porțiune de drum umbrită de platani și ferigi tremurătoare. Peisajul de țară s-a preschimbat într-unul de suburbie, apoi s-a ivit un oraș modern, cu bulevarde largi, mărginite de blocuri de locuințe, clădiri de birouri, terase de cafenea cu umbrele de plastic și felinare de

stradă din metal, înșiruite spre centrul orașului.

— Doamne, ce banal pare totul aici, a zis Nim.

Diana încă nu se obișnuise cu un asemenea peisaj ca să i se pară banal, însă în jur vedea mașini și oameni. Cumva, asta îi crea o senzație de siguranță, de parcă lumea modernă putea să alunge groaza pe care o insuflau vechii zei. Mult prea curând, s-au trezit rulând spre nord, trecând râul Eurotas.

— Ne apropiem, nu? a șoptit Alia când treceau podul.

— Mai avem câțiva kilometri, a zis Jason, care bătea nervos darabana cu degetele în coapsă, încordat tot de griji.

Dianei nu-i venea să creadă că acesta era băiatul cu care alergase râzând sub stele și care o sărutase pe un vârf de munte. A scuturat din cap ca să-și șteargă gândul din minte.

— Te simți altfel aici? a întrebat-o pe Alia.

Peisajul se schimbase iar, și, subtil, înverzise. Treceau pe lângă cariere de piatră împrejmuite, iar trunchiurile cenușii și răsucite ale măslinilor se înălțau dintr-un covor verde și moale de iarbă. Până și pietrele prinseseră o nuanță de roșu viu, în locul cenușiului dinainte.

Alia și-a scos mâna pe geam, în vântul de afară.

— Mă simt de parcă am mai fost aici.

Pe cer goneau norii și Diana simțea pe piele curenții de aer rece când au început să urce printre colinele joase.

— Nicio mașină, a zis Theo. Niciun autocar cu turiști. Cred că o să fim singuri la mormânt.

— Au uitat-o, a zis Alia. Toată lumea o știe drept Elena din Troia. Însă se trăgea din Sparta, de pe pământurile acestea. Au uitat-o pe regina care a trăit și a murit prin părțile astea.

Nim aproape încetinise de tot, luând curbele largi, alene ale șoselei.

— Nu vi se pare... nu știu, prea liniște?

Alia s-a cutremurat și și-a frecat brațele.

— Adică ai impresia că o să se întâmple vreo grozăvie?

— Știi cum se zice, a spus Theo. Calul de dar nu se-mpușcă în dinți.

— Nu cred că spune nimeni așa ceva, a zis Nim.

— Nu vă... pierdeți calmul, atâta tot, a spus Alia trăgând aer în piept.

Jason s-a foit pe scaunul din dreapta, cu un mușchi din falcă zbătându-se încontinuu. Diana știa că toată lumea gândea la fel.

După ororile din trecătoare, ar fi trebuit să-i aștepte ceva și mai cumplit în preajma izvorului, însă nimic nu părea nelalocul său.

Urcau tot mai sus, înconjurați din toate părțile de pășuni bolovănoase, alți și alți măslini și stâlpii golași de telefon. Au trecut printr-un orășel ivit parcă la întâmplare printre dealuri și pe lângă un cimitir mare, care împresura o biserică precum un lan de cruci albe.

Indicatorul care marca mormântul era atât de discret, încât au trebuit să se întoarcă de două ori ca să dea de el – o plăcuță îndoită de tablă, atârnând strâmb pe un stâlp de metal, aproape ascunsă de un tufiș cu flori galbene sălbatice. Pe ea scria în grecește și englezește: *Menelaion, sanctuarul lui Menelau și al Elenei.*

— Măcar au pomenit-o pe plăcuță, a mormăit Alia.

N-aveau unde să dosească Fiatul, așa că au trebuit să parcheze în praful de la marginea drumului.

— Mi se pare ciudat s-o las aici, neadăpostită, a zis Alia.

— Deci mașina e o ea? a întrebat Theo.

— Sigur. Nu e clar?

— Totul mi se pare prea ușor, i-a șoptit Diana lui Jason când i-au urmat pe ceilalți.

— Se poate ca atacatorii care ne-au doborât avionul să ne fi pierdut urma, a răspuns el cercetând împrejurimile. N-aveau de unde să știe că mergem să vedem un mormânt uitat de lume.

— Oricum, unde-i Eris? Unde sunt gemenii? N-au nevoie de niciun satelit ca să știe unde suntem.

— S-ar putea să apară din clipă-n clipă, a zis el.

Se putea. Însă Diana a mai auzit un glas în minte: și dacă totul fusese o păcăleală? Oracolul îi spusese de izvorul din Therapne, însă dacă o înțelesese greșit? Poate mai exista un loc sfânt de-al Elenei. Poate că Eris și nepoții ei teribili nu doriseră decât să-i abată atenția, să-i mâne tot înainte, urmărind ținta care nu trebuia până se scurgeau toate orele Hekatombaionului.

— Diana, a spus Jason întrerupându-i șirul gândurilor.

Și-a trecut mâna peste a ei și și-a amintit cum îl sărutase sub cerul nopții.

— Când o să se sfârșească totul, o să te întorci acasă?

— Da, a răspuns ea fără să se gândească.

— Definitiv? a întrebat-o el lăsându-și ochii în pământ.

Cum ar putea să-i explice legile insulei? La final, chiar dacă

izbândeau, tot ar fi putut s-o surghiunească de pe insulă. Însă pe Themyscira timpul trecea altfel. Ani în șir urmau să treacă în lumea muritorilor până o judecau și își primea osânda. Și chiar dacă ar fi reușit să-și regăsească prietenii, i-ar alina oare durerea înstrăinării de căminul ei? Durerea de a nu-și mai vedea niciodată mama sau surorile?

— Nu știu, a zis ea. Locul meu nu e aici, Jason.

— Însă ar putea să fie, a zis el tot fără s-o privească. Cu timpul.

— Asta e? a zis Theo aproape ajuns în vârful dealului, oprindu-se cu mâinile-n șolduri.

Ruinele nu arătau așa de spectaculos cum își închipuise Diana. Știa că pe vremuri aici fusese o așezare întinsă, cu sanctuare și temple în cinstea Elenei și a soțului ei. Acum rămăseseră doar niște fragmente năpădite de ierburi de la baza zidurilor ce împrejmuiau o movilă de pământ deloc impozantă, ce aducea pe jumătate cu un tumul și pe jumătate cu un templu din vechime ce se pierdea tot mai mult în covorul de flori sălbatice. Dincolo de mormânt, valea înverzită părea poleită în aur, de parcă razele soarelui s-ar fi vărsat în bazinul dintre lanțurile munților, oglindindu-se în albia râului Eurotas de mai jos.

— Chiar nu pare cine știe ce, a zis Nim. Și unde e izvorul?

— Poate e un izvor-metaforă, a zis Theo. Gen, izvorul s-a aflat înlăuntrul nostru de la bun început?

— De ce nu te-am călcat sub roți când am avut ocazia?

— Diana? a zis Alia.

Diana se simțea tot mai îngrețoșată.

— Oracolul a spus doar de izvorul din Therapne.

— Poate era vorba de altul?

— Care? a zis Diana. În Therapne nu mai e nici un alt monument închinat Elenei. *„Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihnește Elena“* Aici a fost înmormântată Elena, a zis ea tot mai frustrată. Sanctuarul i-a fost închinat ei mai întâi și abia apoi lui Menelau.

— Aici nu e nimic, a zis Jason.

Theo s-a întors încet pe loc.

— Am bătut atâta drum degeaba?

— Alia, trebuie să plecăm de aici, a zis Jason clătinând din cap. Pericolul se poate să nu fi trecut.

— Nu plec nicăieri, a zis Alia uitându-se la Diana. Eu mi-am respectat legământul. Mai e puțin și apune soarele.

Nu. Nici n-au apucat să caute izvorul cum trebuie. Nu se gândiseră deloc din timp.

— Mai avem timp, a spus Diana. O să găsim altă soluție.

— Cât timp ne-a mai rămas? O oră? O oră jumate? Nu mai e nici o altă soluție. Nu pot să trăiesc știind că aș fi fost în stare să opresc totul.

— Alia, a zis Jason tăios. Nu te las să te omori.

— Nu te privește pe tine, a zis ea cu un glas limpede și puternic, plin de hotărâre, ca două lame de oțel izbindu-se una de alta. E între mine și Diana.

Sora mea de luptă. Nu trebuia să se ajungă aici. Diana *știuse* în adâncul sufletului că le era sortit să ajungă împreună la izvor. Oare ce alte minciuni își mai spusese singură?

— Doar nu vorbești serios, a zis Nim disperată. Și dacă e o mare neînțelegere? Cine știe, poate chestia asta cu Fiica Războiului și tot e doar...

— Nim, după ce ai văzut și ai trecut prin atâtea, știi că totul e adevărat.

— N-o să te omorâm doar așa, preventiv, a zis Theo apucând-o de umeri, cu un aer mai serios și mai înspăimântat ca oricând. Trebuie să existe o soluție în povestea asta.

Însă Alia s-a scuturat din strânsoarea lui. A făcut un pas spre Diana, care s-a abținut cu greu să nu se îndepărteze de ea.

Voi lupta pentru cauza ta.

Jurase să devină o ucigașă, să verse sânge nevinovat. Se legase cu legământ, însă Diana nu crezuse niciodată cu adevărat că va fi silită să-și respecte cuvântul. Nu putea, nu *voia,* și totuși cum ar fi putut să scape de privirea implacabilă a Aliei? Alia se luptase din răsputeri să ajungă la izvor, la viitorul pe care i-l făgăduise Diana.

— Sora mea de luptă, a zis Diana rușinată de plânsul care-i îngroșa vocea. Te-am dezamăgit.

— Deloc, a zis Alia făcând încă un pas spre ea. Nu încă.

— Ajunge, a zis Jason punându-i-se în cale. N-ar fi trebuit să venim aici. Acum ai fi în siguranță dacă...

— Nu, a zis Alia și Diana și-a dat seama că e furioasă. Soluția ta a fost să ne ascundem. A noastră, să luptăm. Să nu te aud că dai vina pe noi doar pentru că am încercat. Diana, mi-ai promis.

Diana simțea strânsoarea legământului, la fel de puternic și de indestructibil ca lasoul ei. Nu putea să trăiască cu conștiința faptului că își încălcase jurământul. Însă cum ar fi putut să trăiască știind că luase viața Aliei? Era nemuritoare – ar fi suferit la nesfârșit după grozăvia rușinoasă pe care ar fi săvârșit-o.

— Alege, Fiică a Pământului.

Eris. Așadar, venise. Să se laude. Diana s-a uitat la Nim, așteptând să-i zărească chipul monstruos, însă a văzut-o doar uitându-se cu ochii căprui holbați și gura căscată la o figură cocoțată în vârful ruinelor de piatră, cu aripile negre larg întinse, aproape atingând pământul cu vârful penelor murdare. Pletele ondulate îi încadrau chipul în vițe răsucite de beznă, iar buzele mânjite în aur îi luceau la soare.

— Fată nesăbuită, fugită de acasă în nobila ta misiune, cu inima tânjind după glorie. Ești în stare? Să-i retezi capul ca să ne ții pe noi departe?

— În halul ăsta arătam? a întrebat Nim dezgustată.

Din pământul de la picioarele lor s-a stârnit un vânt aprig, iar în aer s-a auzit tropotul de copite. Praful s-a închegat în două care de luptă care i-au împresurat din amândouă părțile, parcă plutind cu copitele cailor deasupra pământului.

— Nu știu ce să zic, a spus Theo dându-se înapoi, astfel că s-au trezit toți vârâți unul în altul la poalele mormântului. Eu unul arăt chiar bine. Sau nu, a continuat el când Fobos a zâmbit din carul său, dezvelindu-și dinții hidoși și ascuțiți.

Oare zeii războinici crescuseră în puteri chiar înainte de apus? De aceea nu mai aveau nevoie de trupurile lui Nim și Theo? Sau fusese doar un joc de-al lor?

— Ne-ai întins un adevărat ospăț! a strigat Fobos ascuțit, în zornăitul de roți și tropotul de copite.

— Și, vai ție, tânără războinică, a strigat Deimos în culmea încântării, pocnind din bici cu sunet de bombe, vom mânca pe săturate!

Eris s-a înălțat pe cer, lovindu-și scutul cu sabia, într-o larmă insuportabilă. Diana și-a dus mâinile la urechi, însă regretele n-avea cum să și le înăbușe. Se înșelase, se înșelase amarnic.

— A răsărit luna secerișului. Peste un ceas apune soarele și se lasă întunericul, și iată cum te perpelești aici, a chicotit Eris, înălțându-se și mai sus și acoperind soarele cu aripile ei uriașe, încât i-a învăluit umbra. Ce le vei spune surorilor tale? Mamei

tale?

— Și tu, Fiică a Războiului, a zis și Deimos batjocoritor, dându-le târcoale și mai iute în carul său. Ce-i vei spune mamei tale pe lumea cealaltă?

— Va purta văl pe lumea cealaltă, a râs Fobos cu poftă, ca să-și ascundă chipul de rușinea pe care i-a adus-o, *haptandra,* blestemato.

Diana și ceilalți au strâns înfricoșați rândurile, formând un cerc spate-n spate și umăr la umăr, în timp ce carele de luptă le dădeau ocol sfârtecând pământul sub picioarele armăsarilor ce-și mușcau zăbalele de aur, cu boturile spumegânde și însângerate.

Scuturile, copitele, biciul și zornăitul de roți stârneau o larmă care răsuna în țeasta Dianei, de-i clănțăneau dinții.

— Nici nu pot să gândesc! a strigat Theo. Fac prea multă hărmălaie.

— Dar de ce? a urlat Alia. E altfel decât data trecută! De ce fac atâta zgomot?

— Au câștigat, știu asta de-acum! a zis și Jason scuturând din cap, cu mâinile la urechi.

Avea dreptate. Alia și ceilalți se agățau de iluzii. Așa erau muritorii. Și totuși, dacă Diana se înșelase de la bun început, de ce le puseseră bețe în roate? Doar ca să se distreze? Pe Themyscira se obișnuise cu o realitate ieșită din comun, învățase că zeii dictau totul și insula asculta de voința lor. Însă lumea muritorilor nu semăna deloc cu Themyscira, iar zeii războiului nu semănau deloc cu zeițele de acasă. Erau însetați de sânge și de jale. Din asta trăiau, aveau nevoie de muritori ca să se îndestuleze. Atunci ce căutau aici? Oare veniseră doar ca să se bucure de suferința ei în al doisprezecelea ceas?

Suferința, însă nu și groaza ei. Era înfricoșată, frustrată și furioasă pe sine, însă nu o copleșise deloc groaza aceea îngălată și sălbatică. Cum de zeii războiului nu voiau să le stârnească groaza? Poate nu-și doreau s-o ardă la fugă. Poate voiau să-i țină pur și simplu locului, înmărmuriți și învinși? Și dacă Alia avea dreptate? Dacă veniseră cu un țel anume? Dacă toată larma aceea era menită să acopere altceva?

Și-a amintit cum icnise Fobos când îl atinsese cu lasoul. Oare putea să omoare un zeu cu el? Deși nici nu era nevoie. Trebuia doar să-i alunge. Trebuia să câștige câteva clipe de liniște în tot

tărăboiul acela.

Diana a strâns din dinți și și-a luat mâinile de la urechi, iar larma s-a preschimbat într-un urlet care-i scutura oasele.

A luat lasoul de la șold și a început să-l rotească deasupra capului, în ritmul egal al bătăilor inimii. Se simțea mângâiată să-l aibă în mâini, deși era ușor ca pana. Oare era o armă pe măsura zeilor? Încet, încet, a mărit tot mai mult lațul, apoi l-a azvârlit și a tras de el. Cu o străfulgerare aurie, lasoul s-a repezit ca o limbă galbenă de foc la roțile carului de luptă al lui Fobos, silindu-l să vireze. *Pac.* Mai că l-a apucat pe Deimos de coif, ca un șarpe hulpav, iar acesta a tras de frâie, încetinind tropotul cailor. Zgomotul de scuturi și care s-a mai potolit. Poate că lasoul era *exact* arma potrivită.

Diana a rotit într-un cerc tot mai larg frânghia, care părea să se lungească tot mai mult în mâinile ei, silind-o în elanul său pe Erin să se dea în spate, bătând din aripile sale grotești cu un țipăt cumplit, iar dintr-odată s-au trezit din nou învăluiți în razele soarelui.

— Diana! a strigat Alia.

Chipul îi emana lumină, iar codițele îi alcătuiau un soi de nimb în jurul capului, fluturându-i într-o adiere nevăzută. De-o parte și de alta avea două prezențe luminoase. Erau Nim și Theo, însă Diana i-a recunoscut pe loc pe Dioscuri, războinicii legendari, gemeni și păzitorii Elenei.

— Diana, a zis iar Alia. Se aude!

— Ce se aude? a urlat Jason cu o neîncredere sumbră. Eu n-aud nimic.

— *Ascultă*! l-a îndemnat Alia.

— Ajunge, Alia! i-a zis el trăgând-o de braț. Trebuie să plecăm *imediat* de aici.

Alia a clătinat din cap. Când a zâmbit, aerul din jur a părut să tremure.

— Cântă.

Capitolul 24

Cântecul se auzea atât de încet, încât Alia a crezut mai întâi că i se năzare. A încercat să nu-i dea atenție, cutremurată cum era de Eris, care se rotea pe cer deasupra lor, de imaginea Dianei, care-i alunga pe Fobos și Deimos, azvârlind cu lasoul ce părea o limbă de fulger în mâinile sale. Iar apoi l-a auzit – îi țiuiau urechile, bătea vântul crengile copacilor? Nu, era mai mult decât atât, o melodie. Un glas s-a preschimbat în două, zece, douăzeci. Nu înțelegea cuvintele, însă știa că îi spuneau ce să facă.

— Ce-a spus Oracolul, Diana?

Diana s-a uitat la ea nedumerită, rotind mai departe lasoul.

— Ți-am zis…

— Nu, ce-a zis mai exact?

— „Fiica Războiului se poate purifica în locul în care odihnește Elena”

Unde odihnește Elena.

— Izvorul nu e aici, a spus ea. E unul din izvoarele care se varsă în râu.

Eurotas, râul lat și liniștit care curgea de-a lungul șoselei pe care veniseră la Menelaion și care se afla la doar o sută de metri mai jos.

— *Ăsta* e mormântul ei, a spus Jason, care-și pierduse de tot răbdarea și se răstea furios la ea. Nu te mai agăța de amăgiri, Alia.

Cum de nu le auzea?

— *Nu,* a zis ea.

Trebuia să-l convingă. Fetele cântau o melodie de jale prin care-și luau rămas-bun de la prietena lor.

— Nu înțelegi? Când a murit Elena, era deja prea târziu. Nu mai era Elena de-acum. Era Elena din Troia. Era soția lui Menelau. Pe mormânt nici măcar nu era scris numele ei.

— Întrecerea, a zis Diana, iar în ochii albaștri i s-a citit o speranță nouă – Alia nu îndurase s-o vadă cu ochii goi nici măcar o clipă. Atunci, la întrecere a putut să se măsoare cu tovarășii ei ultima oară.

Zeii războiului au țipat și au urlat atunci într-un glas, iar Alia a știut că era adevărat.

— Atunci a cunoscut ultima oară pacea, a zis ea. Înainte să

devină mireasă și să renunțe la întreceri. Trebuie să coborâm pe malul râului.

— Atunci mai bine o luăm din loc, a zis Theo arătând spre drum.

Din depărtare se apropia o coloană de blindate care rulau lent pe șoseaua cotită, ca niște gândaci lucioși, stârnind trombe de praf în urmă.

— Dacă am putea să le explicăm, a zis Nim.

— S-ar putea să nu ne lase, a zis Diana. La râu. *Acum.*

S-au năpustit la vale, cu Erin învârtindu-se deasupra lor, unde n-o ajungea lasoul, încercând să bruieze corul cu urletele sale și cu zdrăngănitul scutului, și cu Deimos și Fobos împresurându-i din amândouă părțile, în zuruitul sălbatic al carelor.

Însă și fetele i-au urmat – tovarășele Elenei, care râdeau neînfricate, cu pletele fluturându-le în vânt. Iar acum, că le auzise cântarea, Alia n-o mai pierdea din urechi, întipărindu-și melodia în minte. Așa cântau când una dintre ele era cerută de nevastă. Era un cânt de sărbătoare, dar și de jale pentru fata pierdută, pentru libertatea ei răpită prin jurămintele căsătoriei, pentru cursele la care nu va mai putea nicicând să participe.

Elena ieșise câștigătoare la alergări înainte să se afle de nenorocirile pe care avea să le aducă pe lume, înainte să devină altceva decât ea însăși, mireasa lui Menelau sau Elena din altă parte. Fugise în rând cu băieții care mai târziu își îmbrăcaseră armurile și își dăduseră viața luptând în numele ei. Fugise desculță, cu vântul mânând-o din spate, iar când zeii îi îngăduiseră să câștige, coborâse pe malul râului Eurotas și depusese o coroană de nuferi în marele arbore care creștea acolo. Erau cuvinte și idei de demult, însă Alia le știa până-n măduva oaselor. Ani în șir veniseră fetele acolo s-o cinstească pe Elena și să le cânte prietenelor lor.

Alia a încercat să-și tragă sufletul când au ajuns la capătul cărării, apoi au trecut în fugă șoseaua și au luat-o împleticindu-se în josul pantei line, prin tufișuri și pâlcuri de pini șuierători. Aveau trunchiuri cenușii ca piatra și crengile groase și răsucite aplecate peste apă, ca pentru a se adăpa, iar frunzele păreau ciudat de imateriale în soarele de la sfârșitul după-amiezii, de parcă pe ramuri se înșiruiseră ciorchini de fluturi verzi ce stăteau să se risipească din clipă-n clipă, pustiind copacii.

Din depărtare a auzit venind huruit de motoare. Glasurile

fetelor au răsunat și mai tare, îmboldind-o să meargă mai departe. Acum erau cincizeci, o sută, și cântau atât de frumos, că-i dădeau lacrimile. Când se sfârșise oare copilăria ei? Când o fluierase un tip pentru prima oară de la geamul unei mașini, în drum spre școală? Când începuse să se întrebe cum arată în timp ce fuge, care părți îi tresară sau i se zgâlțâie, în loc să se concentreze pe ritmul alergării? Când se abținuse prima oară să ridice mâna pentru că nu voia să pară prea deșteaptă sau prea avidă? Nu-i cântase nimeni. Nu-i spusese nimeni cât de mult avea de pierdut până când deja era prea târziu să mai jelească.

Însă acum, că ajunseseră pe malul nisipos al râului, nu mai avea nici timp, nici suflu să se tânguie. S-a luat după fete și a alergat alături de ele, cuprinsă de aceeași bucurie. Ele vor rămâne de-a pururi tinere și neînfricate. Vor alerga mai departe la nesfârșit.

— Vin! a strigat Theo, însă nu vorbea despre alergătoare.

Pe șoseaua de mai sus, blindatele s-au oprit scrâșnind din roți și din ele au coborât bărbați în uniforme cenușii de camuflaj și au luat-o în goană la vale, spre apă. Un Humvee cobora în viteză malul, un jeep militar fioros, care părea să macine pământul cu cauciucurile.

— Uite-l! a țipat Alia.

Un copac de pe mal, cu crengi masive înălțându-se din trunchiul imens. Apa de la poalele sale era liniștită și netedă ca nicăieri altundeva, oglindind perfect copacul de deasupra. Când a clipit, Alia a văzut grupuri de fete dansând pe malul râului, lângă copacul încărcat cu coroane de lotuși înfloriți și mici ofrande depuse la rădăcină.

— Apa de la poalele copacului! i-a zis Diana luând-o de mână și trăgând-o după ea în față. Alia, acolo trebuie să ajungi.

Însă soldații pătrunseseră în albia râului și-i înconjuraseră, blocându-le calea spre izvor, călcând apa cu bocancii și împroșcând cu nămol. Frunzele platanului s-au scuturat într-o pală de vânt când un elicopter a coborât deasupra lor. În vâjâitul continuu al elicelor sale, Alia mai că auzea cum bate Eris din aripi.

— Vă rog! a strigat Diana acoperind-o pe Alia cu brațele întinse. Ascultați! Fata aceasta nu e periculoasă. Râul e sfânt. În el se poate curăța stirpea Fiicelor Războiului, punând capăt întregii nebunii!

— Îmi pare rău, a zis Jason din spatele lor. Nu pot să vă îngădui.

A prins-o pe Alia de braț și a tras-o tare după sine, urcând malul cu ea.

— Jason, i-a zis Diana. O să înțeleagă, dacă le explicăm.

— Înțeleg deja.

Alia a încercat să se smulgă din strânsoare și s-a împiedicat în nisipul moale.

— Ce faci? a zis ea, iar cântecul fetelor s-a pierdut în vânt.

— E în regulă, i-a spus blând fratele ei, pe tonul sigur și stăpânit pe care i-l știa dintotdeauna. Ești așa cum ți-a fost sortit să fii. Totul e cum a fost sortit să fie și nimeni n-o să-ți facă niciun rău.

Ochii îi sticleau, iar în obraz îi apăruse gropița caracteristică. Alia și-a dat seama că arăta mai fericit decât îl văzuse vreodată.

— Trebuie să trăiești, Alia. Și trebuie să fie război.

Capitolul 25

Diana s-a uitat la Jason, la degetele lui înfipte în carnea de pe brațul Aliei și la soldații aliniați în evantai în jurul lor. Cercetau cu atenție terenul, însă se întorceau mereu să se uite la Jason, nu pentru a-și evalua ținta, ci de parcă ar fi așteptat un ordin. Aduceau un pic cu băieții cu care discutase Jason la gala de la muzeu – erau ei mai palizi și mai severi, dar se mișcau cu aceeași nonșalanță arogantă. Jeepul s-a oprit huruind pe mal, cu roțile de pe o latură în râu, și de-abia atunci a observat Diana că nu se mai auzea decât zumzetul ritmic al elicelor de elicopter. Eris și gemenii dispăruseră. Oare se retrăseseră învinși sau pentru că obținuseră victoria?

— Ce se întâmplă? a zis Diana. Ce faci?

— Îmi pare rău, a repetat Jason părând sincer. Chiar n-am crezut c-o să răzbim până aici. Am sperat că nu va fi nevoie să intervin, că o să se scurgă pur și simplu timpul și o să apună soarele.

— Jason, omule, ce tot zici acolo? a spus Theo. Tu ne-ai adus aici cu avionul.

— Știu. Nu asta am vrut. Însă trebuie să înțelegeți cât de greu mi-a fost s-o apăr pe Alia.

S-a întors spre Alia, ținând-o mai departe de antebraț.

— Mai întâi ai fugit la Istanbul și, până să trimit pe cineva să te ia de-acolo, te-ai și îmbarcat pe un vas. Când nu s-a mai știut nimic de Thetis... era să-mi pierd mințile.

A răsuflat din greu, ridicând din sprâncene cu aerul acela mirat pe care i-l știa.

— Însă apoi ai apărut vie și nevătămată la New York, cu o amazoană după tine.

— Știai? a tresărit Diana.

— De cum ne-am luat la trântă pe hol, la hotel. Chiar îți închipui că poți să faci pe muritoarea de rând, Diana? Ești o ființă cu totul ieșită din comun.

Diana a simțit că o apucă mânia. De-asta nu întrebase de unde și ce e. Nu pentru că o respecta, ci pentru că știa deja.

— Nici că-mi puteam dori o gardă de corp mai bună pentru sora mea, a spus Jason. O războinică nemuritoare, gata să apere viața Aliei cu orice preț.

— Ca să ajungem la izvor, a spus Alia cu niște ochi negri

rătăciți și pierduți, de parcă aștepta să audă că totul fusese o simplă glumă.

— *Izvorul,* a spus Jason de parcă cuvântul i-ar fi lăsat un gust îngrozitor în gură. Dacă voi două țineați atâta să ajungeți la el, ce rost avea să mă pun cu voi? Puteam foarte bine să mergem în Grecia. Să vă învârtiți singure în cerc, timp în care Diana oricum se va folosi de forțele și talentele sale pentru a o păzi pe Fiica Războiului.

Diana și-a dus discret mâna la lasoul din șold, însă Jason a dat din deget, mustrând-o.

— Încetișor. Pe coastă sunt lunetiști. Poate că tu n-o să mori dintr-un glonț în creier, însă Nim sau Theo sigur n-o să trăiască.

— Jason, ți-ai ieșit cu totul din minți? a zis Alia strâmbându-se.

— Sunt doar prudent, a spus el încet. Așa cum am fost întotdeauna.

— Bine, dar ne-ai ajutat! a zis Nim înfigându-și mâinile în șolduri. Puteai să ne duci oriunde aveai chef cu avionul și...

— Oamenii mei ne așteptau la sol în Araxos, numai că dușmanii noștri aveau alte planuri. După ce s-a prăbușit avionul erau prea mulți inamici în zonă. Dacă mi-aș fi chemat detașamentele, i-ar fi atras încoace și pe urmăritorii Aliei. Așa că i-am pus să ne monitorizeze și să ne urmeze de la distanță.

— Sistemul de localizare al parașutelor, a spus Theo brusc. Nu doar intercepta semnale, ci le și transmitea.

— Mă mir că te-ai prins de-abia acum, a spus Jason ridicând din sprânceană.

— De-asta l-ai oprit pe Theo să pornească mașina cu telefonul, a zis Nim arătându-l cu degetul pe Jason. Nu te temeai c-o să ne repereze. Încercai să ne pui bețe în roate. Vai, Doamne, a zis ea făcând ochii mari. În prima zi când am condus, tu mi-ai dat să beau sucul ăla.

Diana și-a amintit cum scotocise Jason prin trusa de prim ajutor a avionului și își vârâse pastile în buzunar.

— Ai drogat-o? a întrebat ea nevenindu-i să creadă.

Putea să-i facă așa ceva unei fete pe care-o știa de-o viață? Cine era băiatul acesta din fața ei? Băiatul căruia îi șoptise secretele ei în întuneric?

— Nu sunt mândru de ce-am făcut, a zis el *părând* sincer rușinat. Însă trebuia să fac ceva. Erați puși toți pe fapte mari.

— Ca să oprim un război! a strigat Alia cu glas răgușit.

— Oamenii nu sunt făcuți pentru pace, a spus Jason. Doar am tot dovedit-o. Profităm de orice pretext ca să ne luăm la bătaie. Pentru pământuri. De dragul religiei. Din dragoste. Așa ne e firea. Întreab-o pe Diana de ce ne-a întors neamul ei spatele. Știu prea bine cum sunt oamenii.

— Diana? a întrebat Alia.

Diana nu știa ce să răspundă. Toată viața învățase că muritorii sunt ahtiați după război, că n-au cum să nu se distrugă între ei și că degeaba încerci să oprești toată această vărsare de sânge.

— N-o întreba pe ea, a zis Jason de parcă îi citea gândurile. Neamul ei nu se sinchisește de noi. Și pe bună dreptate. Uite cum am ajuns. Niște lași nevolnici, care mânuiesc armele ca pe jucării.

— Nevolnici, a repetat Alia. Din ce în ce mai slabi cu fiecare generație... Opera părinților noștri, a zis ea dându-se în spate edificată, nu ai continuat-o deloc.

— Ba da. Opera tatălui nostru.

— Ce are de-a face cu toată povestea asta? a întrebat Alia disperată.

— Documentele, a spus Diana amintindu-și paginile lipsă și rândurile tăiate. Tu ai cenzurat textele.

— Tata și-a dat seama de potențialul pe care-l avea sângele nostru, de impactul pe care l-ar fi putut avea în lume, însă a intervenit mama.

— Adică i-a vârât mințile în cap, nu? i-a replicat Alia.

Jason a scuturat-o de braț.

— Vaccinuri. Terapie genetică. Super-remedii. La asta a contribuit sângele nostru. Sângele unor eroi ca Aiax și Ahile. Folosit pentru a prelungi viața unor oameni care nu meritau nimic din forța lor.

Cum se exprimase Jason când mergeau cu mașina pe serpentinele crestelor? *E o chestiune de biologie. Nu e vorba de bine sau rău aici.*

Alia a încercat să se smulgă din strânsoarea lui și Diana s-a dat mai în față. Un glonț s-a înfipt atunci în apă, la picioarele lui Theo.

— La naiba! a țipat Theo dându-se în spate, gata să cadă.

Nim a țipat.

— Jason, l-a rugat Alia, spune-le să nu mai atace!

— Treceți în spatele meu, le-a poruncit Diana întinzându-și larg brațele, cu ochii la șoseaua de pe coastă și la pereții în ruină de mai sus, în căutarea lunetiștilor.

Au rămas așa, într-o dispunere ciudată: Jason și Alia pe malul nisipos și Diana cu Nim și Theo înghesuiți în spatele ei, în apa puțin adâncă, ca și cum ea putea să-i apere de bărbații care-i împresurau din toate părțile.

— Jason, a spus Theo pe un ton rezonabil, ridicând mâinile. Gândește-te ce spui. Cine ești tu să hotărăști cine e slab și cine e puternic?

— Nu m-aștept să înțelegi, Theo, a spus Jason pufnind. În loc să dai piept cu lumea, tu te ascunzi în spatele ecranului.

Theo a întors capul de parcă îl lovise.

— Chiar asta crezi despre mine? a spus el coborându-și încet brațele, cu o figură nedumerită.

Toate împunsăturile și criticile lui Jason nu fuseseră simple tachinări din partea unui amic care-i voia binele, ci chiar îl disprețuia.

— Credeam…

— Că suntem prieteni? Pentru că am citit aceleași reviste cu benzi desenate când aveam doișpe ani? Pentru că ne plăceau aceleași desene animate? Ce crezi c-am făcut eu cât ți-ai irosit tu viața cu jocurile și amăgirile tale?

— Nu spune că „ai devenit bărbat”, că o să te pocnesc în mutra aia autosatisfăcută.

— Știi măcar să încordezi pumnii ca lumea? a zis Jason zâmbind iar larg.

— Dacă sunt așa un fraier, de ce ți-ai mai pierdut vremea cu mine? a spus Theo strâmbând din buze.

— Așa puteam să-l țin pe tatăl tău sub observație.

— Taică-meu?

— Mereu încerca să afle pe ce cheltuim banii la laboratoare și să monitorizeze proiectele pe care încercam să le derulez. Avea impresia că e vorba de bani. N-au contat niciodată banii, ci doar viitorul.

Viitorul. Diana și-a amintit atunci ce-i spusese Jason la cascadă. *Am vrut să reclădesc lumea.* Cât de înverșunat păruse când spusese: *încă mai vreau.* Un băiat care-și pierduse părinții în câteva clipe groaznice. Un băiat care-și dorea să rămână în amintire, să fie recunoscut pentru talentele sale. Diana parcă-l

vedea cum stă în mulțime, la petrecerea de la muzeu, ca un soldat împresurat de dușmani. Crezuse că-l înțelege, însă nici măcar nu bănuise până unde se întindea viziunea sa. Încordarea pe care i-o citise în corp când se apropiau de mormântul Elenei nu-i trăda teama de pericole. Se temuse doar că va trebui să-și dezvăluie adevăratele țeluri înainte să se simtă pregătit.

— N-ai fost niciodată de partea noastră, a spus Diana.

Trădarea o durea cel mai tare pentru că o făcea de rușine, pentru că știa că ar fi trebuit să-și dea seama, să prevadă unde va fi lovită și să oprească sângerarea.

— N-ai vrut niciodată să oprești războiul.

— N-avem cum să oprim războiul, a spus Jason. Însă putem să schimbăm felul în care purtăm războaie.

— Războiul e război, a zis Alia. O să moară oameni.

Jason și-a trecut mâna peste ceafă și a tras adânc aer în piept. Și-a luat mâna de pe brațul Aliei și a făcut gestul predării.

— Știu ce impresie îți lasă totul, a spus el arătând spre artilerie și spre soldații care stăteau cu chipurile împietrite în jurul lor. Și felul în care vorbesc, a spus el cu un râs scurt. Însă gândește-te puțin. Cum ar fi să nu ne mai luptăm între noi? Cum ar fi dacă monștrii din povești ar exista cu adevărat și ar trebui să ne unim forțele ca să-i învingem? Cum ar fi dacă războiul ne-ar uni, în loc să ne despartă?

— Monștri? a zis Alia.

— Adevărații noștri dușmani. Scila, Caribda, leul din Nemeea, Echidna, mama tuturor fiarelor de coșmar.

Și atunci, din jeepul blindat, Diana a auzit venind un târșâit greoi, de parcă o creatură uriașă se mișcase din loc.

Atunci a știut. Ființa cu care se lupta Tek în viziunea Oracolului, monstrul cu cap de șacal, era una din creațiile lui Jason. Și-a amintit imaginile de pe calculator. Oare câte asemenea ființe găsise? Și câte voia să readucă pe lume?

— Nu înțelegi cât rău vrei să abați asupra lumii, a spus Diana. Nu va fi ca-n poveștile tale preferate. Nu va fi o misiune eroică. Am văzut viitorul de care vorbești și nu e deloc glorios. E un coșmar în care totul va fi pierdut.

— Viziunea pe care ți-a arătat-o Oracolul reprezintă o simplă versiune printre altele, un singur viitor posibil, a spus Jason dând din mână.

— Nu merită să riscăm!

— Nicio nemuritoare nu are dreptul să hotărască în numele omenirii, a spus el cu un ton amar, parcă înciudat de propria condiție de muritor și înciudat că ea e mai presus decât el. Spui că merităm să fie pace, însă de ce n-am merita să ne dovedim propria *măreție?* Toată materia organică descoperită de părinții mei pe câmpurile de luptă din vechime, cercetările în domeniul terapiei genetice, ei n-au știut, însă toate au condus spre momentul acesta, a spus Jason arătându-și soldații cu brațele întinse. Soldați ca aceștia nu mai există pe lume, niște războinici pe potriva lui Odiseu și Ahile. Se vor război cu ființe mitice, de coșmar, iar lumea își va uni forțele cu ale lor.

— O să muriți, a zis Theo uitându-se la soldații cu chipuri sumbre. Știi doar, nu?

— Da, o să murim, a spus Jason. Însă o să dăinuim în legende.

— Ca un erou de poveste? a întrebat Diana.

— Nu sunt numai simple povești. Doar știm amândoi.

Vom dăinui în legende. Jason își dorea o șansă să devină eroul menit din naștere să ajungă. Își dorea să trăiască într-o lume plină de sens. Își dorea moartea de care nu avuseseră parte părinții lui, o moarte cu sens, care l-ar fi păstrat în amintirea oamenilor. Nemurirea.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat Alia, de-acum mai mult înfuriată decât șocată.

Jason și-a pus mâna pe brațul ei, însă fata l-a plesnit peste ea.

— Alia, a zis el, eu sunt cel care vrea ca tu să *trăiești.*

— Cu mii de morți pe conștiință? a spus ea cu voce tremurătoare. Știind că din cauza mea au murit atâția oameni nevinovați?

— Pentru a inaugura o nouă epocă a eroilor, a spus Jason și s-a întors spre Diana. Te-am mințit. M-ai mințit. Însă de-acum vom rosti numai adevărul.

Jason a venit spre ea și o clipă au rămas parcă singuri. Parcă stăteau iar pe dealul stâncos, cu stelele rotindu-se pe bolta cerească.

— Amazoanele sunt războinice. Nu le e dat să trăiască în afara timpului, rupte de lume, pe insula aia. Știi că e adevărat. Ai plecat de pe Themyscira pentru că ai vrut o șansă să-ți dovedești eroismul, să-ți cauți sensul în viață. Nu crezi că omenirea merită aceeași șansă?

Soarele după-amiezii târzii lucea în apele râului, așternând o

mantie scânteietoare, de aur, peste chipul lui Jason. Diana vedea acum că avea sânge de regi, de eroi, îndrăzneală și cutezanță.

— Alătură-mi-te așa cum ne-a fost sortit să fim, a rugat-o el, luptând cot la cot pentru glorie, ca doi egali.

Crezuse că în față i se întindeau două căi, dintre care doar una avea să se adeverească: fie căminul cunoscut și neîncăpător, fie cumplitul surghiun. Jason îi oferea un alt viitor: o viață trăită fără rezerve sau frică de pedeapsă. Scăldată în sânge și în glorie, spre care inima sa de războinică tânjea chiar acum.

— Oamenii nu pot să păstreze pacea, Diana, a spus Jason privind-o cu o încredere calmă, iar cuvintele sale păreau să repete ce-i spusese și mama sa. Suntem niște fiare, așa am fost dintotdeauna. Dacă nu putem să ne bucurăm de pace, măcar acordă-ne șansa unei morți frumoase.

— *Diana,* a zis Alia disperată.

Și în clipa aceea, Diana și-a dat seama că Alia se ruga să moară. Oricât s-ar fi temut, Alia prefera să moară decât să vadă cum se prăbușește întreaga lume pradă viziunii lui Jason. Asta însemna curaj. Era, în felul ei, o faptă măreață. Prin educație, Diana nu era o războinică oarecare. Era amazoană și știa să recunoască adevărata putere. Dacă Jason își dorea acest viitor glorios, nu putea să i-l ofere pe tavă, ci trebuia să lupte pentru el.

S-a uitat în ochii lui Jason și i-a răspuns cu vocea mamei sale, a lui Tek și a lui Maeve:

— Se poate să mă egalezi în forță, a spus ea. Însă nu te poți pune cu Nim cea iscusită, Theo cel neclintit și Alia cea curajoasă. Forța nu e eroism. Poți să clădești o mie de soldați și niciunul n-o să aibă inimă de erou.

Jason nu s-a înfuriat. Pe chip nu i s-a citit iar autocontrolul rece pe care-l afișa atât de des.

— Și tu erai în poveștile mele, știi, a spus el cu glas blând. O amazoană. O legendă vie.

Pe chip avea un surâs plin de duioșie, iar Diana a simțit o tresăltare în piept auzindu-i cuvintele.

— Te-am căutat multă vreme, Diana. Am visat să găsesc Themyscira, vestigiul vreunei civilizații pierdute care mi-ar fi putut oferi o frântură din ADN-ul de amazoană. În loc de asta,

te-am găsit pe tine.

Dorul acela din piept i s-a preschimbat atunci într-un nod rece, tare și neîndurător. Așadar, asta își dorea de fapt, nu pe ea, ci puterea pe care putea s-o extragă din ea.

— De-abia aștept să văd ce soldați se vor ridica din sângele tău, a spus el. Secretele pe care mi le vor revela genele tale.

Diana a luat poziție de luptă.

— Molon labe, i-a zis ea pe limba strămoșilor lui.

Vino să le iei.

— A, o să le iau eu, a zis el calm. M-am apucat să creez un ser din ADN-ul tău de cum ne-am cunoscut. Mi-ai lăsat prin toată casa urme din fantastica ta moștenire genetică. Păr. Celule epiteliale. Cine știe ce comori vor ieși la iveală din sângele tău?

— Niciodată.

— Ești la fel de slabă ca surorile tale când întorci spatele gloriei așa cum au întors și ele spatele lumii muritorilor.

— Vino încoace să te aud cum vorbești despre surorile mele.

— Nu, Diana. Pentru tine am alte planuri.

S-a întors spre soldații care stăteau drepți lângă jeepul parcat pe nisip. Din vehicul, Diana a auzit venind un țăcănit ascuțit, ca de gândac care-și flutură aripile, urmat de un sunet îngălat și hulpav, de… de creatură care plescăie din buze.

— Deschideți cușca, a ordonat Jason cu ochii sclipind.

Capitolul 26

— Rămâneți în spatele meu, le-a poruncit Diana lui Nim și Theo, încercând să n-o scape din ochi pe Alia și nici jeepul.

Cu un zornăit puternic, jeepul parcă s-a scuturat pe roțile sale cât toate zilele și soldații au pășit în față, unul cu pușca ridicată, stând de pază, iar celălalt cu un băț lung de metal cu un soi de zgardă la capăt. Soldatul a deschis portierele din spate. O clipă au rămas în umbră, însă apoi s-au tras mai la soare, strigându-le ordine celorlalți soldați în timp ce scoteau cu forța o siluetă uriașă din adâncul jeepului.

— Eu îi spun Pinon, a zis Jason. Setoasa.

Creatura avea cap și trunchi de femeie, cu sânii goi, brațe musculoase și o claie roșcată ca un mop încâlcit. Însă jumătatea de jos era alcătuită din carapacea segmentată a unui scorpion negru și lucios, cu o coadă imensă, curbată grotesc la spate.

— O războinică-hibrid, atât arahnidă, cât și parazit. Poate să bea tot sângele adversarului în câteva minute, digerându-l însă doar la nevoie. În cazul ăsta, am eu nevoie de el.

Un soldat i-a azvârlit ceva lui Pinon cu un cârlig – un tricou inscripționat cu „I love NY”. *Bucură-te de tot ce e mai bun, însă pregătește-te pentru tot ce e mai rău.* Plănuise totul de la început. Pinon a prins tricoul în pumn, l-a amușinat bine și apoi l-a aruncat. Ochii săi verzi și vioi s-au pironit apoi asupra Dianei.

La un semn al lui Jason, un soldat a azvârlit o sabie la picioarele lui Theo.

— Chiar pare o luptă dreaptă, a zis Nim amar.

— Jason, nu face asta, s-a rugat Alia de el.

— O să devii mai puternică fără toate cârjele astea, Al.

— Jason…

— Suge sângele amazoanei, a ordonat Jason. Pe ceilalți omoară-i.

Gărzile s-au aliniat și au început să urce panta, trăgând-o după ei pe Alia, care a început să urle.

— Alia! a strigat Diana după ea, numai că Pinon a fugit și i s-a pus în cale.

I se făcea pielea de găină când o vedea cum se mișcă. Picioarele scurte i se târșâiau într-un fel nefiresc, ca și corpul segmentat, însă cel mai mult o tulburau ochii ei inteligenți.

— Adăpostiți-vă undeva! le-a strigat lui Theo și Nim punând

mâna pe lasou.

Însă restul soldaților se aliniaseră în semicerc, tăindu-le retragerea și alcătuind o arenă ad-hoc în apele râului. Nu erau înarmați cu puști sau pistoale, ci țineau doar săbii și scuturi în mâini. Se părea că ăsta era genul de luptă dreaptă, agreat de Jason ca soluție mondială.

Nim s-a aplecat să ridice sabia, însă părea să cântărească aproape cât ea, așa că Theo i-a luat-o din mână și a întins-o în aer, stângaci, încordându-și umerii înguști sub greutatea ei.

S-au îngrămădit unii în alții, spate în spate, trăgându-se mai la adânc, iar Diana, afundându-și sandalele în apa rece, i-a mânat spre o formațiune de bolovani după care să se adăpostească. Pinon i-a urmat, tot îndoindu-și și dezdoindu-și coada.

— Pe o scară de la unu la „sigur murim aici”, unde credeți că ne situăm?

— Tacă-ți gura, Theo, a șoptit Nim cu glasul pierit de frică.

Însă nu s-au făcut mici și nici nu s-au pus pe plâns. Cei doi oameni pe care Jason îi respingea cu atâta dispreț și îi condamna la moarte cu o frază aruncată în treacăt i-au ținut spatele cu curajul și încăpățânarea pe care o arătau de obicei.

Neutralizeaz-o pe Pinon. Apoi ocupă-te de soldați. *Găsește o cale,* și-a zis ea. *Găsește o cale să-i ții la adăpost.*

Diana a fandat la stânga, întinzând mâna să azvârle lasoul spre coada lui Pinon, într-un arc luminos. Prea încet. Creatura s-a tras într-o parte, mișcându-se cu o iuțeală incredibilă, de care nu păruse în stare când se apropiase alene de ei. Pinon s-a săltat pe picioarele din spate, legănându-le înfiorător pe cele din față. Cu un mic surâs aproape timid, și-a aplecat capul. Apoi s-a năpustit înainte.

— Lăsați-vă-n jos! a strigat Diana sperând că Theo și Nim o vor asculta.

A aruncat lasoul, i-a fixat bine lațul în jurul unui bolovan și l-a azvârlit. Pinon a încercat să se ferească, însă bolovanul a nimerit-o în umăr, răsturnând-o pe spate, cu o forță năprasnică.

Monstrul a scos un țipăt ascuțit, ca un scâncet, și s-a întors iar spre Diana, plesnind aerul cu coada. În ochi îi apăruse iar expresia aceea inteligentă care-i dădea de înțeles că-i coace pedeapsa.

— Fiți gata să fugiți, i-a anunțat Diana.

— M-am născut gata, a zis Theo.

Diana a tras de bolovan, l-a rotit deasupra capului să-și facă elan și apoi l-a azvârlit în doi dintre soldați. A tras iar de el și l-a trimis ca pe o rachetă mai departe, doborând încă doi oameni la pământ.

— Fugiți! a strigat ea.

Nim și Theo s-au ridicat repede, însă soldații i-au împresurat din nou, tăindu-le calea și venind mai aproape.

Pinon se târa în față mișcându-și umărul rănit și dând agitată din coadă. Diana a azvârlit bolovanul spre ea și creatura a unduit înapoi pe nisip.

Prinzând bine funia, Diana a rotit bolovanul într-un cerc larg, azvârlindu-l iar spre soldați, pentru a deschide o cale de evadare. Doi dintre ei au căzut imediat, însă al treilea s-a ținut bine, respingând cu antebrațele bolovanul, care a crăpat în două.

Sânge de eroi. Niciun om de rând n-ar fi făcut față unei asemenea lovituri.

— Diana! a țipat Theo.

Pinon se furișase mai aproape și putea să lovească din clipă în clipă.

Diana a scuturat bolovanul din laț, rotind lasoul gol în aer.

Pinon s-a repezit la Diana, însă aceasta îi ghicise mișcarea. Aruncându-i lațul lasoului de gât, Diana a tras creatura spre ea și și-a înfipt piciorul în abdomenul ei.

Monstrul a țipat de durere și s-a prins de funie cu degetele ei lungi și albe, sucindu-și coada în față. În vârful ei avea clești în loc de ac și, doar o clipă, Diana s-a întrebat de ce, ca apoi să se ferească, trăgând cu greu de lasou pentru a strânge cât mai tare lațul în jurul gâtului lui Pinon.

Creatura se zvârcolea cu ochii dați pe spate. Diana nici nu voia să-și închipuie ce adevăruri îi dezvăluise lasoul monstrului, de țipa atât de sfâșietor. Oare Jason o crease din nimic, un coșmar în eprubetă? Sau pe vremuri, înainte de transformare, fusese o fată ca oricare? Diana a coborât din umeri, încercând să nu scape lasoul din mână.

— Dă-mi sabia, Theo! a poruncit ea.

— Vin! a strigat el.

Uitându-se peste umăr, Diana a văzut că soldații veneau spre ei.

Nim s-a înarmat cu câte o piatră în ambele mâini.

— Vreți să vă aranjăm? a țipat ea.

— Parc-ați fi niște puști costumați de petrecere! i-a întărâtat Theo.

Își pierduseră mințile? *Nu, erau doar muritori.*

Doi soldați au țâșnit în față cu o viteză incredibilă.

— Fugiți! a țipat ea.

Însă Theo nu a fugit, ci a ridicat sabia.

Diana a auzit zăngănitul săbiilor când soldatul a trecut la atac și Theo s-a împleticit sub impactul loviturii adversarului său. Nu avea cum să-i facă față.

Diana a dat drumul lasoului și a sărit spre atacant, împingându-l cu o lovitură în spate. Când s-a întors, a văzut că celălalt soldat tocmai se pregătea să lovească cu sabia, rotind-o prin aer. Alți doi bărbați se repezeau la Nim.

— Nu! a țipat ea, însă prea târziu.

Sabia l-a nimerit din plin pe Theo în coaste.

Theo s-a prăbușit în genunchi și s-a lăsat moale în apă, iar sângele i-a șiroit în Eurotas, într-o vâltoare roșie. *Nu.* Diana s-a întors înnebunită pe loc.

Un soldat o săltase pe Nim în aer și se pregătea să-i împlânte sabia în stomac. Însă chiar atunci, Nim i-a tras un pumn zdravăn în tâmplă, cu piatra strânsă bine în căușul palmei. Cât s-a clătinat el pe picioare, Nim l-a izbit în tâmpla stângă cu cealaltă piatră și soldatul i-a dat drumul. Fata s-a prăbușit pe spate în apă.

Diana a ridicat sabia lui Theo din râu și s-a grăbit să ajungă lângă Nim.

Când a auzit pleoscăitul apei în spate, a știut că Pinon izbutise să scape din lasou. S-a întors și a izbit cu sabia la întâmplare, furioasă. Lama a nimerit într-o parte, nereușind să pătrundă în exoscheletul creaturii. Diana a lovit iar. A apucat să surprindă o mișcare iute cu coada ochiului, apoi s-a trezit azvârlită pe spate în apă. Cât s-a luptat să respire, ceva a strâns-o bine de gleznă și a săltat-o în aer.

Pinon o ținea în fața ei, cu capul în jos. Acum știa la ce foloseau cleștii din vârful cozii.

A auzit un șir de înjurături ascuțite. *Nim.* Când s-a răsucit în strânsoarea lui Pinon a văzut că pe Nim o înșfăcase un soldat din spate. Râdea clătinând amuzat din cap, văzând cum se smucește.

— Toarnă, toarnă, nesimțitule, a zis Nim și l-a pocnit cu capul.

Izbit drept în față, soldatul s-a cutremurat.

— Cutră mică ce ești, a mârâit el.

Când a înșfăcat-o iar, Diana și-a dat seama ce avea de gând.

S-a auzit un sunet ca de creangă ruptă. Nim s-a lăsat moale. Diana a urlat. Soldatul a azvârlit-o pe Nim cât colo și și-a șters mâinile de pantaloni, de parcă se simțea murdar după ce se atinsese de ea. Corpul micuț a plutit purtat de apă, cu fața în sus, sucită nefiresc pe gâtul ei frânt, fixând cerul cu ochii goi.

Nu, nu, nu.

Pinon a scuturat-o pe Diana de parcă îi atrăgea atenția. Cleștele îi intrase în carnea piciorului, însă singurul ei gând era: *Nu mai sunt. Trebuia să-i apăr, iar acum nu mai sunt.* Ar fi trebuit să-i ia sabia din mână lui Theo de la început. Ar fi trebuit să o țină pe Nim lângă ea. Ar fi trebuit să-i lase undeva la adăpost, indiferent cât de riscant ar fi fost pentru misiunea ei. Din piept i-a ieșit atunci un urlet de jale și de furie copleșitoare.

Pinon a zâmbit blajin și timid, parcă încântată de suferința Dianei. Și-a dezlipit buzele, dezvelind doi ghimpi în formă de cârlig. Nici n-a mai apucat Diana să facă vreo mișcare, că Pinon a ridicat-o în aer și și-a lipit gura umedă de gâtul ei, înfigându-i adânc ghimpii în carne. *De asta a fost creată,* și-a dat seama ea când Pinon a strâns-o bine cu buzele și a simțit cum sângele îi e absorbit cu repeziciune din trup. *Cu scopul de a-și goli victimele de sânge, atârnându-le cu capul în jos, ca niște porci la abator.*

Apoi durerea a învăluit-o cu totul, în valuri, cât Pinon i-a băut sângele, în sorbituri prelungi, flămânde. O auzea plescăind mulțumită din limbă de câte ori înghițea, în ritmul tot mai lent al inimii sale. Își simțea corpul vindecându-se din răsputeri și reînviindu-i doar o clipă forțele, însă Pinon se mișca prea iute și prea eficace.

Diana s-a zvârcolit fără vlagă. În depărtare auzea strigătele Aliei și huruitul elicei de elicopter. Jurase s-o salveze pe Alia de o asemenea soartă, însă eșuase mai rău decât își închipuise vreodată. Oracolul avusese dreptate. Mama ei. Tek. Toate avuseseră dreptate. N-ar fi trebuit să lase Themyscira în urmă, în căutarea aventurii. Nu fusese niciodată amazoană în toată puterea cuvântului, iar acum întreaga lume va plăti pentru trufia ei.

— Apără-i, Atena, a gemut ea tot mai golită de viață, cu ochii

împăienjeniți.

Muritori și nemuritori, slabi și puternici, vrednici și nevrednici. Apără-i pe toți. Apăr-o pe Alia de soarta ei cumplită. Apără-mi mama și surorile în războiul ce va să vie.

Și-a amintit pistruii vaporoși ai lui Maeve, firea blândă a lui Rani, râsul vesel al Thyrei. Vor ști că nu mai e? Oare îi simțeau acum durerea? În gând, a văzut-o pe mama ei la masă în palatul lor, lângă Tek, cum se întoarce s-o întâmpine cu brațele deschise pe Diana, care tocmai urca în fugă scările de acasă. *Ce-ai învățat pe ziua de azi, Pyxis?* a întrebat-o Tek zâmbind, iar Diana n-a mai simțit nimic din amărăciunea de pe vremuri, doar durerea de a ști că totul se sfârșea aici. Atunci a auzit cum gura umedă a lui Pinon i se dezlipește de piele.

Apără-i, a fost ultimul ei gând și rugăciune.

Capitolul 27

Alia se zvârcolea în brațele soldaților care o cărau pe sus de-a lungul șoselei, pe lângă un șir de blindate și jeepuri.

— Jason, zi-le să se oprească, s-a rugat ea de el. Nu poți să-i lași să moară pe Nim și Theo. Nu sunt periculoși. Poți s-o lași pe Diana să se întoarcă acasă. Te rog. Jason…

Nici nu mai știa ce spune, înșira doar o rugăminte după alta, din ce în ce mai disperată. Știa că plânge. Răgușise. O dureau brațele de cât de tare o înșfăcaseră soldații lui Jason. Păreau să aibă o forță nefirească în degetele ca de oțel.

Când au ajuns în spatele unui camion, un soldat i-a întins lui Jason o gamelă cu apă. El a băut zdravăn, apoi i-a întins-o și ei, însă Alia i-a doborât-o din mâini. Soldații au tras-o și mai tare de mâini și au luat-o pe sus, cu toate că a dat mârâind din picioare. Jason a oftat.

— Alia! s-a răstit el la ea și și-a lăsat mâinile pe umerii ei. Alia, a repetat el mai blând. *Termină.* O să te rănești singură.

Alia a scos un hohot între plâns și râs, uitându-se lung la el. Fratele ei. Apărătorul ei. Prietenul ei. Semănau atât de mult la față, că parcă s-ar fi uitat în oglindă.

— Jason, a zis ea încet. Te rog. Te implor. Ajută-i.

A clătinat din cap și i-a citit tristețea în ochi.

— Nu pot, Al. O să fie război. Oamenii ca Nim și Theo oricum nu vor supraviețui. E un act de compasiune.

— Nu mai vorbi așa.

— Îmi pare rău. Altfel nu se poate.

Se simțea sfâșiată în miezul ființei sale și ruptă în două. Jason, care-i citise, care o ascultase cum plânge ghemuită în pat lângă el, care o condusese pe jos la școală zi de zi, luni în șir după accident, când îi fusese prea frică să se urce în vreo mașină. Nu era în stare de ceva atât de îngrozitor.

— Ba se poate, a zis ea.

Jason era cel mai rezonabil dintre ei doi, cel mai cu picioarele pe pământ. Trebuia să înțeleagă.

— Se poate. Putem să dregem totul. Putem să facem ce trebuie.

— Alia, tu nu înțelegi, însă eu știu ce e mai bine pentru amândoi. Și mă tem că e prea târziu, a zis el uitându-se peste umăr.

Privind într-acolo, Alia a scos un icnet îngrețoșat, refuzând să-și creadă ochilor îngroziți. Pinon, cum îi spusese Jason, Setoasa. Tocmai ieșea dintre copaci, mânată spre portierele deschise ale unui jeep. Însă nu arăta ca atunci când îi dăduseră drumul pe malul râului. Era umflată toată, cu pielea cenușie și buhăită, și își târa coada îngroșată la pământ. *Pe ceilalți omoară-i. Suge sângele amazoanei.*

Diana murise. Era moartă, iar creatura aceea se îmbuibase cu sângele ei.

— Puneți-o să verse și aduceți-mi fiolele, a ordonat Jason. Vreau să mă apuc de procesat datele în drum spre bază.

Doi soldați au tras-o pe Pinon în jeep. Prin portierele deschise din spate, se vedea că instalaseră mai multe cuști înăuntru.

— Domnule, luați elicopterul până la bază? l-a întrebat unul din soldați pe Jason.

Domnule.

— Nu, vreau să supravegheați din Seahawk toată zona, ca să ne asigurăm că n-am atras atenția cuiva. Ne mișcăm mai în siguranță la sol și nu mai e mult până apune soarele. După ce ajungem noi la câțiva kilometri de aici faceți un foc și ardeți neapărat cadavrele.

Cum putea să vorbească așa?

— Sunt trupurile prietenilor noștri, pe ei vrei să-i arzi.

— Fac ce trebuie să fac.

— N-o să te iert niciodată, Jason. Niciodată.

— Ba o să mă ierți, Alia, a zis Jason trist, dar neclintit. Pentru că n-o să mai ai pe nimeni. Ești Fiica Războiului; la apusul soarelui tu o să-ți duci la îndeplinire destinul, și eu pe al meu, prin tine. O să înveți să mă ierți într-o zi. Și dacă nu, o să-mi văd cumva de viață oricum. Sunt dispus să plătesc prețul ăsta pentru preschimbarea lumii. Ca orice erou.

Alia a izbucnit atunci într-un râs urât, ca un hârșâit de lame zimțate.

— Ai *fost* eroul meu. Băiatul înțelept. Băiatul de încredere. Însă părinții noștri nici n-ar fi suportat pe cineva ca tine.

— Tata ar fi înțeles.

— El e de fapt motivul, nu-i așa? a spus Alia punând totul cap la cap. Vorbești tu mereu de generali și războaie, însă de fapt e vorba de tata. Pentru că-ți dorești cu atâta disperare să fii Keralis, nu Mayeux.

— *Ai grijă. Nu te grăbi,* a zis el printre dinți, repetând batjocoritor sfaturile mamei lor. Așa vrei să trăiești? După regulile lor, în loc să dictezi tu regulile?

— Chiar trăiești după regulile lor, de partea celor puternici, nu a celor slabi. Te-ai întors împotriva oamenilor care ți-au purtat întotdeauna de grijă.

— Oamenii mei sunt aceștia, a spus el întinzând brațele. Niște eroi. Niște învingători.

— Crezi că, dacă salvezi lumea, oamenii o să-ți mulțumească în sfârșit? a spus Alia clătinând din cap. Crezi că noii tăi tovarăși de arme o să-ți țină partea după ce se termină războiul? Nimic n-o să se schimbe așa.

— Nu înțelegi acum, Alia, însă o să înțelegi mai încolo.

— N-ai decât să te amăgești. Nu ești un erou. Ești un băiețel care se joacă de-a războiul.

— Ajunge.

— Eu hotărăsc când ajunge, i-a tăiat-o ea.

— Ești doar un copil, Alia, a zis el cu ochii îngustați de mânie. Ți-ai permis luxul ăsta pentru că am vegheat eu, pentru că am luat eu hotărârile dificile în viață. Nu pot să te apăr la nesfârșit.

În piept parcă îi zvâcnea o vietate îndurerată, un animal rănit, care se zbătea în lanț.

— Ce mai pot să pățesc acum, Jason? Să mă trădeze cineva în tot ce am mai sfânt și să-mi omoare prietenii? Poți să mă aperi de asta?

— Nu te mai răsfăța atâta.

Alia l-a scuipat în față.

Jason s-a tras înapoi. S-a șters pe față cu poalele tricoului. O clipă a părut un băiat oarecare, fratele ei, îmbrăcat într-un tricou și blugi murdari. Apoi a deschis gura și iluzia s-a risipit.

— Urcați-o în mașină, le-a ordonat soldaților care așteptau în poziții de drepți. Însă aveți grijă. Voi nu sunteți imuni la puterile ei ca mine. Nu vreau să vă luați la bătaie. O să schimbăm mai mulți șoferi pe drum.

Soldații au tras-o spre bancheta din spate a unui jeep, oprindu-se doar când Jason a mai spus ceva:

— Alia, lumea asta o să se preschimbe într-un coșmar. Toți avem nevoie de aliați. Poate te mai gândești dacă vrei să rămâi singură sau nu.

O certa ca pe o puștoaică trimisă la culcare cu burta goală. Își

iubea fratele și poate îi înțelegea cumva suferințele care-l puneau în acțiune, însă de iertat, n-avea să-l ierte niciodată pentru ce făcuse.

Când a deschis gura, nu și-a mai recunoscut propriul glas. Avea un timbru jos și profund, născut din mânia care-i ardea în suflet ca într-un creuzet.

— Sunt fiica lui Nemesis, a spus ea, zeița răzbunării cerești. Poate te mai gândești dacă o să-mi uit așa de ușor supărarea.

— Legați-o la mâini, le-a zis Jason soldaților care o trăgeau spre mașină. Să nu cumva să-și facă rău singură în vreo tentativă nesăbuită de a salva lumea.

Sora mea de luptă, îți sunt scut și sabie, și-a repetat ea în timp ce soldații au azvârlit-o în spatele jeepului și au legat-o la mâini cu benzi de plastic de consola metalică ce despărțea bancheta în două. *Cât mai respir eu, dușmanii tăi nu-și vor afla pacea.*

O să găsesc eu o cale, Diana, a jurat ea. Pentru tine, pentru Theo și pentru Nim. Cât mai trăiesc, voi lupta pentru cauza ta.

Capitolul 28

Diana avea în față apele argintate ale Eurotasului și propriul său trup zăcând cu fața în jos în râu, cu mădularele răsfirate stângaci, golit de sânge și albit ca un os. Părea o stea sfărâmată. Nim zăcea câțiva metri mai încolo și Theo la fel, cu brațul încolăcit după un bolovan, de parcă se chinuise să se țină de el, și degetele mișcându-i-se în curenții apei.

A urmărit-o pe Pinon luând-o alene spre șosea, cu mișcări greoaie, târșâindu-și pe pământ coada îmbuibată de sânge, în drum spre stăpânul său. De undeva de departe se auzeau elicea elicopterului și strigătele Aliei. Îi părea rău că nu poate să-și urmeze prietena, însă era un sentiment estompat, un gând care-i venea în minte precum o tristețe aproape uitată. Diana nu simțea nimic. Fără trup, nu mai avea de ce să se agațe, nu o mai lega nimic de pământ.

Așadar, astfel se sfârșea totul. Asta era moartea.

Da, Fiică a Pământului, aceasta e *moartea. Și renașterea.*

Atunci a văzut-o Diana: era Oracolul; femeia stătea ghemuită lângă marele trunchi cenușiu al platanului, aplecată deasupra apelor izvorului, prin care își trecea degetul lung, ca prin bazinul ei profetic de pe Themyscira. Oare era aievea sau o vedenie de muribundă?

Sunt cât se poate de aievea, a zis Oracolul și și-a dat gluga de pe cap, dezvelindu-și ochii cenușii pătrunzători, gura cărnoasă și chipul încadrat de un coif de aur. Diana o mai văzuse sub înfățișarea aceea când fusese la ea, însă atunci nu-și dăduse seama că avea de-a face cu o divinitate.

Atena.

Acum poți să mă vezi așa cum sunt, fiica mea. Să ne vezi.

Lumina oglindită de apă s-a schimbat și chipul Atenei a dispărut. Acum era Afrodita cea cu bucle scânteietoare, splendida Hera cea încărcată de podoabe, Artemis cea strălucitoare ca luna, Hestia care lucea ca tăciunele de după vălul său, Demetra cu coroana de spice pe cap și iarăși Atena. Era mult prea frumoasă. Diana își dorea să aibă ochi pentru a-i feri de imaginea ei.

Noi am creat Themyscira să le fie adăpost amazoanelor și ne veghem mai departe în taină fiicele, în întruchiparea Oracolului.

E vremea să te întorci acasă, Diana, și să te alături cu

adevărat surorilor tale. Ai luptat cu curaj de partea celor nevinovați. Ai murit glorios. Iar cu limbă de moarte m-ai chemat pe mine.

Când Oracolul s-a ridicat, Diana a văzut-o sub alte și alte înfățișări – de războinică, de soție, de țesătoare, de arcașă cu arcul încordat în mână.

Vino, Fiică a Pământului, să renaști ca toate surorile tale pe vremuri, cu toate puterile ce ți se cuvin. Vine războiul și trebuie să-ți ajuți surorile să se pregătească. Ți-ai câștigat în sfârșit locul printre acelea născute în bătălie.

Cele născute în bătălie. Cât visase Diana să audă aceste cuvinte și cât își dorise să le audă. *Sunt amazoană.*

Chiar putea să se întoarcă pe Themyscira? Să lupte alături de surorile sale în războiul care se apropia? Consiliul nu va îngădui așa ceva. Doar încălcase legea de căpătâi a insulei.

Nu vor ști niciodată, a spus Oracolul. *Va fi ca și cum n-ai plecat niciodată. Vino, Diana. Vino acasă.*

Acasă. Vedea totul parcă aievea în minte. Clopoțeii cățărători de la fereastra camerei sale. Bucătăriile forfotitoare ale palatului. Pădurile cu arbori uriași pe care le bătuse ore în șir alături de Maeve. Țărmul de nord, cu stâncile și golfulețele sale tainice. Stâncile pe care le știa mai bine ca oricine, de unde o auzise pe Alia strigând după ajutor.

Alia. De care se legase cu jurământ. *Cât mai respir eu, dușmanii tăi nu-și vor afla pacea. Cât mai trăiesc, voi lupta pentru cauza ta.* Era un legământ ce nu putea fi încălcat, de nedesfăcut, ca lasoul de aur.

Diana s-a gândit la Ben, care pilotase atât de calm și sigur avionul, care dăduse piept cu atacatori mai bine înarmați decât el, la părinții Aliei, care încercaseră să creeze o lume mai bună. Și-a amintit când își prinsese degetul mic de al lui Nim, când Theo ridicase sabia de jos deși habar n-avea s-o mânuiască. Deși amazoanele erau neamul ei, și oamenii aceia erau tot de ai ei și trebuia să-i apere cumva.

Acești oameni, acești muritori fragili, nesăbuiți și necugetat de curajoși meritau șansa de a trăi în pace. Încă nu era prea târziu. Soarele nu apusese încă.

Fiica noastră, a spus Atena, *știm că ești bună la inimă, însă e cu neputință.*

Vă rog, a implorat Diana. *Îngăduiți-mi să rămân.*

Nu, a spus zeița cu glas sever.

Însă de când o cunoscuse pe Alia, Diana refuzase să asculte de cineva. De ce-ar fi ascultat tocmai acum?

Mai dați-mi o șansă, a implorat ea. Pentru ce anume se ruga? Ce preț vor cere zeii de la ea? *Mai dați-le lui Theo și lui Nim o șansă.*

Cu neputință. Vremea lor s-a scurs.

Sunteți zeițe, a spus Diana luându-și inima-n dinți. Voi hotărâți ce e cu putință.

Te târguiești pentru viețile unor muritori? a auzit atunci alt glas, limpede precum cântecul unui corn de vânătoare. *De ce?*

Sunt soldații mei, a spus Diana. *Nu pot să câștig singură bătălia.*

Și-ți alegi asemenea războinici? a întrebat-o iar glasul rece și limpede dinainte, cu o notă de veselie difuză, ca lumina lunii.

N-ar fi prima fată care ia o asemenea hotărâre nesăbuită, s-a auzit un alt glas melodios ca strunele unei lire.

Atunci, dacă tot vrei să te tocmești cu noi, a spus alt glas, *să-ți spunem și prețul. Ce poți să ne oferi, Fiică a Pământului?*

Nimic. N-avea nimic să le ofere în schimbul vieților prietenilor ei. Niciun zorzon, niciun legământ, nicio jertfă prețioasă. Însă nu era chiar așa, nu? Avea darul pe care tocmai îl primise. Putea să-și pună în joc viața și viitorul.

Gândește-te, fiica noastră, a spus Oracolul preschimbându-se iar în conducătoarea de oștiri cu coif de aur. *Gândește-te la ce renunți de dragul acestor muritori, acestor ființe vremelnice și absurde.*

Însă Diana se gândise suficient.

Îmi ofer viața de amazoană. Dacă nu voi izbuti să opresc războiul și dacă voi muri de mâna lui Jason, voi renunța la dreptul de a mă întoarce pe insulă.

Îți vei primi atunci adevărata moarte? a zis Oracolul.

Da.

Un cor s-a înălțat atunci, într-o mie de limbi, cu glasurile a o mie de zeițe, ale tuturor zeităților care-și încredințaseră fiicele insulei-refugiu Themyscira și ale tuturor celor care știau ce înseamnă războiul care se apropia.

Apoi Oracolul a amuțit brusc. Zeițele s-au retras să discute între ele, iar Diana a așteptat. A trecut o veșnicie de-o clipă.

Apoi Atena a grăit din nou, cu o notă de mândrie și prudență

în glas.

Răspundem rugăminților tale. Tovarășii tăi își vor primi șansa, la fel ca tine. Caută să ieși victorioasă, iar de vei izbândi, întoarce-te la surorile tale ca o amazoană adevărată. Însă ia aminte, Fiică a Pământului, de-acum n-o să mai poți să te tocmești vreodată.

Diana s-a înfiorat de teamă auzind-o. Zeii nu făceau favoruri cu ușurință. Întotdeauna trebuia să plătești.

Iată care ne e învoiala: De vei muri a doua oară în Lumea Oamenilor, vei trece pe Lumea Cealaltă a muritorilor. Nu vei mai vedea niciodată țărmurile Themyscirei, nici pe mama ta, nici pe surorile tale. Ai înțeles, Diana? a întrebat Atena după o pauză. *Așa îți vei sfârși viața. Nu mai ai cum să dai înapoi. Nu vom interveni în numele tău. Nu ne striga ca să ne ceri îndurare.*

Diana s-a gândit la Nessa, cea surghiunită de pe insulă, cum stătea pe țărm dezbrăcată de armură, în șuierul vânturilor, cu pământul tremurându-i sub picioare. Și-a amintit versurile poetei: *Ce-am mai putea spune despre suferința ei? Bine măcar că n-a fost una îndelungată.*

Diana hotărâse deja chiar de când se azvârlise de pe stânca înaltă, plonjând în mare. Mama și surorile sale aleseseră să întoarcă spatele Lumii Oamenilor, să-și clădească o lume nouă, plină de pace. *Ele și-au săvârșit lucrarea,* și-a zis Diana. *Însă eu sunt de-abia la început.*

E lupta mea, i-a spus ea Oracolului. *Lăsați-mă să încerc.*

În aer a răsunat un sunet ca un trăsnet.

Diana a icnit – urletul furtunii era chiar inima ei bătându-i tare, răsunător, în urechi, în timp ce sângele îi revenea în trup și aerul în plămâni. A deschis ochii. În față avea apă cenușie și trestii. Când a tras aer pe nări, a aspirat apă. Și-a amintit că avea brațe și picioare și s-a întors cu greu în fund, tușind.

Aerul din jur părea încărcat cu electricitate.

La un semn de mână al Demetrei, trestiile de pe mal s-au înălțat, pentru a le ascunde de ochii lumii.

Hera a îngenuncheat lângă Nim. Zeița i-a luat capul în poală, îndreptându-i gâtul, iar Afrodita a muiat o scoică în apa râului și a turnat stropii peste trupul inert al lui Nim. Pieptul i-a tresăltat atunci, fata a clipit din ochi, s-a ridicat cutremurată în capul oaselor, cu părul șiroindu-i de apă, și s-a uitat înnebunită în jur, însă zeițele dispăruseră.

Peste rănile lui Theo, Hestia a picurat foc din degete, care s-a prelins în despicătura de sabie din coastă și a închegat carnea la loc, fără nicio urmă. Artemis a scos din tolbă o săgeată de lumină palidă, ca de lună. Când a înfipt-o în pieptul lui Theo, acesta a zvâcnit cu un icnet, iar inima a început să-i bată din nou. Theo a deschis repede ochii și s-a dat mai în spate, bâjbâind cu mâinile după armă, în căutarea atacatorilor.

— Diana? Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Nim. Unde-i Alia? Unde-i… creatura aia?

Nici zeițele, nici Oracolul nu se mai vedeau nicăieri, însă Diana a auzit în urechi ecoul vorbelor Atenei: *Nu ne striga ca să ne ceri îndurare.*

Pe deal în jos veneau mai mulți oameni cu canistre de benzină în mâini.

Theo și-a dus mâna la rana dispărută.

— Am murit? Aoleu, sunt cumva zombi?

— Nu-i vreme de explicații, a spus Diana. Jason a răpit-o pe Alia.

— Atunci hai după ea, a spus el sumbru.

— Nu mai e nici jumătate de oră până la apus, a spus Diana uitându-se în zare.

— Hai să ne grăbim, a spus Nim încuviințând din cap.

Își alesese soldații. Acum mergeau la război.

Capitolul 29

S-au furișat în tufișuri pentru a nu fi văzuți de bărbații cu canistrele de benzină, care coborâseră pe malul râului și nu mai găsiseră niciun cadavru.

— Ce naiba? a făcut unul din ei. Am văzut că Pinon a dat-o gata pe amazoană și Rutkoski l-a aranjat pe slăbănog.

— I-am sucit cu mâinile mele gâtul puștoaicei indiene, a zis altul.

— Nesimțitul, a mormăit Nim.

— Atunci unde sunt?

— Poate i-a dus apa în aval?

Au pornit la drum pleoscăind cu bocancii prin apă.

— Haideți, a zis Diana. N-o să aștepte mult să-i raporteze lui Jason.

S-au oprit pe marginea benzii de gudron. Vehiculele lui Jason blocau șoseaua și Diana s-a întrebat dacă unitățile sale stabiliseră un punct de control pentru a opri celelalte mașini să treacă. Vedea mai mulți inși vânturându-se pe lângă două jeepuri, în capul coloanei. Mai aproape de ascunzătoarea lor se aflau trei blindate și încă un jeep. În acesta din urmă o transportau pe Pinon. O demonstrau încuietorile masive ale portierelor din spate, însă, spre ușurarea Dianei, creatura nu se auzea. Spera că era bine închisă, trăgând la aghioase după ospăț. Elicopterul se înălțase pe boltă și părea să survoleze deasupra văii.

Un grup de soldați tocmai se urca într-o mașină blindată. Prin portierele deschise ale alteia, Diana a zărit un mini-arsenal și, după toate aparențele, un laborator mobil. Jason discuta cu un bărbat așezat la un calculator, cu mai multe eprubete pline de sânge – sângele ei – înșiruite în față, gata să se joace cu ele. Rușinea de a suferi o asemenea trădare i-a întors stomacul pe dos. O mințise, se folosise de încrederea ei și-i răpise chiar viața din trup.

— Cum naiba arată atât de calm? a zis Theo.

Mai mult decât mânia, în glas îi simțea durerea și uimirea care-l copleșiseră în clipa când Jason se întorsese împotriva lor.

— E mai rău, a zis Nim cu un dezgust total. Arată *satisfăcut.*

Avea dreptate. Jason nu mai era deloc încordat. Se schimbase într-un tricou curat și în bocanci militari, pe care le purta de

parcă ar fi fost veșminte cu fir de aur. Părea un rege proaspăt urcat pe tron.

Diana și-a încordat pumnul. Nu era rege, era un hoț. Deja le răpise destul.

— Theo, a zis ea, dacă ai avea acces la un calculator de-al lor, ai avea cum să... ce știu eu...

— Să mă infiltrez în rețeaua lui Jason, să-i decimez toate bazele de date și să-i contaminez toate informațiile acumulate, ca să-i compromit total cercetările?

— Ăă, da, de exemplu.

— Sigur.

— Ți se pare ușor? a zis Nim.

— Eu l-am ajutat cu rețelele și sistemul de securitate, a spus Theo ridicând din umeri.

— Nu mă mir că te voia mort, a zis Nim fluierând încet.

Jason a sărit din mașină și a luat-o spre fruntea coloanei, oprindu-se lângă al doilea jeep.

— Acolo au urcat-o pe Alia, a spus Diana. Au ocupat a doua poziție din coloană în caz de ambuscadă. Pot să ajung la ea.

— Ești sigură? a zis Theo. Au o groază de soldați îmbuibați cu sânge de eroi.

— Pot să ajung la ea, a repetat Diana sperând că e adevărat – era unica ei șansă. Însă mai întâi trebuie să vă duc la laboratorul mobil. Jason a spus că are lunetiști în zonă și mă îndoiesc că i-a eliberat din post înainte să se pună coloana în mișcare.

Nim a arătat spre un punct situat lângă vârful Menelaionului, apoi în stânga și în dreapta, mai jos pe coasta dealului.

— Acolo sunt poziționați, a spus ea.

— Te pricepi cumva la lunetiști? a întrebat-o Theo.

— Deloc, însă mă pricep la linii vizuale. De acolo pot să vadă direct coloana și dacă se apropie cineva din vreo direcție a șoselei.

— Excelent, a spus Diana. Ai putea să-ți dai seama pe unde s-o luăm spre laborator dacă vrem să nu tragă în noi?

— Putem să ajungem acolo, a zis Nim înclinând din cap, însă așa o să ne vadă sigur tipii din jeepul lui Pinon.

— Atunci facem o oprire acolo, a zis Diana. Nim, treci în frunte. Hai să ne mișcăm.

S-au lăsat la pământ și au luat-o furiș pe marginea drumului, după indicațiile lui Nim, ascunzându-se după tufișuri și copaci.

Traseul în zigzag ales de Nim pentru a se apropia de mașini i se părea contraintuitiv Dianei, însă nici nu poseda talentele vizuale ale lui Nim. Au ieșit din tufișuri, s-au târât pe sub un blindat și apoi pe lângă cealaltă latură a mașinii. De acolo s-au strecurat într-un con mare de umbră situat în dreptul portierei șoferului.

— Nu plecați nicăieri, a zis ea și a deschis portiera șoferului.

Surprins, soldatul nici n-a mai apucat să spună ceva, că Diana l-a și tras din mașină și l-a izbit tare de carcasă, încât s-a prăbușit la pământ.

— Hei! a făcut soldatul de pe scaunul din față, punând mâna pe stație.

Diana s-a strecurat în mașină, l-a înșfăcat de tricou și l-a dat cu capul de bord, lăsându-l acolo fără vlagă.

Diana s-a uitat în spate. În spatele jeepului se aflau două cuști mari. Într-una sforăia Pinion, culcată pe-o parte.

A luat stația și a coborât fără zgomot din jeep. Nim și Theo tocmai vârau șoferul leșinat sub mașină.

— Nim, a zis Diana. Du-ne la laboratorul mobil.

Au ajuns din doar câțiva pași. Diana a deschis portierele din spate și a sărit înăuntru.

Omul din fața calculatorului s-a tras într-o parte, bâjbâind după pistolul din șold.

Diana i l-a smuls din toc și i l-a confiscat fără probleme.

— Te rog, a zis el ridicând mâinile. Sunt om de știință.

— Nu-ți fac nimic.

Când l-a văzut furișându-și mâna spre un buton galben de alarmă, l-a pocnit în cap cu mânerul pistolului.

— …Aproape nimic.

Le-a făcut semn lui Theo și Nim să intre și a închis portierele după ei.

— Nu-l scăpați din ochi, a zis ea. Dacă-și dă cineva seama că suntem aici…

Nim a desprins o pușcă semiautomată de pe perete.

— O să fim pe fază.

Theo deja se ghemuise în fața calculatorului și bătea în viteză la tastatură.

Pe masa de laborator un aparat umplea huruind câte un șir de eprubete cu un sânge roșu-închis și le muta la stânga, pentru a umple un alt șir.

— Aoleu, a făcut Nim. E sângele tău?

Diana și-a mijit ochii. Cercetând mini-arsenalul din mașină, a arătat spre un șir de grenade incendiare.

— După ce termină Theo vreau să vă retrageți la loc sigur și să aruncați în aer mașina asta și pe cea cu Pinon. Sunteți în stare?

— Da, a zis Nim.

Se grăbise cam tare și părea prea sigură pe sine ca să-i inspire încredere.

— Fără să săriți și voi în aer?

— Tot ce se poate, a zis Theo.

— Suntem gata să ne deplasăm de la fața locului, s-a auzit din stație. Collins, rămâi pe poziție până eliberăm terenul, terminat.

Au rămas toți cu ochii la cutia neagră.

— Collins, ești pe recepție? s-a auzit iar glasul.

Theo a luat aparatul, l-a sucit stângaci în mâini, apoi a apăsat pe un buton.

— Recepționat... amice, a zis Theo.

— Ne vedem la bază, terminat.

Theo a lăsat stația și s-a întors spre calculator. Diana a luat o sabie scurtă și un scut din suportul de arme.

— Nu înțeleg, a zis Nim. Toate săbiile astea și restul. Soldații lui Jason sunt așa niște duri, că se pot pune cu gloanțele și cu bombele?

— O să se folosească de EMP-uri, a spus Theo, arătând spre ecran, pe care se derula un text pe o coloană lungă. Văzând-o probabil pe Diana nedumerită, a continuat: Impulsuri electromagnetice. Sunt un fel de fulgere de proporții imense, care dezactivează orice sistem major de atac armat. Gata cu bombele nucleare și cu rachetele, orice acces la depozitele de arme este blocat.

— O luptă dreaptă, a șoptit Diana.

Am vrut să reclădesc lumea.

— Sigur, a zis Theo. Dacă te-ai îndopat cu vitamine din sânge de erou antic. Fundația Keralis are contacte la vârf în toată lumea. O să ne întoarcem la epoca de piatră din cauza lui Jason.

— Epoca de bronz, l-a corectat Nim.

— Nu ți-a ajuns o moarte pe ziua de azi? a zis Theo.

Diana și-a pus mâinile pe umerii lor sperând că reușeau să se înțeleagă și singuri, ca să-și ducă sarcina la bun sfârșit.

— Nu faceți zgomot și rămâneți la adăpost, le-a șoptit ea și a

luat-o spre portierele din spate. Închideți după mine.
— Diana, i-a zis Nim. Arde-l ca lumea la fund pe Jason.
— Neapărat la fund? s-a încruntat Diana nedumerită.
— Da.
— De ce?
— E o tradiție newyorkeză, a zis Theo fără să ridice ochii din tastatură.
Diana a încuviințat, a crăpat portierele și s-a strecurat afară. Razele soarelui aproape la apus proiecta umbre lungi pe șosea. Sperase că va reuși să se furișeze până la mașina lui Jason, însă nu mai era timp să se ascundă. Coloana se punea în mișcare.
Diana a luat-o la fugă. Aproape imediat au izbucnit focuri de armă. S-a mișcat la adăpostul scutului, auzind cum răpăie gloanțele în metal. A țâșnit tot înainte, pe lângă ultimul blindat din coloană, rămânând lângă el pentru a se adăposti. A auzit strigăte, apoi a văzut că mașinile din față au accelerat, iar blindatul lângă care fugea a frânat.
Nu-și permitea să aștepte până cobora cineva. A țâșnit în față și s-a aplecat să apuce de bara de metal din spate a jeepului. Cu o mână a săltat mașina cu roțile din spate de la pământ și cu cealaltă a ținut scutul deasupra capului.
Roțile din față ale jeepului se roteau în viteză, încercând să accelereze în față. Diana a gemut de efort și s-a înfipt bine pe picioare. Un glonț a nimerit-o în coapsa stângă și altul, în pulpă, stârnindu-i junghiuri de durere în corp. Când s-a uitat în spate, a văzut soldați coborând din jeep și venind în goană spre ea cu armele în mână. Erau destul de departe, așa că nu puteau s-o rănească așa de rău, însă mult nu mai rezista pe poziție.
Diana a tras aer în piept și și-a azvârlit scutul spre ei, ca pe un disc. A dat drumul blindatului, care a țâșnit în față. Apoi și-a luat elan și a sărit pe el, cățărându-se pe capotă. Puștile scuipau foc în jur și o potopeau cu o rafală dureroasă de gloanțe. Fără să le ia în seamă, a sărit jos de pe capota jeepului, chiar în fața mașinii.
A făcut un salt și a aterizat în picioare, abia apucând să se redreseze și să se întoarcă pe loc, cu mâinile întinse. Jeepul s-a năpustit la ea, împingând-o în spate, cu sandalele alunecându-i pe asfalt. Palmele îi tremurau sub forța impactului, așa că a strâns din dinți și și-a încordat umerii, în huruitul motorului.
Atunci a auzit pașii soldaților care veneau în fugă. Câți erau?

Zece? Douăzeci? Mai mulți? Cât de rapizi erau? Cât de puternici? Putea să-i învingă pe toți?

Diana a întors privirea spre vest. Soarele era roșu ca focul, aproape ascuns după dealuri. Cât mai avea până coboara de tot? Cât mai era până se lăsa întunericul și pierdeau ultima lor șansă?

Capitolul 30

— Domnule, avem de-a face cu un inamic, a anunțat vocea din stație, însă Jason n-a părut deloc îngrijorat.

— Oamenii legii din zonă sau armata?

— Ăă, nici una, nici alta, să trăiți. E fata aia.

Alia s-a îndreptat de spate, simțind cum îi intră benzile de plastic în carnea de la încheieturi.

— Fata? a făcut Jason sucindu-și gâtul să vadă în spate când s-au auzit împușcături.

Aliei îi era teamă să se uite și să-și facă speranțe, însă s-a întors totuși.

Diana alerga în viteză prin ploaia de gloanțe, cu scutul deasupra capului. Cu o săritură, s-a agățat de bara din spate a jeepului.

— Nu se poate, a zis Jason încruntat, de parcă se chinuia să rezolve o ecuație din cale-afară de dificilă. Pinon i-a supt tot sângele. Nimeni nu scapă cu viață din așa ceva.

Soldații se apropiau tot mai mult de Diana și răsunau împușcături tot mai tare. Și-a azvârlit scutul spre ei și a dat drumul jeepului, însă o clipă mai târziu Alia a auzit pași pe capotă și Diana a apărut în fața mașinii.

— Calc-o, a zis Jason.

Șoferul a ambalat motorul și Alia a țipat.

S-au înfipt în Diana cu toată viteza și Alia s-a smucit în centura de siguranță. Însă Diana nu se clintise din loc. Se înfipsese bine în drum și se opintea cu mâinile în grilajul din față al jeepului, cu buzele răsfrânte peste dinți.

— Dumnezeule, a făcut Jason admirativ, cercetând-o prin parbriz. Uită-te la ea.

Nu părea speriat. Alia și-ar fi dorit să-i citească teama în voce.

— Domnule? a zis șoferul nesigur.

— Să vină *prota*-garda. Cu săbii și scuturi, fără arme de foc. A, și mai spune-le să încerce s-o țină în viață dacă se poate.

Cum putea să vorbească așa? De parcă ar fi fost un joc – nu, un experiment – și de-abia aștepta să înregistreze rezultatul.

Soldatul a transmis ordinul prin stație și în doar câteva clipe Alia a văzut un grup de bărbați înconjurând-o pe Diana, în huruitul roților de jeep.

— Sunt cei mai buni soldați ai mei, a spus Jason. Sunt

binecuvântați cu puterile celor mai măreți eroi de care a avut parte lumea noastră, însă n-au mai avut de-a face cu cineva ca Diana.

— N-au cum să-i țină piept, a zis Alia aruncându-i o privire mânioasă.

— Poate, a recunoscut Jason. Însă măcar o s-o aranjeze bine cât așteptăm să apună soarele.

Alia s-a simțit din nou copleșită de un val de mânie. A dat în zadar din mâinile încătușate. Diana se întorsese la viață și Alia nu putea s-o ajute cu nimic. Îi venea să urle. Toate puterile care zăceau în ea, apocalipsa gata să izbucnească – îi erau de vreun folos oare?

— Mi-ar plăcea să putem urmări lupta, a zis Jason în timp ce *prota*-garda sa înainta înarmată cu săbii, sulițe și… plase.

— Pentru ce sunt plasele, Jason? a întrebat ea, cu toate că nu știa dacă vrea să afle.

— N-am fost destul de prevăzător. Bine, a recunoscut el cu o mică ridicare din umăr jucăușă, m-am lăsat dus de val. N-ar fi trebuit s-o pun pe Pinon să-i sugă sângele. Dacă o țin în viață poate să-mi furnizeze material genetic non-stop pentru experimente.

Alia a simțit ceva întunecat înlăuntrul ei. Jason se înșela în privința părinților lor, însă nu total. Toată viața îi spuseseră să aibă grijă, să nu ridice tonul, să încerce să atragă atenția celorlalți numai la modul pozitiv. Fii calmă. Nu le da apă la moară. Nu le da niciodată apă la moară. Însă avusese dreptate să se înfurie, așa cum avea și acum. Și ce anume câștigase prin faptul că se controlase mereu? Trebuia să se facă dreptate pentru Theo și Nim și pentru durerea pe care o provocase Jason. Dacă trăia mereu cu *grijă* n-avea cum să obțină așa ceva. *Nemesis. Zeița răzbunării.*

S-a dat înapoi când a auzit bătăi de aripi, crezând că e Eris, însă sunetul venea din lăuntrul său – în ea se trezea ceva dintr-un somn mult prea lung. *Haptandra. Mâna războiului.* Dacă ar fi încercat chiar ea să-și folosească puterile?

Prea mult am stat mereu cu grijă. Prea mult am tăcut. N-au decât să mă vadă mânioasă. Să mă audă cum urlu din rărunchi. Creatura adormită și-a întins aripile negre și lucioase, luminate de un foc întunecat, și s-a ridicat, cu un pumnal în mână.

Nemesis. Și dacă această putere a ei nu era doar un blestem,

ci și un dar, o moștenire complicată și periculoasă, dată mereu mai departe, de la o zeiță la fiica sa și tot așa, un bun care se dorea folositor? Dacă putea deveni o armă în mâna Aliei?

A închis ochii și a căutat creatura aceea întunecată și înaripată. A înșfăcat-o și a legat-o de sine, astfel încât să se preschimbe în mânie pură. Parcă simțea tresăltarea aripilor între omoplați – nu-i mai era frică, se simțea doar sigură de sine și vie. *E a mea. E dreptul meu.* A atins ușor puterea din lăuntrul său și a simțit-o cum își ia zborul.

Soldatul din scaunul din dreapta a ridicat stația și l-a izbit pe șofer în cap cu ea. Jason s-a dat înapoi când șoferul a ripostat la lovitură și cei doi s-au încăierat pe scaunul din dreapta.

— Scholes! a strigat Jason la el când șoferul și-a ridicat piciorul de pe pedală și jeepul a încetinit. Chihara! Ce naiba faceți?

Alia a deschis ochii și a văzut soldații adunați în cerc. De data asta s-a concentrat pe puterea sa și s-a împins de-a dreptul în ea.

Dintr-odată, soldații de afară au început să urle și să țipe unii la alții, încrucișând săbiile.

— La naiba, a zis Jason. Mai e un pic și apune soarele, din cauza asta se poartă așa.

— Da, a zis Alia. Sigur asta e.

— Nu… a început Jason, apoi a scos un strigăt când jeepul s-a lăsat în față, izbindu-se de asfalt cu un zornăit metalic puternic. Ce na…

— Cred că a scos cauciucurile din față. Iar acum pe alea din spate, a continuat ea când jeepul s-a lăsat de tot la pământ cu un bufnet.

— Unde e? a zis Jason întorcându-se în scaun.

— O să vină ea să te aranjeze, a spus Alia uitându-se afară pe geamuri și a zâmbit văzând haosul pe care-l stârnise – era doar începutul. Te aranjăm noi.

— Nu fi așa de încântată, Alia, a zis Jason părând doar tracasat, nu îngrozit și nici îngrijorat – de fapt, părea aproape nerăbdător când a scos o sabie lungă din compartimentul principal al jeepului. Războiul de-abia a-nceput.

Și a deschis portiera, cu sabia lucindu-i în mână.

Capitolul 31

Diana a azvârlit ultimul cauciuc și atunci l-a zărit pe Jason ieșind de-a bușilea din jeep și ridicându-se cu un salt de la pământ. Se înarmase cu o sabie și o clipă s-a aplecat să smulgă un scut de pe brațul moale al unui soldat căzut.

N-avea timp să cerceteze haosul care izbucnise în jur și să-și facă griji că Theo și Nim ar putea cădea pradă beției războinice în laboratorul mobil din spate.

Soldatul de lângă Diana își dărâmase camaradul la pământ și-l izbea cu scutul în față. Diana i l-a înșfăcat când îl ridica în aer și l-a lovit zdravăn în creștet cu el. Soldatul a căzut în față, întinzându-se peste tovarășul său, obraz în obraz.

Diana s-a întors spre Jason. Erau împresurați de soldați care se luptau între ei. Celălalt blindat ieșise de pe șosea.

Diana a cântărit sabia în mână. Era destul de scurtă, însă tăia și se înfigea ușor, de asta era făcută. Oțelul nu era foarte bun, însă părea destul de ascuțită.

— Oamenii tăi nu-ți mai sar deloc în ajutor, a zis ea.

— N-am nevoie de ajutor, a spus Jason încălzindu-și umerii.

— Te-am mai învins o dată când am urcat muntele.

— Să zicem că te-am lăsat să crezi ce-ai avut chef.

Diana a clătinat din cap, dându-și seama că doar se prefăcuse obosit pe vârful acela luminat de stele.

— Minți la fel de ușor cum respiri. Mereu te-ai ținut în frâu. Atunci, a zis ea, hai să vedem ce poți de fapt când ai de-a face cu o amazoană.

Și-au dat târcoale alene. Însă Jason n-avea de ce să șovăie, încercându-i puterile. I le tot încercase zile întregi. S-a repezit s-o atace.

Și-au izbit săbiile încrucișate una de alta și dealurile au răsunat de zăngănitul oțelului pe oțel. Diana i-a simțit puterea din plin în braț. Era vânjos și știa cum să se folosească de statura lui.

S-au tras înapoi, cu săbiile scoțându-le scântei. Jason a atacat și Diana a parat, apoi s-a răsucit la stânga și i-a blocat cu scutul o nouă lovitură în coaste. *E puternic,* a observat ea, însă s-a obișnuit să fie cel mai puternic luptător de pe teren. Jason a izbit-o în scut cu al său, așteptându-se să se dea înapoi. Diana l-a împins însă, proiectându-l prin aer.

S-a prăbușit în portiera unui blindat, însă s-a ridicat cât ai clipi. S-a redresat după impactul dureros și a zâmbit.

— Ce soldați o să-mi clădesc cu sângele tău.

Theo o să aibă grijă de asta, și-a zis ea în timp ce Jason se repezea spre ea cu sabia lucindu-i ca fulgerul în nori. S-a mișcat cu o iuțime incredibilă, lovind din lateral și din față și silind-o să se retragă. Diana s-a mișcat, ripostând în tandem. Era o senzație uluitor de stranie. Câte ceasuri se pregătise oare pentru clipele acestea? Și totuși, nu semăna deloc cu exercițiile și luptele de probă din sala Arsenalului.

Pentru că adversarul ei de acum era gata să-i dea lovitura de grație.

— Ești iute, a observat ea.

Jason a zâmbit, cu gropița aceea din obraz care o fermecase atât de ușor.

— Nu te lupți doar cu mine, a spus el fără să gâfâie deloc. Te lupți cu toți războinicii care au ieșit învingători în lupta cu amazoanele. Ahile, care a răpus-o pe Pentesileea. Telamon, care a îngenuncheat-o pe Melanipe. Hercule, care a învins-o pe Hipolita.

Nu suporta să-l audă vorbind despre surorile și mama sa.

— O războinică înțeleaptă învață din propriile greșeli, a zis Diana ridicând din sprânceană. Uiți cine m-a învățat să lupt, a adăugat ea schimbându-și poziția.

Și-a repezit sabia înainte, într-un arc nimicitor. Jason a ridicat scutul pentru a-i bloca lovitura, însă s-a poticnit. Diana l-a izbit în plexul solar cu călcâiul, tăindu-i respirația. De data asta s-a ridicat mai încet. S-a repezit la el punându-și în joc toate talentele exersate, mișcându-se potrivit învățăturilor primite de la surorile sale și lecțiilor pe care i le trecuseră mai departe.

Jason îi riposta de fiecare dată, însă cu mișcări mai lente. Se resimțea încă după lovitura ei de picior, gâfâind din greu. Când a lovit cu sabia înainte prin aer, Jason a pivotat spre dreapta, ca să evite lovitura, numai că Diana nici nu dorise să-l atingă. În schimb, și-a temperat atacul, schimbând direcția și repezindu-și tăișul sabiei spre brațul cu care ținea scutul. Jason a icnit de durere când i-a dat sângele. Diana a profitat de deschiderea creată și l-a izbit rapid cu mânerul sabiei în scut, smulgându-i-l din mână. Scutul a căzut zăngănind la pământ.

Diana a apucat mai bine mânerul și s-a repezit la dreapta,

dărâmându-i sabia din mână.

Jason s-a împleticit în spate, cu brațul stâng sângerându-i. Nu părea înfricoșat, ci mai degrabă nedumerit, de parcă nu-și dădea seama unde-i dispăruseră armele.

— Nu, a zis el. E total anapoda. Ahile și Hercule au învins. În toate poveștile au ieșit victorioși împotriva amazoanelor. Sunt niște învingători.

— În poveștile poeților voștri, nu ai noștri. Predă-te, Jason Keralis.

Jason a mârâit de frustrare, cotind spre stânga.

— Menelau s-a predat când i-a furat Paris mireasa? Știu că nu ești dispusă să dai lovitura de grație.

— Nu poți să câștigi. Doar surorile mele îmi pot ține piept în luptă dreaptă.

În ochi i-a apărut o privire febrilă.

— Atunci lasă armele și luptă-te corp la corp cu mine, învinge-mă și ieși victorioasă.

Oare așa o să pună capăt poveștii? O să-l înfrângă în luptă corp la corp, așa cum dorea? Se îndoia. Diana a ridicat din umeri și și-a azvârlit sabia și scutul cât colo.

Jason a oftat clătinând din cap.

— Ești atât de cinstită și de onorabilă, a spus el surâzând tăios ca un pumnal. Ești atât de ușor de înșelat. Doar surorile tale îți pot ține piept? Atunci vei cădea răpusă de amazoanele tale, a zis el scoțând o seringă din buzunar.

Diana și-a amintit ce-i spusese pe malul Eurotasului. *M-am apucat să creez un ser din ADN-ul tău de cum ne-am cunoscut.* Celulele și puterea ei.

— Nu! a țipat Diana.

Și-a înfipt acul în coapsă și a apăsat pe piston, apoi a azvârlit seringa golită. S-a îndreptat de spate și și-a rotit gâtul. Zâmbetul i s-a lățit pe chip. Diana s-a dat înapoi.

— Apune soarele, a spus Jason, mișcând din degete de parcă-și încerca noile puteri. Începe o nouă epocă a eroilor. Și n-am uitat că ți-am promis o moarte frumoasă.

Jason a venit spre ea și Diana s-a dat înapoi, cercetându-l prudentă din ochi.

— Nu mai ai unde să fugi, a zis el încordându-și pumnii. Oare cum va fi să te îngenuncheze cineva cu puterea sângelui tău?

Jason a lovit din stânga și Diana s-a dat într-o parte. A atacat-

o din dreapta, cu un pumn năprasnic în stomac. Diana a gemut sub impact. Jason a scos un icnet și s-a dat înapoi uluit.

Și-a revenit repede și s-a repezit la ea. Diana a pivotat ca să-l înșface de încheietura mânii și să-l doboare la pământ, folosindu-se de propriul lui elan. Însă acum se mișca mai iute. S-a oprit, a înșfăcat-o de umeri și a răsucit-o prin aer, doborând-o la pământ.

Jason a gemut de parcă el se trezise azvârlit pe spate și s-a răsucit în loc, de parcă simțise prezența cuiva în spate.

Diana s-a săltat repede de la pământ, ridicându-se în picioare.

Jason s-a repezit la ea, potopind-o cu pumnii și coatele. Diana s-a aplecat spre stânga, apoi spre dreapta și a reușit să-i ardă un pumn în stomac, iar el a izbit-o în bărbie cu latul palmei. Diana și-a dat capul pe spate sub forța impactului, simțind gustul metalic al sângelui umplându-i gura.

Jason s-a tras înapoi iute, ducându-și mâna la falcă de parcă-l pocnise cineva. Și-a atins buzele cu degetele, însă nu sângera.

— Ce e asta? a zis el cu ochii rătăciți de groază.

Diana și-a lins buzele de sânge. Era rândul ei să zâmbească.

— Asta înseamnă să fii amazoană. Durerea mea e și a lor, iar durerea lor e și a mea. De câte ori o să mă rănești, o să te rănești și pe tine.

— Nu e doar... a început Jason, apoi a scuturat din cap de parcă voia să-și limpezească mintea. Ce-i sunetul ăla? a zis el făcând un pas spre ea și apoi oprindu-se.

— Haide, Jason, lovește-mă. Oferă-mi moartea frumoasă pe care mi-ai promis-o. Însă, cu fiecare lovitură, vei simți agonia tuturor amazoanelor căzute în luptă. Cu fiecare atac, vei auzi cum se înalță urletele lor de durere.

— Fă ceva să înceteze, a zis Jason ducându-și mâinile la urechi.

— Nu pot.

Jason s-a prăvălit în genunchi.

— Zi-le să înceteze! a urlat el. Nu auzi? Nu simți?

— Desigur, a spus Diana. Fiecare amazoană îndură suferințele surorilor sale, trăiește și se învață cu ele. De aceea prețuim atâta îndurarea.

Așa nu uitau că, deși erau războinice puternice, rapide și iscusite, orice glorie promisă își pierdea valoarea în fața chinurilor celei de lângă tine. Diana a îngenuncheat și l-a apucat

pe Jason de bărbie, ca să se uite în ochii ei.
— Dacă nu poți să ne înduri suferințele, nu ești vrednic să te bucuri de puterile noastre.
— Ai plănuit totul de la început, a zis el printre dinți. M-ai păcălit.
Era adevărat. Jason știa că nu putea să-l omoare, iar ea știa că Jason nu s-ar fi predat niciodată fără să-și câștige moartea eroică la care visase.
— Să spunem că te-am lăsat să crezi ce-ai avut chef.
— Omoară-mă! i-a strigat Jason. Nu poți să mă lași așa!
— Nu ți-ai câștigat dreptul la o moarte onorabilă, nici frumoasă, nici pașnică. N-ai decât să trăiești cu rușinea ta, Jason Keralis, neplâns și uitat de toți.
— Tu n-o să mă uiți, a gâfâit el cu fața scăldată în sudoare. Am fost primul tău sărut. Aș fi putut să fiu primul în toate. N-o să uiți niciodată asta.
— N-ai fost deloc primul, Jason, i-a zis ea privindu-l adânc în ochi. Eu sunt nemuritoare, iar tu ești doar o notă de subsol. O să te șterg din istoria mea și vei dispărea cu totul, uitat de lumea aceasta.
Jason a scos un țipăt ascuțit și sfâșietor și s-a cutremurat din tot corpul. Apoi s-a încovoiat pe o parte, făcându-se mic ca un copil, și-a îngropat capul în brațe și a început să se legene, iar urletele de furie i s-au preschimbat în gemete de plâns.
Diana a auzit un bubuit năprasnic și a zărit cum se înalță flăcările din direcția laboratorului mobil, unde-i lăsase pe Theo și Nim. Peste o clipă, a mai răsunat o explozie. Era cușca lui Pinon.
Diana i-a tras rapid un șut în fund lui Jason, potrivit tradiției, a smuls portiera unui blindat și l-a învelit bine în ea. „O să-i ia o vreme să se elibereze din ea."
S-a uitat peste umăr. Soarele aproape că apusese. Le mai rămâneau doar câteva minute, iar până la izvor era aproape un kilometru.
S-a repezit la jeep și a tras de portieră.
— Ce i-ai făcut? a întrebat-o Alia când și-a auzit fratele plângând în coconul lui de metal.
Diana i-a rupt legăturile de plastic de la mâini.
— Nimic, a zis ea. Și-a făcut-o cu mâna lui. Acuma urcă-te, i-a ordonat ea întorcându-se cu spatele.
De data asta n-a mai stat la discuții. Alia i-a sărit în spate și

Diana a luat-o la fugă cu ea spre izvor.

Capitolul 32

Alia s-a ținut bine de gâtul Dianei, trecând în revistă haosul pe care-l stârnise în jur și încercând să uite de gemetele lui Jason, cât goneau spre izvor. Oare Theo și Nim supraviețuiseră? Cât timp le mai rămăsese?

Crengile copacilor o tot plesneau peste obraz în timp ce se prăvăleau în josul pantei, spre râu, apucând-o apoi de-a lungul malului nisipos.

— Dacă ajungem prea târziu? a gâfâit Alia neștiind de ce i se tăiase *ei* respirația.

— N-o să ajungem.

— Dar dacă ajungem?

— Nu știu, a spus Diana și a lăsat-o jos din spinare când s-au apropiat de platan. Cred că o să luptăm mai departe, împreună.

Au intrat în apa de la mal, afundându-se tot mai mult pe măsură ce se apropiau de izvor. Alia auzea iar din ce în ce mai tare corul acela de glasuri care se înmulțeau tot mai mult, în timp ce se înfunda până la mijloc în apă și se împleticea pe bolovani alunecoși, încercând să-și înfigă zdravăn tenișii îmbibați de apă în fundul nisipos al apei. Sus de tot o vedea pe Eris și-i auzea cârâielile ascuțite, iar pe mal goneau gemenii în carele lor de luptă, râzând ascuțit și triumfător.

E prea târziu. Prea târziu.

Când soarele s-a lăsat la orizont, Alia s-a azvârlit în apele strălucitoare ale izvorului. S-a afundat cu totul în ele și lumea s-a redus la o beznă mută. Apa era mai adâncă decât se așteptase și o mână rece părea s-o strângă în căușul ei. Oricât ar fi dat din picioare, nu atingea nimic. Nici nu mai știa în ce parte se întorsese cu fața sau încotro era suprafața apei. În jur era doar bezna desăvârșită.

Simțea creatura înaripată din lăuntrul ei zbătându-se, însă nu știa dacă se agăța de ea sau încerca să se elibereze.

Nu pleca, s-a gândit dintr-odată. Nu asta voia de fapt. Se luptase prea înverșunat să scape lumea de grozăviile pe care le aducea blestemul său cu sine. Însă în adâncul ei își dorea să poată păstra pentru sine măcar o frântură din puterea aceea. Se folosise cum trebuie de ea, o salvase pe Diana. O clipă doar, mânia aceea justițiară îi mistuise inima, cu totul și cu totul a ei.

Plămânii i s-au încordat, avizi de aer. Oare izvorul își

îndeplinise lucrarea? Nu știa, însă nici nu voia să o coste viața. A răsuflat adânc, urmărind cum o luau bulele de aer în sus, și așa a știut încotro s-o ia. S-a împins înspre suprafață din toate puterile, desprinzându-se din strânsoarea râului, și s-a săltat mai la mal, prin apa puțin adâncă, trăgând cu nesaț aer în piept.

— Ei? a strigat Nim de pe mal, cu Theo stând lângă ea în penumbra albăstrie a amurgului.

Pe loc a cuprins-o fericirea – scăpaseră cu viață. Însă…

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Diana întinzându-i mâna și ajutând-o să se ridice.

— Nimic.

Alia s-a uitat la semiluna subțire care se ivise pe cerul crepuscular, simțindu-și inima grea de neputință.

În aer s-a înălțat un huruit răsunător. Alia s-a uitat spre șosea, întrebându-se ce nenorocire îi mai aștepta, însă sunetul nu părea să vină de acolo.

— Ce-i cu larma asta? a întrebat Theo.

Venea din toate părțile. Începea să recunoască o mulțime de sunete în huruitul acela: vacarmul insuportabil al focurilor de artilerie, tunetul tunurilor, țiuitul avioanelor de luptă. Și strigăte. Strigătele muribunzilor.

— Vai, Doamne, a spus ea. Începe.

Diana a clipit și ochii i-au părut și mai albaștri în lumina de la amurg. Dintr-odată, și-a lăsat umerii și parcă o coroană nevăzută i-a alunecat de pe creștet.

— Am eșuat. Am ajuns prea târziu.

A fost vina mea? s-a întrebat Alia. Oare îi condamnase pe toți în ultima clipă? Dintr-o dorință egoistă de a nu-și pierde cu totul puterile acelea misterioase?

Au rămas afundate până la brâu în apa râului în timp ce zgomotul se intensifica tot mai tare, iar pământul și crengile platanului tremurau sub puterea lui. Îi potopea ca un val imens – acest viitor încărcat de suferințe omenești.

Apoi, tot ca un val, s-a prăbușit.

Larma s-a abătut în grabă, iar mareea s-a retras și a dispărut.

— Alia, a zis Diana pe nerăsuflate. Uite.

Lângă platan stăteau trei figuri care luceau auriu în seara care se lăsa. Chipurile nu li se deslușeau deloc, însă una dintre ele era sigur o fată.

Elena. Fata a pășit în față, părând că plutește – trecuse de

vârsta la care îi fusese îngăduit să alerge pe malul râului Eurotas. A depus o coroană de lotuși luminoși la rădăcina platanului și și-a lăsat o clipă, ușor, degetele pe trunchiul său cenușiu.

În oglinda aurie a apelor izvorului, Alia a văzut armate retrăgându-se, soldați depunând armele, mulțimi mânioase oprindu-se locului. Lumina s-a estompat și mai tare și Alia i-a urmărit pe Elena și pe frații ei îndepărtându-se pe malul râului, până când s-au pierdut de tot în penumbră. Nu știa încotro se duc, însă spera că își găsiseră pacea.

S-a uitat la Diana, neîndrăznind să spună nimic.

— S-a terminat?

— Cred că da, a zis ea nesigură, trăgându-și sufletul, de parcă nu-i venea să creadă. Am schimbat viitorul. Am oprit un război.

Dinspre drum, Alia a auzit țipătul sirenelor și a zărit pâlpâind farurile mașinilor de poliție și pompieri.

A luat-o cu Diana spre mal, unde s-a cufundat în brațele lui Nim.

— Am crezut că ai murit, a spus Alia simțind un nod dureros de plâns în gâtlej.

— Păi, am cam murit, a zis Nim râzând cu lacrimi.

— Hei, și eu, a spus Theo. Am murit bine de tot.

— Plus că a nimicit sistemul de securitate al lui Jason, a spus Nim.

— Mda, a zis Theo înfigându-și mâinile în buzunarele pantalonilor săi caraghioși. Nu garantez că n-o să ai de furcă cu asta la laboratoare.

— Pun pariu că după toată povestea asta, consiliul o să ne dea pe amândoi afară din companie, a zis Alia strâmbându-se.

— Îmi pare rău? a zis Theo ridicând din umeri.

— Mie nu-mi pare, a spus Alia. O să-mi revin. Și o să construiesc ceva al meu.

Dinspre șosea s-au auzit glasuri furioase, care urlau în grecește.

— Mergem sus? a întrebat Diana.

— Nu, a zis Alia. Nu cred că am face bine. N-are decât să le explice Jason de ce și-a adus gruparea paramilitară înarmată pe coclauri și au oprit în mijlocul drumului.

— Ce-o să se aleagă de el? a zis Nim.

S-au așezat sub ramurile încovoiate ale unei sălcii

plângătoare. În întunericul care se lăsase, nu putea să-i vadă nimeni de sus, doar dacă ar fi venit să cerceteze terenul, i-ar fi reperat imediat. Însă ce rost ar fi avut să coboare până aici? Lupta avusese loc pe șosea. Nimic nu anunța că ajunsese până pe malul râului și că o întreagă epocă sângeroasă fusese preîntâmpinată la poalele unui platan.

— Nu știu, a spus Alia. Sper să revină cumva la realitate, să primească ajutor. Încă nu prea-mi vine să cred că tocmai fratele meu e în spatele întregii povești.

— Și cel mai bun prieten al meu, a spus Theo.

— Nu te supăra, a spus Nim, însă scârba aia a încercat să mă omoare, așa că sper să se aleagă praful de el.

— Mi se pare corect, a încuviințat Theo.

— Alia, au căzut de acord, a spus Diana prinzând-o de braț.

— Hei, ai dreptate, a zis Nim. Nu mi-a mai venit să bag cuțitul în tine în ultimul sfert de oră, Theo.

— Dar acum? a întrebat el.

— Nu.

— Dar acum?

— Theo…

— Dar acum?

Nim s-a strâmbat.

— Nu te îngrijora, a zis Alia. Până și mie îmi vine să bag cuțitul în el.

Semiluna radioasă a secerișului plutea în zare, deasupra văii, dezvăluindu-se din nou privirii, cât au stat ei unul lângă altul și s-au uitat cum se ivesc stelele pe cer și luminile tot mai dese ale orașului în depărtare. După o vreme au auzit cum trag și mai multe mașini pe marginea drumului, în timp ce altele se îndepărtau.

— Cred că cineva dă ordine pe acolo, a spus Alia.

— Cum te simți? a întrebat-o Diana.

— Obosită, a zis Alia. Tristă. Îndurerată.

— Cumva altfel decât de obicei?

— Nu, a răspuns ea nesigură. Simt că mă doare tot corpul și mă cam sperie că nu știu ce naiba să mă fac cu fratele ăsta al meu pe care l-ai făcut piftie, de nu mai știe de el, însă în rest sunt tot eu.

— Tot tu sună bine, a zis Theo și Alia a simțit că i se încing obrajii.

— Tot eu moare de foame, a zis ea nonșalantă.

— N-avem niciun ban, a spus Nim lăsându-se pe spate.

— O să trăim din roadele pământului! a zis Theo.

— Doar dacă pământul rodește pizza, altfel nici nu mă gândesc, a gemut Nim.

Alia și-a lipit umărul de al Dianei.

— Am putea să găsim o cameră mai bună decât aia de la Good Night, însă nu prea știu cum o s-o achităm. Îți promit că n-o să ne punem pe furat. Sau pe împrumutat, a dat ea înapoi, văzând că Diana nu spune nimic.

— Nu-i asta, a spus Diana ducându-și genunchii la bărbie. Nu știu dacă mă simt pregătită să plec.

— Pe bune? a făcut Nim. Mie mi s-a acrit pe viață de sudul Greciei.

— Nu, acasă adică. Pe Themyscira.

— Bine, dar... nu trebuie să pleci, nu? a zis Alia înlemnind. Nu chiar acum.

— Trebuie să mă întorc. Trebuie să văd dacă insula e bine, dacă prietena mea Maeve e bine. Trebuie... a început ea și a tras aer în piept, ca pentru a se pregăti sufletește. Trebuie să dau ochii cu mama mea.

— Mama ta îți seamănă cumva? a întrebat Theo.

— E mai dură și mai iute decât mine și cântă foarte bine la liră, a zâmbit Diana.

Însă Aliei nu-i ardea de glume. Pierduse destul pe seara aceea.

— O să poți să te întorci? a întrebat ea.

— Nu știu. S-ar putea să mă surghiunească, să mă pedepsească.

— Atunci nu pleca! a zis Nim. Rămâi cu noi. Te iau cu mine la balul liceului. O să turbeze Alicia Allen când mă vede.

— Sau te iau eu ca gardă de corp, a spus Theo. Mi s-a zis că nu sunt un specimen uman prea fioros.

— Ai rezistat cu sabia în mână zece secunde bune, a spus Diana zâmbind.

— Cel puțin cinșpe! a zis el. Am numărat.

De ce se poartă toată lumea de parcă totul e în regulă? Oricât ținea la Nim și Theo, mai bine s-ar fi abținut amândoi.

— Nu pleca, i-a zis ea Dianei. Nu încă. Știu că ți-a plăcut la New York. Mi-am dat seama. Până și zonele mai murdare. Dacă

hotărăsc să te țină pe Insula Sectantelor? Chiar asta îți dorești? Să stai acolo pe vecie?

— Nu, a zis Diana clătinând încet din cap și, o clipă, Alia a prins speranțe. Însă familia mea e acolo. Neamul meu. Nu pot să fiu lașă.

Alia a oftat. Sigur că nu putea. Doar era Diana. Alia și-a lăsat ușor capul pe umărul ei.

— Promite-mi c-o să te întorci cândva.

— Îți promit că o să încerc.

— Jură-mi.

Era un legământ vrăjit, doar simțise.

— Sora mea de luptă, a zis Diana încet, îți sunt scut și sabie.

— Și prietenă.

— Și prietenă întotdeauna.

Ochii îi luceau de lacrimi nevărsate.

Dacă era adevărat, atunci poate nu mai era nevoie de niciun legământ.

— N-o să te uit niciodată, a spus Diana, apoi s-a uitat la Nim și Theo. Nici pe voi, nici curajul și umorul cu care dați piept cu lumea.

— Și nici stilul meu impecabil? a zis Nim.

— Nici.

Și-au împreunat degetele mici, Diana, Alia, Nim și Theo, ca niște copii gata să se aventureze în necunoscut, deși știau că e sfârșitul.

Diana s-a ridicat în picioare.

— Acum? a întrebat Alia ridicându-se și ea.

— Până nu-mi pierd curajul.

Alia a râs fără să vrea. Nu știa s-o fi văzut vreodată pe Diana descurajată.

Și-a urmărit prietena cum se afundă în apele izvorului și scoate piatra inimii din buzunar, ținând-o bine în pumn. Râul a început să fiarbă dintr-odată, acoperindu-se de o spumă albă. Lumina lunii o scălda într-un mănunchi de raze care-i făcea pletele negre, vălurite, să lucească. Alia voia s-o strige, s-o implore să rămână, însă vorbele i-au rămas pe limbă. Diana își avea propria cale și venise timpul ca și Alia să trăiască pe picioarele ei. Jason fusese eroul ei, protectorul ei, mult prea multă vreme și la fel și Diana. Un alt fel de cavaler de legendă, care alesese să ocrotească fata pe care lumea își propusese s-o

distrugă, căruia îi fusese sortit să înfrângă balaurii, însă poate și să se împrietenească cu ei.

Diana a ridicat mâna, de-acum doar o siluetă profilată în întuneric.

Alia a ridicat și ea mâna, însă până să-i facă semn, Diana a și plonjat în noianul de ape al izvorului.

Peste o clipă, râul s-a liniștit și Diana a dispărut cu totul, fără să iște nici măcar un cerc în apă.

Alia și-a șters lacrimile de pe obraz, iar Nim și Theo au luat-o pe după umeri.

— Să mai aduci prietene acasă, i-a zis Nim încet.

— Hei, a zis Theo după o clipă, cum ajungem în oraș?

— Cred că Fiatul e la locul lui, a zis Nim ridicând din umeri.

Au luat-o spre șoseaua pustie acum, cu Alia un pic mai în urmă.

Nu fusese întru totul sinceră cu Diana. De fapt, chiar se simțea altfel de când se scăldase în izvor. Alia a căutat creatura înaripată și întunecată din adâncul ei – aceasta luase o altă înfățișare, mai în ton cu ea însăși, iar pumnalul din mâna ei era în teacă. Alia a împins-o foarte ușor.

Dintr-odată, Nim i-a ars un pumn în braț lui Theo.

— Au! a făcut Theo și a îmbrâncit-o tare.

Alia s-a grăbit să-și dosească bine puterile. Nu mai era Fiica Războiului. Izvorul îi preschimbase moștenirea dinlăuntru, însă nu i-o luase cu totul. Forța aceea era la locul ei. Putea să se folosească de ea dacă voia – acum era mai degrabă un dar decât un blestem și putea să aleagă când să-l pună în joc și când să-l ignore. *Să vă fierbem la foc tare?* O să-i fiarbă în suc propriu. Pe cine trebuie. Deja își pusese puterile la treabă. Poate îi vor mai fi de folos.

Alia s-a mai uitat o dată la râu și la apele argintate ale izvorului, însă fantomele care îl bântuiseră pe vremuri dispăruseră.

— Sora mea de luptă, a șoptit ea iar, deși nu era un legământ, ci mai degrabă o rugă ca Diana, oriunde s-ar fi aflat, să-și amintească promisiunea și s-o respecte; ca Alia să-și revadă prietena într-o bună zi.

Capitolul 33

Diana nu putea să respire, apa o purta în voia ei, pe curenți ce o duceau tot înainte cu o viteză incredibilă. Își ținea brațele întinse în față și corpul încordat, săgetând întunericul, iureșul apei tunându-i în urechi. În adâncul inimii îi era dor de prietenii de care se despărțise și tremura de frică gândindu-se la ce-o putea aștepta, însă nu s-a lăsat distrasă. De data asta nu mai putea să dea greș.

Și-a fixat întreaga voință pe piatra inimii, cu un unic gând: *Acasă.* Țărmurile vesele ale Themyscirei, micul golfuleț săpat în coasta de nord, coasta stâncoasă de deasupra, peisajul inimii sale.

Pe sub pleoapele lăsate simțea prezența luminii, însă apăsarea apei n-o lăsa să deschidă ochii. Apoi, dintr-odată, s-a trezit azvârlită la țărm cu o viteză năprasnică. S-a izbit de nisip atât de tare, că a simțit impactul până-n măduva oaselor și a apucat-o amețeala. Nu, nu era nisip, ci piatră. Era întinsă în caverna albăstrie din templul Oracolului și zăcea udă până la piele în șanțul cu apă care înconjura pereții din spini.

Oracolul stătea lângă trepiedul de bronz, iar din vasul cu jăratic se înălța o dâră subțire și încârligată de fum care se pierdea pe cerul nopții.

Diana și-a dat încet părul încâlcit și greu de pe față și s-a ridicat. Nu știa ce să spună. Îi venise greu și înainte să dea ochii cu Oracolul, iar acum știa că avea de-a face chiar cu zeițele care întemeiaseră Themyscira și care-i dăduseră o a doua șansă să se salveze și s-o salveze pe Alia. Ce-i puteai spune unei zeițe când te duceai cu mâna goală la ea? Poate un simplu „mulțumesc".

Însă a auzit glasuri de îndată. Veneau dinspre tunelul prin care se aventurase și ea când venise să vadă Oracolul, cu doar câteva zile mai înainte.

— Era de așteptat să se întâmple, a auzit glasul lui Tek. Odată și-odată tot trebuiau să intre zilele-n sac, de când…

— Să nu te mai aud că zici ceva de fiica mea, a spus Hipolita și Diana a simțit o strângere de inimă auzindu-și mama. Nu aici.

— Să sperăm că Oracolul ne primește jertfa, a adăugat o altă voce familiară, însă pe care n-o recunoștea.

Diana a înlemnit, neștiind ce să facă. Să se ascundă? Să dea

ochii cu ele aici, în sanctuarul Oracolului? Oracolul a întins mâna, cu un deget lung întins, și Diana a auzit șoapte în spatele ei. Peretele de spini s-a dat la o parte. Diana a șovăit o clipă, apoi s-a apucat de vițele cenușii, încolăcite și s-a cățărat, ascunzându-se în perete.

Murii spinoși au învăluit-o pe dată, însă nu s-a speriat decât o clipă. Acum, mișcările ramurilor lor aveau ceva liniștitor, aranjându-se astfel încât Diana să se poată întoarce să tragă cu ochiul printre ele, în sala Oracolului.

Diana le-a văzut pe mama ei și pe Tek ieșind din tunel, însoțite de Biette, Sela, Arawelo, Marguerite și Hongyu – erau toate în Consiliul Amazoanelor. Vocea de mai înainte era a lui Hongyu.

Amazoanele au așteptat într-o tăcere respectuoasă de cealaltă parte a șanțului cu apă.

Oracolul s-a ridicat și și-a coborât gluga, dezvăluindu-și un chip de hoașcă bătrână.

— Surori ale Arcului și Suliței, ați venit să-mi aduceți ofrandă?

— Da, a zis Hipolita. Îți aducem daruri și sperăm să-ți…

— Nu voi primi ofrande în ziua aceasta.

Membrele consiliului s-au uitat cutremurate una la alta.

— Atunci am ajuns prea târziu, a zis Hipolita închizând o clipă ochii. Boala care a cuprins insula, cutremurele…

Diana și-a dat seama tresărind că mama ei purta mătăsurile violet și podoabele din ametist pe care și le pusese când plecase ea. Consiliul se reunise pentru a hotărî dacă era bine să întrebe Oracolul și se părea că trimiseseră această delegație. Ceea ce însemna că pe Themyscira nu trecuseră decât câteva ore. Și dacă era așa… Diana a încercat în van să nu-și facă speranțe. Chiar crezuse că o să aibă parte de surghiun și condamnare la întoarcere, însă dacă nici măcar nu știau că a plecat? Putea să se întoarcă pe furiș în cetate și să apară la căpătâiul lui Maeve în mai puțin de o oră.

— De ce v-a luat atâta să veniți la templul meu? a întrebat Oracolul.

Între sprâncenele Hipolitei s-a ivit o cută.

— Consiliul s-a arătat neobișnuit de certăreț de data asta. Chiar m-am temut să nu se ajungă la lupte.

Oare să fi fost puterile Aliei de vină? s-a întrebat Diana.

— Oare nu putem salva cumva Themyscira? a întrebat Tek

fără să se mai abțină. Nu am putea…

Templul a fost luminat o clipă de un fulger urmat de tunet.

— Nu v-am primit ofrandele și totuși îndrăznești să mă iei la întrebări?

Tek și-a plecat fruntea, cu pumnii încleștați. Nu se pricepea să facă pe umila.

— Îți cer iertare. Vreau doar să apăr neamul nostru.

Tunetul s-a potolit și Oracolul a grăit cu glas mai liniștit:

— Să nu te temi pentru neamul tău, Tekmessa. Când Tek a ridicat iute capul, a urmat: Nici pentru insulă. Nenorocirile v-au ocolit de astă dată.

Deși s-au abținut să vorbească, membrele consiliului s-au uitat îngrijorate una la alta – Diana le vedea nedumerirea.

Oracolul a mormăit nemulțumită.

— Și tot mai așteptați explicații, a spus ea dând din mâna noduroasă. Insula a fost răscolită de o tulburare din Lumea Oamenilor, însă acum s-a potolit.

Pe chipul lui Hongyu a răsărit un zâmbet, iar membrele consiliului au părut să răsufle ușurate. Hipolita a oftat puternic, părând în mod neașteptat să-și uite rangul de regină, iar Tek a zâmbit larg, luând-o de după umeri. Hipolita i-a luat mâna și și-a împreunat degetele de ale ei.

— Eram sigură că s-a întâmplat ceva mai grav de-atât, a spus ea încet. Nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

— Fii bucuroasă că a trecut, a spus Tek. Crezi că poți?

Hipolita i-a zâmbit și ea.

Însă Oracolul a grăit iar.

— Nu vă lăsați pe tânjală, Fiice ale Themyscirei. Uitându-mă în ape, am văzut o bătălie izbucnind în Lumea Oamenilor. Una dintre voi se va avânta în vâltoarea luptei pentru a da piept cu primejdia aceasta de moarte, punându-și la grea încercare puterile, iar de faptele ei va atârna soarta insulei și a noastră, a tuturor.

Tek și-a îndreptat umerii. Hongyu și-a sumețit bărbia. Diana a zărit cum lucește focul luptei până și în ochii mamei sale. Diana s-a întrebat care din mărețele războinice ale consiliului va trece prin încercarea de care pomenise Oracolul.

— Acum mergeți, a spus Oracolul. Reclădiți-vă zidurile, puneți-vă cetățile în rânduială și nu mă mai tulburați.

Amazoanele au făcut plecăciuni și s-au întors în liniște prin

tunelul spinos. Diana se temea s-o vadă pe mama ei plecând. Îi venea să fugă după ea, să-i îndruge niște explicații absurde și s-o strângă tare în brațe. Îi venea s-o îmbrățișeze până și pe Tek. Însă s-a silit să aștepte.

Când pașii aproape nu se mai auzeau, Oracolul s-a întors spre Diana și vițele s-au dat la o parte, îngăduindu-i să coboare din zid.

— Vezi așadar, Fiică a Pământului, că ți-am păstrat taina.

Diana de-abia s-a abținut să o întrebe de ce, însă știa că răspunsurile Oracolului își aveau prețul lor.

— Acum ești una dintre ele, a spus Oracolul. Ești călită în luptă. Chiar dacă ele n-o știu, tu o știi.

În sfârșit, se născuse în luptă ca o amazoană adevărată. N-aveau să știe niciodată ce făcuse și ce misiune îndeplinise. Nimeni n-avea să-i cânte isprăvile, să depene povești despre faptele sale de glorie. Nu că ar fi contat. Ea știa cine e și câte chinuri îndurase. Era amazoană. Gândul acesta ardea cu o flacără tainică în adâncul ei, pe care nu i-o putea stinge nimeni, oricum i-ar fi zis. Diana știa că-și merită locul pe insulă și mai știa că nu există numai insula în univers.

— Vă mulțumesc, a șoptit Diana.

— Ai profitat de șansă, așa cum am sperat, a spus Oracolul. Noi nu te-am ajutat cu nimic.

Însă nu era chiar așa.

— Când am venit aici să vă întreb de Alia, mi-ați spus că nu sunt o amazoană adevărată.

— Așa ți-am zis?

Bine, nu chiar, însă i-au dat de înțeles limpede.

— Mi-ați spus că voi da greș.

— N-aveam de unde să știm că vei învinge.

Revelația a izbit-o ca un val ivit de nicăieri.

— Ați vrut să mă duc. De-asta mi-ați spus tot ce mi-ați spus.

— E mai bine să pleci în misiune ca să dovedești de ce ești în stare decât să ți se pară o povară. Noi am avut nevoie de o eroină, iar tu ai avut nevoie să-ți cunoști propria iscusință.

— Însă era să dau greș! a spus Diana cutremurată. Puțin a lipsit ca lumea să se scufunde într-o epocă de războaie! Dacă aș fi pierdut?

— Dar n-ai pierdut.

— Dacă aș fi ales să mă întorc pe Themyscira când mi-ați

oferit șansa, în loc să mă lupt cu Jason?

— Atunci am fi știut că nu ești eroina care speram că ești.

— Dar…

În aer a răsunat un tunet îndepărtat. Diana a scrâșnit din dinți de frustrare. Poate Oracolul avea dreptate. Poate că trebuise să-și aleagă singură calea. Poate că luptase cu atât mai îndârjit cu cât știa că nimeni nu crede în ea. Atunci și-a amintit ce-i spusese Nim la gală: *Aoleu, ai tăi sunt o familie din aia de duri? Mie nu mi se pare OK.*

— Avea dreptate Nim, a spus ea încet.

— Ei, prea bine atunci, a spus Oracolul. Vino mai aproape, Fiica noastră, și să nu mai spui niciodată că n-am fi darnice din fire.

Apele din bazin s-au cutremurat și, pe oglinda lor, Diana a zărit o fâșie uriașă de vegetație, ca un smarald montat între turnurile cenușii ale orașului. *Parcul,* și-a dat seama Diana. Îl văzuse de la fereastra camerei Aliei. Imaginea s-a schimbat și a văzut o galerie cu boite de piatră și o fântână rotundă, cu o femeie înaripată în mijloc. Pe margine ședeau două figuri, cu chipurile ridicate în soare.

— Alia, a șoptit ea.

Alia stătea de mână cu Theo. Păreau cumva mai în vârstă și Diana s-a întrebat când se va întâmpla ceea ce vedea, cât timp trecuse de la bătălia izvorului și dacă mai țineau minte ceva.

S-a mai ivit o figură atunci – era Nim, patinând în viteză, cu un bandaj roz la un genunchi încrețit. A executat mai multe cercuri în fața celor doi, fluturându-și fusta înflorată. Spunea ceva, însă Diana n-o auzea prea bine.

O altă fată a trecut în viteză pe patine. Era blondă și înaltă, cu un chip drăguț, deși oarecum șiret. A apucat-o pe Nim de mână și s-au rotit împreună, râzând.

Theo și Alia s-au ridicat, gata să se avânte în cine știe ce aventură propusă de Nim, iar când Theo și-a dus mâna Aliei la buze, Diana a văzut că ea avea ceva la încheietură: un tatuaj roșu, în formă de stea. Piatra inimii. *Promite-mi c-o să te întorci cândva.*

Diana a întins mâna spre apă, iar imaginea s-a șters.

Oare putea să-și respecte promisiunea? I se părea cu neputință, însă atâtea lucruri i se păruseră înainte a fi imposibile, și totuși își dovedise singură că se înșela.

— Mi-e dor de ei, a spus ea, iar glasul îi părea umil sub bolta înstelată a Oracolului. Merită să te lupți pentru ei.

— Prințesă, a spus Oracolul.

O clipă, și-a luat o nouă înfățișare nemaivăzută: de războinică cu sabia și scutul în mâini. Purta platoșă pe piept și un lasou la șold. Ochii albaștri îi străluceau, iar pletele negre îi fluturau în vântul care bătea de cine știe unde. Chipul i se părea cunoscut.

— Vei mai avea prilejul să te lupți pentru ei.

Luptătoarea a dispărut, înlocuită de bătrâna dinainte.

— Mergi acasă, Diana, a spus Oracolul. Te așteaptă Maeve.

Diana a simțit că-i dau lacrimile de recunoștință – prietena ei era bine.

— Nu uita să dai pe la Arsenal mai întâi, a adăugat Oracolul, arătând spre brățările ei.

Diana a zâmbit. I-a mulțumit Oracolului și a luat-o în grabă prin tunel, cu pași iuți și inima plină de bucurie. Orice viitor ar fi așteptat-o, știa că lumea i se întindea la picioare, cu pericolele, încercările și minunile ei, îmbiind-o să o descopere.

Diana i-a fugit în întâmpinare.

Nota autoarei

Nu încercați să aterizați cu un Learjet pe Peluza Mare. Sigur o să vă prăbușiți și n-o să mai aveți cum decola de-acolo. Cascada unde au ajuns Diana și prietenii ei nu există cu adevărat, însă am folosit ca model cascadele Polylimnio și Platania, unde se găsesc peștera unui pustnic și o bisericuță săpată în stâncă. Nemeseia se serba de obicei la data de 19 Hekatombaion. Deși locul unde este situat Platanistas (sanctuarul în cinstea Elenei a Platanilor) este încă disputat, la origini se credea că se află în apropierea Menelaionului, pe malul Eurotasului, așa cum l-am descris în carte. Conform celor mai recente teorii, ar fi situat la nordul Spartei antice, lângă râul Magoula. Pe bolta reală, Sirius răspândește o lumină albăstrie, nu roșie. Steaua cu numele Cornul sau Azimech e mai cunoscută drept Spica. Iar dacă vreți să știți unde se află Themyscira, vă recomand să întrebați o amazoană de încredere.

Mulțumiri

A fost o adevărată onoare și bucurie să scriu un capitol din povestea Dianei, însă singură n-aș fi reușit niciodată. Din fericire, știu o mulțime de eroi, cărora le datorez o mie de mulțumiri.

Chelsea Eberly m-a îndrumat în proiectul de față cu multă răbdare și ingeniozitate. Îți mulțumesc că ai fost un redactor atât de priceput și o maestră a diplomației. Multe mulțumiri întregii echipe de la RHCB, în special lui Michelle Nagler, Nicole de las Heras, Dominique Cimina, Aisha Cloud, Kerri Benvenuto, John Adamo, Adrienne Waintraub, Lauren Adams, Joseph Scalora, Kate Keating, Hanna Lee și Jocelyn Lange. Le mulțumesc și lui Ben Harper, Melanie Swartz și lui Thomas Zellers.

Toată dragostea mea Joannei Volpe, lui Jackie Lindert, Hilary Pechone și marii mele familii de la New Leaf Literary, alias Liga Barosanilor, pentru sprijinul lor neîntrerupt pe parcursul derulării proiectului. (Și mențiune specială lui Pouya și Mel Shahbazian, care mi-au sărit în ajutor în ultima clipă cu cunoștințele lor lingvistice.)

Angela DePace, Kelly Biette și Clarissa Scholes m-au ajutat cu partea științifică a poveștii, dedicându-și creierele imense Laboratoarelor Keralis și pasiunilor Aliei. Mă bucur că și-au pus puterile în slujba binelui. Dr. Katherine Rask m-a îndrumat cu generozitate prin domeniul religiilor și arheogeneticii și m-a inițiat în tainele Elenei a Platanilor. Este o campioană credincioasă literaturii pentru adolescenți, fără a cărei experiență și creativitate nu aș fi reușit să scriu acest roman. Andrew Becker și Dan Leon m-au ajutat cu multă amabilitate cu deciziile privind Grecia antică. David Peterson m-a ajutat, cu construcțiile sale lingvistice geniale, să inventez numeroasele titluri ale Fiicei Războiului și mi-a găsit un om drăguț care să-mi corecteze frazele în bulgărește. Thomas Cucchi mi-a explicat manevrele de pilotare și modul de funcționare a avioanelor particulare. Poornima Paidipaty m-a îndrumat cu pricepere în domeniul zeițelor, iar Sarah Jae Jones mi-a dat sfaturi de parașutism, un sport de care sigur n-o să mă apuc în viața mea. Aș mai dori să-i mulțumesc lui Aman Chaudhary, care mi-a îngăduit să creionez prima versiune a poveștii cu el, pe drum

spre San Diego Comic-Con.
Kelly Link, Holly Black, Sarah Rees Brennan și Robin Wasserman au citit prima versiune a acestei cărți, când încă mai credeam că Diana ar trebui să aibă un leopard drept animal de companie. Daniel Jose Older (cu care am avut lungi convorbiri telefonice), Robyn Kali Bacon (care m-a suportat când i-am trimis SMS-uri în toiul nopții), Rachel Martin (ambele), Gamynne Guillote *(prota adelfis)* și Morgan Fahey (cititoarea mea nr. 1) m-au ajutat să mă orientez în crearea personajelor Alia și Jason și în povestea propriu-zisă.

Le mulțumesc și lui Marie „Gotham are nevoie de mine” Lu, Arnie Kaufman, Kayte Ghaffar, Susan Dennard, Gwenda Bond, supraomenesc de șarmantul Flash Martin și, desigur, mamei mele, care îmi îndură obsesia pentru Wonder Woman de atâta amar de timp. Și apropo de asta, mulțumesc serialului *Super Friends,* care mi-au făcut cunoștință cu Diana când îmi mâncam cerealele cu lapte, sâmbătă dimineața, și Lyndei Carter, care mi-a întărit pe viață dragostea pentru Wondy.

În crearea lumii Fiicei Războiului m-au influențat numeroase cărți, articole și eseuri, printre care se numără: *The Amazons: Lives and Legends of Warrior Women Across the Ancient World* de Adrienne Mayor; *Choruses of Young Women în Ancient Greece: Their Morphology, Religious Role and Social Functions* de Claude Calame; *On the Origins of War: And the Preservation of Peace* de Donald Kagan; „Platanistas, the Course and Carneus: Their Places in the Topography of Sparta” de G.D.R. Sanders; *The Secret History of Wonder Woman* de Jill Lepore; *A Golden Thread: An Unofficial Critical History of Wonder Woman* de Philip Sandifer; *Wonder Woman Umbound: The Curious History of the World’s Most Famous Heroine* de Tim Hanley și, desigur, opera inimitabilei Gail Simone.

Și, în final, le mulțumesc pentru inspirație tuturor amazoanelor lumii, tuturor femeilor și fetelor care luptă pentru pace și pentru semenele lor.